

Thalia, of geurige sang-godin

<https://hdl.handle.net/1874/31363>

ALLE
DE
WERCKEN
VAN
W.G.V. FOCQUENBROCH.

95. H. 13

T AMSTERDAM.
 By David Lindenius.
 en
 Andries Vinck.
 Schiedamschedijk
 Schiedamschedijk

EERSTE DEEL
VAN DE
THALIA,
OF
GEURIGE
SANG-GODIN,

VAN
W. G. V. FOCQUENBROCH.

Fumus Gloria Mundi.

Nooyt soo volkomen gedruckt

1679
AMSTERDAM,

By DAVID LINDENIUS, in de Lombert steeg, en
ANDRIES VINCK, op de Uytrechtse straat,

EERSTE DEEL

VAN DE

THALIA

Eerste Thalia, behelsende

Typhon of Reusen-strijdt.

Thalia of Geurige-Sang-godin.

Klucht van de Weyery.

Klucht van de Quacksalver.

Tweede Thalia, behelst

Tymon van Lucianus.

Thalias Tweede Sangh.

Aeneas van Virgilius, Eerste Boeck.

Derde Thalia, begrijpt

Aeneas van Virgilius, Tweede Boeck.

d'Africaensche Thalia.

Verwarde Jaloufy.

Harders Sangen van Virgilius.

Min in 't Lazarus Huys.

Den D R U C K E R
 tot den
 L E E S E R.

IN dese Eeuwe herwaers, stoften de Werelt-
 linge te wonder, op de Poësy van Brede-
 roode, Starter, en andere: Welckers hartst-
 tochten, na den Tenneur dier tijdt, de duffe
 geesten oock dickwils heeft vervrolijkt.

Maer de voort snellende tijdt, heeft het Konst Tooneel
 der Poësy, meer verlicht, en met geesten van bondiger
 en vlugger Rijntrant verheerlijkt, en de selvige ten
 Prael gevoert, boven die van de Al Oude Tijden: onder
 welckers Rangh *Fockenburgh*, wel een der uytmuntenste
 is: wiens vergoóde Poësy, uyt sijn vernuftige Breyn en
 vlugge geest, te berde gebracht? Ik den Leser in dit Bun-
 delken Bladeren volkomen vertoon. 'k Twijfel niet, of
 sijn Soetvallige Koddigheden, aerdige Grillen, en aen-
 minnige hartstochten, sullen U te wonder gevallen; Wijl
 men op 't klincken, een sijner minste Snaren, vervoerd
 werd, in een kittelend vermaeck, en uytchatetende lac-
 chen. 'k Sal dan u verlangen, niet verlange met al te wijt-
 lopige Voor-reden, de Gordijnen voor dit wonder Par-
 nas sijn door den Druck geopent: sta binnen, doorsnuf-
 felt, en luyftert, met keurelijke sinnelijckheden, den deun
 van Thalia.

*Hoe Typhon met sijn Rot, de Goôn steyght na de Lappen,
 En Jupijns donder wraeck, straft hun vermeetelheydt,
 Hoe'n Wyman speelt sijn Klucht: hoe'n Cortisaen kan klappen,
 Hoe'n minnaer Madrigalt, en dicht konst op sijn Meydt,
 Hoe Maro Hollands deunt, sijn Lier, en Harders Sangen,
 En hoe de dulle Min, de Sots Kap heeft omhangen.*

Aen de seer Vermaeckelijcke ,

Doch niet minder Eerbare

Juffr. S A R A ,

Kleyn M E E R K A T J E

van Me-Juffr. C. S.

Saluyt.

 Uffrouw S A R A !

Och ! hoe danck ick den Hemel ! die u uyt uw geboorte-plaets in de mijne vervoert heeft, om u te stellen in dienst van een van de volmaeckte Schoonheden des werelts ; om my daer door de eer te doen hebben van uyt haer schoone mont uw lof-redenen so dickwils te mogen hooren. In der daedt, *Sara!* ick sweer u, dat ick daer door meer als sesmael van verwondering heb opgetoogen gestaen, en wel viermael door 't dencken, aen uw waerdigheden, u de grootste plaets in mijn achtinge heb toegeschikt : also ick daer door vornaem, een lengte van Amsterdamsche kinderen (die vry onhebbelyke Apen zijn als ghy) daer voor eeuwich uyt te bannen. Want, och ! het was te wenschen, dat sy in vergelijkheyt met U E. Aepachtigheyt konnen getrocken worden ! Maer haer domme laetdunkentheyt, by uw geestige gemeensaemheyt, haer geconterfeyte welleventheyt, by uw natuurlijcke aerdigheyt, en eyndelijck haer schreeuwende quaetsprekentheyt, by uw welsprekende stomheyt vergeleken, doen my geloven, dat ick u seer onteeren sou, indien ick haer nevens u sou willen stellen.

In dese gedachten dan, uw gaven met verwondering aengemerckt, en u, na uw verdiensten, een sonderlinge plaets

O P D R A C H T.

plaets in mijn achtting gegeven hebbende, so heb ik u alleen de eer waerdig gekent, om u dese Aeperyen (daer den Drucker my nu ruym ses maenden de kop om warm gemaekt heeft, ende die gy eyndelijk door sijn Pais op de navolgende bladen geplant sult sien) op te offeren. De gelijkheyt die tusschen u en haer is, sal u misschien niet belletten, die (soo dra gy haer in handen krijgt) aen duysent lappen te scheuren; maer het vermaeck, 't geen gy daer in nemen sult, sal my ruym soo wel van mijn moeyte betalen, dan of een harffenloose sot (aen wien ick die sou hebben kunnen opdragen) my groote eer, en gunst beweest, om dat ick sijn Naem, met een dosijn Tijtels, en een half dosijn & ceteraes, daer voor aen had laten setten.

Ook so verseker ick u, dat het den Drucker seer weynig, en my noch minder sal schelen, of dit by een genaeyt papier (so men het slegs duur genoeg wil betalen) voor bemorste voddën, in de Botterhuysen en Tobaks-winkels gebruykt, dan of 't van een party sotten gepresen of gelaekt wort. Want nademael ik het tot niemants, dan tot mijn eygen vermaeck gemaekt, en dat het den Drucker tot niemants dan tot sijn eygen profijt gedrukt heeft, so kunt gy wel geloven, hy alleen doer het verkopen, en ik door alle soorten van onthaelt, even vernoegt kan zyn. Gy ondertussen, Vermakelijke *Sara!* die so var het gemeen slag van Apen overtreft, gelijk uw schoone Meestres het beste soort van Juffers te boven gaet, sult believen die tijtverdrijf van een ongeluckig Rijmer in danck aen te nemen, en te geloven, dat, so gy so veel vernoeging neemt in het verscheuren, als ik vermaeck gehad heb in het schrijven, dat ik my grootelijks sal gelukkig achten, en my weynig kreunen, of een ander in het lesen, het selfde sal hebben, of niet; nademael het huydendaegse prijsen en laken my al te verdacht is, om uyt het eene blijdschap, of

O P D R A C H T.

uyt het ander leetwefen te ontfangen. Also de dagelykfe ondervinding my heeft doen sien, hoe onrechtvaerdelyk men met die beyde dikwils leeft, fo dat een loflijk vaers van Vondel, en een ftraet-liedjen van Malle Jantjen, dikwils, fo wel in 't prijfen, als in 't laken, over een kam gefchoren, en onder een Categorie gefteft wort. Het welk my sonder groote verwondering heeft doen sien, dat een feker Almanak propheteert, dat de Mufen wel haest met haer Parnaffo na Westfalen fullen verhuysen, om daer van de Varkens die eerbiedigheyt te verwachten, die haer hier dagelyks hoe langs hoe meer ontftoolen wort. En in der daed, daer is groote schijn toe; nademael een lengte van Uythangborden, van, *Hier Rijmt men om gelt*, klaer genoeg uytwijfen, dat hier de Kunst door verachtingh om brood begint te lopen. Het welk al te famen aen een gekoppelt, sodanig tot disreputatie van Mr. Apollo strekt, dat hy (die al sijn leven een seer eerlyk God geweest is, en die, gelyk hy sijn gaven om geen loon verkoopt, die oock om geen gelt wil verkocht hebben) met het grootste gelijk des werelds een plaets (daer hy door onwetentheyte veracht, en door nooddruft verkocht wort) verlaten fou: uyt vrees, dat, gelyk sijn Fiool, also ook sijn Digt-kunst in handen der bedelaers mocht komen te vervallen. Doch my dunkt ô *Sara!* dat dese gedachten my al te var vervoeren, in de gewoone regels van een toe-eygenings Brief te blyven. Waer over ick u wel pardon fou verfoeken; doch alsoo ick maer getracht heb, dit alles tot uw scheur-siek tijt-verdrijf te doen dienen, so heb ik de materie daer van, met een blad schrift twee of drie willen vergrooten: 't welk gy my, sonder twijffel, volgens uw beleefden aert grooten danck sult weten, uw selven voor dees tyd vergenoegende, met de kleynheyt der Bladeren die ik u op-offer: terwijl den Drucker u voor my belooft, dat

O P D R A C H T.

dat (so daer sotten genoeg gevonden worden, om desen derden druk te kopen in twee Deelen) hy u haest een derden Deel, om met wat meerder geuren vervult, ter hand sal stellen; om u dat selvige mee, gelyck als dit, tot oefening van uw nagels te doen verstrecken.

Ontfang dit dan, vermakelijke *Sara!* en gebruykt het na uw welgevallen, en zyt voor het laest versiekert, dat, die u dit geschenk doet, noyt sal aflaten te blyven, niet alleen van u schoone Meestres, maer ook van u E. Aepachtigheid.

Den onderdanighsten Dienaer

W. G. V. Focq.

Op de

T H A L I A,

Of Geurige Sangh-Godin.

Leeser, hier wordt uw beschreeven,
Koddigheeden nae het leeven,
Koddigheden die het Brijn
Voeden als een Medicyn.

Wilt gy vreugt en Leering soecken
Gy hoeft niet veel groote Boecken,
Focquenborrichs Rijmery
Trest het wit der Poesy.

Snuffelt in dees kleyne blaeden,
Hier kunt gy uw lust versaeden
Met een Rijmpje soet van sin;
'k Segh hier steecken Guuren in.

Soeckt gy kluchten te vergaeren
Op de maet van Musis snaaren,
Of de wijze Godt Apol,
Soo Leeft *Focquenborrichs* Rol.

Wel wat eer sal men hem geeven?
Die soo cierlijck heeft geschreeven?
Hy is waert te sijn geloont,
Dat men hem met Lauwren kroont.

Pour les Lecteurs

D E

T Y P H O N,

c'Est à dire,

Pour ceux qui ont veu celuy.

De Monfr. S C A R R O N.

LEstime particuliere, que j'ay fait toute ma vie de ce Genre de Poësie qu'on appelle Burlesque, étant accrüe en moy, par la lecture des œuvres de Monfr. Scarron (qui en ceste matiere a esté le plus beureux de monde, comme en sa vie il a esté le plus infortuné de la terre) m'a incité de tacher à m'en mesler en quelque façon; & particulièrement, à imiter cet Illustre Malade, en accoustrant son Typhon à la Flamande, comme il l'a habillé à la Francoise. Je ne sçay, si j'en auray reüssy aussi bien que luy; mais ayant suivy la trace d'un Homme si Extraordinaire, il ne se peut, que l'on n'y remarque encore des Vestiges de son Genie admirable. Car quant à l'ordre qu'il a tenu en ceste Histoire, je l'ay laissé en son entier, excepté en peu d'endroits, ou que j'ay changé, en quelques façons, les Circonstances, ou adjousté un peu de mon propre Chef. Et c'est peut estre en cela, que quel-qu'un me pourra reprendre, en me considerant en qualite de Traducteur; Et c'est en ce regard que je luy donne raison; mais en Cas de Travesteur, je ne trouve pas que ce reproche me soit legitiment deu, à acuse de la liberté, dont ce genre d'escrire nous servir. Et c'est aussi pour quoy que je ne me trouve pas plus Reprochable, pour avoir changé le nom de Thessalie en celuy d'Arcadie puis que je l'ay fait per libertatem Poëticam, à cause que ce dernier Nom me pouvoit servir avec plus de commodité dans mes Rimes Flamandes, que le Premier. Et au reste, je croy que ceste faute est fort pardonnable en un homme qui ne se picque de rien moins que de la Geographie, & qui s'étant assez diverty soy mesme, en escrivant ces folies, ne se fachera point si on luy donne le Tytre de Mauvais Traducteur, ou celuy de Travesteur egaré; puis qu'il donne permission à chascun de dire pis que pendre, de tout ce qu'il a escrit, ou escrivera jamais; Voire, d'en faire autant des Torche-Culs, qu'il y en aura des Feuilles.

A Monsieur

G. G. de FOCKENBORCH,

Sur son

TYPHON FLAMAND.

En vers Berlesques.

S Carron chantoit jadis Typhon,
d'Un Style tout à fait bouffen,
Vous encor, de ce mesme Style,
Nous le rendez si bon Flamand,
Que tout le monde, en le voyant,
s'En rit jusqu'à crever sa bile,

Car si cet Homme extravagant
Fut jadis beau, & Galant,
Estant vestu à la Francoise;
A la Flamande il l'est aussy:
Et Scarron, le voyant ainsi,
Ie croy, s'en rivoit dans sa Chaise.

Siles Francois pleignent leur Sort,
Qui à mis leur Scarron à mort;
Il nous faut rendre grace au nostre.
Puis qu'il nous donne, avec Typhon,
l'Embleme d'un second Scarron,
Qui quelque jour vaudra bien l'Autre.

Amico suo scripsit A. M.

Den A U T H E U R tot
sich selven.

W AER wil dit henen Meester Fock ?
Gans bloed ! wat heb' het byster drock
Met 't schryven van je malle grollen :
Hoe staet de Breyn-kas jouw soo dwars ?
Of ist, om dat je juyft de Pars,
Van Meester Jan dus helpt aen't rollen ?
Och lieve Vriendschap ! let toch wel
Op 't geen de werelt seggen sel,
In 't leesen van je fotte geuren :
Indien het slegs de heele stadt
Op 't kijcken van het eerste blad,
Niet onbesien aen stuck gaet scheuren.

Want d'een, die 't hoeft wat wijslick staet,
Op't kijcken van de Tytel-plaet,
Sal seggen ; wel, wat sal dit wesen ?
Dat Vroutje dat daer sit en prijckt,
Is pas, of 't na een Snol gelijckt ;
Fy ! wie souw sulcke dingen leesen ?
Een aer, wanneer hy Typhon leeft,
Sal seggen, nouw, dat is een geest !
Die liegt, dat 't hayr hem staet te roocken,
En 't is soo : want het werck dat rijmt,
Of 't was van Roock aen een gelijmt ;
Des wierd'er noyt soo waer gesproken.

De derde die wat varder kyckt,
En op 't geen volght sijn oordeel stryckt,
Sal seggen, met bedaerde kaecken,
Dit is een wisse Bruylofs-gast,
't Lijckt of sijn pen alleen maer paff,
Om eerlick aen de slemp te raecken.

De vierde, die uw Minne-pijn
Licht al te los in 't ooghsal zijn,
Sal seggen, die vrydt na de moode,
Dan Cloris, dan weer Silvia,
Dan komt weer Phillis noch eens na
Die weer verryft als uyt den doode.

Een aer, die voor verstandigh loopt
(Idest, soo hy dit Boeck niet koopt)
Sal op het sien van d'andre veersen,
Wel driemaal roepen, och! och! och!
Wat maect die armen Rymer toch,
Als scheur-papiertjes voor de Neesen?

En hier op sal dan Meester Jan
Licht mee wat krygen uyt de Pan;
Want Joris, met sijn effen Backhuys,
Sal seggen, is het mogelijk;
Wel, worden soo de Druckers rijk,
Soo leeven sy wel wis van 't Kackhuys:

Doch Michel, die het sijne niet,
Maer altijd wel eens anders siet,
Die sal hem in dees Druck beklagen,
Och! (sal hy seggen) Drucker Buur!
Jy sit daer op te hoogen huur,
Om soo veel schae in 't Jaer te dragen.

Moet daer nouw al dat mooy Papier
Niet op je Solder rotten schier?
Eer j'er een bladt van sult verkoopen?
Bloedt! was ick jou; 'k wed dat gespuys
Van Rymers, bleef wel uyt mijn huys,
Die soo de Druckers 't vel afftroopen.

Een aer weer, die noch wyfer is,
Sal seggen; had die Vent de Pis
Een beetjen beter leeren kycken,
En daer alleen sich mee bemoeyt,
Soo had hy 't ey niet uytgebroyt,
Wiens Kuycken 't Hoen schier sot doet lijcken:

In 't end, een yder sal voortaan
U met het sijn' nae d'ooren slaen,
Soo drae hy komt dit Boeck te loesen;
En daerom deed jy ruym soo wel,
Indien j'het noch hielt op je Sel,
Daer 't beter placht geacht te weesen,

Daer 't nu in 't tegendeel sal zyn;
Vermits dat Koopers by 't dosyn,
Autheur, en Drucker sullen schelden:
Alroepende voor Jan syn deur,

**Geef mer een Haerlems Liedt-boeck veur ,
Of 'k sweer het sel je glafen gelden.**

**En dan sel d'arme Meester Jan
Sijn Wyf soo droevigh kycken an ,
Als of syn Papegaey ginck sterven :
En licht dat hy een Boeck vyf ses
Uyt puure boosheyt , met syn mes
Aen duyfent riemen sal gaen kerven.**

**Daerom bedenck je , Meester Fock !
Sluyt noch je Veersfen in een hock ,
Al souw je deur , en slot , toe lymen.
Maeckt dat haer niet een menschen fiet ,
Soo krijgh je soo veel vloecken niet,
Om al je harssen-loose Rymen:**

**Maer blyf je noch soo obstinaet ,
Dat het je niet ter harten gaet ,
Hoe je geacht wordt by de menschen ;
Soo treckt het je dan oock niet an ,
Dat u wel lichtlick Meester Jan
Mee sal voor duyfent krancken wenschen.**

F I N I S.

T Y.

T Y P H O N

of

DE REUSEN-STRYT.

Eerste Sangh.

Ick singh met Harp noch Luyt, noch Orgel,
 Noch met een kunstigh MaerGESANGH,
 Maer met een half verroeste Gorgel,
 Niet den Troyaenschen onderganGH,
 Noch dappre daden der Romeynen,
 O neen! dat is my te geringh:

Mijn Musa wil sich niet verkleinen,
 Met singen van soo slechten dingh.
 Maer 'k singh den Oorelogh der Reusen,
 Die met een schrickelijcke maght,
 Gelijck een Leeger groene Geusen,
 De Gooden vielen op haer Vaght;
 Die meer als driemael, al haer lappen
 Al hadden fraey by een gepackt,
 Om Typhons Tant, en Klauw t'ontsnappen;
 Die haer aers had tot moes gehackt.
 Ick singh dan Typhon, welckers vingren,
 Soo opgeblaesen, en soo trots,
 De Goon na 't Aers-gat dorsten slingren,
 Soo meenigh vast gekloncken Rots.
 't Geen Iupiter van anghst deê piepen,
 Gelijk een half verwurght Conijn:
 Terwijl Messieurs de Reusen riepen,
 De duyvel hael nu God Iupijn:
 Die in het endt moest gaen verhuysen,
 Gevollight van de rest der Goon;
 Die meê vertrocken met haer Luysen;
 Het welk haer stondt te lijdigh schoon.
 Maer 'k singh ook hoe na langh te tergen,
 Den Reus wierd voor sijn geld berecht,
 Gemetselt onder drie vier Bergen,

Het welck hem stondt noch ja soo slecht.

ô Meester Hendrick die mijn Sangen
Vaeck heb geleesen met vermaeck;

Wilt deese met uw' gunst ontfangen,

Nadien ick u daer Vooght van maeck.

Ghy die soo meenigh schoon Historie

Doorsocht hebt, deur; en weder deur;

En die schier heel kend per memorie

Van Floris, en van Blanche Fleur,

En van de Ridder met de Swaenen,

Van Orsson en van Vaelentijn,

En saghtigh diergelijcke Haenen,

Daertaghtigh Boecken vol van zijn;

Kom leeft nu eens, hoe Reus en Gooden

Malkander saeten in den baert;

En hoe sy vaeck als duyvels vlooden,

Voor minder dan een scheet vervaert.

Leeft hoe sy vaeck met saghte passen

De Zeën doorliepen, even eens

Gelijck als kleyne reegen plassen,

Noch niet eens nat ter halver beens.

In 't endt, doorleeft hun dappre daden,

Die 'k (schoon ick se niet heb gesien)

U echter in dees weynigh blaeden,

Ootmoedigh aen derf koomen bien.

Hoewel ick u goets moets derf sweeren,

Dat ick beken, dat ghy dit veers

Meer als genoeghsaem sult vereeren,

Veegh j'het op 't Kackhuys aen je Neers.

ô Mufen! dies dees dappre Krijgers

Soo vaeck elckaer het spits saeght bien,

Wanneer ghy bangh voor dese Tygers,

Van uw Parnassus af moest vlien:

En die voorseecker haer Barailles

Ordentlijck hebt in schrift gestelt

Soo je niet zijt een deel Canailles,

Daer men wat sproockjes van vertelt.

Kom wilt mijn harffen-vat verlichten,

Met een vaers Tooverende Geest,

of R E U S E N - S T R Y D T.

En maeck dat men in mijn Gedichten,
 De waerheydt van d'Historie leeft.
 Want wijl d'Historie al soo waer is,
 Als 't waer is dat jy Maeghden bent,
 En dat Jupijn je rechte Vaer is,
 Schoon licht je Moer 't niet heeft bekend;
 Soo wil ick die soo waer beschrijven,
 Gelijck sy nimmer is geschiet;
 Des help my wat; so niet, laet 't blyven,
 Want ick begin gelijk ghy fiet.

't Was op een Woenfdagh after-middagh;
 Dat Typhon, met het dorstigh rot,
 Van sijn Gebroeders, eens hield sitdagh;
 In 't een of 't ander Hoere-kot:
 Na men een Jonas van drie dagen,
 En soo veel nachten, had gemaect;
 En dat de Waerd begon te klaegen,
 Dat d'heele Kroegh was vaets geraect;
 Soo souw men het gelagh gaen maecten,
 't Geen soo door 't huys geschreeven stondt,
 Dat men geen Balck noch Wand kon raecten
 Die men niet wit beschildert vondt:
 De Waerd swoer oock by ziel en leven,
 Dat hy een heele Krijdtbergh had
 Alleen aen dat gelagh verschreeven,
 En sey, dat hy noch veel vergat.
 In 't endt, hy eyschte 't geen verteert was,
 't Geen op de man twee blancken quam;
 Want weet dat 't gelt toen vry meer weert was
 Als 't nu wel doet hier t'Amsterdam.
 De Reusen lijckwel aen 't krackeelen,
 Want 't docht in 't eerst haer vry te veel;
 Doch eynd'lijck sloegh men voor te speelen,
 Wie 't lagh souw gelden in 't geheel.
 Want een bedroefde man te maecten
 Was seer by die Messieurs gemeyn,
 Daerom om 't werck ras af te maecten,
 Soo souw het spel de Klosbaen zijn.
 Dees Klosbaen was het gantsch Arcadien,

't Geen men, alsoo 't wat kleynrijes was,
Stracks ging ontbloeten van Boschadien;
En toen was 't naeuwelijcks noch van pas.
De klooten daer men mee souw smacken,
Dat waeren bergen van dat Landt;
Die rondt gedraeyt en stijf gebacken,
Sy werpen souden met de handt.
Want om daer Lepels toe te vinden,
Dat was onmooglijck; want het wout
Dat had geen Eycken, Den, noch Linden;
Die daer toe groot g'noegh was van hout.
Doe men nu dacht dat 't alles klaer was,
En dat men schier aen 't speelen gingh;
Soo docht het Typhon, (gelijck als waer was)
Dat men moest speelen door een Ringh.
Wat raed dan om te practificeeren
Een Ringh die hier toe kost bestaen?
Elck Reus begon by kans te sweren,
Dat 't best was dat men 't spel liet staen,
Onder dit raesen, en dit warren,
Dat men schier niemandt kon verstaen,
Sagh Typhon by geval van varren,
Den Reegenboogh aen d' Heemel staen:
En wijl die scheen op d' Aerd te steunen,
Sigh buygend op den Horifont,
Soo docht het Typhon, en sijn Seunen,
Datmen daer Ringhs genoegh aen vondt,
Des souw men na dees Ringh gaen gooyen,
Op dees conditie, na 't vertrouw,
Dat die, die 't slechte quam te rooyen,
Het gantsch gelagh betaelen souw.
Dewijl dit soo voor goet gekeurt was,
Soo maectt sich ieder op een kant;
Wijl Typhon die 't juyft eertt sijn beurt was,
Een kloot gingh kieslen na sijn handt.
Hy neemt'er eyndlijck een van allen,
Die hy de alder swaerste vondt;
('k Wed had hy die eens laeten vallen,
d'Aerd had gepleeten tot de grondt.)

Die dan dus hebbende in sijn vingren,
 Begint hy die stracks soo geswint,
 Vijf, sesmael, om sijn kop te slingren,
 Dat daer uyt voorquam sulcken windt,
 Dat al de Scheepen, die daer zeylden,
 In die tijdt, op den Hellefont,
 Geswindt de diepte daer van peylde,
 Want alles bruyden in de grond.
 In 't endt, de Kloot als had hy vleugels,
 Raeck door de Lucht, tot aen de boogh,
 Maer trefte juyft een van de beugels,
 Waer door 's aen duysent stucken vloogh.
 Dit niet alleen; Maer sonder weerstand
 Te voelen, sloegh hy in het endt,
 Den Heemel, die hy daer wat teer vandt,
 Aen stucken, met het Firmament,
 Waer van de splinters sich verspreyde
 Soo Oost, als West, tot in de Sael
 Der Gooden, daer sy sich verblijde,
 Noch sittend over 't Middaghmael.
 Wat duyvel of dit hier sal werden?
 (Riep God Jupijn, schier buyten West)
 Die mijn Paleys dus smijt in slerden,
 Die slaede donder, en de Pest.
 Vrouw Iuno, die juyft voor haer snater
 Een splinterje kreegh in passant;
 Die lolde als een Maertsche Kater,
 Mits 't haer ontnam haer beste tandt.
 God Mars die swoer gelijk een Ketter,
 Mits hem een Balck quam op de kop,
 Die sijn Helmet heel sloegh te Pletter;
 Waer door hy kermde als een Iob.
 Maer die Vulckaen eens had sien stampen,
 Hy had gefeyt de vendt wordt geck:
 Om dat een splinter, onder 't dampen,
 De pijp sloegh stucken in sijn beck.
 Vrouw Venus setten 't op een jancken,
 Of zy de Pocken had gevreesst:
 Haer Seuntje stelde mee de Bancken,

T Y P H O N

Als of hy was een mensch geweest.
 God Bacchus vloecte als een duyvel;
 Om dat hem juyft een paer-stoops glas,
 Gevult met sijn beminde suyvel,
 In dit rumoer ontsoopen was.
 Al sijn vermoen was op Silenus,
 Die vast soo mack sat als een Lam:
 Wyl hy op Bacchus, en op Venus,
 De schuldt ley van sijn Podagram.
 Van dien de minste vrees deen merken,
 Hield Pallas sijn het alderbest;
 Hoewel haer Uyl aen bey sijn vlercken
 Mee door een splinter was gequest.
 Mercurius, gefwindt in 't vliegen,
 Die 't gat, het geen'er was gemaekt,
 Was weesen sien, begon te liegen
 Dat het geen kant noch wal en rackt.
 Want hoor, dus sprak hy tot sijn vader,
 Na ick het werck heb ondersocht,
 Soo vind ick het wel driemael quader,
 Dan ick 't eerste had gedocht,
 Voor eerst, leyd Iris gins te karmen,
 En roept geduurigh om de doot:
 Om dat sy mist een van haer armen,
 Gebroocken door die selfde Kloot,
 Die uw Paleys dus heeft geschonden,
 En die een Reus, die Typhon hiet.
 Die Opper-hondt is van die honden,
 Dus heeft gesmact, gelijk ghy siet.
 Gins leyt de gantsche Kooren-folder
 In stucken: 't Kooren loopt'er heen,
 En rolt als Turf holder de bolder
 Door 't gat uyt d'Hemel na beneen.
 Een Balck die barsten moest of buygen,
 Quam in de Kelder soo om leeg,
 Dat s' al je vaeten brack in duygen:
 Wegh was de Nectar met een veeg.
 In 't endt, ick siet'er soo geleege,
 Dat, by gebreck van onderhoudt,

Wy, eer het Jaer is hallef weegen,
 Zijn t'faem van dorst, en honger, kout.
 En soo men 't werck niet gaet vervormen
 En d' Heemel niet haest repareert,
 Komen de Reusen ons bestormen,
 Wy zijn al t'faem gefricasseert.

Na dat Mercurus dus had gesproocken,
 Schoon hy noch niet wouw houden op,
 Wierd van Jupijn sijn reen gebroocken,
 Die bleek van vrees wierd om sijn kop.
 Hoe! riep hy, die verdoemde Reusen,
 Die 'k schier by duyvels vergelijk,
 Veel slimmer als de groene Geusen,
 Die steuren my dan in mijn Rijck?
 En derven my met aerde klooten
 Bestormen selfs tot in mijn zael?
 En die van kant aen stucken stooten?
 Dat dat gespuys de duyvel hael!
 Ick sweer haer by het hemt van Pallas,
 (Dat was sijn ordinaris vloeck,
 Hoewel dat voor een God wat mal was)
 Dat 'k haer als Amsterdamsche koeck
 Aen duysent stucken sal gaen kappen:
 Daerom Soon (seid hy tot Mercurus)
 Gaet stracks na dat Canaille stappen,
 En segh dat ick u tot haer stuur:
 Loop, vlieg, en doe die beesten weten
 Wie dat ick ben, en wie sy zijn,
 Of dat ick, soo sy dat vergeten,
 Sal toonen dat ick heet Jupijn.
 Gaet wilt je bootschap soo beleggen,
 Met alles 't geen 'er by behoort,
 Dat 'er gantsch niet valt op te seggen,
 Of anders wachtje voor de koort.
 Mercurus stracks met een Saluade,
 Quam flux te voorschijn uit een hoeck;
 En makende sulck een strijkade,
 Dat hem een haeck vloog van de broeck,

Toonde ſigh ſoo beleeft te weefen,
 Of hy ſoo ſtracks quam van Parijs,
 En ſonder voor gevaer te vreefen,
 Maeckte ſigh vaerdigh tot de reys.
 Des nam hy ſijn Sondaeghsche lappen ;
 Maer wijl hy juyft geen ſchoenen had,
 Dan dien hy eerſt had laten lappen,
 Was hy geweldigh in de mat.
 Want fiet op al ſijn Ambaffades
 Was deefe Borſt gewendt altydt
 Te maecken byſtere brevades,
 En hield ſigh heel net in 't habijt.
 Doch eyndlijk het wiert tyt van trecken
 Des nam hy d'ouwe met een veert ;
 Schoon Momus hem om wat te gekken,
 De ſijne had gepreſenteert.

Mercur dan met ſijn ſtock met ſlangen,
 (Miſſchien maer aelen in ſijn handt)
 Hebbend' d'adieu van elk ontfangen,
 Vloogh d'Hemel uyt , na 't Reuſen-Land.
 Doch wijl hy vaſt was onderwegen,
 Voelde den bloedt , door al de brandt,
 Dat hy had fellen dorſt gekreegen ;
 Des ſoght hy rontſom , in paſſant
 Een kroegh , of pleyſter-plaets te vinden,
 Daer hy ſijn dorſt wat leffen kon ;
 Doch eydlijck quam hy by ſijn Vrinden,
 En Nighten , op den Helicon.

De neegen Muſen met haer allen,
 Quamen van vreught , met groot getier,
 Hem ſoo fel om den hals gevallen,
 Dat ſy de Vent verwurghde ſchier.
 Of hy al riep ; wat ſellementen !
 (Half ſtaemlend , en ſchier heel gekropt ;)
 Tree Treevis var van complimenten,
 't Was voor een doot mans deur geklopt :
 d'Een vatt' hem boven , d'ander onder,
 Elk viel om ſtrijdt hem op ſijn dack :
 In 't endt , 't was wonder boven wonder ?

Dat hem de maagre moordt niet stack,
 En had Apol niet t'huys gekomen,
 Na hy sijn daghreys had gedaen,
 En 't compliment had opgenomen,
 Ick weet niet, hoe 't noch had vergaen.
 Doch eyndlijck hy begon te sussen,
 Hoewel Mercur, gelijk een geck,
 Verlangend' om sijn brand te blussen,
 Noch roerden eeven staegh sijn beck.
 En riep niet aers, als *drincken, drincken,*
 't Welck zijnde van Apol verstaen,
 Gebood een van sijn volck door wincken,
 Dat hy wat nat souw halen gaen:
 Dees braght hem (zijnde weer gekomen;))
 Een teughtjen uyt den Hechste-Bron;
 't Geen, als 't Mercur had ingenomen,
 ('t Welck wel een vaen was) stracks begon
 Soo in sijn harssens t'opereeren,
 Dat hy (het was hem lief of leet)
 Soo wierdt vervoert tot Poëseeren,
 Dat hy stracks wierdt een goedt poët,
 Waerom de Musen dapper lachten,
 Want of de Quibus sprack, of niet,
 I'had niet als Rijmen te verwachten;
 Schoon hy soo vaeck in 't Rijmen stiet,
 Dat een der Musen bey haer ooren
 Op 't lef soo vol van Boomwol stack,
 Uyt vrees van sulck een Rijn te hooren,
 Dat sy bykans haer Oor-vlies brack.
 Hy lijckwel sonder op te houwen,
 Na hy geeyst had wat papier,
 Begon dit Liedtjen uyt te spouwen;
 Waer in hy opden Lauwerier
 Apolloos Hooft-krans dapper schrolde,
 En 't geen hy, na 't voleyndicht was,
 Gelijk als 't vloght, soo droevigh lolde,
 Gelijk een Kater in het gras.

Gefangh van

M E R C U R I U S.

T O O N: *La Princesse.*

1. **H**Oe Apol! is noch uw sin bedooft;
Ben je noch niet van de Min berooft,

Die u soo langh heeft geplaeght?

Dat je noch, schoon' alle kruyden kent,

Nochtans blijft sulck een verbruyden vent,

Dat je Daphnes blaen noch draeght?

Denckt ghy dan dat den Lauwrier,

Blussen sal uw Minne vier?

Wyl ghy schoon by de Musen woont,

Niet vergeet die vuyle Bruydt,

Maer noch steets uw hoofd, en Luysen kroont,

Met haer droogh en schadelijck kruyt?

2. Wil je wel doen, laet je beter raen,

En verkieft voort aen wat beter blaen,

Die u nutter sullen zijn:

Ghy die aller kruyden deughden kent,

Kiest er een't geen noyt je vreught en schent,

Maer u streckt tot medecijn.

Kiest Toback die eed'le plant,

Waere hulp voor minnebrandt:

Draeght ghe dat; soo sal't u weten doen,

Dat het sotte min verjaeght,

En dat het, om een Poeët te voen,

Alle deught en krachten draeght.

Dit dus gemaect, en dus gesongen,

Wierd van Apol, en van sijn stoet,

Die daer uyt groot vermaeck ontfongen,

Gekeurt voor byster fray en goet.

Oock seyde men, dat Apol, door 't hooren

Van dese raedt, soo wysselijck wierdt,

Dat hebbend' den Lauwrier verswooren,

Hy met Toback sijn kruyn nu ciert.

't Welk wis oock sal de reeden wesen,
 Dat elck Pocët dat eedel kruydt,
 Nu heeft voor heylsaem uytgeleesen,
 Mits daer so menig veers uyt spruyt.

Doch dit's genoeg geseyt van 't pleyfteren
 Van onsen dorstigen Mercur; ;
 Ick sou, als hy, my wel verbyfteren,
 En blyven daer noch wel een uur.
 Maer holla, wijl de nacht gaet dalen,
 Is 't tijdt te laten Helicon,

En dat wy t'faem weer heen gaen dwalen
 Na d'aerdt, en sien wat hy daer von.

Na hy sijn affcheydt had genoomen
 Van al de Susters, en haer Broer,
 Is hy wel haest op aerd gekoomen:
 Daer hem, het geen dat volght, weervoer.

Gekomen dan in 't Landt Arcadien,
 Sagh hy wat ver ter sliicker handt,
 Hoe dat de Reusen de Boschadien
 Gestoocken hadden in de brandt.
 Want weet, dat na hun Spel gestuyt was,
 Vermits de Poort aen stucken lagh,
 Waer door het heel Proces verbruyt was,
 Dat elck betaelt had sijn gelagh.

En sonder eenigh quaet te gissen,
 Hadden begost met alle man,
 In Zee wat uyt vermaeck te vissen;
 Gelyck men dat wel dencken kan.
 Waer sy bykans droogs voets in sprongen

En daer soo in een uur, of twee,
 Ses seven Wallevisjes vongen;
 Doorlopende de gantse Zee.
 Sy dan met dese vanghst beladen;
 Begosten die voor 't Avondmael,
 Op 't afgehouwe bosch te braden.

Doch dit's genoegh van dit verhael;
 Want dit was 't dat Mercur gewaer wiert
 Wanneer hy in dat Landtschap quam;
 En waer sijn hart door in gevaer wiert,

Toen hy dit vreemt gebraet vernam,
 Doch eyndelijck, als een stoute jongen,
 Is hy, niet sonder ongemack,
 In 't midden van hun troep gedrongen,
 Waer hy dees reden tot haer sprack:
 Iupijn, den Opper-baes der Gooden,
 En die my heeden tot u sendt,
 Heeft u te seggen my gebooden,
 Datje niet als Canaille bendt:
 Ja tienmael slimmer als Canaille,
 Wyl je sijn Heemel stucken bost
 Met kloffen, mael de duyvel haelje,
 Soo j'ooyt je leeven soo weer kloft.
 Dat bruyen sal hem haest verveelen,
 Want soo je weer terght sijn gedult,
 Met de gebraden Haen te speelen,
 Ick sweer dat j'het beklagen sult.
 Sijn Ambrosijn, en Nectar vaeten,
 Hebje schier heel verdestrueert:
 Des sal 't Iupijn daer niet by laeten,
 Soo je dat niet weer repareert.
 Des heeft hy my wel strickt bevoolen,
 Dat ick als vrienden u sou raen,
 Dat een van uw lien stracks uyt Poolen,
 Ses Scheepen Tarw sal halen gaen.
 En dat een ander sich sal spoeyen,
 Na Bacherach, ontrent den Rhijn;
 Om soo sijn Nectar te vergoeyen,
 Met rachtigh Voeders Rinsche Wijn.
 Dit doende, sult ghy hem betalen,
 En soo sijn donder kloot ontgaen;
 Datj' anders op je kop sult halen,
 Om u tot strondt en dreck te slaen.
 Na dat Mercur dus g'harangeert had,
 Stiet Typhon (trots het naa gerucht
 't Geen dees Oratie gecauseert had)
 Dees bardre woorden in de Lucht;
 Wat of ons noch sal overkoomen?
 En wat of ons noch dreygen sal?

Een much sal hier een Paert doen schroomen,
 En hem hier dwingen met sijn gal.
 Hoor hier jy , Ambaffaed van 't kloffen !
 Of Vryer met je Podde-baerd !
 Wil jy je niet dicht of sien rossen,
 Soo packje vry wech met een vaerdt.
 Want sooje questie wilt moveeren,
 Om een gewurpen Klosbaen-kloot ;
 Soo sal ick jouw soo dadelijck leeren,
 Te swijgen in , en na mijn schoot.
 En of Jupijn wat leyt te blasen,
 Die acht ick minder als een dreck ;
 En jou , die hier derft komen rasen,
 Een jonge melck-muyl en een geck.
 Des neemt je neers en bey je armen,
 En packje daedlijck aen een kant,
 Soo je niet wilt , dat men je darmen
 Stracks opeen Klaverfingel spant.

Dus sprack den Reus , en floot sijn kaken,
 Met een gemaecte grimmelach :
 't Welk straks Mercur deé voeten maken
 Die niet eens na sijn hielen sag.
 En straks de Reusen weer aen 't stoken
 En 't braden van hun Avontmael ;
 Waer van sy 't gaerste nauwlijcks rooken,
 Of slickten 't in als speetjes ael.
 Dat eeten wel verselt met suipen,
 Bracht eind'lijck dit gespuys in rust :
 Waer van elk in sijn kooy gingh kruypen
 En sliep daer heen dat jou hart lust.
 En ick , die dit vast sit te schryven,
 Vind oock voor my wel 't alderbest,
 Dat ick mijn oogen staeck te vryven,
 En mee ga duycken in mijn nest.

Tweede Sangh.

SOo dra Aurora uit haer bedt tradt,
 En voor de spiegel was gaen staen,

En soo dra sy haer kap geset had,
 Was om een wandeltje gegaen :
 En dat sy noch haer silvre tranen
 Op 't vreughdigh aertrijck vallen liet ;
 Om aen Apol den wech te banen,
 Die haer vast volgden in 't verschiet.
 So wiert Mercur (schoon hem geen backer
 Met toeten van sijn warrem brood
 In 't oor geraest had) schielijck wacker
 Op 't kantje van een drooge sloot :
 't Geen hem die nacht een bed verstrekt had,
 Endaer hy anghstigh (en beschroomt,
 Mits hy sich self niet wel gedeckt had,
 Seer van de nacht-meer had gedroomt,
 Doch wijl hy dus den dag sagh naken,
 Sprongh hy op 't vaerdighst over endt ;
 En sonder veel gerucht te maken,
 Vloog Hemelwaert langs 't Firmament,
 Waer hy , om haest dit werk te redden,
 Stracks tradt Jupijn zijn slaep plaets in ;
 Die hy verraste noch te bedden,
 Met sijn eerwaerde Gemalin.
 Die juyft vast ley op hem te grollen,
 Om dat hy (als hy dickwils dee)
 Te veel by andre liep uyt krollen,
 Waer door sy selver hunger lee.
 Hoewel hy anders een fraey God was,
 Gelijck ghy stracks wel sult verstaen,
 En sien sult dat hy gansch niet sot was,
 Door 't geen hy namaels heeft gedaen.
 Want had hy sich niet wel gequeeten,
 Door kloeckheydt sonder wederga,
 De Reusen hadden hem gevreeten,
 In plaets van krop , of Kool-sala.
 Want Typhon had soo veel couragie,
 Dat hy dorst sweeren , al de Goon
 En de Godinnen , voor pottage,
 Voor hem en voor sijn maets te soen.
 Maer hoe sich 't werck heeft toegedragen,

En hoe hem dat voer op sijn hart,
Toen hy als Stockvis wierdt geslagen,
Dat sulje sien, lees maer soo vart.

Jupijn dan ley noch in de luuren,
Toen hem Mercur van 't bedt af riep:
Want 'k loof 't was noch pas seeven uuren
Daer hy meest steeds tot tien sloop.
Doch kruypend eyndlijk uyt de deecken,
En springend in sijn hemt van 't dons,
Trock hy dus tot Mercur te spreeken:
Wel soon! wat tijdingh brengh ghy ons!
Wat antwoort geeft ons 't volck van ondren?
Segh is hy goet of is hy quaet?
Wat moet men, Blixemen en donderen?
Of hun vergeven deese daedt?

Doorluchte God! (kreegh hy tot antwoord)
Indien je niet de bock wilt zijn,
En uyt je Troon gesmackt; so spant voort
Vry al je Blixems in een lyn:
Brengh al je donder-klooten samen,
En breekt hun stracks al t'saem de neck,
Want na dat ik het kan beraemen,
Sy houden je maer voor de geck.
En, God lof, dat ick ben ontkomen;
Maer 'k was hun trouwens wat te radt,
Maer 'k mogt wel van de duyvel dromen,
Soo 'k noch maer wat gebleven hadt;
Want dat Canaille met malkander,
Socht my te werpen in het vuur:
Maer wyl ick was geen Salamander,
Vreesd' ick daer voor te weynig duur.
In 't endt of 't werck op ernst of spot leyt
Ick vond wel dat ick was bevreesd,
Dat schier je seun met al sijn Godtheydt
Braef had gebastoneert geweest,
Siet daer dan, groote Godt des donders,
Al't geen ick daer heb uytgerecht,
En schoon het is niet veel besonders,
't Is nochtans als ick heb geseght,

En foo 'ker niet heb by geloogen,
 Of afgedaen het minste ftick,
 Waer aenje licht souw twijff'len mogen,
 Zoo haelt my daedlijck hentje pick.

Dus sprack Mercur ; en sweeg , vol vreesen
 Dat hem fijn vaer van toorn niet smeet ;
 Hoewel de goe man in fijn wesen
 De minste gramschap blincken deed.
 Loop heen , feid' hy , en gaet onbyt wat,
 En roep dan al de Goon by een,
 Op dat ick foo hun lien bescheyd vat,
 Op d' oorlogh daer wy in gaen treen.

Doch Typhon met fijn Rotgefellen
 Die raefden onderwyl by een,
 Als bare duyvels uit der hellen :
 Om dat haer docht dat s'onrecht leen,
 Den ruckeloofen Encelades,
 En Mimas , met fijn domme kop,
 Die maecten eyflijck de bravades,
 En sneeden elck om s'eersten op.

Indien wy dit affront verdragen,
 Rip Mimas , als een halve sot,
 Zoo fie ick ons in Korten dagen,
 Al t'samen repieck en kapot.
 Want of Jupijn den baes wil spelen,
 En ons hier stellen wet op wet,
 Dat sou de duyvel wel verveelen ;
 Des is het best men 't hem belet ;
 En dat men 't werck eens ga vervormen,
 En datmen stracks die menschen-peft,
 Tot in fijn Hemelga bestormen,
 Om hem te lichten uit fijn nest.
 Voor my , die geen gepoch gewent ben,
 Ick sweer , dat ick de Goden al,
 Eer dat ick noch dees weeck ten endt ben,
 Met een kort mesjen lubben sal.
 En 'k wil dat elck van de Godinnen,
 Men een in 't kort bevindt en fiet,
 En voelt , met al haer seven sinnen,

Of ick een knegje ben of niet.

Toen Typhon dit discours gehoord had,
 Stack hy vol moet sijn ooren op,
 't Gesicht, 't geen hem vol bloed en moort sat,
 Draeyde hy al lachend in sijn kop.
 Waer Encelades soo op gilde,
 Van vreugde, met een stem, soo hees,
 Dat d' Antipoden daer van lilde,
 En wierden bleek van enckele vrees,
 Waer op hun mackers al te samen,
 Als, Athos en Porphyron,
 (Want fiet dit zijn de maets haer namen)
 En Damasor, en Celedon,
 Alcieneus, Peloor, Eurites,
 Thoon, Japhet, en Echion,
 Polybotes, en Hyppolites,
 Damasorus en Gration,
 Ephialtes, en oock Pallene,
 Die uyt een oogh in 't voorhoofd keeck;
 En Athos met sijn dartien beenen,
 Met Cinnes, die een droes geleeck.
 Agrie Bes bos, en veel andere,
 Begonden op een selfde toon,
 Soo naer te schreeuwen met malkanderen,
 Dat het deê beven al de Goon.
 Sy hadden oock wel reen te beven:
 Want dit geroep quam in hun Zael:
*Langk moet ons vader Typhon leven,
 Maer dat de Goon de Duyvel hael.*
 Jupijn dan dus met vrees beladen,
 En soo beteurtelt in sijn gat
 Datm'er wel kost een Ey in braden,
 Indien men had wat haest gehadt;
 Trock aen het vloecken, en aen 't sweeren,
 Gelijk een Schot, of wilde Yr:
 En deed heel wijs te commanderen
 Dat yder Godt, in sijn quartier
 Sich reed sou houden in de wapen:
 Uyt vrees van eenig overval,

En sonder voorts hier op te slagen,
 Gingh hy selfs in persoon, de wal
 Die men gemaect had, visiteeren;
 Als mee sijn Oorloghs Magazijn,
 Sijn blixems, donders, en onweeren,
 En al 't geen hen kost dienstigh zijn.
 Maer wijl hy van die Ammonitie
 Sich selven vry wat schrael bevond,
 Tot een langhduyrige Oppositie,
 Soo was 't dat hy Mercur affondt,
 Om na de God van 't weer te treden,
 (Die hem uyt damp van Zee en Aerdt
 Stof schafte om Blixems van te smeeden)
 Met last, dat hy hem met een vaert
 Daer een goed deel van mee souw deelen;
 En dat men s'hem betalen souw:
 Of dat Mercur s'hem souw ontfteelen,
 Soo hy se niet verkoopen wouw.

Mercur dan by de Son gekomen,
 Vroegh hem, soo dra als hy hem sagh,
 Of hy Jupijn te goe wouw komen,
 Met Ammonitie van sijn slagh.

Schoon ick daer noyt gelt heb genooten,
 (Sey hem de Son) wyl 't schijnt Jupijn,
 Mee even eens als al de Grooten,
 Een quae betaelder lijkt te zijn;
 En dat ick hem schier vrees te borgen,
 Wijlick schier dught voor een banckroet:
 Soo sal ick hem nochtans versorgen,
 Van alles 't geen hy hebben moet.
 Gaet seght hem, dat hy die magh wachten,
 En dat ick hem op sijn bevel,
 Noch van dees avondt, voor den achten,
 Een heel Scheeps ladingh senden sel.

Met dees Tijng trock Mercur weer henen
 Soo blijd, van dat hy die verkreegh,
 Dat hy (als zijnde radt ter beenen)
 Geen hallef uur bleef onder weegh.

Zijnde dan weer in 't Hofgekomen;

Quam al het Goddelijck gestoet,
 Soo drae 't sijn weerkomst had vernomen,
 Hem met een groot gedrangh te moedt,
 d'Een vroegh hem, of de Reusen swichten?
 Een aer weer vol van anghst en pijn,
 Vroegh, wat voor volck de Reusen lichten?
 En of haer leger sterck souw sijn?
 Maer onse boo, in plaets van spreecken,
 Gaf haer de Haerlemse Courant:
 't Geen d'hoofden haer by een dee steecken,
 Tot kennis van de staet van 't Landt,
 En even als de Leydsche Walen
 Des Sondaegs voor de Laecken-Hal,
 Begon elck 't sijne by te halen,
 Wat men moest doen in dit geval.
 Mercur was onderwijl vertellen
 Aen sijn Heer Vader dat de Son
 Beloofst had alles te bestellen,
 Het geen hy van hem wenschen kon.
 Des deed hy stracks de Gooden nadren:
 Vol vreughd van 't geen hy daer vernam.
 Dus sagh men stracks den Raedr vergadren,
 Die in goeje order binnen quam.
 Want sonder te complimenteren,
 ('t Geen ick soo fraey vind in die Maets)
 't Geen anders questie kon moveeren,
 Koos ieder stracks sijn eygen plaets.
 Jupijn, aen 't hooger endt geseten,
 Sijn Vaer Saturnus aen sijn sy,
 Dee haer in korten woorden weeten,
 Hoe dat het met de saken ly:
 En wat den Reus had voor intentie:
 Waer op hy wouw, dat ieder een
 Hem raden souw na sijn conscientie,
 Hoe dat men tot dit werck moest treen.
 Godt Mars, die noyt sijn beck kon houwen,
 Soo dra men van den oorlogh sprack,
 Begon hier op helsch vuur te spouwen;
 En riep: 'k wouw dat de moort my stack,

Soo d' Hemel niet en is vol sotten :
 Of loo ten minsten God Jupijn
 De beeft niet speelt , om wat te spotten
 Met ons , die gantsch niet sot en sijn.
 Want waer toe soo veel stancks te maecken,
 Om pas een Reusjen acht , of tien ?
 Die ick alleen neem op mijn kaecken,
 Soo sy mijn tanden niet ontvlien.
 Ick sweer , en heb het meer geswooren.....

Houw daerje backhuys , riep Jupijn,
 Gefwollen om sijn kop van tooren,
 Gelijk een Padde van fenijn ;
 't Stondt aen mijn Broer Neptuyn te spreken,
 En niet aen u , ghy domme kop !

Had Mars noyt op sijn neus gekeeecken,
 Hy deed het toen , en hielt kort op :
 Schoon hy sich naeuwlijcks kon bedaren,
 Maer beed sijn lippen daer hy sat.

Waer op Neptuyn , de God der baren,
 (Na hy een wijl gerochelt had,
 Om een goet tal van soute fluymen,
 Daer hy sich seer gequelt mee von,
 Sijn schrale gorgel te doen ruymen)
 Dus met een raeuwe toon begon.

Ick , die niet ben gewent te spreecken,
 Dan wen mijne drietant raesen magh
 Die ick in 't strijden meerder reecken,
 Als eenig slagh-sweert , speer , of dagh,
 Sal oock voor dees tijdt niet veel seggen,
 Maer u flegs in een woordt , of drie,
 Die goeje vonden voor gaen leggen,
 Die , of ick se gevollight sie,
 Of niet , my weinig sullen scheelen :
 Het eerst is , dat men sal verbien
 Buyten de Poort te loopen spelen :
 Het tweede is ..... saght laet eens sien.

Hy sweegh , en scheen het niet te weten :
 Waer door een yder overluyt
 (Siende dat hy het had vergeeten)

Borft met een fchricklijck lachen uit,
 Jupijn om dees fijn Broeders fchanden
 Befchaemt, en vol van vrees en pijn,
 Vroegh hem, al bijtend op fijn tanden,
 Wel nu, wat fal het tweede fijn?

Fy! mijn memorie speelt my parten;
 Antwoorden hem den water-Godt,
 En 'k ben beducht van ganscher harten,
 Dat fy nu deeglijck met mijn spot.
 Want 't darde is my mee vergeten:
 Maer als 't my weer fchiet in den fin,
 Soo sweer ick fulj' het daedelijck weeten.
 Dat's fpijtigh (viel'er Momus in,
 Die met de goeje Man wouw gecken)
 Want fulck een wijffelijcken Raedt,
 Souw ons voor duyfent man verftrecken,
 Soo hy foo vaft als d'eerfte gaet.

Neptunus, die den spotter kende,
 En fich foo voelde gepieckeert,
 Dee wel fijn Tronie om te wenden;
 Want s'was van fchaemt in bloedt verkeert,
 Om dat hem al de Goon uytlichten:
 Welck lachen eindlijck brack fijn cours,
 Mits Bacchus, fonder 't endt te wachten,
 Daer in viel met dit foet discours,
 'k Wouw datse my in alle kroegen,
 Daer 'k van mijn leeven koomen fal,
 Veel platter noch als ftockvis floegen;
 Indien u't Aerdſche Volck niet mal
 En fot, in plaets van Goon gaet noemen:
 Wijl ghy haer foo veel wijn vergundt,
 Dat s'er fich boven u van roemen;
 Die niet als Nectar fuypen kundt.
 Sy, vry wat wijfer als wy famen,
 Door 't ſwelgen, van dat vreughdigh nat,
 By minglen, ſtoopen, en by aemen,
 Hebben de kracht van 't werck gevat,
 Want wy hier met een Ambrofijntje,
 Dat pas koſt voor een Kraem-vrouw is,

Of van een glaesje van een pyntje,
 Met Nectar, sitten aen den dis,
 Gelyck een party halve gecken;
 En weeten schier niet eens van vreught:
 Daer sy, die d'Wijn by aemen lecken,
 Sijn altydt vroolijck, en verheught.
 Laet ons eer d'Ambrosijn verlaten,
 En kiesden den Westfaelschen Ham;
 En laet ons mee de Nectar haten,
 En suypen 't nat van d'Eghte stam.
 Laet ons de wijn aen alle kanten
 Uytroojen hier beneên op d'Aerdt,
 En die hier in den Hemel planten:
 En dan sult ghy ons sien bewaerd
 Van alle schade der Vyanden:
 Want missen sy maer eens de Wijn,
 Ick sweer, voortaan hun harte en handen
 Die sullen als gebonden zijn;
 En soo sult ghy hun macht doen sincken,
 En nooyt uw Hemel sien geschendt.

Sa, sa, geef dese Man eens drincken,
 Riep Momus (springend' over endt)
 Want niemant heeft'er van sijn leeven
 Soo langh den Hemel Hemel was,
 Soo wyse en goeje Raedt gegeven,
 Noch die ooyt soo wel quam te pas.

Sel jy dan nooyt je backhuys houwen;
 (Voer hem Jupijn weer in zyn schilt)
 Doch wil Jy je dicht of sien touwen,
 Soo segh noch een woordt soo je wilt.

Doch hoe hem Jupiter mocht drygen,
 Noch gingh zyn snater evenwel:
 Vermits hy in de plaets van swygen,
 Noch sat en lachten even fel.

Vulkaen, dié hem niet wel mocht lyen,
 Trock God Jupyn stil by syn vaght,
 En sey hem safjes van ter syen,
 Heer! sie je wel, hoe dat hy laght?

Ja, heel wel, (sey Jupyn met d'oogen

Volgramfchap) maer ick weet, dat hy
 Heeft van fyn leven niet gedoogen,
 Noch niemandt van fyn Maeghfchappy,
 Kom, gaet ghy u weer neder fetten;
 En feght ons eens, ghy God van 't Vier!
 Of ghy geen raedt weet te beletten,
 De macht van 't aerdsche Monfter-dier.

Waer op Vulkaen: ô hooge Vader!
 Wyl ghy te fpreecken my belaft,
 Soo weet dat ick dit werck al nader
 Dan men wel denckt heb ondertaft:
 Daerom dunckt my, om die Canailles
 Te ftuytén in haer moeylijkheên,
 Dat 't beft fal fyn, dat ghy my trailles
 Rontom den Heemel heen laet smeên.
 En ick neem aen die foo te maken,
 Dat boven Klos-kloot, boven al,
 Geen duyvel daer ooyt in fal raken,
 Noch dat geen Reus die breecken fal.
 Vermits ick ons als Klooster Nonnen,
 Soo fetten fal in feekerheydt;
 Dat ghy haer fult verplettrenkonnen,
 Gelyck een Bal, die 't hayr uyt fcheyt.
 En dit is nouw de Conferratie,
 Die ick heb op dit werck gehad.
 (Hy meende juyft Consideratie,
 Want d'arme Smit versprack figh wat)
 Des Momus weer aen 't Kookermuylen,
 En sey: 't was wel geproclameert,
 En trok door 't lachen fchier aen 't huilen,
 Waer door de Smit geaffronteert,
 Schier groot gerught begon te maecken;
 Maer Jupiter, die 't komen fagh,
 Besloot voor die tydt 't werck te ftaeken;
 En ftelden 't uyt tot d'andren dagh.
 Want wyl de nacht toen was aen 't facken,
 Soo fcheyde voor die tijdt den Raedt,
 En ick gae oock mijn spillen pakken,
 Want 't is tot onfent oock al laet.

Derde Sangh.

TErwijl men sich dus tot het kampen,
 Van beyde kanten maect bereydt ;
 Had onderwijl de Son veel dampen
 Rontsom den Heemel heen verspreyt.
 Dees dampen , die de twee partyen
 Verhinderden malkaer te sien,
 Die scheenen Typhon in die tijen
 Een heel groot voordeel aen te bien :
 Want wijl hy met sijn Rotgezellen
 Die heele nacht gearbeydt had,
 't Geen dient tot 't winnen van een Stadt,
 Had Mimas Bergh op Bergh gaen planten
 Begunsticht door de duyfterheydt,
 Die hem bevryde aen alle kanten)
 En had een Brugh in stilligheydt
 Voor een der Vensteren gaen maecten,
 Dat in Jupijn sijn Slaep- plaets quam ;
 En was op 't punt daer in te raecken,
 Toen hy daer iemandt voor vernam.
 Alsoo Jupijn (mits hy van buyten
 Een weynigh ramlen had gehoort)
 Dat quam al bevende ontslyuten,
 Geheel beteutelt in sijn Poort.

Maer nauwlijcks sagh hy 't yslijck Backhuys
 Van Mimas ('t geen ick vast vertrouw,
 Soo 't stont voort 't Papen-brugfche Kakhuis,
 Daer al de neeringh steelen souw,
 Of sette sulcken keel gat oopen,
 En riep soo deerlijck moort , en brandt,
 Dat is 't gewey hem niet ontloopen,
 Soo gaet het boven mijn verstand.
 Altijdt , hy viel van schrick teraerde
 Des sprongh sijn wijf van 't Leedekant,
 Wyls'als een helsche drommel baerde,
 En soght een-entje blaeuwe bandt,
 Om hem dat brandend te doen ruycken :
 Gelijck sy dee ; waer door Jupijn

Sijn oogen weer begon t'ontluycken,
 En eyfste een teughje Brandewijn.
 't Geen na dat men 't hem had gegeven,
 Hem gaf een nieuwe moedt in 't lijf:
 En deed hem daedlijck als herleeven,
 Tot groot vernoegen van sijn wijf.
 Hy roepende flux om een Blixem,
 Sprongh op soo luchtigh als een Koe;
 Maer saght, ick vind geen Rijm op ixem,
 Doch lijckwel dat 's tot daer en toe)

De Gooden, die hier op al t'samen
 Gekomen waren voor den dagh,
 Om met den andre te beramen,
 Hoe men souw treden tot den slagh,
 Wierden stracks van Jupijn versonden,
 Elck schier in een bysonder oort;
 Om soo van alle kant die honden,
 Te doen verhuysen van de Poort.
 Hy selfs is vol van moet gelooopen,
 Met een goe Blixem in sijn klauw:
 En dee 't vervloeckte venster open,
 't Geen hem gebracht had soo in 't nauw:
 Met voorneem van sich selfs te wreecken,
 Op die hem flux soo had vervaert;
 En hem den Hellschen kop te breecken:
 Maer och, hy telde sonder waert.
 Want nauwlijck had hy 't venster open,
 Of deese stoutheydt, had op nieuw,
 Hem 't schier doen met de dootd bekoopen,
 Vermits dat Mimas, als een Lieuw
 (Die aen de Schans loopt wel verstaende)
 Hem gaf so yffelijken smack,
 Hem met sijn knots soo deerlijck slaende,
 Dat hem het kouwe sweet uytbrack.
 Den Reus die hem hier door verset sagh,
 Maeckte hier op terstont begin,
 (Mits hy van niemant sigh belet sagh)
 Te klimmen 't op en venster in.
 Maer, of het venster al te kleyn was,

Dan of hy selfs was al te groot,
 Hy kon'er niet in : des Jupyn ras
 Hem fiende daer in sulcken noot,
 Hem gaf soo schrickelycken klater,
 Met sijnen Blixem , dat het Vuur
 Den Baert verbranden aen de Snater,
 Van deese Mortige Figuur.

Wyl hy hier door stont seer verlegen,
 Herhaelde Jupiter syn smack :
 Waer op met een , een dichte reegen,
 Van snickheet water , op syn dack,
 Uyt Junoos Pispot quam gevallen :
 't Geen hem so kout quam op syn huyl,
 Dat hy , die dus het spul sag prallen,
 Bruyden als een Os het venster uyt.

Waer op den Helschen Encelades
 Terstont sijn plaets quam nemen in ;
 Met een goet tal Rodomontades,
 Die hy eerst uytspoogh in 't begin.

Maer , seljem' hier licht mogen vragen
 Wyl Mimas niet in 't venster kost,
 Hoe dorst sijn Macker het dan wagen ?
 Die niet veel kleynder weesen most ?
 Maer wat een domme-duyvel binste !
 Gaet fiet als je d'Historie leest,
 Dat Encelades voor het minste,
 Wel ses vaem kleynder is geweest.

Jupyn dan die dees Quant sag komen,
 Liet hem wel haest , heel onversaecht,
 Meê van die selfden duyvel droomen,
 Die flus syn macker hadt geplaecht.
 Want met een averechtse slinger,
 En toen noch met een rechtse keer,
 Wierp hy den stouten Gooden-dwinger
 Het venster uit , ter aerden neer :

Waer op terstont een bly geklater
 Den gantschen Hemel deur ontstondt :
 Daer (riep Jupijn , met open snater)
 Daer leydt dien onbeschaefden Hondt :

Daer ist Canaille al haer macht quyt :
 Sa Mannen ! nu haer achter 't gat,
 Keelt haer als Varckens in de Slagt-tyt,
 En helpt haer nu voort in de mat
 Hier op, met vreugt en moet in d'oogen,
 Steegh hy ter Arendt ('k had by kans
 Geleydt te paerdt, maer 'k had gelogen)
 Gewapent met een goeye Lans :
 Schoon een Autheur hier meê wil stryen,
 En 't een kort pieckje noemen derft ;
 En seydt, dat het Jupijn te Leyen,
 Lest van een stoepjen had geërft.
 Doch 'k laet voor my dat daer by blyven,
 Elck magh gelooven dat hem lust :
 En ick vervolgh weer te beschryven,
 Hoe dat Jupijn, dus toegeruft,
 Gevolght van de Messieurs de Gooden,
 Vast langs de Brugh, op een galop,
 De Reusen, die als duyvels vlooden,
 Vervolgden met rapier, en strop.
 Haer dan dus sittend op de hielen,
 Riep Mars, vast staeg ; sla dood, sla dood,
 En wou hun voort al t'faem vernielen :
 Maer Jupiter ; als wys, gebodt
 Dat hy sich daer van wat sou wachten,
 Mits dat men door voorsichtigheyt
 Sijn vyandt niet te kleyn moet achten,
 Die somtijds op sijn luymen leydt,
 Gelijk 't hier in der daedt geschieden,
 Want in min dan een oogeblick,
 Had Typhon haer gestuyt in 't vlieden
 En deed haer setten voet by 't stuck :
 Want hy had eerst door dreygementen,
 En daer na door wel-spreckentheid,
 Haer soo veel weten in te prenten,
 Dat sy sich keerden tot den strijdt :
 't Welck God Jupijn naeu quam te mercken,
 Of hield heel kort standt op de plaets :
 En om sijn volck de moet te stercken,

Sprack hy dees reede tot de maets,
 Hier is het nu ghy dappre Gooden !
 Dat ghy uw vroomheydt toonen moet ;
 En dat ick u lien heb van nooden,
 Om niet te raecken uyt mijn goet.
 Laet nu je deught dan niet vermindren ;
 Doch denckt oock niet alleen op my,
 Maer denckt oock op je Wijfen Kindren,
 En haer aenstaende slaverny,
 Daer ghy haer nu kúndt van bevryden,
 Indien j'als eerelijcke luy,
 Met my die schenders helpt bestryden,
 Die ons hier maecken dit gebruy.
 Maer 'k sweer , mijn Blixem , en mijn donder,
 (De duyvel hael my soo ick liegh)
 Sal haer gaen smacken soo gladt onder,
 Of ick haer saem had in een wiegh :
 Daer , sa mannen Broers ! Wel aen dan,
 Een yeder volgh my nu die wil,
 Want na dat ick het werck verstaen kan,
 Sy hebben 't Loodt al in de Bil.

Hier moest Jupijn sijn reeden staecken,
 Vermits den Reus met al sijn macht
 Hem onder d'oogen quam genaecken,
 Om hem te vallen op sijn vacht.
 Den weer-bedaerden Encelades
 Was aen het hoofd van d'eerste trop,
 Die met een lenghte van Bravadés,
 Den kloecken Mars dorst eysschen op.

Mars die sich nooyt veel uyt liet dagen,
 Maeckten sich tot den strydt gereet ;
 Om met den Reus de kamp te waegen :
 Die 't selfde oock van sijn kant deed.
 Waer op men daedlijck de twee Leegers
 Sagh bidden , yeder van sijn sy,
 Dat elck van dees twee felle veegers
 Verwinnen mocht sijn weer-party,
 Waer na dees bitse Campioenen,
 Liepen soo yslijck fel op een,

Dat, mits hun 't hart sonck in de Schoenen,
 Sy juyft malkaer geen quaet en deên ;
 Nochtans 't geweer was al getrocken ;
 Daerom getuyghde een Quaeckers geest,
 Was d'een voor d'ander niet verschrocken,
 Dat dat gevecht had fel geweest ;
 Maer juyft d'een vreesend voor den ander,
 Soo liepen sy malkaer verby,
 En groetend' heel beleeft malkander,
 Voeghde elck sich weer aen sijn party,
 Die daedlijck op malkander vielen,
 So schricklijck, yeder van sijn kant,
 Als of sy 't wouden al vernielen,
 En setten 't al in bloedt en brandt.

Wijl men dus voght van weder syen,
 Speelde God Pan vast op sijn Riedt,
 De nieuwe Velt-slagh van Pavyen,
 En kreunde sich met vechten niet :

Jupijn had nu al met sijn donder
 Gedreeven Mimas op de vlucht,
 En Damafor gewurpen onder,
 Die met sijn pisseert in de Lucht
 Seer deerlick ley in 't sant te kijken :
 Toen Typhon met sijn sware knots,
 Die wel een half myl ver kon rijcken,
 Aen Pallas gaf soo fellen bots,
 Dat soo haer schildt met 't hooft met Slangen
 (Van al de Reusen soo gevreesst)
 Die loggen stoot niet had ontfangen,
 Sy had'er al om koudt geweest.
 Waer op sy, om sich self te wreecken,
 Hem naderde, om hem haer speer
 Door den vervloeckten Balck te steecken :
 Maer och ! sy reeck pas half soo veer,
 Mer sagh sy Pelor tot haer stappen,
 Die sy met een steeck, van sijn bloedt :
 Wel seftien vanen af deê tappen,
 't Geen ruym so swart was als mijn hoed.
 Doch Encelades ondertussen

Gaf aen Mercurus soo plompen slaghe,
 Dat hy hem deê de aerde kuffen,
 Die hy al voor fijn graf aen fagh.
 En soo Sileen hem niet onfet had,
 Gefeeeten op fijn moedigh Beest,
 't Geen nochtans een heel foete tret had,
 't Was met de Borst gedaen geweest.
 Maer dese dicke droncken vuylbafte,
 Hoe Padagreus, en ftram hy was,
 Gaf Encelades fulck een muyl-tafte.
 Dat hy hem tuymelen deed in 't gras.

Doch ligt dat jemant graeg fou weten,
 Wat voor een Beest dit weefen moght,
 Daer dees Silenus opgefeteen,
 Soo stouten daed te weegh meê broght.
 Daarom tot dees Histories klaerheydt,
 Soo weet vry, dat het is geweest
 Een grooten Eefel in der waerheydt,
 Daer men feer grooten deught van leeft.
 Mits hy braef balcken kon en danffen;
 Soo dat Silenus op fijn Beest
 Seer wel geleeck dien Sanche Pansen,
 Daer men in Don Quichot van leeft:
 Oock kan ick u veel wonders seggen,
 Van dit mooy graeuwtje van Sileen:
 Mits 't in dees ftryd plat neer ging leggen,
 En balckten daer soo droevigh heen,
 Dat al de Reufen (die de Gooden
 Alreets schier hadden op de vlught)
 Daer voor als bare duyvels vlooden
 Verschrickt van fulck een naer gerucht,
 De Gooden haer weer op de hacken,
 Weer grypente een nieuwe moedt,
 Die fy eerft hadden laten sacken,
 Siet soo veel deê dien Eefel goedt.

Maer mits de Reufen, wyl fy vlooden,
 Te byftr groote fappen deen,
 Soo was 't onmooghlijck voor de Gooden,
 Haer t'achterhalen op haer treen.

Oock wouw Jupijn sigh soo niet reppen;
Maer als vermoeyt door dit geweld,
Sloegh hy, om weder aem te scheppen,
Sijn leeger neer in 't open veldt.

Doch onderwyl een ouwe-Pagie,
Die hem sijn Vaer Saturnus fondt,
Benam Jupijn een deel couragie,
En maeckte hem korsel als een Hondt:
Mits dees Lackey aen hem een Brief brocht,
(Daer 't port self niet van was betaelt)
Waer van hem d'inhoudt niet seer lief docht;
Nadien dat daer in stondt verhaelt,
Dat hem sijn Vaer hier door liet weeten,
Dat hy te Roomen had verstaen,
Van een groot kenner der secreeten,
Dat hy den Reus noyt souw verlaen,
Sonder de kracht en assistentie,
Van eenigh aerdsch en sterflijck mensch.

Het welck Jupijn heel van intentie
Veranderen deed, en mee van wensch:
Want eerst was al sijn wensch te vechten,
Maer nu verstaende dat hy niet
Sonder een mensche hulp uyt kan rechten;
Soo staet hy alsoo loens en fiet,
Als of hy had in 't snee gescheeten.
Want nu was hy alleen in pijn,
En wenste maer te moogen weeten,
Wie dat dat sterflijck mensch mocht zyn.
Waer op Vrouw Pallas, als doorsleepen,
En niet gevangen voor een gat,
Die 't werck al langh al had begreepen,
Met dese reeden tot hem tradt:

Heer Vader! gh'hoeft u niet te quellen,
Om hem te kennen, die de Goon
Moet door sijn kracht in vryheydt stellen,
't Is Hercules, uw eygen Soon;
Die uyt de aerdsche Vrouw geteelt is,
Soo kloek en starck gelijk een Rots,
Mits hy sijns Vaders tweede Beeldt is:

Dees sal, indien hy met sijn Knots
 Mach onder dat rapaile speelen,
 Haer soo tracteeren dat 't je lust,
 Mits hy haer sal als Offen keelen,
 En u herstellen in uw rust.

Dit uyleegh wierdt seer goedt bevonden
 Van Jupiter, en van sijn Raën,
 Des wierdt'er stracks een Post gefonden,
 Om Hercules te halen gaen :

Doch onderwyl komt een der Gooden,
 (Sijn naem gedenckt my nu juyft niet)
 Die toe getaeckelt als een Boode,
 Het Reusen-leeger had bespiedt,
 Aen God Jupijn dees tydingh dragen ;
 Te weeten, dat hy had gesien,
 Hoe dat de Reusen, half verflaegen,
 Niet alleen hielden op van vlien ;
 Naer dat haer Typhon had vergadert,
 En weer vermoedight tot den frydt :
 Soo dat hy (voer hy voort) ons nadert,
 En geeft het haghje noch niet quyt,
 Maer stapt met opgesparde blicken,
 Aen 't hoeft van sijn verschricklijck Rot ;
 Dat wis elck een moet doen verschricken,
 Al was 't een duyvel, en geen Godt.

Jupijn, dees slechte maer verstaende,
 Kreegh schier de koorts op 't lijf met kouw ;
 Vermits hy nu voorseecker waende,
 Dat men hem leevend lubben souw.
 Doch echter, mits hy wel kon veynsen,
 Hield hy sijn altydt genereus ;
 Voor my (seyde hy) ick kan niet peynsen,
 Uyt wat voor reeden, dat de Reus,
 Daer hy 't ver best had in het fryden,
 Flus op een stip, en op een sprongh,
 Soo schielijck uyt 't gevecht gingh scheyden,
 En sonder reeden loopen gongh.
 Heer ! (seyde Bedtgenoodt van Venus,
 Sonder dat het hem yemandt vroegh)

Het was den Eefel van Silenus

Die door fijn ftem den Reus verjoegh.

Dees daed, die hy soo braef, en vaerdigh,

Deft tot ons dienft (herriep Jupijn)

Die maeckt hem, by my Zieter, waerdigh,

Soo wel als wy, een Godt te zijn.

Maer laet Sileen my eens verhaelen,

Waer gy dit fchoone Beest toch vondt ?

Heer ! 'k bracht hem left meê uyt Weftfalen

(Antwoorden hem fijn Baesterftondt)

Daer hy laeft Weeuwnaer was gebleeven,

Door 't overlyden van fijn Vrouw ;

Schoon hy noch kinders heeft in 't leeven,

Die 'k noch fchier alfoo goelijck houw.

Jupijn begon te kooekermuylen,

En lachte, maer 't was met de mondt ;

Want 'k wed fijn hart dee niet als huylen,

Wyl hy fijn Blixem machteloos vondt,

Om daer dees Oorlogh door te enden.

Doch onderwyl, een groot gerucht,

Deed hem gefwindt fijn hooft omwenden,

En roepen, met een nare fucht ;

Help Gooden ! of wy zijn verlooren :

Want hy fagh Typhon, als een Leeuw,

Hem nadren, die figh vast liet hooren

Met 't dreunen, van een naer gefchreeuw ;

Hebbende in bey fijn groove klacuwen,

Soo fware en yffelijcke Knots,

Dat het een hart fou doen verflacuwen,

Al was 't gekloncken uyt een Rots.

De Goôn hier door heel in diforder,

Behalven God Jupijn alleen,

Die haer vast ftelden in flaghorder,

Die keecken vast rontfom haer heen,

Om 't Hafepadt te kunnen kiezen,

Soo dra het op een nijpen gongh,

Want door het fien van Typhons kiezen,

Soo beefde en lilde ou en Jongh.

Jupijn had goedt te leggen gillen,

Om hun te roepen tot den frydt,
 De meefte packten vaft haer fpielen,
 En gaven 't heele haghje quyt!
 Maer God Jupijn, die juyft foo daedlijk
 Sijn Blixem vars geladen had,
 Trock daer vol moedt, foo ongenaed'lijk,
 Den stouten Typhon meê aen 't gat,
 Dat hy hem fchier fijn groote fnavel,
 Daer meê joegh van fijn troonje af:
 Hoewel hy door de ftanck van 't fwavel,
 Niet dan een twee drie kuchen gaf;
 Die luyder kloncken dan de donder:
 Want door de naerheydt des gefchals,
 Viel d'een God boven, d'ander onder,
 En braecken fchier haer maegren hals.
 Jupijn, die 't langer niet koft keeren,
 Hoewel hy ftandt hielt tot op 't leff,
 Sprongh fchrylinghs op fijn Arends veeren,
 En vluchte meê gelijk de reft.
 God Mars, en Pallas die haer kooten
 Mee reedlijk hadden tot haer wil,
 Die gingen foo droogh heenen ftooten,
 Als of er niet te doen en vil.
 Maer Typhon, door dit avantage,
 Had haer te volgen niet in 't fin;
 Maer trock terftondt aen haer Bagage,
 En viel daer als een weer-wolf in.
 De volle vleffen, die fy vonden
 In het Quartier van God Sileen,
 Die wierden in een vaerdt verflonden:
 't Welck haer dee joelen onder een,
 Gelijk een party halve gecken:
 Die, als verhongert op het Nat,
 Te grectigh aen het fwelgen trecken;
 En rafen met een droncken gat.
 Doch onderwyl Messieurs de Gooden
 Terwijl fy fonder Fluyt, of Trom,
 Gelijk als halve Nickers vlooden,
 Die keecken al te met eens om:

Verwondert, dat die Griffioenen
 Haer niet vervolghden op het spoor;
 Terwijl Jupyn een van sijn schoenen
 In 't loopen, langhs de wegh verloor:
 Die hem, wyl hy die weer wouw soecken,
 Bykans op 't hart gevaren had:
 Mits hem hier op uyt alle hoecken
 De Reusen quamen achter 't gat.
 't Geen hem geheel de moedt dee sincken,
 Te meer, wyl hy 't onmooghlijck von
 (Nadien hy sonder schoen moest hincken)
 Dat hy haer var ontloopen kon;
 't Welck Typhon naeuw begon te speuren,
 Of dee van vreughde sprongh op sprongh,
 En maeckte duysent gecke geuren;
 Waer onder hy het Liedtje songh,
Van, Hey waer ben je Koocker Janssen
Met je Stopmes ... & cetera.
 En liep gelijk een dot te danssen,
 Terwyl hy joegh de Gooden na.
 Die siende anders niet op handen,
 Dan dat wel haest Monsieur den Reus
 Haer op souw vatten in sijn tanden,
 Hem leelijck hadden by de neus.
 Want Godt Jupijn door sich te reppen,
 Quam eyndlijck in een Kreupel bosch;
 Waer hy sich selven gingh verscheppen
 Met een geswindtheydt, in een Vos.
 Sijn Huysvrouw wierdt een kleyn Parkietje
 Diaen een schoone Papegaey.
 Vrouw Venus een soet Heunigh-bietje,
 Momus een Aep, Apol een Kraey,
 Vulkaen een Bock, Bacchus een Varcken,
 Mercurius een Oyevaer,
 Nepruyn een Uyl, God Mars een starken
 Een grooten Beer, met pick swart hayr;
 Pan wierdt een Geyt met ruyge ooren,
 Silenus wierdt sijn Eefels bruur;
 In 't endt, schoons' hun gestalt verloren,

Soo hield elck Godt noch fijn Natuur,
 Waer door fy toen als brave Bafen,
 Den Reus die haer geduurigh foght,
 Eens lieten op een hons-vot blafen,
 En vloecken soo langh als hy moght.
 Want Typhon, met fijn groote vrienden,
 Stont met een neus van drie el langh,
 Verbaest, van niet te kunnen vinden,
 't Geen hy gefien had noch eer langh.
 Waer door hy dol, en uyt gelaten,
 Al wat hy fagh ter needer smheet:
 En niet een boom in rust kon laten,
 Die niet ontgelden moest fijn leet.
 Terwyl vast de voornoemde Gooden
 In stilligheyt, met mijl op mijl,
 In 't korten hem soo wel ontvlooden,
 Dat fy in 't endt de vruchtbre Nijl,
 In 't rijck Ægyptenlandt, ontdeckte.
 't Geen in Jupijn, en in fijn stoet,
 Te met wat minder vrees verweckte,
 Mits 't hem weer gaf een weynigh moet.
 Doch laet den Reus hier op wat schelden
 Wijl dat hy haer vast soeckt om niet:
 Sijn rasen sal hy wel ontgelden,
 Soo dra als hy haer weder fiet.
 Mits hy dan sal fijn loon ontfangen,
 Voor 't plagen van soo vroomen lien;
 Gelijck ghy fulcks haest in de Sangen
 Die volgen, klaer sult kunnen sien.

Vierde Sangh.

DE nacht die was alreets aen 't sacken,
 En de vier Paerden van de Son
 Die snooven vast als twee paer Bracken;
 Om dat de Zee-lucht haer begon
 Van var al in de neus te stygen;
 't Geen haer op nieuws courage gaf,
 En, om wel haest goet voer te krygen,
 Deê runnen op een stijve draf.

Wanneer de Goon in Mascarade
 Gehijk ick daedlijk heb vertelt)
 Noch liepen als op Godts genade,
 Geheel bedroeft door Bosch, en Veldt.
 Jupijn, die juyft ontrent sijn inckel
 Een splintertje had ingetreên,
 Die hinccte met sijn eene schinckel,
 En liep gelijk een horlebeen:
 Terwijl Vrouw Venus, om te rusten,
 Op Mars sijn staert wat sitten gingh,
 Die sy soo minlijk sat en kusten,
 Als of s' er heuningh uyt ontfingh.
 Het welck Vulkaen niet wel mocht lyen,
 Want 't deed hem aen sijn hoorens seer;
 Des deed hy niet dan van ter syen,
 Geduurigh vloecken op dien Beer.
 Silenus met sijn Eefels pooten,
 Die slechts maer liep door dun en dick;
 En niet ontfagh noch gracht noch sloten,
 Bespatte yeder schier met slick.
 En Bacchus met sijn Varckens veeren,
 Deê niet dan vloecken sonder endt,
 Om dat hy moest het nat ontbeeren;
 Sijn waer en lofsijk Element.
 In 't endt, dees aftocht van de Gooden,
 Soo vol verdriet, en soo vol rouw
 Had wel een Boeck apart van nooden,
 Soo men die recht beschryven souw.
 Want lachen was' er ver te soecken,
 Selfs Momus, met sijn apery,
 Deê niet dan rasen, en dan vloecken,
 Op dees uytheemsehe mommery.
 Doch eyndelyck, na langh te draven,
 Ontdeckten sy met groot playfier,
 Gelijk een langh gewenste haven,
 De Seevenmondige Rivier.
 Waerop dees Goddelijke Beesten,
 Of eer, dees Beestelycke Goon,
 Haerdroeve, en half-verstroyde geesten

Weer met'er vaerd by een ontboôn :
 't Geen haer een weynigh standt deê houwen :
 Terwyl Jupyn (die vastt sijn oor
 Sat met sijn slinker-poot te klouwen)
 De maets verfocht om wat gehoor,
 Het welck hem (na hy 't had verkregen)
 Wel sesmael , als Ovidius,
 Deê roepen , byster seer verleegen,
Ecce Ego Supervacuus !

Ach (riep hy) ben ick dan gebooren,
 Om (na dat ick myn Koninckrijck,
 En al myn Rijckdom heb verlooren)
 Te loopen trapplen dus door 't slijck ?
 Helaes ! wat sal de werelt seggen ?
 Als men sal hooren , dat Jupyn
 Moest al sijn Godheydt af gaen leggen,
 Om maer een simple Voste zyn ?
 Wat sal men van ons Ryck gelooven ?
 O trouwe Vrienden in myn noodt !
 Dan dat den Hemel draeyt daer boven ,
 Gelijk als hier de Werelt-kloot.
 Siet ons hier nu van groote Heeren
 In kleyne Beesten ras verkeert ;
 Die sonder gelt en sonder kleeren,
 't Landt hebben plat getracasseert.
 't Is waer , wy zyn de Reus sijn handen
 Voor dees tydt noch als wel ontsnapt,
 Die anders met sijn stale tanden,
 Ons had voor Klock-spys opgesnapt.
 't Is waer , dat wy na langh te loopen
 Door velden , bossen en door duyn,
 Wel reeden hebben , om te hoopen,
 Dat ons Mejuffer de Fortuyn
 Niet altydt sal de rugh toe keeren :
 Nadien ick hier , ontrent de Nyl,
 Geen vrees heb dat men ons sal deeren ;
 Mitsick te Memphis , in der yl,
 Sal Hercules mijn Soon doen halen :
 Wiens Knots gelijk my is beloofst,

Den Reus tot front en dreck sal malen,
 Met haer verdoemden Opperhoofst
 Maer, wat sal men, helaes, beginnen,
 In dese beestelycken schijn?

Want dus de Stadt te treden binnen,
 Dat dunckt my kan niet rae saem syn.
 Want 't volck, indien 't ons soo sag nadren,
 Quam ons voorseecker op ons' vacht;
 Mits men om ons sikh souw vergadren,
 En trecken op de beeste-Jaght.
 En soow' ons' beestigheyt verlaten,
 En koomen puur naeck in de Stadt;
 Sook krygen wy wis langhs de straeten,
 Een duyfent Jongens after 't gat,
 En dat gebruy souw my verveelen:
 Daerom sal 't best syn; dat Mercur
 Siet in passant een kleet te steelen,
 Van d'een of d'andre Nagebuur,
 Om daer meê na de Stadt te trecken;
 Waer hy wat lappen koopen sal,
 Om ons al t'samen meê te decken;
 Terwyl men hem in 't naeste dal
 Sal wachten, en sikh wat bedaren.

Waer op Mercur flux in der yl,
 Sonder sikh eens t'ont-Oyevaren,
 Sijn kours gingh setten na den Nyl,
 Waer hy wel ses paar naeckte billen
 ('k Versta hier naeckte menschen deur)
 Na Eyeren van Crocodillen
 Sagh soecken, soo dat hy daer keur
 Van plunje, langs de wegh vond leggen;
 Waer op hy met een slimme treck,
 Stil kruypend' achter een der heggen,
 Daer een van mee nam in sijn beek.

Het volck dit siende, stond met troepen
 En vloecten op dien Leepelaer;
 En trock met alle man aen 't roepen,
Jouw schelm, jouw dief, jouw Moordenaer!
 Maer hy, die met dat roepen lachte,

Vloogh met dat goetje door de lucht ;
 Tot dat hy 's avonds , noch voor achten ,
 Neerdaelde by een out gehucht ,
 Daer hy sich selfs gingh transformeeren .
 In een heel goelijck jongelingh ;
 Die flux in die gestoole kleeren ,
 Recht toe recht aen , na Stadt toe gingh .

Soo dra hy Memphis in quam stappen ,
 Vond hy een Jood of Schacheraer ,
 Aen wien hy sijn gestoole lappen
 Verschacherde voor and're waer .

Dees Jood (die 'k loof dat Moses heten)
 Nae hy Mercur met wat kort voer
 Onthaelt had , en gedist wat eeten ;
 Verschaft hem voor een Peerel-snoer ,
 Daer Venus eer mee placht te proncken ,
 De kleeren die hy noodigh hadt :
 En na men noch eens had gedrongen
 Begaf Mercur sich door de Stadt ;
 En koft van eenen Abelcaro
 (Die lange jaren was geweest
 De Stal-knecht van den Koningh Pharo)
 Een kloeck en goelijck Eesel-beest .
 Want sey ick Muyl-beest 'k had gelogen :
 Schoon hy in kloeckheydt van gestalt
 Een Muyl heel wel had tarten moogen ,
 Mits hy bespat was , noch begalt .

Mercur dan , dreef dit Beest , geladen ,
 Met al die plunje , uyt de stad ;
 Schoon hy , om de beslickte paden ,
 Hem vaeck wat sitten ging op 't gat .
 En quam dus sijn verlaete vrienden ,
 Die hem vast wachte met gedult ,
 In staet van Eesel-dryver vinden :
 Waer door een yder wierdt vervult
 Met blydschap , toen men hem sagh nadren ;
 Soo dat Mercur stracks dit gespuys
 Sagh rondtsom om sijn lijf vergadren ,
 Als vliegen om een Peeperhuys .

Elck viel terstondt op sijn bagage,
 Als of het schier op plundren gingh;
 In 't endt, elck kreegh Equipage,
 Die hem ducht dat hem 't beste stingh.

Hier mee gingh men na stadt toe treden,
 Daer juyft Jupijn logeeren wouw
 In het Paleys, of 't Hof van Sweeden;
 Daer by geval de Waerdt sijn Vrou
 Gelijck men sey, wat light van gat was;
 Weshalven dat Vrouw Juno vroegh,
 Of 'er geen beter Kroegh in stadt was;
 Alsoo sy byster forrigh droegh,
 Dat haer Gemael niet wegh souw geeven
 't Geen sy soo wel als andre mocht:
 Mits sy nu vreesde, dat dit eeven
 De kooten waeren die hy socht,
 Maer hoe sy oock socht te beletten
 Dat men hier niet huysvesten souw,
 Soo was Jupyn niet te versetten,
 Mits hy al lucht had op de vrouw
 Die oock van haer kant seer vernoeght was,
 Om dat van 't luck (gelijck haer dacht)
 Haer dit geselschap toegevoeght was,
 't Geen sy soolaet niet had verwacht.
 Nadien sy oock niet veel gewent was,
 Een volck te sien van sulcken slaggh,
 Dat altemael soo schoon en jent was,
 En dat'er soo geschickt uyt sagh.
 Oock mits dat in 't gemeen den aeffem,
 En 't sweet der menschen vry wat ruyckt
 Ja dickwils slimmer als de waefem
 Die uyt een achter deur ontluycckt:
 Soo was 't contrarie met de Gooden,
 Nadien hun aeffem, en hun sweet,
 Een lught gaf na de nieuwe moode,
 Die ider een schier snisen deed.
 Dees Lucht die d'Amber overtreffe,
 Vloogh door de buurt en 't heel quartier
 Waer niemant d'oorfaeck van beseffe,

Maer yder vroegh : wat droes is hier ?

In 't end , dees schoone vreemdelingen,
Daer men wel haest heel Memphis door
Van sprack met veel verwonderingen
Waren gehuysvest naest de Moor,
In 't hof (gelijk ick seg) van Sweeden :

Nu beurden 't eens op seecker rydt,
Dat sy om sich (wat te vertreeden)
Na 't nemen van een goet ontbyt,
De stadt wat waeren gaen bekyccken :
Waer door wel haest een groot getal
Van volck , by na uyt alle wycken,
Haer achtervolghde overal ;
Geduurigh vrag'nd' aen malkand'ren,
Wat men moest dencken van Jupyn ?
Van Mars , Mercur en al de anderen ?
In 't endt , wat dit voor volck moght zyn ?
Maer sonder ooyt op 't wit te doelen,
Gaf niemant daer 't recht vonnis af :
Doch eyndlijck , na 't gemeen gevoelen,
Daer elck daer na geloof aen gaf,
Soo nam m'haer voor Comedianten ;
Die uyt het een of andre Landt,
Haer Schou-toneel daer quamen planten
Mits daer de Kermis was op handt.

Jupyn (het geen ick had vergeeten
Te seggen) had al onderwyl
Aen sijn Soon Hercules doen weten,
Dat hy sich hielt ontrent den Nyl ;
En had hem daer by hem ontbooden ;
Soo dat hy byster qualijck nam,
Gelijk als meê de andere Gooden,
Dat hy noch niet te voorschijn quam.
In 't endt , 't geviel eens na den eeten,
Wijl hy (gelijk hy veeltijds plagh)
Was op de stoep voor deur geseten,
Dat hy sijn Soon verschijnen sagh :
Weshalven hy , om hem t'omvatten,
Hem te gemoet liep als een Geck,

En brack, mits hem sijn voet uy spatten,
 Bykans sich selven hals en neck,
 Dit soete Seuntje van Alcumene,
 Na hy sijn Vaer langh om den hals
 Gehad had, en na langh te weenen,
 Ruym tien do sijn *Hoe-Vaer jy all's?*
 Had in sijn ooren hooren klincken,
 Wierd voors begroet van al de Goôn:
 Waer op hem straks een Kelk met drinken
 Van aerhalf stoop, wierdaengeboon;
 Die hy soo stracks stiet na sijn nieren,
 Schoon 't volck alreets gelijk als zaedt,
 De Goôn om 't lijf begon te swieren,
 Want 't was op 't midden van de straet.
 Elck was op 't alderhooghst verwondert,
 Om de gedaente van Jupijn;
 De welcke van de Godt die dondert
 Nu aengenomen had de schijn.
 De and're Gooden van gelijcken,
 Die hadden mee iets in 't gesicht,
 Daer 't volck pas tegen op kon kijcken,
 Want 't leeck wel wat na 't Sonne-licht.
 Jupijn had onder and're minen,
 Een seeckre opslagh in het oogh,
 Waer voor het volck somtijds by tienem,
 Geheel verbaest na huys toe vloogh.
 Een seeckre Veut, uyt een der troepen
 Hem siende trock, gelijk een Sot,
 Over de volle straet aen 't roepen,
 't Is, of de duyvel hael m'een Godt.
 Ick sie 't hem aen van alle zyen,
 Oock gaet hy niet op onse wys,
 Maer hy doet anders niet als glyen,
 Gelijk de Jongens op het Ys.
 Dit roepen 't geen elck een kost hooren,
 Wierdt stracks van yeder opgevat;
 En quam dien avont noch ter ooren
 Van d'Opper-Priester van de Stad,
 Die heel nieuws schierigh t'ondervinden,

De waerheydt van dit vreemdt verhael,
 Stracks met een lenghte van sijn vriden,
 (Voorname luyden altemael)
 Sigh voor Jupijn quam presentereen,
 Met een wijtloopigh compliment:
 Waer nevens hy hem quam vereeren
 Met dit navolgende present.
 Te weeten hondert Crocodillen,
 Ses , seeven Korven vol met Ael,
 Vier hondert blancke Kickers-billen,
 Die op dien dagh noch altemael
 Varsch waren uyt de Nijl gevangen ;
 En van Gevogelt, Tam en Wildt,
 Deed hy hem sulcken lenghte langen
 Of 't was voor 't heele weevers Gildt.
 Met quam men met een vat aen rollen
 Daer ruymptes tien aem Wijn in stack,
 Gevolght van ses of seeven rollen
 Van damp TUYGH , Alias Taback.
 In 't endt men gaf hem soo veel saecken,
 Dat hy daer van , met goet fatsoen,
 Een Jaer kon goeje cier van maecken,
 Al had hy anders niet te doen,
 En voorders nademael sy wisten
 Dat Godt Jupijn in oorlogh was,
 En dat de Reusen met hem twisten,
 Soo offerden s'hem in dat cas,
Tot hulp , haer volck , haer stadt en Landen :
 Tot danck , gaf haer weerom Jupijn
 Verlof van sonder scha , of schanden,
 Oneerelijcke luy te sijn.
 En swoer , haer noyt te sullen straffen
 Met Oorlogh , Hongers-noodt , noch Pest,
 Ja , dat hy oock souw raedt verschaffen,
 Dat haer de Nijl , als s' overgest
 't Geen sy gewendt is alle Jaren
 In plaetse van haer schae te doen,
 Voor eeuwigelijck souw wel doen varen,
 Door 't Landt met vruchtbaerheydt te voen.

Mercuri stondt onderwyl te vloecken
 Gelyck als dol, om dat Julijn
 Hem had geschickt, om t'onderfoecken
 Wat dat den Reus had voor deffein:
 Mits hy voor vast had voorgenoomen,
 Terwyl men daer het minst op dacht,
 Hem van de duyvel te doen droomen,
 En hem te vallen op sijn vaght.
 Mercurus vertreckt dan, en vertroocken,
 Keert hy weerom, en weergekeert,
 Breght hy voor tydingh, dat die Bocken,
 Of Reusen aers g'intituleert,
 Vast hadden bergh op bergh gaen planten,
 Dat Offa stont op Pelion;
 Dat Typhon en sijn lijftrawanten
 Vast swoeren, dat, eer dat de Son
 Noch tweemaal op souw gaen, en onder
 Dat hy (in spyt van Godt Jupyn,
 Ja schyt sijn blixem en sijn donder)
 Vooght van den Hemel souwen zijn.

Deestydingh was maer al te seecker:
 Want na dit Helsche Rot en wyl
 Na Godt Jupijn, die slimmen stecker,
 Gesocht had, schier tot by de Nijl,
 Soo hadden sy sich weer begeven
 Vol spyt, aen haer begonnen werck;
 Waer sy met yver aengedreeven,
 Met alleman soo kloeck en sterk,
 Aen wrochten, dat men Bergh op Bergen
 Te setten, sy in korten tijdt
 De Goon fatsoenelijck konnen tergen,
 En maeken haer den Hemel quyt.

Maer Jupiter, die oock al reet was,
 En die het yfer wilde smeen,
 Terwyl het vast soo gloeyent heet was,
 Smeet haer wel haest een block aen 't been.
 Want Hercules, die schier sijn handen
 Uyt puere boosheydt fat en vrat,
 Deê niet dan knarssen op sijn tanden,

En wouw haer daedlijck achter 't gat.
 Waer toe (riep hy) dus langh te toeven?
 Laet toe, Heer Vader ! dat ick ga
 En haer alleen mijn kracht doe proeven,
 En al dien bruy tot morsen sla.
 Ick sal alleen haer macht verstroyen,
 'k Sal Typhon by sijn eene been
 Soo hoogh door Lucht en Wolcken gooyen,
 Dat hy, eer hy weer komt beneen,
 Al had hy achtentachtigh korven
 Met Roggenbrooden aen sijn gat,
 Sal puur van honger zyn gestorven,
 Schoon dat hy s' altemael op vrat.

De andre Gooden van gelijcken,
 Als opgeweckt door dese tael,
 Die deen geen minder yver blijcken,
 Maer swoeren al by vuur, en stael.

In 't endt, 't was op een Dingsdagh morgen
 (Een dagh daer Mars op Zeegen-praelt)
 Dat onse Gooden (die met borgen
 Sleghs hadden haer logijs betaelt)
 Met groote vreught te veldtwaert ruckten:
 't Geen elck een seer goet teecken dacht
 Van 't werck, 't geen haer soo wel geluckte,
 En 't geen de Reusen 't onderbracht.
 Dat ick u nu souw gaen beschryven
 Dees aftocht, en met een 't bedrijf,
 't Geen op dees Reys al gingh op schyven,
 't Welck niets bytonders heeft om 't lijf,
 Dat souw ick my een weynigh schamen:
 Laet het u daerom zyn genoegh,
 Dat sy by 't Reusen leger quamen,
 Waer dat Jupijn sijn neder sloegh;
 En dat hy sonder langh te toeven,
 Verfelschapt van sijn dappre Soon,
 Den Reus in 't korten deê beproeven,
 Dat hy te doen had met de Goôn.

Nadien hy haer noch vry wat wonders
 Deê hooren op den eersten nacht;

Want na by uyt een Kar met donders,
 Die hy van Memphis had gebracht,
 Een half dosijn had gaen verkiefen,
 Trock hy met Hercules te veldt ;
 Die door het knarsen van sijn kiefen,
 Sich toonde als een dapper Heldt.

Aen't Reuse Leeger dan gekomen,
 In 't midden van de duysterheydt,
 Wijl Typhon vast al ley te droomen,
 En sliep in alle seeckerheydt,
 Liet Godt Jupijn een donder vliegen,
 Die door sijn yffelijck gerucht,
 De Reusen haest uyt slaep quam wiegen,
 En schier dee tyen op de vlucht.
 Hier op soo volghde noch twee andren,
 Noch een soo krachtigh, en soo kloeck,
 Het welck de Reusen met malkanderen,
 Bykans deê schijten in haer broeck.
 Doch Typhon deed haer weer bedaeren,
 En wouw, dat voor die heele nacht
 Men sich van 't slaepen wat souw spaeren,
 En houden rontsom dubble wacht :
 Soo dra den dagh begon te naedren,
 Liet hy terstont, in aller haest,
 Den Raedt op staende voet vergaedren,
 Die noch was even seer verbaest :
 Waer op haer Typhon gingh verwijten
 Haer schrick, en al te sotte vrees ;
 Mits die niet dan uyt 't simpel schijten,
 Of 't kraecken van een donder, rees.
 Wy hoeven, seyde hy, niet te duchten.
 Of alles sal ons wel vergaen ;
 Nadien Jupijn door sijn geruchten,
 Van dondren, aers niet heeft gedaen,
 Dan ons doen sien een seecker teecken,
 Van dat hy, met sijn sotte Goôn,
 Sich in sijn Hemel heeft versteecken,
 Waer sy van anghst zijn in gevloôn ;
 En waer men haer van daen moet jagen.

'k Wil daerom dat Porphyrion
 Daer op flus sal een aenval wagen ;
 Kort nagevolgt van Echion ,
 Met zijn verstaelde Beere-vingren ;
 Verselt met noch een vijftigh man ,
 Die al t'saem bergen kunnen slingren ,
 Die Godt noch duyvel stuyten kan.

Dus sprack zijn Reuslijcke genade ,
 En voerden yffelijck de vlagh :
 Maer 't had hem kunst geweest te raden ,
 Dat die uytheemschen donder slagh ,
 Die haer soo anghstigh deed ontwaken ,
 Alleen maer was een oorloghs streeck ;
 Om aen den Vyandt wijs te maecken
 Een saeck , die wel haest anders bleeck.
 Nadien het Typhon deê gelooven ,
 Dat hem dit donderende gerucht
 Slechs uyt den Hemel quam van booven ,
 En dat Jupijn daer was gevluht :
 Die sich nochtans slechts hield versteecken
 Met al zijn mackers in het bos :
 't Geen Typhon haest suur op sal breeken ,
 Mits hem Jupijn , die slimme Vos
 Haest lichten sal van zijn stellagie ,
 Die hy van bergen had gemaect ;
 En hem doen kiesen een passagie ,
 Daer hy zijn harten ziel uytbraeckt.
 Want na Sicilie sal hy trecken ,
 Al vluchtende ; waer juyft Jupijn
 Hem met den Ætna sal bedecken ,
 Die hem sal tot zijn sarck-steen zijn.

Voorts had dees dagh niet veel besonders
 Dan dat de Reusen, sichier als dol ,
 In spijt van Blixems , en van donders ,
 Sleghs soopen harten darmen vol ;
 En taeffelden wel twaelf uuren :
 Terwijl de Gooden vast hun tydt
 Besteeden , in 't geweer te schuuren ,
 't Geen haer fouw dienen in den strydt:

Godt Mer's trock vaeck soo grof aen 't tieren,
 Uyt vechtlust, dat men menighmael
 Hem vast moest houwen met sijn vieren,
 En hem schier binden aen een pael,
 't Welck Jupiter soo offenseerde
 Dat hy (schoon hy het langh verdroegh)
 Hem schier tot driemaal toe casseerde,
 En hem by na uyt 't Leger joegh.
 Maer Venus die de Vent beminde,
 Deê door haer voorspraeck, by Jupijn
 Hem weer wel haest genade vinden,
 En dee haer weer goe vrienden zijn.
 't Gesangh dat volght, dat sal u seggen
 Hoe Typhon, dien onnoosle Quant,
 Bleef onder den Bergh Ætna leggen,
 Die hem wierd op sijn bast geplant.

Vijfde en laetst Gesangh.

Thalia! die van al de Muysen,
 Steets waerd mijn waerdigste Vriendin,
 Sa komt nu herwaerts met je luysen,
 En blaes my noch wat geuren in.
 Want wij ick voel mijn geest verflauwen,
 En dat ick vast mijn nagels bijt,
 En bey mijn ooren sit te krauwen,
 Om dese sotte Reusen-strydt.
 Op 't koddighst op 't Papier te malen,
 Soo sie ick wel dat sonder jouw
 Ick van het rechte spoor sou dwalen,
 En al te stemmigh worden souw,
 Ick die de stemmigheydt van Plato
 Gelijk ghy weet, iteets heb gehaet,
 En die van u, en van Erato,
 Steets ben geweest een groote maet,
 Souw ick mijn Rijn nu sien verbastren?
 En eynden niet als ick begon?
 Soo souw my Meester Hendrick lastren,
 En noemen my een Salomon.
 En dat souw my wat g' affronteert zijn,

En jy, die mijn Beschermster bent,
Souw daer geen kleyntje door onteert zijn,
Mits jy niet stemmigh weesen kent.

Sa, komt dan met je Ratelbeenen,
En weckt mijn logge geest wat op ;
Al souw j'er noch een paer gaen leenen,
En halen die van onse Job.

Doet mijn bevroose harffens smelten,
Op dat ick na den eysch beschrijf,
Hoe Typhon, met sijn lange stelten
In 't endt den Ætna kreegh op 't lijf ;
Waer onder hy, voor al sijn rasen,
Nu leydt, gelijk een dolle geck,
Niet aers dan vuur en vlam te blasen,
Of hy een Hel had in zyn beck.

Doet my met een op 't fraeyft vertellen
De doodtsteeck, en de nederlaegh,
Van zyn verdoemde Rotgesellen,
Daer Godt Jupyn sijn lust aen sagh.
En 'k sal tot danck u weer vereeren
Een meer dan schoorsteen-swarde Kraey,
Die je sult kunnen klappen leeren,
Trots Exter, en trots Papegaey :
'k Sal u hier by een Rock doen maken,
Van 't alderfijnste *Laecke-boe* ;
Dat Meester Hendrick niet sal laken,
Al gaf hy het Model daer toe.

Courage, Sa mijn geest kryght leven ;
Wel slaen wy d'handt dan aen de pen,
Op dat ick mach een teecken geven,
Hoe net dat ick stoffeeren ken.
Laet ons de krancken en de siecken,
Die menighmael na geen Civet,
Maer veeltijds na wat anders riecken,
Wat laten steenen in haer bet ;
Laet ons de koorts, geswel, en wonden
Vergeeten voor een uur vier vyf,
En eens besoecken die gefonden,
Daer ick de dappre daen van schryf.

Maer, holla wat, jy schrael Doctoortje!

Die lichtelijck voor een Jaer practijck

Niet winnen sult een hallef oortjen,

Of 't moest juyft zyn in 't Hemelrijck,

Wat legh jy ons hier van je krancken,

En siecken aen het oor en lelt!

't Is best jy haer laet by haer drancken,

En datj' ons hier wat aers vertelt.

Wel vrienden! 'k sal je dan geryven,

't Is waer, mijn geest vloog daer wat wyd

En 'k wil nu voortgaen te beschryven

Het endt van deese Reusen-strydt.

Die selfde nacht noch dat die Quanten

Gemoedicht door Porphyriion,

Haer storrem-ladders fouden planten,

Soo gingh Jupyn, een uur voor Son,

Eens sien hoe dat de saecken stonden,

Verselt met Hercules sijn Soon:

Na sy sich in twee Bleeckers Honden

Hadden verschept, uyt groote Goon.

Sy dan, al trappend door den doncker,

Ontdeckten haest van var veel vier,

't Welck door sijn yffelyck gefloncker,

Jupijn wel dencken dee, dat hier

Niet veel voor hem viel uyt te rechten,

Nadien de Reusen op hun wacht

Sich altydt hielden reet tot vechten,

En altydt vuurden in de nacht.

Des nam hy voor, haer aen te tasten,

Soo dra als weer den dagh verscheen,

Hoewel sijn Seun wel driemael basten,

Als of hy sey; 'k Wil nouw daer heen.

Jupijn dan, trock weer na sijn volck toe,

Dat niet veel varder van hem lach,

Als van de Beurs tot aen de Kolck toe:

En kort daer aen soo quam den dagh,

Waer door sy haest van varrefagen,

Hoe dat alreets Porphyriion

Sijn aenflagh had begoft te wagen,

En dat den kloecken Echion
 Hem hielp in bergh op bergh te setten :
 Weshalven het aen Jupiter
 Ruym tijdt dacht haer sulcks te beletten;
 In voegen dat hy haer van ver
 Een Blixem liet na d'ooren gonfen ;
 Die dat Canaille , met een vaerdt,
 Van hun stellagie af quam bonfen,
 En tuymelen deê ter platter aerdt.

Dees Blixem , die 't helfsch-vuur kon trotsen
 Wierd noch tot vyfmael toe herhaelt,
 Waer door wel haest veel steyle Rotfen
 Wierden tot gloeyend' afch gemaelt ;
 Die meenigh Reus een Kerck-hof streckten,
 En die'er meenigh , onder 't puyn,
 Met vuur , in plaets van aerde deckten,
 't Geen haer niet sacht quam op haer kruyn.
 De dappre Goôn , hier op als Leeuwen
 Stracks uyt haer schuylplaets voor den dagh;
 En deên de Reusen , door haer schreeuwen,
 Meer schricken , als een donder slagh.
 Want dat was 't dat sy 't minst verwachten,
 En 't geen haer soo veel vrees aenjoegh,
 Dat Jupiter daer selfs om lachten ;
 Die sleghs al onder 't hondert sloegh,
 Terwyl sijn Blixem niet eens misten
 (Mits hy een heel goet schutter was)
 Hoe wel het laet-kruydt tweemaal sifte,
 Doch dat quam by geen kunst te pas.
 Voorts deê oock voor die tijdt sijn donder
 Sijn werckingh wel , want yder slagh
 Smeet voor het minst drie Reusen onder,
 Behalven die men niet en sagh.

Sijn maecksel by Mevrouw Alcmene
 (Of anders Monsieur Hercules)
 Die scheen het oock niet min te meenen,
 Want hy had in een slagh vyf ses,
 Wel tien paer armen op doen rapen,
 Die sonder fout haer eygenaers

Die nacht wel vreedigh lieten slapen :

Maer 't was wel een slaep voor alle Jaers.

Sijn knots , die hy rontsom sich swaeyde,

Deê dat hy d'arme Celadon

Soo net sijn beste kop afmaeyde,

Dat meester Hans 't niet netter kon.

Hier na soo volghde noch veel andren;

Die hy gelijk een halve droes,

Soo hackten in , en deur malkandren,

Gelijk een Pot met warremoos.

Godt Bachus , op sijn Kar geseeten,

Wel opgevuldt met Bier , en Wijn,

Deê haer mee door sijn daden weeten,

Dat droncke luy vaeck dapper sijn.

Apol , een kloeck en dapper vechter,

Trof Besbos net in 't slincker oogh ;

Neptuyn doorboorden hem het rechter,

Waer door hy bloedt , en ziel uyt spoogh.

Mercur , met vleugels aen sijn inckels,

Trof , met een brave fabel-slagh,

Porphyron aen bey sijn schinckels ;

Waer door hy plots ter aerde lagh.

Mars die soo eeven van te vooren

Van Mimas klop gekreegen had,

Gaf hem een houw , die van de ooren

Hem kloofde schier tot aen sijn gat.

De Parcen deden oock veel wonder,

In deese strijdt ; want Atropos

Die wierp Pallene twee mael onder,

En dee hem tuymen als een Os.

Waer op hem Clotho voort quam moorden,

Mits sy (gelijk sy was gewent)

Hem met haer schiet-spoel dwars doorboorden

Die sy hem joegh door 't Fondament.

In 't endt , de Gooden deden dingen,

Die schier van d'andere werelt zijn ;

En daer men eeuwich van sal singen,

Soo langh men spreeckt van Godt Jupijn.

Doch wijl sy dachten , dat door 't dooden

Van de voornaemste drie of vier,
 Men schier geen werck meer had van nooden,
 Om dat veelhoofdigh monsterdier
 Geheel en al ter neer te hacken,
 Quam Encelades, met sijn Troep,
 Op 't schielijckst op haer hielen sacken,
 't Geen daedlijck gaf een andre roep.
 Vermits Enrites (reets aen 't wijcken)
 Soo dra hy dit secours vernam,
 Weer stand hield, en wel haest dee bliken
 Dat hy een haen was met een kam.
 Want met een boom van achtien ellen,
 Trock hy Silenus aen sijn gat :
 Die hy gesonden had ter hellen,
 Indien de slagh wel had gevat.
 Maer juyft soo trof hy twee drie flessen
 Die hy, niet achter by sijn Maal,
 Maer om somtydts sijn dorst te lessen,
 Voor aen de knop droegh van zyn Zael.
 Soo dra dees dus zyn Wijn sagh vlieten,
 (Waer voor hy liever van sijn bloedt
 De helst gewenst had te vergieten)
 Verloor hy t'eenemael de moedt.
 En soo Godt Mars hem niet ontfet had,
 't Was wis geweest sijn laetste dagh ;
 Mits hem Eurites wis verplet had,
 Met een op nieuws herhaelde slagh ;
 Maer Mars, die juyft de slagh pareerde,
 Gaf hem hier door gelegentheydt,
 Dat hy sich sachjes retireerde :
 Waer op hy voorts in hevighheydt
 Is op sijn vyandt ingevallen ;
 Waer aen hy vondt een goe party,
 Vermits hy hem die harde ballen
 Met goet fatsoen weer effen ly.

Toen was het, dat men meenigh harnas
 En meenigh hart geharde kop,
 Soo groot als die van Olifarnas,
 Vertreen sagh leggen in de trop :

Toen was het dat men menig' armen,
 En meenigh been, en voet, en handt,
 Ja dat men meenigh ellen darmen,
 Sagh leggen rollen in het sandt.

Doch lichtelijk mag hier yemant vragen
 Wat onderwylen Typhon deed?
 Des om dien vrager te behagen,
 Soo sal ick maecken dat j' het weet:
 Hy stond met God Jupyn te hacken,
 Die hy alreets, uyt bangigheydt,
 Sijn hemt had tweemaal doen bekacken,
 Hoewel hy, opgevult van spyt,
 Noch stand hield om sig self te wreken:
 Doch wyl hy met sijn blixem juyft
 Sijn vyands harffens dacht te breecken,
 Sloegh Typhons Knots die uyt sijn vuyft.
 En wyl hy wou een ander grypen,
 Soo greep hem Typhon by sijn krop,
 Die hy hem soo quam toe te nypen,
 Dat hy al paers wierd om sijn kop,
 En met een tael van laster-woorden,
 Die hy hem in sijn backhuys spoogh,
 Ging hy hem wislyck voort vermoorden;
 Maer juyft kreegh dat Mercur in 't oog:
 Die daerom om dit quaet te weeren,
 Tot bystandt van sijn Vaer Jupijn,
 Sich stracks in Hebe gingh verkeeren,
 Die hy wist Typhons Hoer te sijn.
 Het welck hem byster wel geluckte;
 Want nauwelijcks sagh Typhon haer,
 Wanneer hy daedlijck derwarts ruckte,
 Waer door Jupijn uyt dit gevaer
 Geluckigh door sijn Soon ontsnapte,
 En wyl hy sagh dat Typhon vast
 Geswindt nae sijn Matres toefapte,
 Greep hy een donder by de tast.
 Waer mee hy hem soo stil verraste,
 Dat wyl den Reus daer 't minst op dacht,
 Hy hem sijn kruyn soo wel betafte,

Dat deese lompe dommekracht
 Daer heen viel als een steyle tooren;
 Waer op de schim van sijn Matres
 Hem met Jupijn viel op sijn ooren;
 Trouw by gestaen van Hercules,
 Die meê met een op hem quam picken:
 Waer door den Reus, schier manck en lam,
 Op 't laetste punt was te verfsticken,
 Wanneer juyft Iris derwaerts quam;
 Die heel verbaest, met bleecke kaecken,
 Jupijn quam seggen, dat de Goon
 Begosten weer in 't nauw te raecken;
 En dat sy voor de Reusen vloon;
 Soo dat sijn hulp daer was van nooden.
 Jupijn daer met sijn Seuns naer toe:
 En hield dus op sijn Reuste dooden,
 Die vast wat bulckten als een Koe.
 Hy vlieght, en vindt in 't endt sijn vriden,
 Schier af gemat en op de vlught,
 Maer deed haer haest weer aemtocht vinden
 Soo dra sijn donderend gerught
 Een Reus vyf ses ter neder smackte,
 Waer door de winnende party
 Wel haest weerom haer spillen packte,
 En selver raeckten in de ly.
 Jupijn vervolght haer op de hielen,
 En bey sijn Soonen, nevens hem,
 Met hondert Reusen te vernielen,
 Die gaven 't werck sijn rechte klem.
 Want toen was 't dat de rest der Gooden
 Betoonden eerst hun dapperheydt,
 En Reus op Reus als Luysen dooden,
 Soo waren sy in seeckerheydt.
 Selves Venus heeft sich daer gequeeten
 Niet minder loffelijck, dan braef,
 Mits s' op een Reus (ter neer gesmeeten
 Door Mars, haer onderdaen'ge slaef)
 Met grooten yver sat te pricken,
 En stack sijn billen met een spel,

En riep schier alle oogenblicken,

Ick vrees dat hy my seer doen sel.

Waer op hem Mars dat haest belette,

Nadien hy met een fabel-flagh

Hem kort daer aen de kop verplette,

Die breynelooster aerde lagh.

Hier na doorstack hy noch Eurites,

Gelijck Vulkaen aen Athos dee;

Mercur doorboorde Hippolites,

Die dacht dat hy groot onrecht lee,

Naedien 't het eerst was van sijn leven,

Dat men hem had ter doot gebracht.

Alcyonus, die juyft soo even

Pan had geseeten op sijn vacht,

Wierd van Neptuyn met twee drie steeken,

Waer van dat elck drie gaten stack,

Belet sich self den hals te breecken;

Mits hy nu sturf op sijn gemack.

Polybotes verloor sijn leven,

Door 't instrument, daer Godt Cupied

(Als hy een mensch de doot wil geven)

Mee dwars door huyl en ribben schiet.

Pallene moest sijn leven laten,

Toen hy de swyn spriet van Diaen;

Gelijck een werck van caritaten,

Sach door sijn kronckel-darmen gaen.

Vrouw Juno die met al haer krachten

Niet kost beletten, dat Japhet

Haer weg droeg, om haer te verkrachten

Wierd door Mevrouw Minerv' ontset.

Die na dat sy hem in sijn ribben

Een stoot twee drie gegeven had,

Hem met vrouw Juno trock aen 't lubben

En ruckt' hem 't haghje van sijn g.

Hier na soo' sagh sy Encelades

Al dreygend komen op haer aen,

Doch niet verschrickt voor sijn bravades,

Begon sy tegen hem te slaen:

En na sy een slag had ontweecken,

En noch een met haer schilt gekeerd,
 Deê sy hem met een twee drie steecken,
 Mee proeven hoe men sterven leerd.

Toen dees Messieurs gewandelt waren
 Soo koos de rest het hasepadt,
 De Goôn, die niemant wilde sparen,
 Die saten dese rest aen 't gat,
 En volghden haer met groote treden;
 Toen sy in dees vervollegingh
 By Typhon quamen, die alreede
 Op nieuws weêr op sijn kooten stingh.
 Want schoon hy deerlyck was gemartelt,
 Nochtans na dat hy in het Veldt
 Een wyl geschreeuw had, en gespartelt,
 Had hy sich weêr ter been gestelt;
 En quam vol moedt weer ter baraille:
 En na dat hy sijn vluchtigh volck
 Langh had gescholden voor canaille,
 Trock hy sijn schrickelycke dolck,
 Die weêr op nieuws de Goôn deê beven,
 En ter contrarie, aen sijn maets
 Weerom een nieuwe moed quam geven,
 Waer van elck standt hield op de plaets.
 Soo dat Jupyn ontrent sijn Gooden,
 Die hy het vluchten had verboôn,
 Al sijn gefagh wel had van nooden:
 Waer op hy met sijn dappre Soon,
 Terstont op Typhon is gevallen;
 Die sich (schoon hy daer komen sagh)
 Soo veel ontfette als niet met allen,
 Maer leverden haer slagh op slagh.
 Maer toen hy soo veel blixem-stralen,
 Verselt van Hercules sijn Knots,
 Voelde op sijn harffens nederdalen,
 En sagh, dat, was hy schoon een rots,
 Hy in het endt daer moest beswycken,
 Soo schoot hy midden door de trop,
 En liet de Goôn sijn bielen kycken,
 En vluchten heen op een Galop,

Jupyn hem weër aen op sijn hacken,
 Mits hy hem niet verlaeten wouw,
 Voor hy hem deê de ziel uyt kacken,
 Uyt vrees dat hy 't ontkomen souw.
 De Reus die stapten onderwylen
 Soo braef, hoewel schier hallef lam,
 Dat hy na ruymtjes hondert mylen,
 In 't korten in Sicilien quam.
 Waer hy sich trachten te verbergen,
 Maer och! den bloedt die had dat mis,
 Vermits Jupyn met een der bergen,
 Die daer nouw noch te kycken is,
 Hem gingh een steene klapmuts maken,
 Waer onder hy, noch op dees uur,
 Van spyt leydt vuur en vlam te braken,
 Tot teecken van dees avontuur.

Soo moet in 't endt de ondeught lyden;
 Soo wordt voor moetwil raet verschaft;
 Soo worden die de Goôn bestryden
 Met onuytbluslijck vuur gestraft.

De andre Reusen van gelijcken,
 Die wierden meê haest aengepact,
 En konden noyt haer straf ontwijcken,
 Maer wierden al tot moes gehackt.
 En ick, die dit heb leggen schrijven,
 Alsof ick 'er mijn broodt mee won,
 Wil hier d'Historie laten blyven,
 Gehaelt uyt Monfr. Paul Scaron.

Eynde van het vijfde en laetste Gesangh

van TYPHON.

T T H A L L I A

B R U Y L O F S - D R O O M

Verhaelt aen de Jonge Luy,

Op de

H U W L Y X - F E E S T

Van

M^{onfr.}

F O N T E Y N

En

Juffr.

N. N.

Jonge luy ! wel hey , hoe gaet het ?
 Leyt het , fiet het , hanght , of staet het ?
 Dat jy luy soo stemmigh sit.
 'k Moet j'een reys wat toe gaen snacken,
 Hoe wel dat mijn kinnebacken
 Is schier hallef uyt het lit.
 Konick Wals , ick sou het spreekken ;
 Want , na 'k wel heb omgekeecken,
 't Is hier meest van *Wael kom of.*
 Maer wat mach ick leggen praeten ?
 Kon 'k het al , wat souw 't my baten ?
 Want 't ontbreeckt my noch aen stof.
 Souw 't my oock aen stof dan schorten ?
 Bloedt ! dat souw mijn eer verkorten :
 Wacht , ick heb daer wat bedocht,
 'k Heb somtijds heel snaeckse droomen ;
 Seecker 't souw soo vreemt niet komen,
 Dat 'k er een te borde brocht.
 Luyfter toe dan , wil j'het hooren,
 Maer 'k bedingh eerst van te voeren,
 Niet te spreekken in mijn schoot.
 'k Droomde gifren toen het nacht was,
 Dat 'k alleenigh op de Jacht was.
 In een bosch , niet byfter groot ;

Daer ick eyndlijck , toen 'k vermoeyt was,
 (Mits ick juyft niet wel gefchoeyt was)
 My wat ruste in het gras.
 'k Had noch nauw'lijcks plaets genoomen,
 Toen 'k van verr' een Maeght sagh koomen,
 Dat ons Bruydtje selver was.
 J'hebt op onse Speeltooneelen
 Wel van Granida sien speelen ?
 Seecker s'had die selfde schijn ;
 Oock soo gingh sy ('k loof s'was dorstigh
 En van 't loopen wat aemborstigh)
 Met der haest na een Fonteyn.
 Dees Fonteyn die had een aeder,
 Sy die fiende , tradt wat naeder,
 Sonder dat sy riep om hulp.
 Hier voldeed hy haer verlangen,
 Toen sy mocht het water vangen,
 't Geen daer uyt sprongh , in haer schulp.
 Maer , ô Hemel ! wat een vreughde
 Docht my dat haer hart verheughde,
 Op het proeven van dit nat :
 Seker 'k docht (een mensch droomt kluchtigh)
 Dat sy moest zijn water-fuchtigh,
 Want sy dronck en wierdt noyt fat.
 Eyndlijck , na een drie vier teugen,
 Schoon s'er noch meer schein te meugen,
 Docht my dat sy voort verdween.
 Wijl ick hier op in gedachten,
 Noch yet anders schein te wachten,
 Sagh ick yemandt tot mijn treên ;
 't Was een Bocksvot , of een Sater,
 't Leeck bykans een Maertsche Kater,
 Soo droegh hy de staert om hoogh :
 Vrundschap ! sey ick tegen desen,
 Wat mach dat voor water wesen !
 Dat die Maeght soo blylijck soogh :
 't Is een Water , welckers krachten
 (Seyd) meerder zijn te achten,
 Als dat van de Henghste-bron ;

't Is het puyck der Medicijnen,
 Want 't is goet voor alle pijnen,
 Die men ooyt in maeghden von.
 't Kan hun fuchten, en hun klachten,
 In een oogenblick verfachten,
 't Helpt stracks of de brandt'er in :
 Ia het heeft noch meer vermoogen
 Als de Salf van Iooft de Cooge,
 Men gebruyckts' in 't Huysgefin :
 't Helpt de Kinders eerst aen 't groeyen ;
 't Doet het Vrouwe werck wel spoeyen,
 Endelijck 't is soo souvereyn,
 Dat het ... maer hier bleef by steecken,
 En is voort van my gewecken,
 'k Sagh geen Saeter, noch sijn schijn.
 Des gingh ick na huys toe dwalen,
 Om mijn Besje te verhalen,
 Wat ick al ervonden had ;
 Maer hoor, wat my sey mijn Besje :
 Jongen ! (sey sy) j' hebt een Flesje
 Vol van diergelijck een Nat :
 J' hebt meer als je Suster Saertje ;
 Want ick weet wel dat je Vaertje
 Jouw dat heeft voor uyt gemaect,
 'k Was soo blyd : maer juyft de Backer
 Blies warm Broodt ; dies wierd ik wacker
 En soo wierd mijn droom gestacckt.
 Maer bloedt ! had ick in dat droomen,
 Hiér by Jouw luy kunnen koomen,
 Wylje hier soo sit in 't rondt :
 'k Had, of 't yemant had van nooden,
 U myn Flesje aengebouden,
 Want het maect je stracks gefondt.
 En of je noch waerd verleegen,
 'k Heb daer stracks weer vaeck gekregen
 'k Droom die droom noch wel een reys ;
 En als yemant in dat droomen,
 Dan gelieft by my te koomen,
 'k Sal haer helpen na den eys.

Proclamatie vol Entrelardatie.

Gedaen op de

B R U Y L O F S - F E E S T

Van

Mijn Heer N. L. en Mejuffr. G. S.

Als ick let op de Bruydt haer ftatie,
 En al deser Juffren goeje gratie,
 Soo ftac ick ftom van admiratie :
 Vermits yeders aengename fatie
 Meriteert een generale approbatie,
 En een particuliere exaltatie.
 Want boven dat vrouwelijcke natie
 Is een feer adorable generatie,
 Mits dat elck sonder contestatie,
 Haer moet houden in veneratie :
 Soo hebben , boven al , dese Juffers de reputatie ,
 Dat fy , sonder eenige protestatie ,
 Boven alle andere hebben de prærogatie,
 Want in dese groote convocatie,
 Van wegen dese Huuwlijckse confœderatie,
 Zijn de schoonheden soo in Emulatie,
 Dat elck die haer fiet , in fijn imaginatie
 Voelt een aengenaeme alteratie,
 En een inwendige exagitatie ;
 Die een mensch brengh in een sonderlinge tentatie,
 Door een wonderlijcke elevatie.
 Want haer oogen fijn planeten van quaje prognosticatie,
 Die Æfopus , in de prefatie,
 Van fijn Boeck van de Predestinatie,
 Met geen quaje comparatie,
 Vergelijkt by een Advocaets consultatie
 Of by een Doctors vifitatie :
 Want door een sonderlinge æquivocatie,
 Van algemeene constellatie,
 Dreygen fy alte mael met een evacuatie,

Gevolght

Gevolgt van een lugubre evaporatie,

Van het droevigh wordeken, helacie!

Doch my dunckt dat mijn Oratie,

In plaets van te bekomen een favorable acclamatie:

Soo sy langer duurde, wel sou komen in indignatie:

Daerom, vreesende eenige heymelijcke accusatie,

Sal ick eyndigen dese mijn Proclamatie,

Na dat ick aen de gehuude noch maer sal gedaen hebben
dese compræcatie

(Alias toewenschingh, na de duyt sche translatie)

Dat sy in haer tegenwoordige conjugatie,

In het stuck van de procreatie,

Mogen doen sulck een elaboratie,

Door een inwendige distillatie;

Dat haer vroolijcke incarnatie

Haest mach gevolgt worden van een geluckige Impre-
gnatie;

Op dat sy, na negen maenden computatie,

De vruchten sien van dese inplantatie:

Om te strecken tot reparatie

Van de menschelijcke exstirpatie,

Door de dagelijcksche mortificatie;

En tot haer eygen recreatie.

Voorts wens ik dat dese gantse congregatie

Dit wel mach neemen in consideratie:

Op dat sy moogen koomen tot imitatie

Van de Huwelijcksche negotiatie,

Door een avantageuse capitulatie,

Op dat wy in korte spatie

Door een blye annunciatie,

Weer werden geroepen ter celebratie

Van uwe Feesten, soo vol van statie.

En wijl wy vast wachten na dese certificatie,

So bidden wy u na behoorlijke recommandatie

Om een particuliere insinuatie

In U E. aller goeje gratie.

Nieuw Bruylofs-Liedt,

*Van een Meyer die gingh mayen in het Riedt
En wat hem in het mayen al is geschiet.*

Op de wijze:

O Nickje waer jy der mijn Nickje niet, &c.

1.

HEt fow' er een Meyer uyt mayen gaen,
Alfoo ver langhs gene landtsdouwen:
Hey, wat vond hy daer inne fijn wegen ftaen;
Hoor toe men fel het j'ontvouwen.

2.

Hey, het was'er een Veldtje van het alderschoonfte Riedt;
Daer oyt Mayer van fijn leven in kon mayen;
Daerom dagt ook de kloeken mayer anders niet
Dan fijn may-luft daer eens in te payen.

3.

Maer eer hy noch in dit Riedt te mayen quam;
Wat moest die goeyen bloet niet al verdragen;
Want den Baes van het Riedt hier woonachtigh t'Amster-
dam,
Hey, die moest hy 't wel driemael vragen.

4.

Och baesje, lieve baesje, feyt hy, wouw jy mijn
Al in dat Riete bosje mayen laten;
Hey, dat fow' er verlichten mijn fmart, en al mijn pijn,
En het fow my wel een Doctor baten.

5.

Hey, dat Riedtje dat ftaet'er foo fchoon, en alsoo groen,
Het moet'er fijn gemaeyt of 't fou bederven:
Daerom laet het van my toch eer, als van een ander doen,
Of ick fow van klincklaer hartfeer leggen fterven.

6.

Den Riedt-baes die docht'er toen eyndlijck in fijn fin,

E

Die

Die mayer lijkt tot mayen wel gebooren ;
 En mijn ried dat moet gemaeyt sijn, of ik beeld mijn sel-
 ven in
 Dat haer may-tydt anders licht souw gaen verlooren.

7.

En dan souw'er mijn Riedtje schier geen oortje waerdigh
 sijn,
 En ick sou de schuldt daer self van moeten dragen :
 Daerom wil ick die mayer gaen verlossen van sijn pijn,
 En het maeyen van mijn Riedt eens met hem wagen.

8.

Daerom gaf hy hem daedlijck belofte by sijn handt,
 Dat hy hem sijn may-lust haest souw payen :
 En dat hy met sijn Zeyssen vry mocht trecken in het Lant,
 Om dat Riedtje, wyl het groen was, noch te mayen.

9.

Dees tydingh die verheughde de Mayer alsoo seer,
 Dat hy stracks sijn maymes al begon te slypen,
 En hy trock op dat Riedt, hey, soo daedlijck van leer,
 Want hy docht hy kon sich niet vergrypen.

10.

Nu maeyt'er dees mayer in dit Riedt schier nacht en dagh,
 Tot sijn Zeyssen in het endt begon te krommen ;
 En schoon dat hy in dit Riedt vaek beswijmt van d'arbeyt
 lag
 Nochtans is hy elke reys al weer bekommen.

11.

O Mayer ! hoe geluckigh ben jy in jou mayers-tijdt ;
 Dat Jy sulcken schoonen Riedt mooght gaen bemayen :
 Nu verslijt ghy uw dagen in vreught, en vroolyckheydt,
 Mits ghy, als ghy wilt, in 't Riedt u gaet vermayen.

12.

Oorlof Princeffen ! hier wel op acht,
 Wyl uw tijdt te zyn gemaeyt nu is gekoomen,
 Laet je maijen, wil je wel doen, so by dag so wel als nacht,
 'k Wed je sult dan van geen nachtmerry droomen.

BONTDIGH LIEDTJEN

Op het Bontdigh Verbondt tuffchen

Monfr. N. N. Bondtwercker,

En Juffr. N. N.

Te samen door den Echt Bontdigh verbonden Anno 1661.

Op de Wijfe:

Meysje hoe staender jouw Ooghjes en drijven.

1.

BRuygom! hoe gae Je Jou Winckel stoffeeren?
't Is of j' het Ambacht eerst nieuwt quamt te leren;
Nu je provisie doet van soo veel Bondt
Dat j'er wel tien Jaer meé Bondtwercken kont.

2.

De koude Winter, die schraele scharminckel,
Roofde van Bondt lest bykans j'hecle Winckel;
Daerom so doeje, mijns oordeels, niet quaedt,
Dat je weer nieuw Bondt in 't voor-jaer op slaet.

3.

Treck op dit Bondt dan weer sneedigh aen 't touwen;
Om'er de Mot wel ter deegh uyt te houwen,
Werck je ter deegen, ick wed om een duyt,
Je krijght'er in 't Jaer een kleyn Vlocken uyt.

4.

Doch ondertuffchen, jy Jonge Luy! wacker,
Toon je van avondt in 't wercken niet swacker;
En schoon je meé juyft niet werckt in 't Bondt,
Werck in de Wijngaert, wyl j'anders niet kondt.

5.

Laet eens herwaeyen een goeje Gesontheidt,
Van onse Bruygom, die flus al in 't Bondt leydt,
Drinck op 't langh leeven eens van onse Bruydt,
Daer mee, ick swijgh, want mijn Liedtjen is

U Y T.

Aen mijn H E E R

En

Mejuffr. N. N.

Op haer

N A - B R U Y L O F T.

GHy Nieugetrouwde Jonge luy!
 Of jong-getrouwde nieuwe lieden;
 (Want 't scheelt my pas een halve bruy,
 Of men 't op 't eerst of 't lest wil dieden,
 't Is my genoegh hoe ick het duy)
 Ick kom om wat met jouw te praten,
 Op dit verheughde weer-reys-mael:
 (Hoe wel'er zyn die dat woordt haten
 En noemen 't op sijn hoofs een Baal,
 Trouwens ick sel 't by 't eerste laten.)
 Wyl dat je nu al voor een tydt;
 Sunt ick je lest sagh voor de Koster,
 Soo vast aen een gekoppelt zyt,
 Als kloorjes van een Pater-Noster;
 Segh hoe je nouw je dagen slyt.
 Of eer, hoe slyt je nouw je nachten,
 Doch je vraecht licht wat my dat raekt?
 En j'hebt gelijk in die gedachten:
 Want wyl men 's nachts geen Neuten kraeckts,
 Wat antwoordt had ick veel te wachten?
 Doch 't hoe 't zy, jy man en wyf,
 Ick wouw wel dat j'eens in der daedt sprack,
 Of je niet somtydts, lijf om lijf,
 Wat uyt de Ian-pottagies naetsack
 Speelt met malkaer om tydt-verdryf.
 'k Weet dat altijd wel van te vooren,
 Dat mijn Cousijn dat werck verstaet,
 Of hem de kunst was aengebooren:
 Indien hy sleghs maer langhs de straet,
 Syn googel-tuygh niet heeft verlooren.

Want fiet, een mensch ontvalt wel wat,
 Dat daer na wel ter staa souw koomen;
 Hoewel ick weet wel, dat hy dat
 (Gelijck als sijnde van de vroomen)
 Al vry wat heeft bewaert gehad.

Maer Heer! Nicht kost j'het ook wel vaten?

Toen 't eerste van Je leven was,
 Toen j'hem een paer Neute-muscaten,
 Soo met *een kas pas-pas weder-pas*,
 Soo ras te bordt saeght koomen laten,
 Of segh eens, hoe Je dat aen stont?
 Toen hy dat hansje met 't roodt Rockjen,
 Soo met een vaerd na Roomen fondt,
 Segh, droomde je niet wel van 't stockje,
 Daer j'al de kracht van 't werck in vondt?

By loo het moft ja kluchtigh wesen,
 Segh, docht het je geen toovery?
 Begonje niet schier al te vreesen;
 Dat hy door al die googlery,
 Schier al je sinnen had beleesen?
 Doch 'k loof, je wordt 't nu al gewendt,
 'k Meen je begint 't al mee te leeren:
 'k Denck datje (want men vat in 't endt
 Met langh met Googhlaers te verkeeren)
 Nu mee al van het Ambaght bendt.

't Hoeft daerom niemant vreemt te lycken,
 Wanneer j'eens nae een maent, of tien,
 Sult sien hoe var jé kunft kan rycken;
 En dat men u sal toövren sien
 Een popje, dat sijn Vaer sal lycken.

Gantsch bloedt! wat sel 't een baentje sijn,
 Als je gaet nade Voolwyck roejen?
 En pluckt uyt 't Riedt een Poppelyn,
 Dat mijn geslacht sal aen doen groeyen,
 Met een getooverde Coufijn.

En lijkwel, kyck, soo moet het lucken,
 Indien het anders wel sal gaen:
 Want sonder sulck een tuygh te plucken,
 Waer sou de Weerelt door bestaen?

O Maet , sy was al langh in stuck en
 Daerom soo googelt soo al aen ,
 En houd de werelt soo in effen ,
 Op dat jy (als jy hebt gedaen)
 Jouw Kinders na haer Vaertjens lessen ,
 Mee fiet die selfde wegh in gaen.

BRUYLOFTS-DICHT,

Of: Al wat je belieft.

Op de Huwlycks-Feeft van

Monfr. N. N. en Mejjfr. N. N.

J A wel Vrundtschap N. N.
 I'k Souw bykans gaen sitten schreyen ,
 Nouw je my te Bruyloft noodt ;
 Want nouw moet ick wel wat dichten ,
 Om je weeder te berichten ,
 Met wat Vaersfen voor Je Broodt.
 En och , 't komt my thans soo qualijck ;
 Want het Rymen dat is schalijck
 Voor soo Jongen Practifijn ,
 Als Jy weet dat Meester Fock is ;
 Die , wijl dat sijn werck wat drock is ,
 Eer in 't Sieckhuys dient te zijn ,
 Dan te leggen poëseeren :
 En dat komt van 't stollesteeren ,
 Dat hy lest soo sot begoft :
 Want nouw heeft hy het Officie ,
 Of eer bene , of maleficie ,
 Dat hem 's Jaers wat schoenen kost.
 Seeper , had ick 't toen gelaten ,
 't Had my Soolen kunnen baten ,
 En Jow een goet Bruylofts-dicht.
 Want een Officier pro Dio ,
 Soo die dicht pro Hymeneo ,
 Soo misdoet hy in sijn plicht :
 Want myn Meesters en myn Heeren
 Houden niet van 't poëseeren ,

Of 't moest meê pro Deo zyn ;
En dat sou na fotheydt swymen ;
Want voor niet te leggen rymen ,
Dat en past geen Rhetrosijn ;
't Is genoegh, voor niet, by siecken
Sweet, en vuyligheydt te riecken .
Doch dat doet men als Doctoor ,
Maer voor niet te poëseeren ,
Dat 's de Mufen affronteeren ,
Schafte s' er geen slempen voor .
Nu , dat 's m' in passant ontvallen :
'k Mach nu van wat aers gaen kallen ;
Laet 'er een patient of acht
Een quartiertje langer steenen ,
Dat loopt met de Bruyloft heenen ,
'k Heb oock wel na haer gewacht .

Wel, Heer Bruydegom ! wyl Jy heden
Dan gaet met je Bruydtje freedden
Tot den Tempel van genucht
(Ware woonplaets der gelucken)
Danst je heft nu niet op krucken,
Wel een El hoogh in de Lucht ?
Ken j' het met je self wel schieken ?
Heeft den dagh wel oogen blicken ,
Die u schier geen Jaren zyn ?
Bloedt ! wat moet Jy wel verlangen ,
Om te streelen borst en wangen ,
Van uw waerde Grietelyn ,
Die streeldt ghy haer Borst en kaecken ,
U weer sal wat anders raecken ,
't Geen ick hier niet noemen moet :
Want die Vrouwelijcke gasten
Vreesen geen dingh aen te tasten ,
Als 't haer slechts geen zeer en doet :
Bloemer hert ! wat wil 't een pret zyn ,
Als jy tavondt sult te bedt zyn ,
Daer je ... maer holla, dat 's uyt ;
Dat Rijm dient wel wat verberert ,
Daer je Broeckje wordt ontvetert ,

Door de handen van je Bruyt.
 En daer jy luy, met je beyen,
 Even alstwee Heuningh-beyen,
 Uyt een aengename blom,
 Sult malkanders soetheydt suygen,
 Tot de Bruydt eens valt in duygen,
 Die wel weten sal waerom.
 Wyl't haer van geen Neuten kraken,
 Noch van Keulen, noch van Aken,
 Op het lyf sal zijn gewaeyt;
 Maer sy sal wel kunnen vatten,
 Dat het zaet eens uyt moet spatten,
 't Geen in goet Landt is gezaeyt.
 En soo sul j' eer 't Jaer noch uyt is,
 Weten hoe een mensch gebruyt is,
 Die een Kindt te wiegen heeft;
 Dat je leydt aen 't oor te kryten,
 Als de min het voor sijn dryten,
 Vaeck wat op sijn stinckert geeft,
 Schoon ick schier souw durven sweeren,
 (Hoewel dat het propheteeren
 Van een arrem Rhetrosijn
 Somtydts qualyck uyt kan vallen)
 Dat jouw Kinders met haer allen,
 't Quaetste slaghe niet sullen zijn:
 Want een Vaertje, en een Moertje,
 Die geen alderminste gortje
 Hebben, dat haer qualijck staet,
 Souwen die geen Jongens maken,
 Van een andre snee van Laken?
 Neen, dat was te slechten daedt.
 't Sullen wis Kabouters wesen,
 Die, soo drae sy kunnen leesen,
 In het Groot-School sullen gaen,
 Daer sy wis wel seven malen,
 Primus prys uyt sullen halen;
 Of mijn pen die lieght' er aen.
 In het endt, indien het waer is,
 Dat het Kindt is, als de Vaer is,

Soo verseecker ick Jouw wis,
 Dat Jy twee goe luy, na desen
 Maeckers sult van Kindren wesen,
 Daer der niet een geck van is.

Schoon dat werk lest schier mislukt had,
 Toen de dootd je schier verdruckt had,
 Onder dat kleyn packjen hout;
 't Geen je storte na je hacken,
 En Je wou als Haringh packen,
 In dat ongemacklyck Sout.

Och! wat had ick wel gekreeten,
 'k Had myn self schier opgegeeten,
 Had Jy luy soo geck geweest,
 Dat je daer soo had gaen sterven,
 En ons daer door had doen derven
 Sulck een heerlyck Bruylofs-Feeft.
 'k Wed Godt Hymen met sijn Sangen,
 Had sich selfs uyt spyt verhangen;

Ja Cupido, die de Min
 Eerst deê in uw borst ontvoncken;
 Had sich self in 't Y verdrowcken;
 Of altydt, ick beeld 't my in.
 Maer hy, die u dus bewaert heeft,
 En u nu te saem gepaert heeft,
 Door een onverbreeckbre bandt;
 Wou niet hebben dat de Parckes,
 (Die vaeck sijn soo dom als Varckes)
 U dus ruckten aen een kandt.

Maer wou eerst uw Trouw-dag seegnen,
 En voortaan op u doen reegnen,
 Heyl, en luck, by Emmers vol.
 En hy wil, dat wy met eenen,
 Die uw vreught nu sien verscheenen,
 Speelen meê een Bruylofts rol;
 Doch van d' uwe seer verscheyen;
 Want als Jy na bedt gaet ryen;
 En daer op het weeldigh dons
 Treckt aen 't speelen, met Je beyen,
 De bataille van Pavyen,

Denckje niet eens meer om ons;
 Daer wy ondertuffchen droncken
 Door de wyn, of door de loncken
 Van een Jufferlijck geficht,
 Sullen sien als halve gecken,
 Die wat tydt-verdryf verftrecken,
 Aen je eene of andere Nicht.
 En die onder duyfent geuren,
 Schier haer darmen sullen fcheuren,
 Door 't langh roepen overluyt:
 Langh moet onse Bruygom leeven,
 En steeds zijn in luck verheeven,
 Met fijn aengenaeme Bruydt.

Hymens Bruylofts - toorts,

Ontfeken op het Huwelyck van

M^{onfr.} A. V A L K E N I E R,

En Me - Juffr.

J. van S C H O O N E V E L T.

GOdts Hymen, die fijn Toorts trots felle winter-vlagen,
 Trots snee en Hagelbuy, foo langh de werelt staet,
 En foo langh als Auroor uyt 't helder Ooft fal dagen,
 Altydt onuytgebluft op 't Heerlyckft branden laet,
 Stoockt met dees heyl'ge vlam hier weer twee fuyvre fielen
 En wentelt haer te faem in dees gewenfte gloet,
 Waer in vol welluft zy, in een gestrengelt krielen;
 En fchaft voor droefneyt vreught, voor bitter 'tfoetfte foet.
 Gy ware Valckenier! die in dees winter-nachten,
 Al't geen dat pijnlyck is, hebt vol van moedt geleén,
 Wanneer ghy dagelycks die blyen dagh verwachtte,
 Waer in ghy vreughdigh mocht dit Schoone Velt intreén,
 Ghy (fegh ick) fiet nu 't endt van uw bekommerniffen:
 En haelt uw leven weer, uyt d'oogen van uw Bruydt,
 Nu kan uw 't hooghste luck in geenen deele missen,

Wyls' u den ingangh van het Schoone Velt ontfluyt.
 Hier's nu de lieve uur van al uw wensch verscheenen;
 Hier's geen meer ongeval, noch rampspoet dat u dreyght;
 O neen; al uw verdriet en quellingh is verdweenen;
 Nu dat ghy d'intree van dit Schoone Velt verkryght.
 Wel brave Valckenier! wyl niets dan kan beletten
 Het endt van al uw wensch; soo tracht, terwyl ghy kundt,
 Op'tvaerdigft van uw vreught 'tbegin in 'twerck te setten,
 Treé met uw Valck te Velt, de Jacht is u vergundt.
 Geen duyftre Winternacht sal u de paden weygen,
 Wyl dat de heldre Toorts van Hymen u bestraeldt:
 En voortaan sal geen luck het uwe overfteygen,
 Indien d'oprechte Min uw levens loop bepaelt.
 Leef dan, vereende Twee! leef vreughtdig, en leef heylig,
 Deelt steets elckanders vreugt, en draegt elckaers verdriet,
 Soo leeft ghy eeuwich, van alle Tweedracht veyligh,
 Soo hecht de Twist-Godes op u haer tanden niet,
 Soo klaeght ghy nimmer om de strengheyt uwer banden,
 Maer zegent 't heyligh Jock, 't geen gh' op uw schouwdren
 schraeght,
 Soo teelt ghy in uw vreught veel aengename panden:
 Soo wordt uw voorspoet nooyt door ongeval verjaeght.
 Noch meer luck, lieve Twee! en ongelijck meer zegnen,
 Meer jaren dan wel eer oyt had Methusalem,
 Wil d'Opper-Hemelvoogt doen op uw kruynen reegnen,
 En schencken u het Rijck van 't hoogh Jerufalem.

Nouvelles de ce Matin,

Contées au second jour des

N O P C E S.

Sur la voix: Pour un seul coup, &c.

1. **D**E ce matin, l'Amante de Cephalé
 (En se levant de l'Inde Orientale)
 Parut en son habit Incranadin;
 Et promenant ses yeux ceste Sale.

De ce matin.

2. De ce matin elle y vid un mystere,
 Ou seulement Cupidon, & sa mere,
 Avoyent estre present, jusqu'à la fin.
 Et en voyant ceste Amoureuxé affaire,
 Elle parla de la sorte, a Cythere,

De ce matin.

3. De ce matin, O Gaillarde Deesse!
 J'ay delaissée un peu de ma paresse,
 Et suis icy venue, à celle fin,
 Pour contempler les jeux, & la lieffe,
 Et les plaisirs, que vostre Fils y dresse,

De ce matin.

4. De ce matin je vous deuz belles Ames
 Se consumer dans les mignardes flames,
 Que vostre Fils alluma de sa main:
 Je vois que l'un & l'autre Cœur se pasme;
 Dans le plaisir; qui les tous deux en flame,

De ce matin.

5. De ce matin mon Ame en est ravie;
 Et ces douceurs m'en font mourir d'envie:
 Il me faut mieux reprendre mon chemin.
 En ce disant, l'Aurore va, remplie
 Jusqu'à crever, de pure jalousie

De ce matin.

6. De ce matin entra apres l'Aurore,
 Le beau Phebus, que tout le monde adore:
 En detournant un peu de son chemin.
 Mais n'y voyant que personne l'honore,
 Mais qu'on y dort; il en sortit encore

De ce matin.

7. De ce matin, apres ceste sortie
 Du grand Soleil, je fus espris d'envie
 De voir un peu, quand ce peu prendroit fin:
 c'Estoit pourquoy, qu'en y entrant, j'espie
 Fort doucement, qui gaignoit la partie

De ce matin.

8. De ce matin, quan je fus sous la porte
 j'Ouys l'Espoux (dont l'Ame à demy morte,
 Se promenoit dans l'Amoureux jardin)

En anhelant , s'escrier de la sorte :
Je suis vaincu , m' Amie est la plus forte,

De ce matin.

9. De ce matin (luy disoit il) la gloire
Vous appartient , je laisse la victoire
Absolument en vostre belle main.
En ce disant , tout las , mais non de boire,
Il se leva. Et là finit l'Histoire

De ce matin.

Aux N O P C E S

De Monfr. & de Mademoiselle N. N.

OR sus , reveille toy ma muse !
Oues tu petite Camuse ?
Ca viens à pas de Fan Tambour,
Avec pantouffles à sondettes,
Et tes meilleures Castaignettes
Ayder à celebrer ce jour
Auquelle dieu des Hyménées
S'en va benir destinées,
De nos deux bien heureux amans.
Or sus , viens donc bientôt , folastre !
Ou je feroy le Diable à quatre,
Car j'enrage lors que j'attens.
Je croy , ma foy , la bonne Beste ,
Que tu te tiens à quelque feste ;
Ou que pent estre le bon vin
En constipant ta teste folle,
T'oste les sens , & la parole,
Puis que je te demande en vain.
Mais basta : Car rien ne m'importe,
Que l'on me ferme à la porte ;
Je ne la veux pas à present.
Qu'elles s'en aille , la vilaine,
S'amuser à filer la laine,
Pour engaigner son aliment.
Et moy , qui fort peu m'en soucie

(Attendant de la voir puiñne
 Un jour par Monsieur Apollon)
 J'espere encor , que sans son ayde
 (Car chafque mal à fon remede)
 Je feray des Vers à foifon.
 Or fus , chantons dont l'Hymenée,
 Chantons à Gorge deployée,
 Le bonheur , de nos mariez :
 Dont l'un va rendre l'autre femme,
 Et qui tous deux , de corps , & d'Amé,
 En un feul feront transformez ;
 Eftans accouplez l'un à l'autre,
 Comme deux grains de Paternoftré,
 Ou encor plus eftroitement,
 Et qui tous deux par leur merites,
 Et par leur vertus non petites,
 Sont dignes d'un Illuftré Chant.
 Ou qu'ils s'en vont faire merveilles !
 Tant en leurs fonges , qu'en leurs veilles,
 Parmy tous ces Contentemens,
 Que l'Amour la plus chafte , & pure,
 Fait éprouver en fa Nature,
 A des fi bien heureux Amans.
 O qu'ils feront en peu d'années,
 Encor des heureufes lignées,
 Qui juftement de leur Papà
 Auront les vertus , & la mine ;
 Avec la Beauté , qui domine
 Dans tous les traits de leur Mamà.
 Je voudrois bien gager ma teſte,
 (Qui n'eſt , que d'un pauvre Poète)
 Que leurs enfans reſsembleront
 A ces Grands Hommes , que les fables
 Nous ont de point fi admirables,
 Car Admirables ils feront.
 Ils feront Comblez de Science,
 Tout pleins d'Efprit & d'Eloquence,
 Car leur Papa l'eſt bien auffy
 Leurs Noms ſe verront dans l'Hiftoire ;

Ou si je mens , il faudra croire,
 Qu'au moins je le souhaite ainsi.
 Puis qu'encor plus je leur souhaite ;
 Priant le Ciel , qu'il leur promette
 De vivre tousjours si heureux.
 Que malgré que l'Envie groude ;
 Ils soyent les plus contents du Monde,
 Comme les merittans le mieux.
 Vivez donc long temps , Belle Troupe !
 Que jamais la Discorde coupe,
 Avec malheureux Ciseaux,
 Le fil de vostre Amour si pure :
 Mais qu'elle croisse , & qu'elle dure,
 Jusques aux bords de vos Tombeaux.

M I S S I V E

à M O N I E U R L' E S P O U X ,

Et

M A D E M O I S E L L E L' E S P O U S E .

Monsieur N. N. & vous sa Chere!
 Puis qu'il vous pleu de me faire
 La faveur , de me coevier,
 Et à vos Nopces m'appeller,
 Je n'ay pas voulu m'en defendre ;
 Mais en promettant de m'y rendre,
 (Car l'on refuse rarement
 La chose que l'on ayme tant)
 Je vous en suis si redevable,
 Qui je me cognois incapable,
 De vous en faire dignement,
 Comme il faut , le remerciement.
 C'est pourquoy que je m'en veux taire ;
 Pour vous supplier d'une affaire,
 Qui , quand vous me l'aurez promis,
 Me fera fort des Amis.

Ce donc, dont je vous sollicite,
 Est, de me laisser estre quitte
 (S'il se peut) de cet embarras
 Des Filles, Car je n'ayme pas
 Tous les Caprices de ces Belles;
 Qui quelques fois font les Rebelles.
 Et qui souvant de Bel Humeur
 M'ont fait changer en grand Reueur.
 Ce qui m'est fort insupportable,
 Et à moy nullement sortable,
 Qui ne suis pas accoustumé,
 d'Estre fantasque, & Convié,
 De peur donc que c'la ne m'arrive,
 Je prie que ceste Missive
 Soit leüe favorablement,
 Et que j'en demeure content.
 Mais pourtant, s'il est impossible,
 Et s'il faut, qu'un mal si penible
 Pour ce temps me doit arriver,
 Il s'y faudra accommoder,
 Et tout souffrir en patience;
 Selon les mots de la sentence,
 d'Un homme, qui fait son bonheur,
 d'Estre vostre humble serviteur.

Durum patientia frangit

K E R M I S - G I F T,

Aen de jongh-getrouwde Luyden

Monfr. en Juffrouw, N. N.

WYl je nu sult huys gaen houwen,
 Daer heel veel toe is van doen,
 Daer veel Kinders sijn te voen,
 Die de winst sijn van het Trouwen;
 Daer veel Huysraet by moet sijn,
 Soo van Potten als van Pannen,

Soo van Schottels als van Kannen ,

Soo voor Bier , soo wel als Wijn.

Daer men forgh voor all's moet dragen ;

Daer men forgh voor Kat en Muys ,

Daer men forgh voor Vloo , en Luys ,

Daer men forgh voor 't Schoorsteen-vagen ;

Daer men forgh voor Baeckermat ,

Daer men forgh voor Luyer-mantjes ;

Fyteltjes en Navel-bantjes ;

En wat voorts de rest bevat.

Wyl Je (segh ick) nu na deesen

Voor dit alles sorgen sult ,

Stae Je nu niet fraey vergult ?

Heer ! hoe beefigh sel Je weesen !

Seecker 'k meen dat ick j' al sie

In al dees beslommeringen ;

My dunckt 'k hoor j' al deuntjes singen ;

Met een Popje op Je knie.

Daer 's de Pap-pot omgesmeeten ,

Heer wat sijn de Meyden dom !

Kijck het Schaepje krijt'er om ,

't Heeft van daegh schier niet gegeeten.

Bloed , my dunckt het staet soo mooy ;

Dat 'k Je dus sie sitten prijcken ;

'k Souw m'er bykans blind aen kijcken ;

Soo wel past Je dat employooy.

Ja wel , kijck , soo sulje vaeren ,

Maeck Je daer toe vry gereedt ,

Want soo klincken , dat j' het weef ,

Altemael de Huwlycks snaeren.

Doch ick loof 't is uw bekendt ,

Beeter als het my kan weesen ;

Daerom wapentje na deesen ,

Denckt een mensch wort het gewendt.

Ondertusschen quam ick flusjes

Gaen ontrent de Nieuwe Mart ,

Daer ick raecten heel verwart ,

Onder d' Amsterdamsche Susjes.

d' Een die riep ; Seigneur koop dit :

d'Aer weer, Heerschip gae niet loopen
 Sonder 't ien of 't aer te koopen :
 Elck die maecken 't grootst gerit.

Eyndelijck quam ick by twee kramen,
 Daer men huysraedt in verkocht ;
 Daer wierdt ick weer aengesocht,
 'k Dorst niet gaen, of 'k moest 't my schamen :

Nu 'k een halfuur, of wel ruym,
 Had na 't een en 't aergedongen,
 Wierdt ick in een koop besprongen ;
 'k Had juyft een heel milde luym :

Want ick stond op jouw te dencken,
 Toen ick al dat goetje sagh ;
 'k Docht, het beurt niet alle dagh
 'k Mach 't Jong-wijf wat Huysraet schencken.

En dit tuyghje nam ick mee ;
 Kyck, daer heb je ses teljoortjes,
 En drie schottels ; nieuwe soortjes
 Voor een poulje fricasé.

En hier heb je noch een potje,
 Alias een Urinael,
 Om te hangen voor de Zael,
 Die men sluyt, maer sonder slotje.

Kijck eens, al dat moye goet,
 Gae 'k je in je Huys-raedt geven,
 Of wy waren Nicht en Neven,
 Of ten minsten van een bloedt.

Nouw allijckwel dat 's tot daer toe :
 'k Wensch voortaan je vreught volmaectt,
 En wat dat je Kinders raectt,
 'k Wensch j' er twee drie binnen 't Jaer toe.

N I E U W E - J A E R S - G I F T,

Aen Mejuffr. N. N.

't J A e r drie-en-sestigh is voor by,
 En 't Jaer dat volgt, dat gaet beginnen,
 En ick ben deerlijck in de ly
 Wyl dat ick niet weet te versinnen,

Wat ick moys vereeren sal,
Mijn Schoone ! zelfs al had ick 't al.
Soo ick u een geschenck opdroegh
Van Gout , van Peerlen , Juweelen,
Och ! dat verlies was pas genoegh
Om my den Bevaert te doen speelen,
Mits 't wandlen in de Oude Kerck
Dan wilsijck wierd mijn daeglijks werck.
Ick kan 't geluck niet dan by naem
Want 't blinde Wijf dat haet my schendig :
En uw verdiensten al te saem
Zijn soo uytmuntend onendigh,
Dat soo 'k u na waerdy iets gaf,
'k Moest wis in 't gasthuys , of in 't gral.
En voorts , wat kan 'er waerdigh sijn
Om u te werden opgedraegen ?
Al 't geen dat ick heb is soo kleyn,
Dat mijn geen dief dat sal ontjagen !
Ja zelfs , de wreedste Rot en Muys
Spaert al wat mijn is , is ons huys.
Doch waer op leg ick langh en denck ?
't Is best ick u mijn self ga geven ;
Want 'k sweer , dat , na u , dat geschenck
My alfoo waert is als mijn leven.
Dees gaef dan zy u wellekom,
Soo niet , soo stuurtse vry weerom.

Op het Verjaaren

Van mijn Heer en Vriendt den D. B.

TOen 'k hoorde dat je soud Verjaeren,
Wouw ick mijn pen noch inck niet sparen
Om met een regel acht of tien,
U veel geluck en heyl te bien.
Kon ick nu sleghs door al mijn sehrijven,
Mijn wensch wat doen aen u beklijven :
Of had je al dat ick je gon,
Je waert al Keunigh van Japon,
Of j'had ten minsten een Officie,

't Geen u (schijt Beul en spyt Justicie)
 Souw maecten in een Jaer drie vier
 Soo rijk als eenigh Officier.
 Ia j'had al langh de preferencie,
 Ver booven onse Excellencie,
 Mits dat voorseecker al je Hout
 Verkeert sou zyn in klincklaer Gout.
 Ji ginght al langh in 't silver Laecken ;
 Je soud geen Onderbroeck doen maecten,
 Sy was dan root , of groen , of geel ,
 Als van ongeraseert Fluweel.
 j'Had alles dat je soud begeeren ;
 En vrienden sou je nooyt ontbeeren,
 Mits noyt je Kelder leegh souw sijn,
 Van damp noch Bacheracher Wijn.
 In 't endt , jy waert door al mijn wenschen,
 Noch meer als Hartogh van Florencen.
 Jy waert (te weten soo je woud)
 Al met een Keuningin getrouwdt,
 Die ruym soo schoon sou sijn als Venus.
 Jy soud trots Bachus , en Silenus
 Nooyt sijn gequelt met 't Podagram,
 Noch met het hellich Sciaticam.
 Iae selfs , je soud van al je daegen
 't Levrey van Acteon niet draegen.
 Ie Kinders selfs (al had j'er rien)
 Die sou j'uyt school noyt speelen sien.
 Je waerd (schyt Wetiteen der Vernuftten)
 Schoon 'k wel weet dat je nooyt en suften,
 Soo wys als Aristoteles,
 Of als een Cato vyf of ses.
 Ie soud soo fel poetiseeren,
 Dat je N. N. wel af soud smeeren ;
 Ja Meester Vos , dien aerdtich Pocët,
 Was by u miader als een scheet.
 In 't endt , kon u mijn wenschen baeten,
 J' Had duyzent tonnen vol ducaten,
 En nimmer deê je minder sond,
 Dan als j'er my wat over sondt,

Want 'k derf u, als een man met eeren,
 By d'onder-keurs van Pallas sweeren,
 Dat 'k dit, en noch wel eens soo veel,
 U uyt mijn hart wensch tot uw deel,
 En dat ghy noch veel tachtigh jaren
 In luck en voorspoet wel mooght varen ;
 Om noch na jaren tienmael tien
 Dees dagh met vreught verjaert te sien.

Doch sacht ick sal 't hier soo by laten,
 En niet te veel op een tyt praten ;
 Oock dunck my dat mijn Rymers geest
 In langh soo slecht niet is geweest.
 Maer licht dat die wel sal ontluycken,
 Soo dra ick kom je Taert te ruycken ;
 Want weet, dat (trots den Helicon
 En der Poëten Henghste-bron)
 Een Taert aen d'armste der Poëten
 Als zaedt kan vaersen uyt doen sweeten.
 En daerom, 't geen ick heb bewaert,
 Wacht dat op 't schaffen van je Taert.

Aen Mejuffr. N. N.

O Schoone ! fiet ghy niet dat ick geheel op 't lest loop ?
 Sint ghy mijn vryheyt hebt door uw gesicht ontroofst,
 't Geen u met heldre glans soo glinstert in het hooft
 Gelyck een doove-kool in een bescheete mest-hoop ?

Ick stae gelyck vervoert, wanneer u aeffems geur,
 Die door twee lipjes vloeyt, die alle daegh vervellen,
 My alsoo aengenaem de geesten komt ontstellen,
 Als een benaude lucht, uyt Gooffens achterdeur.

Uw Lockjes, daer de min vermaeck neemt in te speelen
 Die binden my de ziel met duysent steeken vast,
 Denck nu of ick niet sterf aen een vergulde bast ?
 Wyl sy in verf niet veel van kinder-strondt verscheelen.

Uw Kin die 't aembeeldt lyckt, waer op het hamer-slagh
 Van uw vergoode Neus mijn hart steeds dreygt te kneusen :
 Benauwt my soo, als of onder al de neusen,
 Die in de werelt sijn, levend' begraven lagh.

Uw Kaeckjes lycke wel die doen my noch yet hoopen ;
 Mits die soo puttigh sijn , dat ick voor vast vertrouw ,
 Dat soo m'er eens een stoop gelyck op gieten wouw ,
 Dat'er niet eenen drop sou van uw troonie loopen.
 Soo groot is uw cieraet , ô Schoone ! dat in 't endt ,
 Soo ick uw schoonheydt wou nae vollen eyfch beschryven ,
 De heele werelt haest sou twisten gaen , en kyven ,
 Om weeten , of j'een mensch , dan of j'een Wout-aep bent ,

Sonnet aen

P H I L L I S.

GHy hebt het , Phillis ! dan soo 't schijnt op my geladen ;
 Want 'k vind u sint een wyl my vriendlyck aen te sien ,
 Ghy druckte my mijn handt leest tusschen bey uw knien ,
 En soo ghy soo volhart , ben ick haest gaer gebraden.

Helaes ! hoe mient gy dus een eerlijk mensch te schaden ?
 En wat hart heeft de macht van uw geweld t'ontvlien ?
 Gewis , ick voel het mijn' , en met hem noch wel tien ,
 U , eer ghy verder vaert , al roepen lijfs-genade.

Ghy zyt in all's volmaect ; ghy mindt de Poëty ;
 Ja selfs , men seyde , ghy rijmt gelijk een Cats of dry ,
 En als ghy' singht , of spreekte , soo streelt ghy Ziel en ooren.

Goôn ! waerom schiept gy my niet tot haer Bruydegom ?
 Ghy laght Phillis ! ghy laght , van dus uw lof te hooren ,
 Maer kryt veel eer , Sottin ! want sie ick lagh'er om.

S O N N E T.

OP d'Oever van een Beeck , die op sijn suchten , swol
 Sat Tiris in de schouw eens aengename Linden ,
 Betreurend in sijn ziel de wreetheydt sijns beminde ,
 En kreet sijn tranen uyt by heele emmers vol.

Philander , die als hy , speelde die selfde rol ,
 Wanhopigh , om dat hy mee hoop noch troost kon vinden ,
 Quam by hem , om hun smart en rampen t'saem te binden ,
 En kreet mee als een kalf , en leeck noch eens soo dol.

Een Harder die haer dus elck om het best sach schreyen ,
 Ried haer te spelen eer om stryd op hun schalmeyen ,

Beloovend, die 't best speeld, een kopje soete Huy.

Waer op dees Herders stracx haer instrumenten stelden;
Maer juyst quam daer een Wolf, de Harders voort als
Helden

Vervolghden desen Wolf, en speelden niet een bruy.

S O N N E T.

LAes! sal mijn onluk dan sijn wreechtheyt nimmer staec-
ken?

Sal dan mijn smart, dus langh gerefen in den top,
Nooyt dalen? sal mijn ramp dan nimmermeer houden op,
Maer steets volharden in op my sijn haet te braecken?

Dus klaegde Phillis laest, met traenen op haer Kaeken,
En wrongh, gelijk ontsint, haer Hagel witte Krop:
En ruckte soo veel Hayr in een uur, uyt haer Kop,
Dat m'er wel met satsoen, tes Ballen van kon maecken.

Vaer voort (riep sy in 't endt) ô nootlot al te wreet;
Ja selfs verdubbale-vry, indien 't u lust, mijn leer.
Ghy sult my nimmer weer daer tegen hooren klagen.

Mijn ziel, is om meer quaet te lyden nu al ree;
En om te proeven of ick alles kan verdragen,
Hebt gy myn Hont gedoot, neemt oock myn Kat vry mee.

S O N N E T.

OP een seer hoogen bergh, omheynt met duyfent rot-
sen,

Die aen de aerd verstreckt een steyl voor 's Hemels val;
En van wiens top, eens Osgelijckt een Maille-bal,
En d'hooghste Boomen zijn als kleynse wandel knotfen:

Die als een Titan schijnt den Hemel-vooght te trotfen,
En uyt sijn Ingewant braeckt nat soo dick als gal,

't Welck met een wreedt geweldt, sleet tot in 't naefte dal,
Somtydts een Bergh vyfles, gelyck ontdooyde schotsen:

En die de Blixem vaeck deekt tachtigh myl in 't rondt;
't Geen hem somtyts wat rook doet spouwen uyt sijn gront.

Gelyck een oven daer men kalck in heeft gebacken.

Op dese Bergh in 't endt, die schier den Hemel scheurt
Om u de waerheyt, als een sijn man, toe te snacken)

En is my (by mijn keel) mijn leven niets gebeurt.

S O N N E T.

DE donder, en de windt, en felle hagel buyen,
Die streeden onder een, met 't alderwreeft geweldt;
En maecten 't dichtste bos tot een geeffent veldt,
En dreyghden 't Noordse geberght in Africa te kruyen.

De blixem die vast vloog van 't Noorden tot het Zuyen,
Was met soo fellen brandt en hevigh vuur verselt,
Dat niemant wierdt betaeldt dan met gesmolten gelt,
En dat de Klock vast droop wyl men die stont te luyen.

De ongeftuyme Zee, dat schricklyck Element,
Hield meê met Aerde, en Lucht soo wreeden Parlement,
Als ofs' alle bey wouw in haer darmen sliengeren.

In dees danckwaerde tyd, stond Mopsus met sijn Vrouw
En telden elck om strydt, op 't yvryghst op haer vingren,
Wanneer haer bonte Koe op 't langhst wel Kalven souw.

S O N N E T.

GHy Pyramiden, en ghy oude Wonderheên!
Ghy trotsse graven! vol van overdaedt der outheydt,
Die door de groote pracht, met welcke ghy gebout zyt,
Toont hoe somtyts de Kunst kan de Natuur vertreên.

En ghy Paleysen der Romeynen! die voor heen (zijt)
So vaeck hebt kunnen sien (schoon ghy maer steen en hout
Hoe dat de luy somtijds, door reuckeloose stoutheydt
In enckle moordery, malckaer verpoghjes deên;

Hoe sietmen door de tijdt nu u cieraet verslonden?
Daer eer u glorie blonck, daer pissen nu de honden;
En u vermaerst Gebouw lijkt nu een Varckens hock.

Wijl selfs uw Marmer dan is door de tijdt gespleeten,
Waerom verwonder ick my, dat dees mijn fulpe Rock,
Die 'k al twee jaren draegh, is aen de mouw versleeten?

Aen P H I L I S.

NOoyt stal een dief soo wel als ghy
Hoe fix sijn kunst ging van verovren,
Want ghy verstaet de dievery,
Soo wel dat 'k loofgy wis moet toveren,

Want

Want 't heele werck lijkt Tovery.

'k Was laeft noch ongeboeyt, en vry;
'k Dacht dat my niemant kost betoomen,
En nu ben ick in slaverny,
En dit is maer door u gekoomen,
Lijckt dat dan niet na tovery?

Mijn hart 't geen in mijn sliicker zy,
Soo diep, en seecker lagh verhoolen,
Dat niemant daer kost koomen by,
Dat hebt ghy my nochtans ontstoole :n
Lijckt dat dan niet na tovery?

'k Was eertijds vrolijck en steeds bly;
't Scheen al 't verdriet wou van my vluchten;
En nu doet my uw dwinghlandy
Wel tachtighmael op een dagh suchten.
Lijckt dat dan niet na tovery?

Nu hebt ghy soo veel macht op my,
Als of ick vast was in uw banden,
Want 'k voel alreets uw tyranny,
Wijl ghy mijn hart hebt in uw handen,
Lijckt dat dan niet na tovery?

Doch schoon mijn hert dus is in ly,
Want trots dees snoô bedriegery,
'k Wensch niet gy my dat weêr sult geven
Die ghy hebt op mijn hart bedreven,
Soo min sck noch uw tovery.

M A D R I G A L.

T Irfis verruckt door 't soet vermaeck,
't Geen hem de schoone borst, en kaeck,
Van Phillis, die hy mindt, deê erven,
Was in haer schoot op 't punt van in dees vreugt te sterven,
Toen sy, die van de min oock eerden 't soet gebiedt,
Hem siende met een suchte verflouwen,
Hem sey; ach Tiris, sterf noch niet,
'k Wil stervend u geselschap houwen.
Tiris hier op neemt een besluyt,
En stelt de lust van sterven uyt;

Doch door dit wreet bedwang wyl dat hy niet derft sterven
 Raect hy op 't uysterfen, en sterft wel duysent werven ;

Doch wyl sy faghjes van de min

Mee swelgt de soete teugjes in,

Voelt sy met een haer ziel op 't punt haer te begeven,

En roept, soo seer beswymt als hy ;

Sterft nu mijn ziel, mijn waerde leven !

Want nu sterfick soo wel als ghy.

Waer op den Harder haer met half gebroocken woorden,

En hygend, by na buyten aem,

Dus antwoordt; sal de Min ons dan gelijk vermoorden ?

Wel aen mijn hart, wy sterven saem.

Dus deed in 't eyndt, de Min, in duysende genuchten,

Aen dese Tweede ziel ontvluchten,

En sterven te gelyck; doch door een dood, soo soet,

Dat sy het leven weer hernamen,

Om na die tijdt, noch meermael samen

Te sterven op die selfde voet

Aen Juffr. N. N.

Op haer swarte Hemts-mouwen.

GHy die ten minsten in uw mouwen

Geen paer doosijnen Minnaers draecht !

Segh eens waerom ghy haer soo plaecht,

En haer niet suyverder kunt houwen ?

Waerom en vergenoeght ghy u niet,

Met haer te setten in den kluyfster ?

Maer maect 't gevangen-huys soo duyster,

Dat j'er geen handt voor d'oogen fiet ?

Ick bid laet my de reeden hooren,

Die u die bloedts soo plagen doet ?

Dat ghy haer soo diep set in 't roet,

Dat 't haer schier komt tot onder d'ooren.

Of is 't mijn min, die hevigh blaect ?

Dat die misschien daer soo moet smoocken,

Dat hy uw mouw door langh te roocken,

Licht tot een schoorsteen heeft gemaect ?

Op de Boesem van

C L O R E N I E.

Wat aengenaem Albast, wat Marmer, of Yvoor,
Sou met de schoonheydt van dees Boesem derven
twisten?

Waer in natuur haer kunst soo overdadigh quisten,
Dat 's al haer macht daer in opeenen tydt verloor.

O schoone Wereltjes! ghy doet het Marmer bloosen,
Van schaemte; wyl het sich van u verwonnen siet:
Want by uw Witheydt heeft self 't bleeck Albaster niet,
Gelyck als by dees mond niet haelt het puyck der Roosen.

O Hemel! wie of doch die luckige mach zijn,
Die tot besitter van dees schatten is gebooren?
O Goôn! was my van u dat groot geluck beschooren,
Nooyt ruylden ick u staet, noch glorie, voor de mijn.

Op een Q U E T S U U R

Van het Mesje van Juffr. N. N.

'k **B**Eken ghy hebt gelyck, ó kleyn, doch straf geweer!

Dat ghy my dus versteurt gevoelen doet u tanden;
Om dat ick u 't gevoel ontroofte heb van die handen,
In welckers dienst bestont al uw geluck, en eer.

't Is waer, 'k heb u die Eer een wyl te los onthouwen,
Ghy doet my daerom recht, dat ghy van toorn, en spyt,
My als uyt wraeck, tot straf, dus in de vingren snyt,
Die ghy door deese wondt haer stoutheydt doet behouwen.

Want ick beken voortaan, dat sy u onrecht deen,
Van aen dees schoone u soo onbedacht 't ontsteelen,
Wyl ghy geen andre handt kunt dan de haere veelen,
Die op de weerelt oock maer godlijck is alleen.

Gaet keert dan weêr vol vreugt in de volmaekte handen
Die machtigh sijn een hart gelyck als Was te kneen;
En die u seeckerlijck, waert ghy geen stael, en been,
In korten tijdt, wel haest souden tot as verbranden.

Gaet dan, en neemt by haer uw oude dienst weer an;

Maer

Maer seght hier doch voor my, dat die u heeft gesonden,
 Door u sijn handt, door haer, sijn hart en ziel sagh wonden,
 Maer dat die laetste wondt nooyt weêr geneesen kan.

Aen S I L V I A.

Indien 't een misdaedt is het Godlijk aen te bidden,
 Soo ben ick duysentmael de helse straffen waerd:
 Soo is my na dees pijn, de welck ick reets in 't midden
 Van soo veel lyden ly, noch wreeder straf bewaert.

Soo d'Arend straf baer is wen hy sijn oogh derft wenden
 Na't albestraelent licht, d'Aenbrenger van den dagh.
 Ach, wat verdiend' ick dan voor ramp, en voor ellenden?
 Toen ick soo reuckeloos wel eer dees Son aensagh.

Indien dat Icarus in 't midden van de baren,
 Wel eer sijn grafsteet vond, wanneer hy al te hoog,
 Op swacke wiecken dorst ten hoogen Heemel varen,
 Wat verdien ick dan niet soo 'k u te minnen poogh?
 'k Beken verheve Son! ick dool in u te minnen:
 'k Beken, ick vliegh te hoogh, soo ick volharden derf,
 Maer schoon de dood het loon word van mijn dwase sinnen
 Ick heyligh deese dood, wyl ick u minnend sterf.

M A D R I G A L.

Aen A M A R A N T E.

ONs beyder harten, Amarant!
 Die zyn als uyt een Rots gesneeden:
 Want 't mijn verduurt des liefdens brandt,
 En 't uw, mijn tranen en gebeden.
 Dit 's d'oorfaeck, waerom dat de tijdt
 Mijn min, noch smart sal doen verdwijnen:
 Want mijn Hart is een Rots in pijnen,
 En 't uw een Rots in straffigheydt.

G E D A C H T E N.

HOe wonderlijk verkeert des weereldts vreught ?
 't Soet wordt gevolgt van bittere ongeneught,
 En geen luck, hoe het ziel en geeft verheught,
 Of 't is gansch ydel.

Wanneer men sich in volle voorspoet vindt,
 Dan denckt men niet op felle tegen-windt ;
 Maer ach ! men dooldt : want 't los geluck is blindt,
 En sonder breydel.

Die gisteren noch een tweede Cræsus was,
 Vindt sich van daegh een Irus : want soo ras
 Als 't luck verheft, soo breeckt het weêr als glas,
 Ons' ydle hoopen.

Wie acht dan nu voortaan, ten zy hy dwaeldt,
 Sijn staet voor vast, als hy in voorspoet praeldt ?
 Wyl't wanckel Rad nu klimt, en dan weêr daeldt,
 In 't stadigh loopen.

O ydelheydt van 't luck hier op der aerdt !
 Hy die op u met wijse oogen staert,
 Vind dat ghy niet dan soo een wellust baerd,
 Die maect ellendigh ;

En hy, die soeckt het alderhooghste goed,
 Vertreed uw eef, en glorie, met de voet,
 En siet sijn luck in 't eeuwige te moet,
 En dat 's bestendigh.

Op een Afscheydt.

BEdroefde oogen, die wel eer uw vreught kost halen,
 In het aenschouwen van myn soete vyandin :
 Ghy, segh ick, die wel eer soo moedigh placht te pralen,
 Om dat ghy my verleyde, en bracht tot dese Min.
 Beween nu uw verdriet, wyl gy van haer moet scheyen,
 En in de plaats van vreught, be-erven niet dan pyn :
 Doch om na rechten eyfch dees afscheyt te beschreyen,
 Soo zyt ghy niet genoegh ; maer 'k moest een Argus zyn.

Op een Suchje van

C L O R I M E N E.

Laetst loofde Clorimeen een Suchjen in de Locht,
Ach liefde! had ghy my uw vleugels toen gegeven,
Ick had daer daedelyck gefwint op heen gedreeven,
Om eens te sien waer toch dit Suchjen eynden mocht.

Op de Waejer van

P H I L L I S.

Waerom tracht gy noch meer die gene te verkoelen,
Wiens hart veel kouwer is, als't Sne dat d'Alpen dekt?
En wiens bevroofse borst geen hitte kan gevoelen,
Schoon aen mijn ziel haer oogh een heete Son verstreckt.
Ghy zyt gewis onnut gebruyckt van sulcke handen,
Aen wie gy gansch niet baet: doch soo het mooglyk waer,
Dat ghy haer oogen kost beletten 't hevigh branden,
En branden doen haer hart, dan diende ghy by haer.

P A S I P E A S B E E.

Wyl Pasiphé langs bergen, en langs dalen gedreven
door de Min,
Haer lief vast soght, om hem te achterhalen,
Quam s' op een berrigh tin,
Waer sy, vermoet van loopen, en van dwalen,
Sich ruste, en neder sat:
En na dat sy weer aem begoft te halen,
Sprack sy dees reën, en badt:
O Venus! ghy die dus verkeert mijn sinnen,
Verhoort een beé die 'k doe;
Wyl dat gy my dwingt om een Stier te minnen,
Herschept my in een Koe.

Op het speelen van een Bataille,

Aen Juffrouw N. N.

WAt hart is soo verhart dat niet en souw verflingren,
 Door 't aengenaem geluyd, van uw Albaste vingren,
 Geen: mits gy yder ziel verwint ontroofst onsteelt,
 Wanneer uw oogh en handt om ftryd Bataille speelt.
 Ey speel geen slagh meer van Pavyen!
 Want niemant kan de neêrlaegh myen,
 O Schoone! want ghy windt altydt,
 Schoon ghy maer met uw oogen ftrydt.

Aen A M E R O N T E.

MEn ontraet my u te eeren,
 Om mijn hart van u te keeren:
 Men ontraet my u te minnen,
 Om mijn liefde te verwinnen.
 Men vermaent my u te schouwen,
 Om my veel verdriets te brouwen:
 En men raedt my u te vluchten,
 Om my eeuwig te doen fuchten.
 Men beschuldicht my, ô Schoone!
 Dat ick my te stout dorst toone,
 In mijn hart op u te setten:
 Maer wat mensch sal sulcks beletten?
 't Is wel waer, 'k min sonder hoopen,
 Want ick sie geen weegen open,
 Waer door mijn stantvastigh minnen
 Oyt kan eenigh voordeel winnen,
 Doch dewyl ick ben gebooren
 Om in mijn verdriet te smooren;
 Soo wil ick mijn dagen enden,
 In de liefde, en ellenden.
 Laet my elck voor reuckloos achten;
 Wijl ick na uw gunst derf trachten,
 Laet my elck dees Min verbieden,
 Noyt sal my de liefde ontvlieden.

Schoon

Schoon ick heb de hoop verflooren,
 Schoon ick sie mijn val gebooren,
 Schoon ick noyt yets sal verwerven,
 'k Wil nochtans stantvastigh sterven.

Aen de wangunstige

C L O R E N I E.

WAngunstigh van mijn luck, ontraet gy my de liefde
 Die 'k draeg tot Ameront:
 En ghy verslijt uw mondt,
 Met woorden, die ick wensch gy sweeght soo 't u beliefde.
 't Schijnt vrindschap, maer 'tis haet, die gy my toont in 't ra-
 Vermits ghy my benijdt (den;
 Die aengenaeme tijdt,
 Waer in 'k by Ameront mijn ziel in vreught doe baden.
 Daerom, om dees uw raedt met mijn raedt te betalen,
 Soo raed ick u weêrom,
 Dat gh' uw verstand soo dom,
 Niet laet in soo een saeck gelijk mijn liefde is, dalen.
 Moeyt ghy u maer alleen met uw Saffrane locken,
 Soo sijn als kabeltouw;
 'k Wil seggen, ruym soo rouw,
 En in hun reuck gelijk het hayr der Noordtsche Bocken.
 Krult die, en, kunt ghy, doet hun verf en lucht veranderen;
 En sooghy dat doen kond,
 Soo laet ick Ameront:
 En soo sal onse Raed noch nut doen aen malkandren.
 Maer wijl uw locken, en mijn Min, van eenen aerd sijn,
 En dat geen raedt, hoe koen,
 Die kan verandren doen;
 Soo laet ons beyder raed veel eer aen elck gespaert sijn.

Aen Juffr. N.

TWeemael gaf ick aen u mijn liefde en mijn hart;
 Tweemael heb ick u die weer te gelijk ontnomen:
 Tweemael deed ick een eedt van nimmer weer te komen:
 Tweemael verband' ick u als oorfaeck van mijn smart,

Des eer 'k ten derdemaal my tot uw liefde geef;
 Soo sweer 'k ten derdemaal, dat, eer ick dat beleef,
 Ick eer voor d'eerstemaal u levend sagh verbranden.

Aen Juffr. N. A.

Koft liefde sonder hoop bestaen,
 Noyt sou ick uyt uw boejens lopen:
 Maer 'k bad altijd uw schoonheyt aen;
 Doch wijl 'k van daeg niet meer derf hoopen,
 Is 't morgen met mijn Min gedaen.

't Is waer, uw vriendschap quam my raen,
 My tot dees ydle Min te wenden,
 En dee my hoop en vreught ontfaen:
 Doch wijl van daegh dees hoop moet enden,
 Is 't morgen met mijn Min gedaen.

Dus heeft uw goetheydt my verraen;
 Mits daer mijn hoop uyt wierd gebooren.
 'k Dacht my uw gunst noyt souw ontfaen,
 Doch wijl ick heb die hoop verlooren,
 Is 't morgen met mijn Min gedaen.

Uw oogh fiet my nu toornigh aen,
 Waer in 'k wel eer uw gunst sagh blincken,
 Eer u mijn liefde had misdaen:
 Dewijl van daegh mijn hoop moet sincken,
 Is 't morgen met mijn Min gedaen.

Dus sal mijn Min te gronde gaen,
 Die lijckwel my niet in 't verdriet laet,
 Mits 'k my licht kan van u ontslaen:
 Want wijl van daegh mijn hoop te niet gaet,
 Is 't morgen met mijn Min gedaen.

Siet my doch voor soo slecht niet aen,
 Dat 'k u souw minnen sonder hoopen,
 Geen Min hield my ooyt soo gevaen,
 Of soo van daegh mijn hoop gaet loopen,
 Is 't morgen met mijn Min gedaen.

Aen P H I L L I S.

GHy vraecht my, waerom dat ick staegh,
 Als ick u kom gefelschap houwen,
 Uw schoone vloeren ga bespouwen?
 En noemt my des uw Meyden-plaegh;
 Ja reeckent my sulcks schier tot schanden,
 Maer, soete Phillis! weet ghy niet,
 Dat die een lekker brockje siet
 Van gragigheydt moet water-tanden?

Aen de Oogen van Cloris.

OGhy hoovaerdige vyanden van mijn rust!
 Wiens felle blixem-stralen,
 Wen 's in mijn boesem dalen,
 Mijn hart doen sidderen, en roven al mijn lust.
 Schoone oogen! haet my niet om dat ick suchtend sterf:
 Wijl al mijn ongenuchten
 My sterven doen, en suchten,
 Alleenigh om dat ick om u niet suchten derf.
 'k Draegh u soo groot ontsagh, dat, hoe veel ick oock ly,
 Ik noyt sou klagen derven,
 Dat ick om u moet sterven;
 Uyt vrees, van dat mijn doodt noch troeck uw haet op my.
 Haet my dan niet, noch eens, om dat ick suchtend sterf;
 Wijl al mijn ongenuchten
 My sterven doen, en suchten,
 Alleenigh om dat ick om u niet suchten derf.

Op een affcheyt aen

C L O R E N I E.

WAt doolingh, laes, beheert uw sin!
 Dat ghy, wijl ick van plaets verander,
 Meent ick veranderen sal van Min:
 Daer ick, gelijk een Salamander,
 My, waer 'k my keer, in 't vuur bevin.
 Geen andre schoont, mijn Afgoddin!
 Gelijk ghy meent, kan my veranderen:

Wijl ghy alleen leeft in mijn fin,
Mits ick geen schoont kan sien in andren,
Dan die, die ick in u bemin.

Vergeefs beeld ghy u selfs dan in,
Dat ick, wijl 'k u en 't Hof moet vluchten,
Ick meê ontvluchten souw mijn Min:
Nadien ick overal moet fuchten,
Wijl ick u overal bemin.

Op de Schildery van Juffr. C. S.

Dit is de Schoonheyt self, doch maer in Schildery:
Kan yemandt haer besien sonder de Min te vreesen?
Gewis, de wreêdtste mensch wôrt slaef van het Copy;
Wie of dan veyligh voor het Principael souw wesen?

Aen mijn Nichte.

Schoon ick, ô Charmante Nichte!
Byster graegh op u sou dichten,
'k Heb nochtans niet uytgericht,
Want men dicht op u niet licht:
Wilt my des juyft niet betichten,
Dat 'k wel kan op andre dichten:
Seght niet, 't valt u even licht,
Of j' op my op andre dicht:
Lieve Nichte! 'k souw wel dichten;
Mocht ick dichten, op mijn Nichten;
Viel al 't dichten even licht,
'k Had al langh op u gedicht.

Aen Juffrouw N. N.

Schoon het besit van gelt en goet,
Noyt kost betoveren mijn sinnen;
Schoon ick steeds hate d'overvloedt;
Wijl ick u nochtans moet beminnen;
Vloeck ick voortæn mijn arremoet.

Want wijl uw ziel en sin sich helt,
Na d'ydle waen der fotte lieden,
Die rijckdom voor de wijsheydt stelt;
Hoe kan ick dan uw haet ontvlieden?

Wijl my niets meer ontbreeckt als gelt ?

Een Sot in kostelijck gewaet,
Die nauw de naem van mensch mach dragen.
Een beest tot in den vierden graet,
Kan door sijn gelt u soo behagen,
Dat ghy by hem elck een versmaet.

'k Beken als 'k op dees slechtheyt let,
Acht 'k u onwaerdigh van mijn minnen ;
Mits dees fout soo uw glans besmet,
Dat ghy al lang waert uyt mijn sinnen,
Had my 't de liefde niet belet.

Fy ! welck voor een onnosselheyt
Verberght sijn by uw schoone gaven ?
Moet u dan de gelfuchtigheydt,
Doen op het spoor van dwaesheydt draven,
't Geen u tot schand en oneer leydt ?

Heeft 't gout by u dan sulcken macht,
Dat ghy daerom een dwaes moet eeren ;
Die niets heeft dan sijn yd'le pracht,
Die sonder gelt en sonder kleeren,
Min dan een beest souw sijn geacht ?

Laes wyl men dan met gelt en goet,
Alleenigh kan u liefde winnen ;
Schoon ick steeds haet d'overvloedt,
Wijl ick u nochtans moet beminnen,
Vloeck ick voortaan mijn armoed.

Aen mijn Vriendt N. N.

WAt wenst ghy steeds om gelt en goet ?
Kan Rijckdom u dan beeter maken ?
De beste schat is een gemoedt,
't Geen met de ydle Weerelts faken
Den spot houd, en sijn voordeel doet.

De Rijckom maect wel onderscheyt
Tusschen een arm en rijcklijck leven,
Maer hoe ? de staet en prachtigheydt
Kan aen de ziel geen voordeel geven,
Noch schenckt haer meer gerustigheydt.

O Neen ; het teegendeel dat blijckt ;

Want 't gelt dat maectt een Sot noch sotter ;
En als een Esel sich verrijckt,
Sijn schatten maecten hem noch botter,
Mits steets een Beest een beest gelijkct.

Oock maectt het gelt elck ongerust,
En quelt geduurigh sijn besitter ;
Sijn sorgen breecken al sijn lust,
't Genot, hoe soet, smaectt hem noch bitter ;
Mits 't gelt geen gierigheydt en blust.

Bestondt de wijsheydt in het goet,
Hoe meenigh Sotskap souw'er wyszyn ;
De deught was wis in Arremoed.
Maer moest het gelt des wysheydt prys sijn,
Waer bleef der sotten overvloedt ?

d'Oprechte wysheydt die bestaet
In yd'le Rijckdom te verachten ;
Of dat men die noch mindt, noch haet ;
Maer dat men die slechts kan verwachten,
Gelijck een dingh, noch goet noch quaet.

Maer die gestaegh, met ziel en hart,
Blyft aen de yd'le schatten hangen,
Is in een Sotterny verwart,
Die nooyt vernoegingh doet ontfangen,
Maer steets een ziel vervult met smart.

Hy is niet arm die niet en heeft,
Maer die sich selfs niet kan vernoegen,
Hy is niet rijck die prachtigh leeft,
Maer die sich in sijn staet kan voegen,
't Zy God hem veel, of weynigh geeft.

Verlaet de lust dan tot het goet,
Wilt voortaan dees begeerte staecken :
Tracht na 't besit van een gemoedt,
't Geen met de yd'le Weerelt saeckert
Den spot houd en sijn voordeel doet.

Op de Oogen van

P H I L L I S.

Als ghy my treurigh siet, ô Goddelijcke oogen !
En wen ick om u sucht, ay, vraegh niet wat my deet ;
Want

Want laes, 't ontfag waer door mijn ziel steeds wort bewo.
 Verbiet my dat ick seg 't geen gy my hebt geleert. (ger

En schoon mijn traenen u genoeg uyt kunnen leggen,
 De oorfaeck van de smart, waer door ick wort verteert;
 Nochtans dat groot ontfagh verbiet my u te seggen,
 En dwinght my dat ick swijgh 't geen ghy my hebt geleert.

Doch had ghy my met een met 't minnen leeren hopen;
 Of eer, had ghy de hoop niet uyt mijn ziel geweert;
 Soo sloot ick, trots 't ontfagh, voor u mijn boesem open,
 En seyde u duysentmael 't geen ghy my hebt geleert.

Maer wijl ick hoopeloos moet leven, en beminnen;
 En dat ick ducht, ghy eer mijn doot, dan min, begeert:
 En dat ick eer uw haet, dan weerlicfd, vrees te winnen,
 Soo sterf ick best, en swygh 't geen ghy my hebt geleert.

Aen Me-Iuffrouw.

HOe langh sal u mijn slaverny
 O Son mijns levens! noch behagen?

Wilt ghy dat ick de tyranny
 Van mijne min sal eeuwich dragen?
 En nimmer daer van worden vry?

't Is waer, mijn lyden is wel soet,
 Nadien 't my komt van uwe banden,
 Maer als men hooploos sichten moet,
 En geen verlossingh siet op handen,
 Wat is dit soet dan meer als roet?

Kost ghy van mijn genegentheyd,
 En trouwe min onkundigh wesen,
 Soo soud ick van uw straffigheyd
 Soo veel verdriet, en smart niet vreesen,
 Als komend' uyt onwetentheyd:

Maer wijl myn eeden duysent wese,
 Hebben beroopt mijn hevigh lyen,
 Wat ist doch dat ick hoopen derf,
 Uyt al u wreede tyrannien?
 Dan dat 't uw wil is dat ick sterf.

Want laes! wat kan mijn hoop toch sijn?
 Wijl ghy my niet kunt hooren klagen,

Want

Want foo ghy deel naemt aen mijn pijn,
 Ghy foud mijn fuchten graeg verdragen,
 Waer door ick u nu moeylijck fchijn.

Want liefde is van fulck een aerdt,
 Dat al haer vreught beftaet in fuchten;
 Was u daerom mijn liefde waert,
 Ghy foud my als ick fucht, niet vluchten,
 Noch u daer toonen voor vervaert.

Dit is de oorfaeck dat ick ducht,
 Dat u mijn liefde moet mishagen,
 En dat ghy wilt, dat al de vrucht,
 Die ick daer voor na 't graf fal dragen,
 Sal fijn ellende, en ongenucht.

Want foo gh', ô Schoone! waerd gefint,
 Mijn liefde eenmael te vernoegen,
 Door weêr van u te fijn bemindt,
 Ghy foud uw hart na 't mijne voegen,
 Daer men d'oprechtigheyt felf in vindt.

Dan foud uw Min, gelijk de mijn,
 In al uw reên, en daden blycken,
 Mijn droefheydt die fouw d'uwe fijn:
 Wy fouden dan elckaer gelijcken,
 In liefde, vreughde, en in pijn.

Doch fchoon uw fteetfe ftraffigheydt
 My noch dees hoop niet heeft gegeven,
 Sal lyckwel mijn ftantvastigheydt,
 Gelijk mijn liefde, eeuwigh leeven,
 Wijl ghy daer van de oorfaeck zyt.

Aen B E L I S A,

Op haer wederkomst van Utrecht.

IN 't endt, mijn fchoone Morgen-son!
 Soo komt u glans ons weer befchijnen;
 In 't endt, ghy doet de nacht verdwynen,
 Die in mijn ziel fijn woonplaets von.

In 't endt mijn vreughde, die in 't duyfter,
 Door uw vertreck, begraven lagh,
 Siet door u weer komt weer den dagh,

En kryght weer leven door uw luyfter.

Helaes ! wat ons Amsterdam
Bedroeft , toen ghy haer ginght verlaten ;
De tranen vloeyde langhs haer straten,
Soo dra het uw vertreck vernam.

Want wyl de stadt met u moest missen
Sijn eer , sijn vreught , en sijn cieraedt,
Wie en souw d'alderdroeffste staet,
Niet uyt uw af-zyn kunnen gissen ?

Helaes ! hoe menigh bange sucht,
Deed ick de wegh van Uytrecht kiezen !
Om u , ô godlyck Belise !

Te melden al mijn ongeneucht.

Hoe meenighmael sagh ick den drempel
Uws woonings aen , in myn verdriet ?
Maer laes ! ick sagh myn Godtheydt niet,
'k Sagh niet dan haer verlaten Tempel.

Hoe meenighmael heeft my de nacht,
Gevonden met van u te droomen ?
Hoe dickmael heb ick veldt , en boomen,
Gemaect getuygen van mijn klacht ?

Hoe vaeck moest het het Sticht ontgelden ?
Als 'k het benyde sijn geluck,
En het tot oorsaeck van mijn druck,
En al mijn droeve suchten stelde.

Ja soo ver gingh myn Jaloufy,
Dat 'k Uytrecht uw onwaerdigh noemde ;
En het noch al te luckigh roemde,
Te sterven , in uw slaverny.

Dus en noch slijmer duysent werven,
Was 't met de Stadt , en my , gestelt ;
In 't endt , daer was geen wreedt geweld,
Of deed ons daeghs wel tienmael sterven.

Doch nu uw ooghs ons weer bestraelt,
Sie ick die nevel haest verdwynen,
En met u weer een Son verschynen,
Waer by elcks ziel weer adem haelt.

Soo groot , aenbidlycke Belise !
Vind sikh uw mogentheydt te zyn,

Dat g'ons't geheugen van de pijn,
Nu wy u weerſien doet verliefen.

Dus ſchenckt ghy my myn vreughde weer,
En maeright al myn ongenuchten :
Dus eyndicht ghy de Amſtels ſuchten,
En ſteldt de Stadt weer in ſijn eer.

Zyt dubbelt welkom dan , ô Schoone !
In onſe Stadt , waer dat op nuw,
De vreughde en de min , met uw
(Die haer ſteets meebrengt) weer komt wonen.

Doch hoewel dat uw heerſchappy
Hier elck weer dreyght met nieuwe banden,
Wijl nochtans 't quaet komt van uw handen,
Wie ſeegent niet die ſlaverny ?

Voor my , ick acht , voor u te lyden,
't Geluck ſoo heerlijck , en ſoo groot,
Dat 'k wil , dat niemandt dan de doot
Mijn Boejens immer los ſal ſnyden.

G E D A C H T E N .

Op mijn Kamer.

Hier in dit kleyn , doch ſtil vertreck,
Tracht ick alleen mijn vreught te ſoecken ;
Hier , ſchoon 't geluck mijn keert de neck ,
Vind ick vernoegingh in mijn Boecken,
En houw de werelt voor mijn geck.

Al's weerelts vreught acht ick een ſpoock,
Die men op 't vaerdighſt ſiet verſwinden.
Dit leer ick hier , wijl 'k ſit en ſmoock ;
Mits ick daer daeghlijcks uyt kan vinden,
Dat alle vreught is min als roock.

Dit leer ick op mijn gewis,
Want waer 'k hier mijn geſicht kan keeren,
Stracks vind ick een gelijckenis,
Die my , uyt 't geen ick ſie , doet leeren,
Hoe ydel dat de werelt is.

Een Greyns die ick van var anſchouw,
Leert my de werelt wel bekycken :
Mits d'Ontrouw ſigh vermomt met Trouw,

En dat een schelm kan eerlijck lycken,
Soo men de schyn gelooven souw.

Sie ick op myn Fiool, en Fluyt,
Die doen my m^ee een leeringh vinden;
Want even eens gelijck 't geluyt
Noch naeuw gehoort, voort gaet verswinden,
Soo dra heeft m^ee het leven uyt.

Sie ick wat snoorre-pypen aen,
My uyt vermaeck wel eer gegeven,
Soo laet ick myn gedachten gaen
Op d'ydle vreught van 't jeughdigh leven;
Die d'ouderdom haest doet vergaen.

Soo mijn geficht een Flesje vat
Gevult met Balssem voor veel wonden;
Dunckt 't leeven my geen groote schat,
Vermits dat somtijdts is gebonden,
Allecnigh aen een druppel nat.

Sie ick de Waepens aen ter zy,
Die my myn ouden Aedel toonen;
Ick vind my van die sorgen vry,
Die steets ontrent de Hooven wonen;
En spot met al die slaeverny.

Of sie ick voor my, op het Beeldt
Van Karel d'Oude Britsche Kooningh,
Soo dunckt my dat het niet veel scheelt,
Of 't leeven is maer een vertooningh,
Daer yder mensch sijn Rol in speelt.

't Is waer, d'een toond een Majestejt,
En dees een Arm man, die een Ryck.
Elck scheelt hier veel in Heerlyckheydt;
Maer die in 't graf haer quam bekycken,
'k Geloof, hy sagh geen onderscheydt.

Of sie ick van ter zyden aen
De beelden van mijn Bloed-verwanten;
Soo segh 'k, wie kan de dood weerstaen?
Want schoon 't Copy hangt aen dees wanten,
Het Principael is langh vergaen.

Soo maect de dood elck een rot slyck,
En spaerd geen slaef, noch knegt noch Heeren

Want ider moet, 't zy arm, of ryck,
In 't geen hy eertydts was, verkeerren;
Soo maect de dood elck een gelyck.

Dit brengh my hier, mijn Eenfaemheydt
Gestaedigh voor, in mijn gedachten,
Soo dat ick leer geen seeckerheydt
Van al des weerelts vreught te wachten,
Want alles is maer ydelheyd.

G E D A C H T E N.

HOe onstantvastigh is 't heel al
Met al het geene dat daer in is?

Steets draeyt 't geluck, en 't ongeval,
Vermits geen staet soo in 't begin is,
Gelyck s' in 't eynde weesen sal.

Verlossingh volgh na swaer ellendt,
Mits 't luck het ong'luck moet verdryven,
Gelyck de smaet de vreughde schent,
Dus kan geen staet in 't eerste blyven,
Gelyck sy weesen sal in 't endt.

De liefde volgh somtydts de haet,
De haet word oock uyt min gebooren;
Het goet komt dickwils uyt het quaedt,
Men vindt 't geen eertydts was verlooren,
Dus blyfter niet in sijnen staedt.

Soo los is 't Quaedt, soo los is 't Goedt,
Wie kan des iets stantvastigh hoopen?
De werelt is maer Ebb en vloedt,
Niets blyft bestendigh voor 't verlopen,
Wijl alle dingh veranderen moet.

Niets isser vol verseeckertheydt,
Niets is volstandiger bevonden,
Dan selfs de onvolstandigheydt;
Mits alles steunt op losse gronden,
In 't endt 't is alles ydelheyd.

Des is de mensch berispens waerd,
Die wanhoopt in sijn ongelucken;
Want geen Ramp is van sulcken aerdt,
Dats' jemant eeuwig kan verdrucken,

Mits niets bestendigh blyft op Aerdt.

Oock doolt de luckige niet te min,
Die pochend op sijn gouwe schijven,
Sigh steeds niet beelt dan voorspoet in ;
Mits geen staet in het endt kan blyven,
Als sy geweest is in 't begin.

Geen grooter gelucktaligheydt
Kan jemandt des op aerde vinden,
Dan in verdriet, en vroolijckheydt,
Sigh altijd aen Gods wil te binden,
En dus leeft men in seeckerheydt.

Beschrijvinge van een Maeght.

SY vlucht, en vluchtende, wil sy, men haer sal volgen :
Sy strydt, en strydende, wil sy verwonnen sijn ;
En sy en haet ons niet, al toont sy sich verbolgen,
Want dus dwinght haer haer eer, te wesen is dees schijn.

Jobs ellende.

DE duyvel sloegh met felle slagen,
Den vromen Job, aen ziel en lijf ;
En had hem al sijn goedt ontdragen :
Maer tot de swaerste van sijn plagen,
Soo liet hy hem allcen sijn. Wijf.

Op Jan

IS liefde dronckenschap, soo ben ick altijd sat ;
Schreef Jan lest op een ly.
Maer Joris schreef 'er by,
De Liefde hoeft hier niet, 't is waer behalven dat.

L E V E R - R Y M.

Op de selfde.

DIt Levertje lyckt van geen Haring, maer van een Gier,
Gisteren toen ick my liet scheeren, vond ick onse Jan
by de Barbier,
Die sijn ingeswolge Bacchus-tranen vast herkauwde, onder
't scheeren ;

En met soo smackten hy de knecht die hem schoor, een
 heele golf over de kleeren;
 En maeckte de Kom, die hy voor sijn neus had, meê mooyt-
 jes streecke vol.
 Den scheerder, sich soo gestelt siende, vloeckten als rae-
 sende dol; (so dronken;
 En riep, dat die Vendt dit en dat hael, hoe komt dit beest
 Niet, niet, sey Jan! het quam maer van dat je handen soo
 na Driaeckel stoncken.

Ontmoetingh aen Juffrouw N.

HElaes! wat had ick weynigh moets,
 Toen ick u gisteren ontmoeten,
 Geseeten in uw fulpe Koets,
 Getrocken van acht witte Voeten.

Gewis mijn hart dat sprong so schoon,
 Gelyck een Paerd dat op een hoef gaet,
 En 'k sagh gelyck een Boeren soon,
 Die met sijn Bestemoer te groef gaet.

Want soo bedruckt keeck ick u aen,
 Toen my de blixem van uw oogen
 Soo vlack in het gesicht quam slaen,
 En my deê staen als opgetoogen.

Soo dat ick vreesde, dat den Haegh
 d'Eer van mijn graffteê niet souw erven,
 Want door soo fellen blixem-vlaegh,
 Had Haerlem my by na sien sterven.

P R O G N O S T I C A T I E

Aen Juffrouw N. N.

VOlmaeckte en schoone N. N.
 Om wie ten minsten tien dosijn,
 Bedruckte Minnaers daeglijcks suchten,
 Ick kom niet om mijn ongenuchten
 Voor u te stellen op 't Tapyt;
 Uyt vrees van al uw vroolijckheyt,
 Al te lichtvaerdelyck te stooren,
 Door mijn bedruckte staet te hooren,

Maer 'k wil als Doctor, en Poët,
 U melden gaen : wat uw Planct
 Voor goets en quaets u heeft beschoren :
 Daerom soo opent oogh, en ooren,
 En let vry op het goet geval,
 't Geen ick u thans voorseggen sal.

De uur waer in ghy wierd gebooren,
 Heeft u niet dan veel goets beschooren :
 Mits s'in den Hemel wierd gevierd,
 En van Minerva wierd bestierd ;
 Die, voor een pop om meê te speelen,
 U al haer wysheydt meê gingh deelen.
 De Graticn, die rontsom uw Wiegh
 Steets snorden als een Keuninghs Vlieghe
 Die noyt in 't sin en heeft tē byten,
 Gaven (om u niet te doen kryten)
 Aen u, door een bysondre drift,
 Elck een besondre Pillegift.
 d' Een gaf aen haer bevalligheeden,
 De tweede haer liefstalligheeden,
 De derde schoonheyd van gelaet,
 En al 't geen n soo heerlyckstaet :
 'k Wed haddens' u noch meer gegeven ;
 Sy waren selver kael gebleeven ;
 Want meenigh maeckt een ander ryck,
 En brengt sich selven op den dyck.

Doch hoe veel elck u by mocht setten,
 Noch kost men echter niet belerten,
 Dat ude kouw van vorst, en sneê ;
 (Mits 't Winter was) geen schaed en deê :
 't Is waer de sneê gaf aen u wesen
 Sijn witheyd wel, maer 't stond te vreesen,
 Dat ghy met eenen oock in kouw,
 De barffe sneê gelijcken fouw.
 Gelyck 't geviel ; want schoon uw oogen
 't Licht van de Son wel tarten moogen,
 Soo bleef nochtans uw kouwe borst,
 Rontsom uw hart met Ys beschorst.
 En hier uyt fiet gh' uw schoone handen,

Die branden doen, maer self niet branden,
 Noch van de Winter steeds geplaeght;
 Des soo ghy my daer hulp voor vraeght,
 Souw ick u raen, dat ghy de voncken,
 En 't vuur van uw vergoode loncken,
 Gebruyckte voor een Recipè,
 Mits die (gelijck de Son het sneê)
 Uw handen machtigh zijn t'ondoojen;
 En daer de Winter uyt te roojen;
 Want daer g'uw schoone oogen wendt,
 Daer keert de Winter in de Lent.

Voorts is u in uw kindsche Jaren
 Altijdt meer goets, dan quaets, weervaren:
 Hoewel men selden vind een huys,
 Of 't heeft gemeenlijck al sijn kruys.
 Mijn Heer, noch heden uw Papaetje,
 Mevrouw, uw Saelige Mamaetje,
 Die hebben u altijdt bemindt,
 Gelijck haer alderwaerdste Kindt:
 Nadien ghy sulcks oock dubbelt waert zyt,
 Mits ghy't volmaeckste kindt op aerdt zyt;
 Soo wel in lichaem, als in geest;
 Hoewel ick weet, dat meenigh vreesst,
 Dat onder soo veel schoone gaven,
 Niet wat ondeugend leydt begraven,
 't Geen ruyckt na onbarmhertigheydt,
 En na al wat ondancckaerheydt:
 't Welck seecker fouten souden weesen,
 Die 'k uyt u handt niet graegh souw leesen:
 Hoewel my niet is onbekent,
 Dat ghy wat onverbidlijck bent;
 En dat uw Minnaers ongenychten,
 In plaets van u meê te doen suchten,
 U vaeck doen lachen in uw handt,
 En spotten met sijn felle brandt.
 Want die bestaen derft u te minnen,
 Moet wis wel sijn verdoolt van sinnen;
 Mits ghy geswooren vyandin
 Altijdt geweest zyt van de min.

'k Beklaegh daerom dien Heer van Delft,
 Die u graegh fagh fijn tweede helft;
 En met hem, noch veel andre meer,
 Want elck mishaecht u even seer.

't Is waer, het zijn wat vreemde kuuren;
 Maer soo sy slechts niet eeuwich duuren,
 Soo geef ick u noch groot gelijk:
 Wat dat een Juffer, Jongh, en Ryck,
 En schoon als 't schoonste schoon op Aerde;
 Die over al sich fiet na waerde,
 Geacht, geviert, gedient, ge-eert,
 Gestreelt, bemind, geadoreert,
 Ja wiens gelijk nauw is te vinden,
 Sich aan een man souw gaen verbinden,
 Sich gevend' in een slaverny,
 Die al 't vermaeck jaeght aen een zy,
 't Geen 't soest gedeelte van het leeven,
 Eerst souw beginnen haer te geven,
 Dat souw ick haer niet konnen raen,
 Al gingh 't my selver dubbelt aen.

Maer dat Mejuffr. ghy met eenen
 Licht uyt mijn woorden oock soud meenen,
 Dat ick u dus ontraeden souw
 U ooyt te geeven tot de trouw;
 Daer soud ghy my verdacht door maecken:
 Want schoon 't my weynigh schijnt te raeken,
 Soo weet doch echter, dat mijn raedt
 Niet buyten twee drie jaren gaet:
 Waer na ghy (wilt ghy 't raeden achten)
 Geen oogenblick kunt langer wachten:
 Oock kunt ghy 't langer niet ontvlien,
 Na 'k heb uyt uw Planeet gesien:
 Want eer u 't wachten noch sal rouwen,
 Soo zijt gewis dat ghy sult trouwen,
 Niet met een grootfen Haegenaer,
 Noch hallef wijfen Delvenaer,
 Noch met een botten Amsterdammer,
 Want nergens vindtmen jemant lammer
 In saecken van galanterie:

Maer na ick uyt uw handen sie,
 Sal 't Sticht aen u een Minnaer geven,
 Wiens aert engoe manier van leven,
 In 't endt u soo betoovren sal,
 Dat hy de strafheydt heel en al,
 Sal uyt uw schoone ziel verjagen,
 En u voor Bruydje met sich dragen.

Doch eer dat dit noch sal geschien,
 Soo sult ghy noch veel wondren sien,
 Want .....

*De rest alsoo 't maer leugens was
 Verbrande den Autheur tot afsch.*

Planeet van Mejuffrouw N.

Aen haer selve.

NA 't snuffen in mijn Almanack,
 En noch meer and're wijse Boeckten,
 Ja, na 'k vier nachten op ons dack
 Na uw Planeet heb leggen soecken,
 Kom ick beminlijke N. N.
 U seggen 't geen ick heb vernomen,
 En 't geen ghy (leest ghy maer soo vart)
 Sult uyt dit blad te weeten komen.

Ghy sijt gebooren op een dagh,
 Dat al de Messieurs de Planeeten,
 By Jupiter (die een gelagh
 Verlooren had) uyt waren eeten.
 Al de Goddinnen, en de Goën,
 Die Reeders aen de Wijnkoop waren,
 Had God Jupijn meé laten noën ;
 Mits hy die tijdt geen kost wouw sparen,
 Om al dat Hemeliche gestoet
 Eens op sijn best teregaleeren :
 Mits, hy wanneer het wesen moet,
 Seer genereus is in 't tracteeren.
 Oock had sijn Kock seer wel geschafft,
 Soo van gebacken, als gebrade,
 Schoon hy van Juno wierdt gestraft;

Om 't schaffen van een Carbonade ,
 Die vry wat heet gepeepert was ;
 Mits sy daer door begon te vreefen ;
 Dat haer gemael niet van het glas
 Met tangen sou te trecken wesen.
 Oock had Vrouw Venus langh geknort ,
 En sat geduurigh noch en knorde ;
 Om dat een knecht haer had bestort ,
 't Geen haer Labaer bracht in diforde.
 Waer op God Mars naeuw had gelet ,
 Of gaf, heel opgevult van tooren ,
 Die Jongen sulck een schoon sufflet ,
 Dat het Jupijn klonck in sijn ooren :
 Die dat gewelt heel qualijck nam ,
 (En daer met Mars trock op aen 't kyven)
 Die daerom noch wel eens soo gram ,
 Schier meer gerucht had gaen bedryven.
 Maer Venus wenckt hem van ter zy
 't Geen hem een teeken was van swygen ;
 Waer door s' hem , als door toovery ,
 Alleenigh kost tot stiltant krygen.
 Vulkaen , die juyft daer wenken sagh ,
 Wierd paers van boosheyt in sijn tronje ;
 't Welck hem wel tienmael op dien dagh,
 Sijn Wijf dee schelden voor Caronje ;
 God Bachus , die juyft by geval
 Te veel geslickt had van sijn suyvel ,
 Die maecte mee een vreemt geschal ,
 En vloecte als een bare duyvel.
 Neptuyn geheel verstoort en gram ,
 Was mee in questie met Silenus ;
 Die krimp'nd' om sijn Podagram ,
 Mee schold op Bachus en op Venus.
 Vrouw Pallas , die aen 't hooger endt
 Altijt Saturnus zy bekleede ,
 Aenhoorend' al dat Regiment ,
 Was oock niet byster wel te vreedde ;
 Te meer , wyl haer dien Grijsaerd had
 Door al sijn overtolligh hoesten ,

Haer vol Tailjoor geheel bekladt,
 Door daer een Rachel op te proefften.
 In 't endt, daer was al wat gemor,
 Soo onder d'een, als onder d'ander,
 Ja 'k loof, dat men door dat geknor,
 Noch wel geraeckt had aen malkander;
 't En waer men eeven op dat pas
 Gerucht gehoord had op de trappen;
 't Welck God Mercurius selfs was,
 Die vroolijck in de Zael quam stappen;
 Doch fiende deefe mompelingh,
 Daer hy geen reeden van kon vatten,
 Begon hy vol verwonderingh,
 In deefe woorden uyt te spatten:

Waer toe, ô Gooden, dit geweldt,
 In tijdt van algemeene vreughde:
 't Was best, ghy wierd ter neer gesteld,
 En u met my en d'Aerd verheughde,
 Nadien ick van het Firmament,
 Daer 'k als gy weet heb wacht gehouwen,
 Veel vreughde, die 'k was ongewend,
 Kom op der Aerde aen te schouwen:
 Want 't schoonste deel van Neederland
 Laet niet dan vreughde galmen hooren;
 Den Haeg staet schier van vreugt in brand
 Om dat soo flus daer is gebooren
 Het schoonste Schepsel, dat in langh
 Is van mijn Neef Apol bescheenen:
 De Musen sijn met haer Gesangh
 Daer altemael getrocken heenen;
 Om het van eerst af in sijn Pap,
 Elck van haer Kunst iet in te geeven;
 Om ider in sijn wetenschap
 Dit Kindt te sien volmaeckelijck leven.
 Ick self, die het streck voor planeet,
 Heb meê beslooten, het te leeren;
 Al't geen ick fraeis en kunstighs weet,
 Om het van ieder te doen eeren.
 Want nimmer ging mijn Vreughd so var,

Als nu , nu dat ick siegebooren,
 Door de bestieringh van mijn Star,
 Een Kind , 't geen wondren sal doen hooren,
 Daerom , ghy Gooden ! die wel eer
 U om een goeje Maar verheughde,
 Wel aen , set nu uw Gramschap neer,
 En zyt deelachtigh aen mijn vreughde.

De Gooden hadden nauw gehoort
 Dees reeden , tot het minste stuck toe,
 Of God Jupijn die vatten 't woord,
 En riep , daer sla by God geluck toe :
 En met soo greep hy na een Kelck,
 Die hy eens ombracht aen de Heeren ;
 Waer in hy wierd gevolghd van elck :
 Om soo die dagh te celebreen,
 Waer in ghy geestige N. N.
 Het daglicht eerstmael quam t'aenschouwen,
 En die in d'Hemel , soo verward,
 Soo haest kost soo veel blijdschap brouwen.
 Want , dat ghy 't weet , ghy waerd 't alleen,
 Die aen Mercur en aen de aerde,
 En aen de norste Goon met een,
 Door uw geboort dees vreughde baerde.

Oock blyckt het wel , dat God Mercur,
 (Hoewel somtijds wat leugenachtigh)
 In 't melden van dees avontuur,
 In alles is geweest waerachtigh.
 Mits men al 't geen hy heeft voorseyd
 In u oogschijnlijk kan bemercken,
 Nadien men door uw aerdigheyd,
 Uw Sangh-kunst , en Poëtische wercken,
 Genoeghsaem waer in u bevind,
 Dat van de Mufen , uw vriendinnen,
 Ghy zijt geweest het Voetster kind,
 En dat s' u noch daer voor heminnen.
 Doch wat dat God Mercur aengaet :
 Die u sijn kunsten oock wouw leeren,
 Dat lijckt dat oock al reedlijk gaet,
 Want een Historie te stoffeeren

(Ick noem het woord van leugens niet)
 Dat kunt ghy, als ghy wilt, heel aerdigh,
 't Welck als 't maer niet te bot geschiet,
 Een mensch kan maken prysens waerdig.
 Voorts mits Mercurus gelijk men weet,
 Is sonder dat, een Godt met eeren,
 Soo heeft hy oock, als uw Planctet,
 U van sijn gauwheyt veel doen leeren.
 't Welck ghy door al uw geestigheyt,
 In al uw doen, genoegh betekent:
 Schoon sulcks by u welspreeckentheyt
 Schier niet eens waert is dat men 't rekent,
 Mits die nauw sijns gelijcken heeft,
 Nadien dat ghy, in wel te spreeken,
 Al 't geen Galant, en geestigh leeft,
 Kunt met fatsoen de loef af steecken.
 Oock heeft het u, na ick het sie,
 Heel selden aen galants ontbroken:
 Hoe wel'er meer als twee of drie,
 Weer uyt uw boejens sijn gebroken.
 Want wijl ghy door uw tyranny,
 Haer steets veel overlast deed vreesen,
 Soo maecten sy sich selven vry,
 Om niet voor sot geacht te wesen.
 Eenmael wierdt ghy getrouw bemindt
 Van een die . . . . .

De Drucker kon de rest niet krijgen

Endaerom had hy't goet te swijgen.

Op het Spinnen van Me-Juffr. N. N.

SA, waer ben je nu jy Muysen!
 Treck stracks van den Helicon,
 En komt neerwaert met je Luysen,
 En verlaet je Henghste-bron.
 Komt geswindt eens herwaerts ryfen,
 Op 't versoek van Meester Fock,
 Helpt hem op het gierlijckst prysen,
 d'Eer van Keetjes spinne-rock.
 Komt met veel verwonderingen,

Hier befien het heerlijck ſtof,
 Waer van ick met u wil fingen,
 De verdienſten en de lof.

’k Wil van haer geficht niet ſpreecken,

’t Geen, wijl dat ſy fit en ſpint,

’t Vlas wel in de vlam ſouw ſteecken,

Soo ſy brandens was gefint.

’k Wil, uyt vrees haer te doen blooſen,

Oock niet pryſen haer gelaet,

Daer de Lelie, met de Rooſen,

Eeuwigh in ſijn bloeyſel ſtaet.

’k Wil oock van haer Lipjes ſwygen,

Die men met fatſoen, tot prael,

Aen een ſaer ſouw kunnen rygen,

In de plaets van Bloedt-Korael.

In het endt, ick wil niet ſpreken

Van al haer bevalligheên;

Die ick meer dan waerdigh reken,

Om te worden aengebeên.

Maer ick wil alleen beginnen

Afte ſchildren op ’t papier,

Haer bevalligheyt in ’t ſpinnen,

Met haer aengename ſwier.

Wegh dan vry, jy ouwe Spinſters,

Daer men ſoo veel lof van leeft:

Wegh vry al Jy Garen-winſters,

Die ’er immer zyt geweest.

Hier moet ghy de vlagh voor ſtrycken;

’k Wed dat ſelf Penelopè

Hier ſoo loens ſou ſitten kycken,

Of ſy had gekackt in ’t Snee.

Ja ick wed Mevrouw Minerve

Spon wel voor haer ſelfs een ſtrop,

Om niet puur van ſpijt te ſterve,

En hingh ſich ſoo daedlijck op.

Koſt ſy Arachnè verkeeren

In een Spinnekop, ick wed,

Dat ghy haer ſoud transformeeren,

In een lompe Piſſebedt.

Want wat fouw'er kunnen halen,
 By soo schoonen Spin-matres?
 Zijn'er geen Sardanapalen?
 Zijn'er nu geen Hercules?
 Laet s' hier koomen aengetrocken,
 En met meer lof als wel eer,
 Voor dit heyligh Spinne rocken,
 Leggen Knots en Scepters neêr.
 Hier fiet men de schoonste handen,
 Spinnen, met een keer van 't Wiel,
 Soo veel draden soo veel banden,
 Soo veel boejens voor de ziel:
 Die onmooghlijk sijn t'ontvluchten;
 Mits sy 't alderhardste Hart
 Kunnen brengen tot het suchten,
 Door een innerlijcke smart.
 Soo Lachesis door haer spinnen
 's Menschen levens-draed vergroot,
 Soo sijn ghy twee Vyandinnen,
 Want ghy spint een mensch sijn dood:
 Maer een dood, die 't soetste leven
 Duyfentmael te boven gaet;
 Want die u sijn ziel moet geven,
 Sterft in een lucksaelge staet.
 Daer meê loopt mijn sanghten ende,
 En soo doet uw rocken mee.
 'k Wil de Mufen dan versenden,
 En weer geven haer Congé.
 Wel adieu, goe nacht dan Muysen!
 Vlieght weer na den Helicon;
 En vertreckt weer met je Luysen,
 Na je ouwe Henghste-bron.
 Ick bedanck u duyfent rijfen,
 Dat ghy d'arme Meester Fock
 Hebt soo eerlijck helpen prijsen,
 d'Eer van Keetjes Spinne-rock.

B R I E F

Aen Me-Juffrouw N. N.

SInt ick leest van S. W
 Moest met soo veel smart verhuysen,
 Wierd mijn hoofd een nest van muysen,
 En noch ben ick niet bedaerd.
 Want, als wel te dencken is,
 Mijn vertreck viel my vry lastigh:
 Alle dingh scheen my harbarstigh,
 't Was het spoor te byster mis.
 Sels de Paerden, die de Koets
 Daer ick in sat, moesten trecken,
 Liepen als twee halve gecken,
 Dat beduyde niet veel goets.
 Wijl wy dus vast reeden voort,
 En dat elck was buyten westen,
 Raecten wy noch op ons besten;
 Uyt de Laen, en door de Poort,
 'k Ly geduurigh in 't Portier,
 En soo var mijn oogh kon rijcken,
 Most ick noch uw huys na kijcken,
 Maer dat hulp my niet een sier,
 'k Sach uw huys noch in 't verschiet,
 Toen ick sey, niet sonder weenen,
 Dit's de Historie van Helene,
 Als men die van achtren fiet.
 Ja, soo droevigh dacht het my,
 Want de Velden, en de Boomen,
 En het Water, en de stroomen,
 Borsten schier van medely.
 Dus beklagende mijn ramp,
 Raecten wy by Jan ten halven,
 Daer ick placht mijn keel te salven,
 Met een lekker pijpjen-damp.
 Maer voor die tijd misten dat,
 Daer viel van den damp geen mentie,
 Maer wy namen wat patientie,

Tor wy quamen in de stadt.
 Onderweegh ontmoeten wy
 Ettelijcke Veldt-Goddinnen,
 Die, om mijn bedruckte finnen
 Wat te stellen aen een zy,
 Ons met helder keel-gefangh
 Quamen op het fraeyft begroeten;
 Maer schoon sy ons dus ontmoeten,
 Ick keeck altijd even bangh.
 Hier na of 't juyft wouw geschien,
 Quam tot ons dien Harder treden,
 Met sijn sackpijp, dien ghy mede
 Hebt voor deesen self gesien:
 Dees soo dra als hy my sagh,
 Hief een deuntjen aen te queelen;
 En om sulck een deerlijck speelen,
 Gaf ick seecker noch een lagh.
 's Avondts quamen wy in steê;
 Maer my docht het seeven Jaren
 Ja wel meer als seeven waren,
 Dat ick uyt uw woonplaers reé.
 's Nachts geraeckt' ick op die Sel,
 Daer ick eertyts had geslapen;
 Schoon ick daer noyt rust kon rapen,
 Klooster-Vlooyen byten sel.
 Veertigh uuren na die tijdt,
 Packten ick mijn ouwe lappen,
 Om na Amsterdam te stappen;
 En soo raecht' ick Uytrecht quyt.
 Dat ick nu eens was gefint,
 Deese aftocht te beschryven,
 Jeder souw verwondert blyven,
 En staen schreyen als een kint.
 Want met traenen op de wangh
 Die mijn droefheydt my deé storten,
 Raecten ick met stoot, en horten,
 In de schuyt, Och 'k had 't soo bangh!
 Jeder een die my daer vondt,
 En my soo sagh sitten beeven,

Meende dat ick was verdreeven
 Uyt de Bergen van Piemont.
 Op mijn Troonie kon men sien
 't Martelaers-Boeck afgeschildert;
 Ja, ick sagh soo seer verwildert,
 Dat schier yder my wouw vlien.

Toen ick nu by d'Amstel-stadt
 Meenden op het Land te stappen,
 Troock my iemant by mijn lappen,
 Die my vroegh of ick iet had,
 't Zy een Koffer of een sack,
 Om voor my in stadt te dragen?
 Ick gaf antwoord op sijn vragen,
 En ick sey; ick draegh een pack,
 Dat my swaer valt, Cameraet!
 En wil Jy dat lastigh packjen
 Dragen, met dit kleyne sackjen,
 'k Geef je daedlijck een ducuet.
 Maer die sijn-man, heel t'onvreen,
 Dacht, ick met hem wilde gecken,
 En wouw aen die lyn niet trecken;
 Maer gingh voort al preutlend heen.
 'k Hielp mijn pack dan dat ghy 't weet,
 En dat sal ick moeten dragen,
 Sondaeghs, en op wercken dagen,
 Soo wel als mijn Onderkleet.

Nu hebt ghy mijn Reys verstaen,
 Maer om u niet te doen schreyen,
 Wil ick daer nu uyt gaen scheyen,
 Want dat souw u leelijck staen.
 Weet noch maer alleenigh dit;
 Dat ick na dat droevigh scheyen,
 't Zy ick hier ben, of te Leyen,
 Aljijt even droomigh fit.
 't Is wel waer, 'k singh somtijds wat,
 Van 't foet Beesje sonder oordeel,
 Maer dat geeft my soo veel voordeel,
 Of 'k een handt vol vliegen had.
 En ick denck noch t'allen tijdt,

Aen . . . . .

'k Denck aen . . . . .

En aen al de vroolijckheydt.

Eyndlijck 'k denck aen alle dingh,

Dat ick by u fagh, of hoorden;

'k Loop uw huys aen alle oorden,

Daeghlijcks deur, of ick'er ftingh.

'k Denck de Dames noch te sien,

Die wy 's morgens meest besochten,

Als wy haer t'ontbyten brochten;

Want dat moest al mee geschien.

'k Ben noch daeghlijcks in uw huys,

'k Loop noch safjes op mijn teenen;

Wan 'k hoor noch de siecke steenen,

Elck is stil gelijk een muys.

'k Sie noch hoe ghy . . . leeft,

Met een wonderlijcke yver;

'k Treck de Vis noch uyt de Vyver,

Schoon ick langh ben Wegh geweest.

'k Sie noch mijn Charmante Nicht;

'k Sie noch uw begaefde suster;

Welckers lof ick veel geruster,

Hier na stellen sal in dicht.

'k Sie noch hoe ghy samen spint,

'k Sie uw voet het radt noch drajen:

'k Sie weer andre fitten Naejen,

'k Sie hoe elck sich befigh vindt.

Eyndlijck 'k sie noch alle dingen,

Die daer oyt op schyven gingen;

'k Sie uw ganschelijcke huys,

Tot de Kat en tot de Muys,

Tot de Vloo, en tot de Luys,

Tot het alderminste gruy,

Ja tot Mugh, en Vliegh, incluy.

'k Sie 't huys boven, 'k sie het onder,

'k Sie het al; doch 't is geen wonder,

Want het huys met 't volck daer in,

Speelt geduurigh in mijn sin.

Doch ick talm misschien te langh,

In u' dit al te vertellen,
 'k Wil 't nu aen een kant gaen stellen,
 Want het valt my byster bangh ;
 'k Heb Papier genoegh bekladt,
 'k Heb mijn inckpot leegh geschreeven,
 'k Heb mijn pen schier stomp gevreven,
 'k Sit mijn achter-deel schier plat.
 En dat weet men , dat maectt pijn,
 Daerom s'chey ick uyt met schryven ;
 Want soo pal te sitten blyven,
 Dat sou gansch geen baentje zyn.
 Wyl ick dan uyt s'cheyen moet,
 Bid ick , ghy my wilt vergeven,
 Soo ick heb wat stout geschreeven,
 Want ick weet , Jy bent soo goet :
 Lyck wel dit kleyn beedje noch,
 Bid ick , dat ghy oock wilt achten,
 Herbergh maer in uw gedachten,
 Eens 's weecks , d'arme Focquenbroch.

Op de

B R U Y L O F T S - F E E S T ,

van Monfr. N. N.

En Me- Juffr. N. N.

IN 't endt , het schijnt dan , dat de Parckes
 (Die norfle en onverfaetbre Varckes)
 Ten lesten eenmael houden op
 Van soo veel Levens draen t'ontknoopen ;
 Vermoeyt , van ruym een Jaer te loopen
 Op sulck een doodlijcken galop,
 En Monfr. Caron , die voor deesen
 Soo yfflijck besich placht te wesen,
 Rust nu somtydts wat met gemack ;
 En speelt een deuntjen op sijn Fluytjen,
 Of sit op 't Landt , of in sijn Schuytjen,
 En smoockt met vreên een pyp Taback.

Vrouw

Vrouw Venus, die in die allarmen
Schier hand, noch voet heeft kunnen warmen,
Maer schier als dootd gevrooren was;
Begint in 't endt weêr wat t'ontdoojen,
En sit sich selfs weêr op te toojen,
Met 't beste hulsel uyt haer kas,
Haer Neef, die goeje Signeur Hymen,
Die sint een wijl, voor Bruylofts-Rymen
Schier niet gemaect heeft dan sijn strop:
Begint weêrom van vreught te bremmen,
En lijkt zyn Pruyck weêr uyt te kemmen,
En set op nieuws zyn knevels op.
Nu dat hy fiet dat door het trouwen,
Hy weer sijn winckel op kan houwen,
Mits nu sijn neeringh weêr herleeft,
Die sint een wijl soo was verlopen,
Dat, op Driaeckel te verkoopen,
Hy al een wyl beraedtslaeght heeft.
Want aber 't was der Herr van nooden,
Nadien hy van de Bruylofts-brooden
Soo wel sijn leven houden moet,
Als Schenckers, Kocks, en Deurbewaerders,
Dat somtijds zyn geen kostbespaerders,
Maer quisters van een aer mans goet;
Doch nu door 't keeren van de tyen,
Hy sich weêr fiet op nieuws beryen
Soo meenigh vroolijck Bruylofts-bet,
Nu treckt hy weêr aen 't Rijmen maken,
En raect soo met sijn maegre kaken,
Vaeck weer tot d'ooren toe in 't vet.
Ghy Bruygom! met uw waerde Bruydtje,
Die door 't vervlerckte Minneguytje,
Mee eynd'lijck sijt in staet geraect,
Om door de hulp van Monfr. Hymen,
Malkander soo in een te lijmen,
Dat ghy tot een kunt sijn gemaect;
Wat luck gaet u nu niet bejeeg'nen?
Wat vreught sal Hymen niet doen reeg'nen,
Op uw verliefde Zielen neer?

Wijl ghy sijn scha dus helpt vergoejen,
 En dus sijn Ambacht weer doet bloejen,
 En hem weer stelt, als in sijn eer,
 Voor my, ick souw wel durven wedden,
 Dat'er van tachtigh Bruylofts-bedden
 Niet een het uw gelyck sal zyn:
 Want Hymen, tot sijns eers vermeerigh,
 En tot herstellingh van sijn neeringh,
 Sal dat met Thym, en Majoryn,
 Tot uw vermaeck, soo dicht bestrooyen,
 (Om elck die 't siet daer door te nooyen
 Om u te volgen op het spoor)
 Dat ghy daer door een vreught sult voelen,
 Die u door mergh en bloedt sal woelen,
 En kruypen al uw leeden door.

Gans bloedt! wat wil t'er t'avondt dagen!
 Wanneer j'op Venus Kordewagen,
 Soo vreughdigh wordt in een gekruyt?
 Wat wilt ghy in dat bly om-armen,
 Een kitt'lingh voelen in Je darmen?
 En Jeuckingh krygen door Je huyt?
 Ick wedt by loo, als 't Jaer al uyt is,
 Dat sy, die nu van daegh de Bruydt is,
 Noch wel sal dencken aen dees nacht,
 Die haer voor 't eerste van haer leven,
 Wel negen maenden aen sal kleven,
 Door dese vreemde Kitteljacht:
 Waer in sy sal met vreught gaen vangen,
 Geen Wildt, als men te koop siet hangen
 Ontrent de Pens-marckt, en de Hal,
 Maer een tam Dier, 't geen op een draetjen,
 Haer lycken sal, als sijn Mamaetjen,
 Mirs 't haer Mamaetjen maken sal;
 En haer doen sien, dat by te slapen
 Niet anders is, als na te apen
 Een dingh, gelijk men selver is:
 Mits men daer door, in Kindt, en Neeven,
 Sich selven weer doet als het leeven,
 In een bezielde beeltenis.

Doch 't lijkt, ô Jongh-getroude luyden,
 (Die 't puyck van Bruygoms en van Bruyden,
 Soo wel als yemant, heeten meught)
 Dat ick hier wel te veel souw praeten,
 't Is best dan, dat wy 't hier by laten,
 Om niet te hindren aen uw vreught,
 Gaet, stapt ghy heenen met uw beyen,
 Daer u de Minne-Goôn verbeyen,
 Al swierend om uw Ledekant ;
 Het welck sy, tot uw bly omarmen,
 Met Stoof, noch Bedtpan sullen warmen,
 Maer met soo aengenamen brandt,
 Die u van vreughde sal doen smelten,
 En by uw hartjes als op stelten
 Doen dansen, door sijn lekkerheydt ;
 En die ick wensch, dat van uw Beyen,
 Soo langh ghy leeft, niet af magh scheyen.
 Maer groejen steets in soetigheydt.

De T E M P E L der L I E F D E,

Gevonden door een

K O P E R P F N N I N C K J E N

Gevallen in den Boesem van

C L I M E N E.

Aen haer selve.

Schoone *Climene*,

Soo als ick van deese morgen besich was, in mijn gewoone devotie te plegen, aen dat aengename Penninckjen, 't welck ghy my weet soo waert te zijn, door de heyligheydt, dewelcke het met gebracht heeft uyt de Pelgrimage, die het door die heylige Landstreeck die u bekent is, gedaen heeft: en dat ick het met de grootste opgetoogentheydt des werelts kussende, met dese woorden (die Morgen-gebeden geworden zyn) aensprack, en dat ick seyde:

Ich

*Ick offer u met vreught, ô Penninckjen! die kussen,
Die ick u daegelijcks schuldigh ben,
Hoewel dat ick u machtloos ken,
Hoe heyligh ghy oock zijt, mijn vlammen uyt te blussen.*

Siet soo opent S. Ignatius (die ghy weet dat de helft van deese heylige Medaille maect) tot mijn ontsteltenis, en verwonderingh sijn mondt; en als de saeck van de Penning opvattende (gelijck hy recht had, vermits sy te vast aen een verbonden zijn, om verscheyde gedachten en gevoelens te hebben) begint hy my dus in sijn Koopere Tael aen te spreucken.

Ghy hebt gelijck, ô Alidor! dat ghy my met sulck een devotie eert, nademael mijn heyligheydt met grooter reeden aanbiddens waert is, dan of ick de Reliquie van een van de grootste Heyligen des weerelts was. Geen Pelgrimage nae het vervallen Jerusaleem noch nae de heylige Vrouw van Lorette, kan yemandt soodanig een voorrecht in de heiligheydt geven, dan de reys, die ick in min dan een oogenblik had konnen doen, hoewel ik om de schoonheydt der Landtstreecken die ick doorwandelen moest, ruym vier uuren onderwegen geweest ben.

*Want alles 't geen het oogh ooyt sagh,
Of al 't geen ooyt volmaect kon schijnen,
Moet voor het geen ick sagh, verdwynen,
Gelijck het Star-licht voor den dagh.*

Deze woorden (die in een Tael, die aen alle anderen dan aen my, onbekent sou geweest hebben, gesproocken wierden) deden my na een goeje wyl stilswygens, hem met groote verbaestheyte vragen, van waar hy, die van onberoerlijck Metael gemaeckt was, had geleert, woorden voor te brengen, en dat meer is, in vaersen te spreucken? waer op hy my in die selfde Tael antwoorde, dat my sulks geen wonder moest schynen, nademael het onmooghlijck was, te sien 't geen hy gesien had, sonder van dood levendigh; van onbeweeghlijck, ontroert, van stom, sprekend; en van dom en onverstandigh, een reedelijck goet Poeët te worden.

Deſe woorden (die ick ſeer wel kon vatten, alſoo ick uw ſchoonheydt ſiende, die in mijn ſelven waer bevonden had, nademael ick daer door mijn geeſt, als met een nieu vuur ontfteken en geſuyvert had beyonden) deden my hem wederom met groote nieuſchierigheydt vragen, wat het dan was dat hy al geſien had? En hem bidden, dat hy my ſulcks toch op alle vriendschap wilde herhalen.

Den goeden Heer Ignatius (die al ſijn leven een ſeer eerlijck Man geweest is, en die derhalven die goetheydt ſelfs my hier op niet in ſijn Kopere Beeltenis heeft willen laten verſterven) willende vernoegen, heeft my in deſer voegen, ſijn Avontourlijcke Reys beginnen te verhalen.

Na dat ghy my ô Alidor! uw handt liet ontvallen, wiert ick gelijk als met een ſoete ſluymersiekte bevangen; doch alſoo die ſelve niet langer duurde, dan tot dat ick van mijn val (die op een ſeer ſachte plaets geſchiede) herkomen was, bevond ick my ſelven wel haest in ſtaet, om op dit toeval, en de ſtandt daer ick in was, te dencken. Waer op ick, mijn oogen opheffende, mijn ſelven vond vervallen te ſijn in de ingangh van een Valley, die een ſcheydingh ſcheen te maecten tuffen de twee aengenaemſte Bergen des werelts, die hoe wel ſy in ſchoonheydt tegen malkanderen ſcheenen te ſtryden, nochtans ſeer vreedig ſamen huys hielde,

*Want ſchoon dat elck ſijn kruyn volmoedts ten Hemel heſte,
Schier als tot ſpijt van ſijn party;
Soo was't nochtans, dat geen den ander overtreſte,
In ſchoonheydt, luyſter, noch waerdy.*

De eerſte gedachten, die my in deſe aengename Valley in den ſin ſchooten, waeren niet dan twijffelingen, of ick niet wel buyten mijn weten in het Italiaanſche gebergt mocht geraeckt zijn, van waer men het Marmer in ſoo groote meenighte de wereltd door overſendt? Alſoo ick deſe ſchoone Heuveltjens met ſoo grooten getal van Albaſtre Aaren doorwrocht ſagh, dat ick oordeel dat deſe inbeeldingh in mijns gelijken, voor die tijdt, lichtelijck te vergeven was. Doch na dat ick de omſtandigheeden een weynigh beter had beginnen aen te mercken, bevond ick wel haest dat ick in mijn oordeel gedooſt had.

Nadien des teedre fachtigheydt

Die ick hier wierd gewaer, my klaer genoegh deê mercken,

Dat in dit schoon Geberght te wercken,

Of in een steene grondt, was seer groot onderscheyt.

Maer alsoo ick van mijn leven wel had hooren seggen, dat de Alpen altijd Soomer en Winter met Snee bedeckt leggen, soo was 't geen wonder dat ick uyt mijn voorverhaelde dwalingh in een nieuwe quam te vervallen, my selven weer inbeeldende, uyt al de witheydt die my alle kanten de oogen by na verblinde, dat het gewislyck in dat geberghte moest wesen dat ick verseylt was: Want

Geen Snee, dat d'hooge Alpen deekt,

Kan sich in 't minst hier by gelijcken;

Maer moet voor d'heldre Witheydt wijcken,

Die't oogh hier tot verwondringh streckt.

Maer soo dra ick weer begon te bespeuren dat hier het omleggende vlakke Landt, soo wel als het gheberghte selver, met dese snee-witte beleyteringh gedeckt was, soo begon ik mijn selven weer wel haest van buyten sporigheydt te beschuldigen: Te meer, wanneer ick, soo ver mijn oogh kon rijcken, om hoogh siende, de toppen van deese Heuveltjes, niet met wit Snee, of Hagel, gelijk d'Alpen doen, maer yeder met een rondt Circkeltjen van het schoonste Vermillioen des Werelts bedeckt sagh.

't Welck quam aen mijn gesicht verschijuen

Soo aengenaem, soo schoon en varsch,

Als d'alderrijpste Soomer Kars

Spijt Sydons Purper, en Robijuen.

Dese twee schoone Ringetjes scheenen als van Mejustt. de voorsichtige Natuur, daer alstot een parck gestelt te zijn, om yder in sich te besluyten een kleyne opening, die de gedaente seer wel had, van in toekomende tijden, een schoone en levendige Fonteyn te sullen worden. De verwonderingh, die dit gesicht in my veroorsaecte, beleete my echter niet te gevoelen, dat ick door de effenheydt en gladtheydt van deese weegen, allenskens wat lager begon te vervallen, tot dat ick eyndelijck in het diepste van dese Valley geraeckt zijnde, de tijdens van dit geberghte uyt het

gezicht verloor, waer door ick mijn gedachten met eenen daer van aftreckende, wel haest gewaer wiert een seeckere werkende klopping uyt het onderste gedeelte van't gebergte voortkomende, en met onderscheydelijcke Pausen volharden. Ick sou hier garen aen d'een of d'ander gevraeght hebben, of in dese onderaertsche Mijnen oock eenige werklieden verborgen waren? om hier, gelijk in het Luyckse Gebergte geschiet met hamers eenige kolen, of andere mineralen uyt te bicken. Maer alsoo ick hier geen Passagiers, veel minder inwoonders vond, soo was ick genootsaeckt, my met de inbeeldingh te vernoegen, van dat daer voorseecker een Sprinck-ader moest verborgen sijn, die door het uytgieten van sijn levendigh water dit Gebergte, ende al het aengrensende Land, moest onderhouden, en voedsel geven. Doch my selven in dese gedachten langh op te houden, was my onmooghlijck, alsoo ick my te met vond neder sacken, tot in een schoon, en wijdtluchtigh effen Veldt, nergens in sijn omtreck met eenigh geboomte of water beflooten, dan alleen in een secker gedeelte, daer dese schoone Beemt een weynigh af hangende begon te worden, en de gelijckenis van een Valley scheente maecken: want daer was het, dat ick soo var mijn oogh kon rijcken, in het af hangen, een weynigh Kreupelbosch begon gewaer te worden. De begeerte die ick had, van my in de schaduw van eenig geboomte wat te rusten, deê my op dat gesicht, als door een Seylsteen getrocken derwaerts sacken; te meer, alsoo de hitte, hoewel ick geen Son gewaer wierd, my daer soo gevoelijck begon te worden dat ick vol vrees was, dat ick, hoewel van koper gemaect, aen't branden mocht geraecken. Doch hoe ick deese kleyne Boschadie meer begon te naderen, hoe ick my selven met noch groter doch veel aengenamer vuur ontroert begon te gevoelen,

Want uyt dit Bosjen ist alleen, dat Godt Cupied,

Wanneer hy wil de meester speelen,

Sijn ziel ontsteeckent vuur gaet steelen;

't Geen hy met sulck een kracht, door hart en nieren schieet.

Noch nauwlijcks was ick op het punt van my in dese aengenaeme lommer te verbergen, of het scheen, als of ick

door een seecker ingeven tot een sonderlinge eerbied (die men aen de heyligheyt van deese plaets schuldig is) geport wierdt. Het Godtlijk vuur, 't geen my daer op nieuws de sinnen begonnen t'ontsteken, deê my de macht en de stoutheyt ontsacken, van verder te derven gaen.

*Vermits de heyligheyt in dit Geboomt beslooten,
Was als de Tempel van de Min;
Waer niemant om te komen in,
(Dan met gedacht alleen) de vryheyt heeft genooten.*

My selven dan met sulck een eerbiedigheyt tot dese plaets ingenomen gevoelende, en (hoewel door de wellustigheyt van dit gesicht opgetoogen) niet verder dervende gaen, begon ick wel gewaer te worden, dat het my onmooghlijck sou sijn, daer langer te harden, sonder de heyligheyt van dese plaets te ontheyligen, en daer door, tot straf mijn eygen heyligheyt te verliezen, en als een Martelaer te sterven.

Dese gedachten, die in my seer gevoelijck waren, deden my in dese gelegentheyt, ô Alidor! op u dencken, en het geluck, 't geen ick genoot, uyt al mijn hart toe wenschen; Niet twijffelende, of ghy (die de Min altijd voor uw eenighste Godheyt hebt aengebeeden, en die derhalven wel verdient, een van sijn gunstelingen te zijn) soud in mijn plaets zijnde, en soo veel geluck genietende, van het Voorhof van sijn Tempel te mogen besichtigen, daer- en boven wel de vryheit van hem verkregen hebben, van sonder eenige ontheylighingh, de binnenste deelen van deesen Tempel te moogen doorwandelen,

*Want hoe souw u de min dit voordeel kunnen weygren?
U, segg ick, wiens getrouwigheyt
Bekent is aen sijn Godtlijckbeydt;
En die soo wel verdient van eens vol vreught te steygren,
In't binnenste van die heyligheyt.*

Doch terwijl ick in dit wenschen besich was, soo wierdt ick als door een Aerdtbeevingh daer van daen geruckt, en weer in mijn oude Weerelt gebracht: Waer ick sedert die tijdt niet gedaen heb, dan op die toeval te mymeren, en ute beklagen, die in spijt van uw devotie altijd aen de liefde

liefde beweefen noch foo var verfteecken zijt van het befit van fo Goddelijcken plaets als dese, dewelcke ick niemant op de werelt wensch, of oordeel toe te moeten komen, dan u, welckers getrouheyt, niet dan met het befit van dese heilige plaets kan vergolden worden.

Met dese woorden eyndigde mijn goeje Kopere Ignatius sijn verhael, en sweegh foo bot sliel, als of hy van pure droefheydt om mijn ongeluck, al sijn vyf sinnen op een tyt quam te verliefen, en liet my in de grootste verbaestheyt, en ontsteltenis des werelts, een lange wyl aen sijn stomheyt deel nemen. Doch eyndelyck na dat ick mijn gedachten langh genoegh met sijn laeste woorden gequelt had, begon ick met een groote ontroertheydt in deese reeden uyt te barsten.

*O Goon! is 't moogblyck, dat selfs het stom Metael
Weet van mijn trouw te spreken?*

*En dat nochtans de Min, daer ick mijn trouw van hael,
My dus in ramp laet steecken?*

*Ist moogblyck dat Climeen mijn suyvere min ontkent?
Daer selfs d'outzielde dingen,*

*Bewoogen door mijn smart, vast melden mijn ellendt,
En van mijn liefde singen.*

Na dat ick een wyl in dese, en diergelycke uytberstingen, op de ondanckbaerheydt van de Minne-God gescholden hadt, die my in spyt van al de devotie, die ick hem altydt beweefen heb, den ingangh van dese sijn Tempel, tot noch toe geweygert heeft; en dat ick oock u, ô Schoone Climeene! (die ick zedert kort heb verstaen de bewaerster van dese heylige plaets te zijn) van gelyken van onkundigheydt, en wreedtheydt had beschuldight, nadien ghy tot noch toe, mijn liefde niet hebt willen kennen, of die kennende, die tot noch toe soo ondanckbaerlyck ontfangen hebt, soo heb ick (oordeelende, dat men somtyts door de onnoosle oprechtigheit van sijn beschuldigers eer dan door yet anders, in sijn gemoedt kan overtuyght worden) u de waerachtige avontuur, en het oprecht gevoelen van mijn Kopere voorspraeck willen bekend maken, de welcke ghy immers sonder een overtollige halfstarrigheyt, niet van flat-

tery, en leugen-tael sult kunnen beschuldigen. Nadien sijn oprechtigheydt hem daer voor, by u, diende te bevryden. Laet hem derhalven u eer in uw gemoedt van al te grooten ongeloof en strafheydt overtuygen, en u voor seecker doengelooven, dat

*Mijn ziel van u alleen sijn Boejens heeft ontfangen,
En dat ick in mijn slaverny,
In spyt van al uw tyranny,
Voor eeuwigb mijn geluck sal van uw dienst doen hangen.*

En laet u voorts dese verseeckertheydt (die soo seecker is, als dat ghy de schoonste des werelts sijn) beweegen, om my eenmael, na soo veel slaverny, toe te laten, dese Heylige Tempel (welkers ontsluiting van uw macht alleen hanght) in te treden. En zyt verseeckert, dat het soo var daer van daen is, dat ick die ontheyligen souw, dat ick u durf sweeren, noyt Priester der Liefde, een van sijn Tempelen met soo suyvren Offer, of Wierooock-vat, heeft ingewydt, als ick dese verseecker te sullen doen; nadien ick u voor 't laest belooft te sullen betoonen, dat

*De heyligheydt van d'Offerhandt,
Die 'k in dees Tempel sal doen smoocken,
En op 't Altaer der Min doen roocken,
Sal sijn mijn suyvre Minnebrandt,
Die ghy soud sond doen te verachten;
Nadien die al sijn suyverheydt
Alleen treckt van uw Godtlijckheydt,
Die gansch weergaedloos is te achten.
Denckt hier dan op in 't endt Climine! en geloofst,
Dat d'intree van den drempel,
Van dees Vergoode Tempel,
Aen u soo wel als my, al 's werelts wreught belooft.*

De drie Ayren van de

MUSQUETAIRES

Aen CLORIS.

Eerste Ayr.

1. **H**Elaes! ick suchit en ween om niet,
Wijl dat mijn wreede niet en fiet,
Wat d'oorfaeck is van mijn verdriet.
Want schoon mijn suchten duyfen werf
Haer seggen, dat ick om haer sterf,
Wat ist, wijl ick niet klagen derf?

2. De vrees die met mijn liefde groeyt
Die houd mijn tongh gestaegh geboeyt,
Hoewel mijn hart vol vlammen gloeyt.
't Ontfagh alleen van haer gesicht,
Doet dat mijn tongh gestadigh swicht,
En stelt my 't swygen tot een plicht.

3. Dus leef ick, stervend in de min;
Wijl dat mijn schoone vyandin
Maeckt dat ick hoopeloos bemin.
Want, Cloris! eer ghy mijn verwyf
Mijn al te groote Reuckloosheydt,
Soo swygh ick best in eeuwigheydt.

Tweede Ayr.

1. **V**Olmaeckte Cloris! wijl u is bekend, *bis*.
Hoe schoon en hoe volmaeckt gy bent,
Waerom en weet ghy dan oock niet,
Dat ghy veroorsaeckt het verdriet,
Daer ghy my in versmelten fiet?

2. Want wijl u oogen yder suchten doen, *bis*.
Kunt ghy mijn smart dan niet vermoen?
Of, wyl 't onmoogelijck kan geschien,
U siende, uw geweldt t'ontvlien,
Waerom kundt ghy mijn smart niet sien?

3. Of wagt gy wreede! tot dat mijn mont, *bis*.
Sal de oorfaeck seggen van mijn wondt?

Soo neemt uw oogh sijn strengheydt af,
Of anders, vreesende voor straf,
Dael ick eer swygend in mijn graf.

Derde Ayr.

1. **K**Ost u mijn getrouwigheydt, *bis.*
En de smart
Van mijn hart,

Zijn uytgeleydt :

Wreede Cloris ! 'k wed ghy seydt !

Dat de pijn die my deert,

Had uw haet overheert,

En in medely verkeert,

Al u straffigheydt.

2. Want mijn liefde, en mijn pijn *bis.*
Zijn soo fel,

Dat geen Hel

Kan wreeder sijn

Saecht ghy des maer slechts de schyn

Van myn leedt, sonder endt,

'k Sweer, ghy haest had bekendt,

Dat geen liefde, noch ellendt,

Is soo groot als 't mijn.

3. Siet des eens myn lyden aen, *bis.*
En 't verdriet,

't Geen ghy fiet,

Dat my doet vergaen.

Wilt my eens hier van ontslaen,

Door het Godlijckste woort,

Dat'er ooyt is gehoort ;

Dan is al mijn ramp versmoort,

En mijn smart gedaen.

Simple Courant.

Aen C L O R I S.

HEel t'onrecht, beelt ghy u mijn Min,
HO waerde Afgodin !
Voor onstant vastigh in ;

Wijl ick my trouw bevin.

'k Ben soo groot in stantvastigheydt,

Als ghy in schoonheyt sijt :

Want trots 't verdriet ,

't Geen gh' in my siet,

'k Min u in eeuwigheydt

2. Uw beelt , 't geen al 't volmaeckste tart,

En yeders ziel verwacht,

Sie ick steets in mijn hart,

Als oorfaeck van mijn smart.

Ghy oock soo , schoone Engelin !

Soeckt ghy mijn trouwe Min,

Mijn ziel , die ghy,

Voerdt aen uw zy,

Siet daer mijn trouwheydt in.

3. Daer sult ghy sien , dat , schoon ick ly

Soo wreedden tiranny,

Dat ick dees slaverny

Noch acht een luck voor my.

Daer sult ghy sien , dat selfs de tijdt,

Noch al uw straffigheydt,

Noch geen geval,

Ooyt krencken sal,

Mijn min , noch trouwigheydt.

R O N D E A U

à Madame.

SI vous vouliez, que j'ouvre franchement

Mon Cœur a vous, & sans deguisement;

Vous y verriez mon mal, & mon martyre;

Vous y verriez que pour vous je soupire,

Vous y verriez les peines d'un Amant.

Vous y verriez un Cœur pour vous brulant,

Un Cœur soumis à vous absolument,

Et qui voudroit mourir sous vostre empire,

Si vous vouliez.

Vous y verriez aussy parfaitement

l'Unique fin que mon amour pretend,

*c'Est que je . . . . Non , je n'oserois le dire !
 Mais dans mon cœur c'est ou vous pourriez lire
 Que je voudrois vous . . . . seulement
 Si vous vouliez.*

Sur une Volage.

Voix : Wallis.

AH dieux ! que la flame est Cruelle !
 Dont Amour , pour une infidelle,
 Me lentement fait consumer.
 Et quoy qu'elle est plus inconstante,
 Que tous les Vens ; & plus changeante,
 Je ne puis cesser de l'aymer.

2. Pensant que j'ay tout seul sa grace ;
 Un autre aussytost prend place,
 Qui se forge un bonheur constant.
 Mais luy , si fier de mon dommage,
 Aussytost se trouve en naufrage,
 Et me voit au port , tout contant.

3. j' Ay fait par art , & par nature,
 à Fin d'arrester ce Mercure,
 Tout ce qu'un Amant peut penser.
 Mais elle m'est tousjour contraire ;
 Et je ne m'en puis pas distraire,
 Ny cesser de la plus aymer.

4. Lors que je veux passer sa porte ,
 Mon pied , malgré moy , m'importe :
 O miserable que je suis !
 c'Est tousjours accord ou querelle ;
 Je ne sçaurois vivre avec elle ,
 Et sans elle aussy je ne puis.

R E C H E U T E ;
 à P H I L L I S .

Voix : La Petite Alteffe.

PHillis ! j'avois desia quité mes chaines ,
 Et les avois maudit cent mille fois ;

j'Estois deſia delivré-de mes peines,
 Et j'adorois deſia vos dures loix :
 Mon cœur deſia , plein d'allegreſſe,
 Chantoit ſans ceſſe,
 A pleine voix,

Adieu Phillis ! adieu Captivité !
 Nous vous fuyons en pleine liberté.

2. Mais ha Phillis ! ma Déeſſe adorable !
 Las ! que mon cœur ſe trompoit ſolement !
 Ha , mon bonheur que fut il peu durable !
 En mon plaifir que fut il peu conſtant ?
 Trop foible eſtoit eſte Victoire,
 Quand , plein de Gloire,
 j'Allois chantant,
 Adieu Phillis ! adieu Captivité !

Nous vous fuyons , en pleine liberté.

3. Le Traiſte Amour qui forge tous ſes armes,
 Et tous ſes traits , des eſclairs de vos yeux,
 Me rebleſſa , en augmentant vos charmes,
 Et regaigna la victoire par eux,
 Enfin , Phillis ! il vous rameine,
 Chargé des chaines,
 Un malheureux,

Qui de nouveau voit la Captivité,
 Pour l'avoir fuyt en pleine liberté.

4. Le voicy donc , Phillis ! en miſerable,
 Se proſternant devant vos pieds divins :
 Voycy mon Cœur , que le malheur accable,
 Douce Phillis ! il revient en vos mains :
 Ah , traittez donc en pitoyable,
 Ce miſerable,
 Qui eſt en fin

De nouveau mis en la Captivité,
 Pour l'avoir fuyt en pleyne liberté.

5. Ceſſez enfin mes maux & mes allar mes ;
 Vous qui pouvez tarir mes triftes pleurs :
 Vous qui pouvez tout faire par vos charmes,
 Ah , areſtez le cour de mes malheurs.
 Rendez Phillis ! mes deſtinées

*Du tout changées ;
Et que je meurs,
En benissant ceste Captivité,
Qui par deux fois ravit ma liberté.*

Chanson à Boire.

Voix : La Gredeline.

1. **C**Eux, que l'Amour transporte,
Sont toujours languissans,
Leur ame, à demy morte,
Se meure incessamment :
Qui voudroit l'Amour donc suivre ?
Si ce ne seroit qu'un fol :

*Aymons plutost
Le verre, & le pot ;
Car ainsi nous pourrons vivre
Tousjours sains, & tous jours sols.*

2. *Vivre tout solitaire,
Dans un maudit tourment,
Voila bonne chere,
Et le bien d'un Amant :*
Qui voudroit l'Amour donc suivre ?
Si ce ne seroit qu'un Fol.

*Aymon pluslost
Le verre, & le pot ;
Car ainsi nous pourrons vivre
Tousjours sains, & tous jours sols.*

Courage de Fille.

VOIX : Pour un seul Coup.

VAn dese nacht,
Comme m'a dit ma Mere,
Sal onse Jan my komen doen la guerre ;
Mais je creins sa lance, noch sijn kracht :
Je dis tous jours, ma Mere n'en est pas morte ;
Car ce combat se rend sans bloedt te storten,
Al is't nacht.

2.
 Ick sal soo dwaes
 Niet sijn ; als ces *Badines*,
Qui à leur ayde roepen haer voisines :
 Hoewel men is *souvant* den *Onderbaes*,
Quelque vigueur qu'il ait dans la bataille,
Je ne suymy pour quatre de sa taille,
Ny crayndray pas.

3.
Il est bien vray ;
Qu'il me mettray par terre ;
 Maer niet te min , je ne crains ceste *guerre ;*
Mais le devant je luy presenteray.
 En schoon ick ben voor hem niet *assez forte*
 Ick segh , in dien *ma Mere n'en est pas morte,*
Je n'en mourray.

Voix : Gavotte d'Anjou.

A Mour , oyant tant renommer
 La Belle , qui me fait aymer,
 Et par ses flames consumer,
 Fit vers elle un voyage,
 Pour voir ce bel ouvrage,
 Et se fit oster son bandeau,
 Tant il est desireux du beau.

2. Alors , ravy de tant d'attraits,
 Et de merveilles si parfaits,
 Et navré de ses propres traits,
 Dit , sus qu' on me rebande ;
 Il ne faut que j'attande
 De voir plus d'egal à ces yeux
 Ny sur la terre , ny aux Cieux

à M A D A M E.

M Adame ! si j'avous ceste presumption,
 De vous pouvoir flechir par une passion,
 Dont je me vois saisy par vos yeux pleins de charmes,
 Et qui excite en moy des funestes allarmes ;
 Et dirois que je meurs. Mais puis que mon orgueil

Ne me fait esperer, qu'un se divin Soleil
 Pourroit estre brulé, par une humaine flame;
 Et me taisant plustost je veux mourir sans blame.

R O N D E A U

à

C L I M E N E.

EN vous ayant j'ay passé trois semaines;
 Contant par tout vos Beutez plus qu'humaines
 Faisant voler, au son de tous mes vers,
 Vostre doux Nom parmy cet Uniuers.
 Chantant si haut, que j'en perdis l'haleine.
 Je vous louois; Mais mon Ame incertaine
 Ne publia jamais la triste peine,
 Que je souffris estant charge des fers,
 En vous ayant.

Mais ah en fin Adorable Climene!
 Estant tout las de porter tant de chaines,
 Je veux conter les maux que j'ay soufferts,
 Et souffre encor, pendant que je vous fers,
 Je publieray le tourment qui me gesne,
 En vous ayant.

S E R E N A D E

Pour la mesme.

Voix: Contrante Nouvelle.

LAs! pourquoy me faut il languir?
 Dans les tourmens sans en fin en mourir.
 Pourquoy faut il mes feux
 Cacher à ces beaux yeux?
 A ces beaux yeux, qui me font tant souffrir.
 2. Quoy! seray je doncques Amant!
 Sans decouvrir mon mal ny mon tourment?
 Passeray je mes nuits
 Et mes jours aux ennuy?
 Sans en oser me plaindre seulement?

3. Non: Mais ceste Belle sçaura
Le triste effect de ses brillans appas:
Et nous la toucherons
Par la compassion,

Contans l'Amour qui me guide au trespas.

4. Car c'est impossible, qu'un Cœur
D'un corps si beau soit si plein de rigueur,
Qu'il seroit touché,
Ny esmeu de pitié,

Voyant par tout ma peine, & ma douleur.

5. Or sus donc, mon ame! volons;
Faisons luy voir enfin nos passions:

Si ell' n'est pas Rocher,

Nous la pourrons toucher,

De pitie pour les maux, que nous souffrons.

R O N D E A U

Pour la mesme.

MA foy c'est trop souffert sans esperance!
Mon cœur desia blaspheme la constance:
Et mon Espoir (qui tous jours vainement
Flattoit mon cœur dans ce maudit tourment,
Par les doux fruits de quelque recompense.)

En se voyant trompé en sa creance

Maudit cent fois par jour ceste souffrance

En s'escriant par tout, incessamment,

Ma foy, c'est trop.

Car pour souffrir ainsi la violence

Du Traistre Amour, sans aucune allegeance

Il n'est, ma foy, rien que j'abhorre tant.

Aux Infernaux convient ce traitement,

Ma d'abuser ainsi ma patience,

Ma foy, c'est trop.

Sur le Changement.

Voix: Phillis vostre indifference, &c.

1. **V**Ive la Nouvelle Mode,
De changer incessamment!

Ma Phillis s'y accommode ;
 Et j'en suis pas moins content ;
 Car j'ayme tant , tant , tant ,
 A changer sans cesse ,
 Que je veux estre constant ,
 Au changement .

2. Ma Phillis en est plus belle ,
 Elle en fait plus des Amans :
 J'ay plus d'estime pour elle ;
 Pour ce noble changement ;
 Car j'ayme tant , tant , tant ,
 A changer sans cesse ,
 Que je veux estre constant ,
 Au changement .

3. Phillis ! puis que donc nos Ames
 Toutes deux , si cherement
 Aiment la changeante flame ,
 Entr' aymons nous échangeant ;
 Car j'ayme tant , tant , tant ,
 A changer sans cesse ;
 Que je veux estre constant ,
 Au changement .

4. Changeons donc sans fin sans cesse ;
 Mais parmy ce changement ,
 Soyex moy douce Maistresse ,
 Je vous seray brave Amant ,
 Car j'ayme tant , tant , tant ,
 A changer sans cesse ;
 Que je veux estre constant ,
 Au changement .

QUADRAIN.

Iadis j'avois changé d'amour pour une angloise
 Laisant , pour ses appas une ingrante Beauté :
 Mais les Divins attrails d'une Beauté Françoise ,
 Arresteront mon cœur , jusqu'à l'éternité .

à PHILLIS.

Voix: Courante Simple.

PHillis ! non obstant ma douleur,
 Je chante ton honneur ;
 Mais aussy la rigueur ,
 Dont tu traittes mon Cœur,
 Je chante jusques au trespas,
 Ta Gloire , mais hélas !
 Je chante aussy,
 Dans mes ennuy ,
 Que tu ne m'aymes pas.

2. Un jour , le petit Cupidon ,
 Voyant ma passion ,
 Et ta perfection ,
 s'Escricoit en chanson :
 Que rien n'egaloit icy bas
 Te beauté ; mais hélas !
 Parmi ces Cris,
 Il a dit , Phillis !
 Que tu ne m'ayme pas.

3. Hélas ! ma Phillis ? c'est assez
 Souffert te Cruauté ;
 Considere en pitié,
 Mon Cœur inquieté.
 Alors je veux jusqu'au trespas
 Louertes doux appas ;
 Je chanteray,
 Mais j'oubliroy
 Que tu ne m'aymois pas.

A la Mesme.

Voix: La Princesse.

1. PHillis ! quand j'emois voz yeux :
 Voz appas , et voz doux charmes,
 Je me disois tout heureux :

*j' Admirous lors bonbeux :
Et parmy vostre rigueur,
L' Amour estoit mon soulas.
Quoy que ne le croyiez pas.*

*2. Je souffris tout Constamment ;
Met paissant de l' Esperance,
Mais ce ne fut que du Vent.
Je pensois, que mon Amour
Vous devoit changer un jour ;
Et que vous en fairiez cas ;
Mais vous ne me croyiez pas.*

*3. Me voyant en fin trompé
En maudissant la constance,
j' Aymon Cœur du tout changé.
Et je me mocque à mon tour,
De voz yeux, & de l' Amour ;
Je mer is de voz appas,
Quoy que ne le croyez pas.*

R O N D E A U,

à la Mesme.

*J' E l' ay bien dit cent fois, que mon Amour
Ne vous seroit indifferent tous jour.
Mais qu' il en fin vous en rendroit touchée,
Quoy que jadis vous fistes la rusée,
Je vous promis, que j' en aurais mon tour.
Vostre Rigueur, me chassant de la Cour,
Fit que mon Cœur prit un autre séjour ;
Comme souvant, vous voyant depitée,*

Je l' ay bien dit.

*Et maintenant, voyant a mon retour.
Que vous prenez à moy vostre recours,
En me faisant les doux yeux ; ma pensée,
Qui nuellement est à attachée,
Vous mescogroit, & je feray le sourd,*

Je l' ay bien dit.

Sur un Cœur de Diamant,

Placé sur la poitrine de

C L O R I S.

Voix: Le Grand Bouré.

CLoris ! qui brillez à la Cour,
 En rayons si puissans,
 Que l'on croyt, que l'Astre du jour ;
 n'En a des plus brillans,
 à Quoy vous servent tant d'esclats ;
 à Quoy ces doux appas ?
 Et ce regard brulant ?
 Si vous avez le Cœur de Diamant.

2. Ma foy, il n'est pas bien ceant
 d'Aller ainsi armé ;
 Vous n'en garderez un seul Amant,
 j'En suis tresassuré,
 Car ceux qui verront vostre Cœur :
 En fremiront de peur
 Pour moy j'en fis autant.
 Quand je vis vostre Cœur de Diamant.

3. Quoy que donc vax Charmans appas
 Font naistre mon amour ;
 Ce cœur me conseille pas,
 De vous aymes tousjour.
 Car mon Amour c'est artelé,
 Voyant si dureseté ;
 Mais je seray constant.
 Si vous quiettez le Cœur de Diamant.

Sur une Absence.

Voix: Courante d'Amirillis.

1. **T**Ristes soupirs ! je vous ouvre la porte,
 Allez trouver la Belle que je sers ;
 Faites luy voir le mal que je supports,

T H A L I A

Et contez luy la rigueur de mes fers :
 ConteZ ma peine , & conteZ mon Matyre ,
 Et tout ce qui je ne luy puis pas dire.

2. Las ! je pensois , qu'evitant l'influence
 De ces beaux yeux , aux rayons si nuisans ,
 Que mon mal en perdrait sa Violence ,
 Et que me feux en seroyent moins cuisans
 Mais c'est en vain qu'ainsi je me detourne ,
 Partant du pied , du penser je retourne.

3. Plus je suis loin , plus mon desir s'allume ;
 Je ne puis plus ses efforts endurer.
 Plus loin du feu , plus fort je me consume :
 Ah , qu'est ce donc que je puisse esperer ?
 Et que dois je chercher en ceste absence ?
 Si non la mort , pour fin de ma souffrance.

Sur un de part à

L U C I N E.

Voix : La Lande.

Belle Lucine !

Souffrirez vous ce depart ?

Et verrez vous ma ruine ?

Sans en prendre quelque part ?

Ah , pour Dieu , ne voyez pas

Le mal , que me causera.

Ceste de fastreuse absence ,

Sans deplorer mon trespas.

2. Toute ma vie

Ne depend que de vos yeux ;

Puis que donc un autre envie

Me fait eloigner d'iceux ;

Belle ! vous voyez , helas !

Ce qui m'en orriversa :

Je m'en vay , chere Lucine !

Mais je cours à mon trespas.

Adieu

à L U C I N E.

Voix : Phillis foyez Cruelle, &c.

1. **E**Nfin adieu Lucine !

Il se faut separer :
 Re doutant ma ruine,
 Je m'en vais vous quitter,
 Voyant que je soupire,
 Pour vous injustement ;
 Je quitte vostre empire,
 Et maudis mon tourment.

2. Mon Ame delivré

Voit, en se repetant,
 Que voz beautez surdées
 S'en vont avec le vent
 Voz Beautez imparfaites,
 Font naistre mes mepris :
 Estant si contrefaites,
 Que de vous je me ris.

3. Ha ! la Metamorphose !

Que je remarque en vous :
 Vostre bouche de Rose,
 Et voz traits si doux,
 Sont comme la fumée :
 Car vostre esclat s'en fuit,
 Quand n'estant pas fardée,
 Vous revenez du lit.

4. Alors tous voz doux Charmes,

Par defect de leur fard,
 n'Ont pas ces mesmes armes,
 Et cet air si gaillard ;
 Dont mon Ame gesnée,
 Bruloit en prison.

Non, non, Belle Fardée !

Je kay vos trahisons.

5. Venant de vostre Couche,

Je vous vis un matin :

Mais alors vostre bouche
 Manquoit d'encarnadin :
 Voz levres ravissantes
 n'Avoyent pas leur Couleur ;
 Vostre haleine puante
 Me fit bondir le Cœur.

6. Contemplant la Coiffure ;
 Qui paroît voz cheveux ;
 j'Abhorrois les ordures,
 De vostre poil hideux.
 Et depuis, presque en rage,
 j'Aymille fois doute,
 Si vostre beau visage
 Lors ne fut pas masqué.

7. Mais non, de ma Lucine
 c'Estoit le vray pourtrait ;
 Dont la beaute divine
 Fut jadis mon souhait :
 Et que la Renommée,
 Par tout ces univers
 A tant de fois louée,
 En recitant mes Vers.

8. Voyla, belle Fardée !
 La fin de mon Amour.
 Vous estiez adorée,
 Et la serioz tousjour ;
 Mais parce que vos Charmes
 Ne durent qu'un moment,
 j'Abandonne mes larmes,
 Et deviens inconstant.

9. Pourtant mon inconstance
 Est pardonnable assez
 Car la vostre m'avance ;
 Puis que vous vous changez,
 Et de tresadorable,
 Vous de devenez par tout,
 Si laide, que le Diable
 Seroit sot, s'il vous . . . . . laisse,

Sur le mesme Subiect :

Voix : La Contesse.

1. **O**R sus, mon Cœur ! il faut changer :
 Quant à Lucine, il la faudra quitter,
 Et nostre Amour plus dignement placer.
 Aymons, mais n'aymons pas
 Des fardes appas :
 Mais jusques autrespas,
 Aymons Silene ;
 Qui nous ameine
 Un plus doux soulas.
2. Aymons Bacchus jusque à la fin ;
 Aymons ce Dieu qui nous est plus humain
 Et oublions Lucine, par le vin.
 Il faut, il faut changer,
 Et tout oublier.
 Et rien plus adorer,
 Si non Silene,
 Qui nous ameine
 Des tresors plus chers.
3. Adieu Lucine ! pour jamais :
 Allez tourner ailleurs voz faux attaits,
 Et aux lieux, ou qu'il feront plus d'effect.
 Pour may, en vous laissant,
 Je veux dorenavant
 Aymer fidellement
 Le bon Silene
 Qui nous ameine
 Des plaisirs plus grands.

Sur une Absence de huit jours.

Voix : Courante d'Ameronte.

1. **N**E pleurez pas, mes yeux !
 Et ne me rendez pas plus malheureux :
 Souffrons tout patiemment
 Pour quelques jours, ce de sastreux tourment,

Et fions plustost
 Sur l'esperance,
 Que ceste absence
 Finir a bientoft.

2. O jour si malheureux!

Vous, qui me separastes de ces yeux,
 Auquels le traistre Amour
 A fabriqué son eternel sejour:
 Je vous aurois maudit,
 En ceste abence;
 Mais l'esperance
 Me l'ainterdit.

3. l'Espoir m'est donc resté,

De me re voir bientoft si fortuné,
 Qu'alors, que ces beaux yeux
 M'escroyent de leurs agreables feux;
 Qu'alors, que soupirant
 En leur presence,
 C'este souffrance
 Me rendoit contant.

4. Sus donc, cessons noz pleurs

Et attendons la fin de noz malheurs:
 Le plaisir est plus grand,
 Qui vient apres un si cruel tourment.
 Fions nous donc plustost
 Sur l'esperance,
 Que ceste absence
 Finir a blintost.

à C L I M E N E.

Voix: La Bergere.

1. **A** Quoy estre fidelle,
 Et languir nuist & jour!
 Si l'Ingrate, & Rebelle,
 Cognoissant mon Amour,
 n'Ayme pas à son tour.
 Non, non, belle Climene!
 e'Est trop souffert de peine.

Pour enfin n'en guerir ;
 c'Est trop , quand la Constance
 Perit par la souffrance ;
 Et que l'on doit souffrir,
 Sans vivre , ny mourir.

2. Je me trompois moy mesme,
 Par ce flatteux espoir,
 Que mon Amour extresme
 Auroit bien le pouvoir,
 Que de vous esmourvoir.
 Mais ny mes chaudes larmes,
 Mes cris , ny mes allarmes,
 Vous ont touche le Cœur
 Mes pleurs , & mon Martyre,
 Ne vous ont fait que rire :
 Et mon plus grand malheur
 Vous estoit a douceur.

3. c'Est donc pour quoy , Gruelle !
 Que malgré voz appas,
 Je deviens infidelle ;
 Pour chercher mon soulas,
 En ne vous aymant pas.
 j' Ay bien de la Constance,
 Mais quand par la souffrance
 Mon espoir doit perir,
 Lors mon Amour extresme
 s'En va perir ne mesme :
 Car pour n'en pas mourir,
 Il vaut mieux se guerir.

S A R A B A N D E.

I. **D**E faire l' Affligé envers les Belles
 Ou de ronger un pauvre Gant,
 Ne sont , ma foy , rien que des bagatelles,
 Qui n'aydent plus rien à present,
 Le vray Mystere,
 Pour leur complaire,
 c'Est de leur faire
 Monstre d' Argent.

2. Car la splendeur de ce Metal aymable,
 Force le cœur le plus altier ;
 Et le rend , en un jour , plus secourable ,
 Que bien les pleurs d' un an entier,
 Fy donc des armes,
 Voicy les larmes ,
 Voicy les charmes ,
 Pour le gaigner.

Sur une Absence.

Voix: La Suedoise.

1. **M** Algré la rigueur de l'absence ,
 Et de mes ennuy ,
 L'Amour , & la Constance ,
 Ont peu charmer tous mes soucis.
 Car l'un & l'autre , dans mon cœur.
 Ont debattu le point de ma souffrance.
 Et de ma douleur ;
 Mais à la fin ils m'en ont fait vainqueur.
2. Car hier ils me sont venus dire ,
 En propos galat :
 O Tyrcis ! tu soupire ,
 Et tu te plains , injustement :
 Vis en repos , heureux Amant !
 Car ta Phillis partage ton Martyre ;
 Et si ton tourment
 Est excessif , le sien est bien plus grand.
3. Si tu te plains de ceste absence ,
 L'Espoir de Phillis
 Ne tend qu'à ta presence :
 En fin egaux sont voz soucis.
 Si tu plains , elle gemit ,
 Si tu l'accuses de ceste souffrance ,
 Ta Phillis te dit
 Que ton Amour a troublé son esprit ,
4. Apres ceste douce Nouvelle ,
 Jen'ay plus senty

Le mal, qui me bourelle ;
 Mais mon tourment est tout banny,
 Je n'espere qu'a voir ce jour,
 Auquel je pourray revoir ceste Belle ;
 Et qu'a mon retour ;
 Comme les maux, nous partageons l'Amour.

Sur l'Inconstance de

P H I L L I S.

Voix: La Galliarde.

1. **L'**Amour, je croy, seroit bien doux,
 Phillis! que l'on pourroit avoir pour vous,
 Si parmy tous voz doux appas
 L'Inconstance ne se trouvoit pas.
2. Vous vous changez a tous momens!
 Vous n'aymez rien que les nouveaux Amans ;
 Vous changez bien souvant d'habits ;
 Mais plus souvant encor d'Amis.
3. Il ne faudroit plus esperer
 Que vostre cœur se pourroit arrester :
 Puis que l'on voit au un Favory
 De vient dans un jour, vostre ennemy.
4. Il est vray, les plaisirs sont deux.
 Que l'on recoit estant aimé de vous ;
 Mais voz faveurs ; & voz mours,
 n'Ont duré jamais plus que deux jours.
5. Las! qu'il y auroit du bonheur,
 De posseder pour tousjours vostre Cœur!
 Mais cet espoir seroit trop vain ;
 Car vous n'aymez jamais à demain.
6. Malgré dont tous voz doux appas.
 Phillis! mon cœur vous abandonnera.
 Car puis que vous changez ainsi,
 Quel sot, qui pour vous ne changé aussy?

Sur une Absence.

Voix : Courante la Reyne Nouvelle.

1. **D**epuis ce triste jour,
Que j'ay quitte Climene ;
Ma dure peine,
Et mon Amour,
Me font la guerre chascun à son tour.
Ma peine me vient conseiller,
Que il faut changer,
Et point aymer :
Puis que mon Ame
Par ceste flame,
Se va consumer.

2. *Mais ah, le Noble Amour*
Me charme & me peut plaire ;
Et sceut tant faire,
Qu'au te bours,
J'ay fait serment de l'adorer tous jours
Je n'estime plus mon tourment ;
Mais en souffrant
Se suis Amant ;
Et ma Climene,
Malgré ma peine.
Me verra constant.

Voix : Courante Madame Nouvelle.

Soupirs trop indiscrets !
Pourquoy coutez vous les effects,
De ces beaux yeux, qui m'ont rendu Amant ?
Pourquoy en parlez vous à tous moment ?
Puis que je ne veux pas que mon Amour
Voye jamais le jour ;
De peur que de Phyllis
En temeraire je ne sois puny.
Car quoy, que je vois qu'il me faut mourir !
Sans avoir cet espoir, d'en pouvoit guerir !
Je veux pourtant,

Demeurerer constant ,
 Malgré ma mort ,
 Et mon triste sort .
 Il faut souffrir ,
 Et je veux mourir ,
 Sans aucun espoir ,
 Mais dans mon devoir .

2. Aymons fidèlement :

Que pas un regard seulement
 Luy fasse voir les flammes de mon Cœur ;
 De crainte redoubler mon malheur .
 Puis qu'elle n'en voulu rien sçavoir ,
 Faisons vostre devoir ,
 De les cacher bien .
 Que jamais elle n'en decouvre rien .
 Sans avoir cet espoir , d'en pouvoit guerer ,
 Je veux pourtant
 Demeurer constant ;
 Malgré ma mort ,
 Et mon triste sort .
 Il faut souffrir ,
 Et je veux mourir ,
 Sans aucun espoir ,
 Mais dans mon devoir .

S E R E N A D E .

Voix: Coutante Monsieur nouvelle.

1. **A**llez, rendez soupirs!

Declarer mes desirs ,
 A la Beauté, qui m'a ravé le Cœur,
 Et donc j'adore mesme la rigueur :
 Faites luy si bien vostre Cour ,
 Qu'elle puisse cognoistre mon Amour ;
 Ne craignez rien à l'ombre de la nuit ,
 Courrez, volez, car l'Amour vous conduit .

2. Ditez luy, en pleignent,

Que je meurs languissant ;
 Et que le feu, qui consume mon Cœur,

*De ses beaux a tiré son ardeur,
 Qu'après avoir en vain tout esperé,
 L'Amour me va bientost priver du jour,
 Si elle n'en brule pas à jont tour.*

Sur le jour de la Nàissance

De

M A D E M O I S E L L E N. N.

O Jour si fortuné, & digne de Memoire!
 Vous, qui avez produit
 Ce corps, & cet esprit.
 Dont on ne peut chanter suffisamment la Gloire.
 Vous, qui annuellement venez pour admirer
 Ces Beutez inouies,
 Et Graces infinies,
 Que neantmois jadis vous vistes le premier.
 Retournez mille fois, & faites que le Monde
 Soit long-temps honoré,
 En tenant le Beauté,
 Qui n'a eu, ny n'aura à jamais sa seconde!

A la Belle

C O R N E L I E.

Vous qui liez les Cœurs, ô Belle Cornélie!
 Vous, dont le bel esprit par tout est à doré,
 Vous, qui sur passez tout en beauté d'un Genie,
 Qui ne sera jamais suffisamment loué.

Recevez ces deux mots d'un tel qui vous honore;
 Et dont la volonté n'aura qu'un feul desir,
 Qui sera, de pouvoir à jamais vous servir;
 Comme estant la Beauté que tout le Monde adore,

Aen

C L O R E N I E.

Op haer vertreck.

Toon: Kersnacht.

1. **M**Yn Schoone! wilt ghy dus vluchten?
Sonder dat ghy mijn droeve fuchten,
En mijn bedruckte klachten hoort.

Helaes! denckt (schoon ghy zyt verbolgen)
Dat u mijn hart steeds na moet volgen,
Wijl 't u meer dan my, toebehoort.

2. Welaen mijn hart! volgt dan haer treden;
Naspeurt gestaegh dees Godtlijckheden,
Oorsaecken van mijn slaverny
De min (schoon sy sich toont verbolgen)
Geeft u verlot van haer te volgen.
Wijlgh' haer meer toebehoort dan my.

G E S A N G H.

1. **I**ck min wel als ick wordt bemindt;
Maer al mijn liefde is maer windt.

Wanneer sy niet gaet van twee syden:
Iek acht de Min maer tyranny.

Ten zy men mée om my wil lyden,
Gelijck ick om een ander ly.

2. Oock heeft, al 't geen men schoonheyt acht,
Op my niet even groote macht.

Om my te brengen tot het minnen;

Mijn Hart te krygen is al kunst:

Schoont' moet'er sijn, om my te winnen,

En om my te bewaren, gunst.

Toon: Simple Courante.

1. **I**ndien ick dacht ô schoone Son!

Dat 'k door mijn lyden u versaghten kon,

Of soo ick dacht, dat al mijn smart

Eenmael ontdoojen souw uw killigh hart;

Soo seyde ick u ('t geen ick nu niet en derf)
 Dat 'k meer , om u , dan duyfent dooden sterf.
 3. Maer wyl tot noch mijn groots gemoed
 My nimmer heeft met dese hoop gevoedt.
 Dat een soo Goddelycken Son
 Ooyt aen een Aerdse vlam sich branden kon,
 Soo ist my best (wyl ick niet klagen derf)
 Dat 'k eeuwigh swygh , en vry van laster sterf.

Toon : *La Fronde.*

Dlogenes den wyse
 Die woonde in een vat ;
 Hier uyt kan men bewyfen
 Dat wysheydt woont by 't nat.
 Indien ghy dan de wysheydt mint
 In 't vaetjen ghy die vint :
 Kom volgh dan met malkander,
 Den Grooten Alexander,
 Na 't holle vat , na 't holle vat,
 Daer Diogeen in fat.

2. Den Grooten Alexander
 Sprack tegen Diogeen ,
 Indien ick was een ander,
 'k Wenste in uw plaats te treen.
 Wort ons hier dan niet klaer verthoont,
 Dat in het vat de wysheydt woont ?
 Komt volgh dan met malkander,
 Den Grooten Alexander,
 Na 't holle ; na 't holle vat.
 En houd u by het Nat.

Op een A fweesen.

Toon : *Courantela Barc.*

1. **E**Ranemite , schoone Son !
 Wijl my de noot laetst dwong van u te scheyden,
 Soo moet ick door dit af sijn lyden,
 De swaerste pijn , die men ooyt dragen kon.

Den Hemel schijnt my sonder licht,
 Wijl dat ick missen moet uw soet gesicht,
 Wiens gunst dat my wel eer placht te bestralen
 Maer nu mijn hart
 Geen aem kan halen,
 Leef ick steeds in smart.

2. Mijn oogen, die wel eer haer vreught;
 Ja 't leven self, uyt uw gesicht ontfongen,
 Sijn van 't verdriet nu soo gedrongen,
 Dat sy versmelten in de ongeneught.
 Mijn tranen smooren gras, en kruyt,
 Op 't vruchtbaer land, schier tot de wortel uyt.
 Ja d'aerde self die schynt met my te weenen,
 Mits mijn ellendt
 Die harde steenen
 Self tot treuren wendt.

3. 's Nachts als men 't al in vrede vindt,
 So woelt mijn geeft: 'k meen somtijts met mijn oogen
 U glans te sien, maer 'k ben bedrogen,
 Want in uw plaets omhels ick niet dan windt;
 'k Ben levend doot, want 'k mis mijn ziel,
 Mits ghy, ô schoone! die tot borgh behiel.
 Maer lijkwel kan ick dese doot niet haten,
 Wijl ick, tot pandt,
 Mijn ziel magh laten,
 In soo waerden handt.

Aen

C L I M E N E.

Toon: *Petite Alteffe.*

1. **G** Een schijn van vreugt hoe groot en uytgelaten
 Kan ô Climeen! u roeyen uyt mijn sin,
 Alle andre schoont' doet sich slechts van my haten,
 En wortelt my noch dieper in uw Min.
 Want hoe souw ick voor uw verandren?
 Wijl ick in andren
 Die glans niet vin,
 Die in uw oogh het Hemelsch Son licht tart,

En maer alleen kan heerschen in mijn hart.

2. Ick souw de doodt by na wel derven dagen;
 (Hoewel sijn maght het alles slyten doet)
 Om uyt mijn ziel die trouwheydt te verjagen,
 Die daeghlijcks daer wordt door uw oogh gevoet.
 Geen vreught, noch pijn, kan my verkeerren;
 Noch van my weeren
 Dat trouw gemoedt,
 't Geen in mijn ziel de doodt schier selver tart,
 Wijl ghy alleen kunt heerschen in mijn hart.

C A P R I C E.

à

P H I L L I S

Phillis ! je dis tout de bon ;
 Vostre œil est un petit fripon ,
 De vouloir attaquer mon Ame ,
 Mais vous vous trompez fort , Madame !
 Croyant de la pouvoir gagner ,
 A force de l'harquebuzer ,
 Par mille & mille petarades ,
 De voz plus mignar des œillades ;
 Par voz attraits , & voz douceurs ,
 Par voz discours écornifleurs ,
 Ou par le reste de voz Charmes .
 Car je meris de ces allarmes ,
 Dont vous pensez de m'esmourvoir ,
 Et de me pouvoir decevoir .
 Non , non , reservez ces Caprices ,
 Pour des Gens en amour novices ;
 Mais vers moy , qui y suis confit
 Vous en ferez peu de profit :
 Il faut des autres , Madame !
 Pour pouvoir conquerir mon Ame :
 Et si vous en serbez ,
 Vous n'en aurez qu'un pied de Neze
 Permettez moy , que je vous touche
 La Gorge , & la Vermeille bouche ;

Et qu'en tombant un peu plus bas ;
 Mon Ame y trouve , à chasque pas ,
 Des lieux si remplis des delices
 Que loin des maux , & des supplices ,
 Elle soit si mignardement
 Charmée en cet egarement ,
 Que rencontrant le Point de Tendre ,
 A vous elle se quisse rendre :
 Ainsi , par des plaisire si doux ,
 Phillis ! elle doit estre à vous .
 Et lors , estant vostre Captive ,
 Malgré tout ce qui en arrive ,
 Vous la possederez tous jours ;
 Par my les douceur de l' Amour .

S I N G H - S A N G H .

Toon: Phillis soyez Cruelle.

1. **I**Ck heb het , by mijn soolen ,
 Dan eynd'lijck op mijn huyt :
 Mijn hartje brandt op koolen ,
 En springht mijn vel schier uyt .
 De stralen van uw oogen ,
 Bestierdt door Venus kindt ;
 Die doen my vast verdroogen ,
 Als stockvis in de windt .

2. 'k Heb van de nacht gekreten
 Ruym twee paer emmers vol :
 'k Heb schier den damp vergeeten ,
 Soo is my't hoeft op hol :
 'k Heb mijn gekruyfde locken
 Soo kael gepluukt om jouw ,
 Dat men uyt al de vlocken ,
 Ses ballen maecken souw .

3. Ach , moet dit langer duuren ,
 Soo geef ick 't hagjen op :
 Al souw ick by mijn buuren ,
 Gaen leenen bist , en strop .
 Want ick wil , by sint felten ,

Eer fterven als een man,
 Dan dus door u versmelten,
 Als botter in de pan.

4. Ach, laet mijn ongelucken
 U porren tot gena:
 Siet hoe mijn hart op krucken
 U huppelt achter na:
 Ey wilt dat eens ontfangen,
 En koestren in uw schoot;
 Wilt ghy my niet sien hangen,
 Ruym tien Jaer voor mijn doot.

Aen P H I L L I S

Toon: *La Gaillarde.*

1. **P**Hillis! wie kan uw schoonheyt sien,
 En het geweldt van u gesicht ontvlien?
 't Geen door een soete toovery,
 Een yder brengh in slaverny.
2. Wat mensch kan aen uw macht weerstaen
 Maer bid geboeyt niet stracks uw schoonheyd aen,
 Soo drae uw Oogh soo vol van gloet,
 Hem als een *Ætna* branden doet.
3. Mijn Hart gaf sonder tegenstandt,
 Vand'eerste uur sigh willigh in uw handt:
 En vreesde in sijn Slaverny,
 Geen pyn, noch smart, noch tyranny.
4. Maer! laes, nu het in sijn verdriet,
 Uw Oogh wel schoon, maer sonder liefde siet,
 Nu keert sijn hoop, wel eer soo soet,
 Schier hoopeloos geheel in 't Roet.
5. Wat smart, wat lyden, en wat pyn,
 Kan dan by mijn verdriet geleecken sijn?
 Wijl dat ick, suchkend in uw Min,
 In plaets van hoop, mijn grafsteê vin.
6. Ach dat de liefde eens uw hart
 Deelachtigh maecte aen mijn wreede smart!
 En dat het vuur 't geen wy verteert,
 Meê een uw ziel had overheert!

7. Wat vreught wierd my dan niet beloofd?
 Wat heyl, wat luck, hing my niet over 't hooft?
 Mits dan een bandt ons Zielen beyd
 Verknochten souw in eeuwigheydt.

Aen C L I M E N E.

Voix: *La Sirene.*

1. **O** Schoone Son!
 Soo mijn trou u blycken kon
 Of soo mijn smart
 U kost spreeken uyt myn hart;
 'k Wed
 Te met

Had ghy uw hart verset:
 En mijn verdriet
 Baerde dan uw afkeer niet.

2. Want mijn ellend
 Heeft gelijk mijn Min, geen endt:
 En in myn pyn
 Moet ick onverandert zyn.

Want
 Den brandt
 Die my heeft overmandt,
 Is u gelyck,
 Wants 'is onveranderlyck.

3. Ach siet in 't endt
 Eenmael dan op mijn ellendt;
 En laet mijn Min
 Eens veranderen uw sin.

En
 Beken,
 Dat ick gebooren ben,
 Om in dees noodt
 U te winnen, of mijn doodt.

Aen C L O R I S.

Toon: *Simple Courant.*

1. **S**choone oogen! die met schoot, op schoot
 Daeghs duy sent Minnaers doodt,

Waer kryght ghy al dat schroot !
 Dat bos-kruyt , en dat loot ?
 Segh hoe uw moort tuyg soo lang duurt ?
 Of leen j' het by de buurt ?
 Of heeft Cupied
 Aen u light niet,
 Sijn Magafijn verhuurt.

2. Helas ! ick ben schier buyten West ,
 Mijn vreughde krijght de pest ;
 Mijn vryheydt loopt op 't lest,
 En is schier Schut , en Rest.
 Ick geef mijn hart wel om een duy ;
 Want alles is verbruyt,
 Sints uw geficht,
 My door den schight,
 De koorts joegh op mijn huyt,

3. ô Schoone ! sal uw Minnaer dan,
 Die niet meer suchten kan ?
 Uw niet meer bidden an ?
 Dus raeckend in de pan ?
 Wie sal voortaan met Keel , en Fluyt,
 Uw lof dan singen uyt ?
 Soo wel als ick,
 Die op een prick
 U ken tot in je huyt.

4. Ach laet veel eer mijn wreede pyn,
 (In welckers Helsch fenyn
 Ick als een Slack verdwijn)
 Door u geneesen sijn ;
 Soo sal de Faem , al was sy stom,
 Op haer Claroen , en Trom ;
 U weer , en lof,
 Gaen roepen of,
 De Weerelt driemael om.

Eynde der Gesangen,

KLUCHT

VAN DE

WEYERY.

Vertoont op de Bruyloft van
A. VALCKENIER
 EN
J. V. SCHOONEVELT.

PERSONAGIEN.

Een Valckenier, versien met Valck, en Vuerroer, en
 Wey-tasch.

Jasper sijn Knecht

Een Letter-Kunstenaar, anders een Schoolmeester, ver-
 toonende een Kock.

Eerste Uytkomst.

De Valckenier, met Jasper uyt.

Valckenier.

DE Weyman, wanneer hy sijn vermaeck wil soecken in
 eenige *Vogel*-jacht,
 Soo ist hem noodigh, niet alleen dat hy daer een bequame
 tijdt toe verwacht,
 Maer dat hy daer en boven foodanige Boffen, en Velden
 weet op te speuren,
 Daer hy verseeckert is, dat hem niet minder dan een goeje
 vangst sal gebeuren.
 En dit noch niet alleen: Maer sijn *Valck*, *Vogel*-tasch; en
 de rest van het *Vogel* tuyghje meer;
 Moet alles kant zyn: Maer voornamelijck sijn *Roer*, daer
 op moet hy maecten dat de *Veer*

Wel strack gespannen staet: Want als de Haen te schielyck
komt los te springen,

Hoe souw het mogelyck sijn, dat het loot correct souw in
het Wiltbraet dringen?

Jasp. De Baes heeft daer by me keel gelyck in; Want sijn
Veer was hem leest soo slap, en soo swack,

En hem ontvloogh soo veel kruyt; dat hy wel duysentmael
wensten, dat het *Veugelen* de moordt stack.

Valck. Op al dese nootsaekelijckheden heb ick al mijn
leven, als een oprecht Liefhebber, goeje acht geslagen,
En daerom heb ik selden ongeluk in't *Veugelen*, of in't Jagen
Want myn *Valck*, valt op het Wilt, als een Kraey op het Aes;
En dit Roer miste van sijn leven niet als ick schoot.

Jasp. Maer van sijn Pols daer zwyght hy of: Want hy brui-
den daer leest meet tot sijn buyk toe in een modderige sloot

Valck. Door dese verleden Winter-dagen 't is waer, heb
ick in myn Jaght vry wat hinder gekreegen.

Alfoo alle wegen, en Landen onbeganckelyck waren,
door de Haegel, Sneeuw en Reegen:

Maer evenwel na dat ik lange tyt door natte en droge paen
Geloopen had, heb ick eyndelyck het *Schoonste Velt* des
Weerelts opgedaen:

Een Velt 't geen al mijn jacht lust vongh,

Een Velt 't geen al mijn sinnen dwongk,

Een Velt 't geen op sijn schoonste stongh, In 't bloeyen:

Een Velt 't geen ziel en oogen vleydt,

Een Velt 't geen yders hart verleydt,

Een Velt 't welck niet dan soetigheyt, doet groeyen,

Een Velt, waer in de Minne-Godt

(Die yder dwinght door sijn gebodt)

Wel eer sijn pijlen scherpten, tot het Jagen:

Een Velt waer in Minerva woont,

Waer in Natuur haer wond'ren toont,

En 't geen de roem van alle schoont

Magh dragen.

Jasp. 't Zedert wanneer of hy soo op Rym; heeft leeren
snacken;

Ick loof by me keel, *Apollo* heeft in 't secreet van sijn harf-
sens weesen kacken.

Valck.

Valck. Dit *Schoone velt* stont my wel aen: Maer ick sagh dat het rontsom beset was met soo veel doornen, en riet, Dat ick docht, dit sal my geen kleyne moeyten kosten, eer ick hier mijn *Valck* in schiet;

Evenwel gelijk een moedigh Soldaet, begon ick het lemmer van mijn verstandt te scherpen,

Om te sien, of ick daer door deese hinder-palen niet souw kunnen om ver werpen:

Maer hoe dat ick arrebeyden, 't was al om niet: Want ick zaeghe, gelijk als op een steen.

Jasp. Dat is waer: Want sijn saegh die stieter op of: En geraeckten hem self tegen sijn schinckels, soo dat hy groot perijckel liep van een blaeuwe scheen.

Valck. Invoegen dat ick niet weynigh daegen in de grootste benaeuwtheeden des weerelts heb verfleeten:

Trouwen sulcken moeyelijcken arbeydt, kan yder een heel wel of meeten.

Eyndelijck vondt ick goet, de Eygenaer van dit *velt* te smeecken om verlos,

(een wyl tydts of, Van dit *velt* te jagen: De welke, na dat hy my Geslagen had, Ick evenwel in 't end door beden, en beloften so wel wist te beweegen,

Dat ick met het grootste geluck des werelts, in dit *Schoone velt* vry jagen heb gekreegen.

Jasp. Reecken jy voor geluck, het geen men met soo veel moeyten, en arbeydt koopt?

Ick zweer je dat, ick had my alsoo lief in de ingangh van dat *velt* aen een hare strop opgeknoopt.

Valck. In dit *velt*, heb ick een heel Jaer niet gedaen, dan myn *Valck* in het werck te stellen:

En geduurigh met gedult, de hitte en kouw moeten lyden, die my quam quellen,

Soo dat ick somtijdts onder en boven, nat van zweet,

En somtijdts met een druppende Neus, en moe en mat, t'huys quam? Maer al dit leet

Heb ick altydt met patientie, en met lust verdragen:

Alsoo ick het altydt gesteldt heb tegen 't vermaeck van 't Jagen:

Het welck ick altyt soo groot geacht heb, dat ick nauwlijcks voelde

voelde, dat ick van eenige moeyte gequelt was,

Iass. Ja selfs sijn *Valck* creurde soo wel als hy, wanneer hy niet in 't *Veldt* was:

Want dan liet dat arme beest sijn hoofd so droevig hangen, Dat men wel uyt sijn troonje sien kon, dat sijn *Meeſter* niet een bruy had gevangen.

Valck. Vol moet en couragie toonden ik my altijd in het En dese myn moedige *Valck*, ontsag nooyt het geweld Van eenig onweer, en hoe groot oock dat op het *Velt* de *Snee* was.

Hy toonde altijd, gelijk sijn *Meeſter*, dat hy tot het *Jagen* ree was.

Iass. Dat is waer: Want somtijts in die plaets van in de lucht na 't *Wiltbraect* te vliegen, ginck hy soo diep in de *Snee* kruypen.

Dat ick loof, had de *Snee* gesmolten, dat hy'er met lijf en ziel souw in hebben moeten versuypen.

Valckenier tot sijn *Valck*.

O moedig Beest 't geen oorsaeck bent!
 Van al myn vreughde in het jagen,
 O Acgenaem en waerd present!
 't Geen *Vrouw Natuur* my op quam dragen.
 Ick min u meer als al de ſchat
 Van 't *Parelen* het *Gout-rijck Oosten*.
 Want by aldien ick uniet had,
 Hoe sou de jacht my dan het grootste,
 En opperste vernoegen zijn?
 Al myn vreught souw dan verſterven,
 Myn jacht souw gantsch verdorven zyn,
 En 't schoonste *Veldt* dat moest ick derven.

Iass. Soo leydt mijn *Baes* nacht, en dach en revelt, en die *Valck* die hanght hem soo geweldigh aen, Dat ick loof dat hy hem alsoo lief sou laten *Capoenen*, als sonder die *Valck* in 't *Velt* te gaen.

Valck. Wat leghje daer achter my en revelt, en discou- reert by je selfs van *Capoenen*?

Iass. Ick segh, *Baes*, dat ick'er alsoo lief driegebraden had, als jouw *Valck*.

Valck. Ick salje straks wat op je vleys boenen;

Indien jy mijn *Valck* (die ick voor geen gedierten in de Weereldt wou ruylen niet meer en estimeert.

Iasp. Wat seydt hy ! Eet hy meer ? Als drie Kapoenen ? 't Is best Baes, dat jy die *Valck* dat vreeten verleert.

Valck. Ick segh botten Reeckel dat ick wil, datje mijn *Valk* sult achten, als ick doe, en hem so niet vilipenderen : Of ick salje daetelijck soo een *coup de baston* vijf ses op je huyt *dechargeren*.

Iasp. Wel ick scheld je *Valck* voor geen Fieluyt, Baes, Wel dat hebje bijster qualijck verstaen :

Valck. Wel wat onchristelijcker botheyt ! 't is goet te sien, datje by 't Hof niet hebt omgegaen.

Iasp. Ja by me keel, ick loof oock, dat jy een schendigh Courtisaen bent,

Altijdt, wanneerje mijn voor hebt, soo toont je dat je een groote gebraden haen bent.

Valck. My dunckt dat de geck niet als van gebraden spys en discoureert.

Iasp. Ja wel, Baes, dat is een teecken, dat myn maegh in mijn lijf van honger soo vry wat Caprioliseert.

Valck. Hebje honger ? Houw daer is een stuck broodt, 'tgeen wy van de jacht hebben overgehouden.

Iasp. Het siet'er biget uyt, of het tweemaal evreten was, dat meugje self in je sfrontdarm douwen.

Valck. Ja wel lust het je niet, soo houw je back huys toe en wacht tot wy t'huys zyn, ick steeck het in mijn sack op.

Iasp. Ja wel, valt hier anders niet te schranffen, soo ick best ick een pijp Toebak stop.

Valck. Dat meugje doen : Maer kom vertel my eens ; terwijl wy na huys toe gaen,

Wat datje uytgerecht hebt terwijl ick alleen in *Velt* was.

Iasp. Dat kan ick wel doen, terwijl wy hier noch staen.

Valck. Wel doen ik in 't *Velt* trad waer benje toen gebleven ?

Iasp. Ick salje gaen vertellen al 'tgeen ick zedert de tijdt heb bedreven.

Toen jy my verliet, toen stapten ick na Duynkant toe met myn Fret.

Dat duyveltje, soo drae ick het in 't hol gejaeght had, stiet het een brave Rammelaer in 't net,

Ick dadelyck met mijn Weymes, 't geen ick'er exprestoe had eslepen,
Opende hem zyn front-pens : dat iste seggen, na dat ick hem had egreepen.

Valck. Onweyje het Wiltbraet met een Mes? Jouw Reec-
kel, hoe ben je noch soo Boers?

Jasp. Ey Baes, ick heb liever dat je in myn Kack-huys valt, als in myn discours.

Valck. Spreeckt hier soo ongeschickt niet, of myn vuy-
ften sullen je huyt betasten;

Jasp. Ick had alsoo lief, dat je myn maegh met wat ge-
braeden spijs belasten.

Valck. Nouw kom vertel voort, 't geen je daer na noch is gebeurt;

Jasp. Nouw wil ick je niet van myn Jacht verhalen, om dat je my dadelyck in myn reeden hebt esteurt.

Maer ick sel je wat raers van onse Tryn de Duynmayers meyt vertellen;

Daer je leest sey dat ick op verlief was, en daer je my ge-
noegh mee placht te quellen;

Trouwens nouw wil ick je wel bekennen: De helft en looghje niet.

Valck. Wel nouw laet eens hooren wat'er tusschen je bey-
en is geschiet.

Jasp. Wel, Baes, je weet wel, dat onse Tryn een rechte
abele meyt is,

En datse leest van Piet Kees Jaep Joosten in de Achterlaen
evreydt is,

Valck. Dat's waer dat weet ick wel.

Jasp. Wel toen ick, nouw gister avondt by haer quam,
Toen seyden ick, get Tryntje myn Baes die is so ackereers
gram;

Wel seyde sy, waerom? Wel seyden ick, om dat hy weet
dat ick op Jouw verlief ben,

En dat ick om jouwent halven van het kleyne Cuypidootje
tot in myn Krinckeldarm toe, deurgriest bin.

Heer seyde sy. Jasper hoe praetje? Wel dat geloof ick niet,
dat geliefje soo te seggen:

Neen seyden ick dat is by me keel waer: Ja eden souw ick
'er durven op leggen.

Maer

Maer seyde sy, waerom is je Miestter soo quaedt op mijn,
ick heb hem ommers nergens in misdaen?

Wel seyden ick: hy heeft my lest een Heylick met een
Stee-meydt aneraen,

En daeron wil hy niet hebben, dat ick by Jouw sal ver-
keeren:

Maer ick heb den bruy een beetje van die Schytkous; want
sy is soo morffigh dat sen haer kleeren,

Aen haer pels, en aen haer hemt, wel soo veel pondt
Aerdaeckers hanght,

Dat ick wed als'er mee op den Dam gaet fitten, dat se meer
voor'er Aerdaeckers als voor haer kleeren ontfanght.

En daerom heb ick nouw van daegh vast voorgenomen,
Met jouw op het uyerste punt van mijn liefde te komen,

Of anders, soo je soo Barbaers bendt, dat je wilt dat ick
noch langer na je loop,

Soo sweer ick je by Sint Jochem, dat ickme daedelyck in
je verhuys opknoop.

Neen, neen, seyde se daer op, Jasper Flooren, 'k heb je
lief in myn hart Vaer,

En ik souw niet meugen lyen dat je in die Kropslae soo be-
nart waer;

En daerom als je Miestter het lyen wil, soo wil ick wel met
je Trouwen.

Wel, seyden ick, soo wil je dan nouw niet? soo wil ik oock
begort myn beloften houwen;

En mit soo als ick dat eseydt had, soo greep ick een strop,
die in haer Veur-buys hingh.

En maecktese om myn hals vast. Onse Tryn dat verbruyde
dingh.

In de plaets van het my te beletten, gingh het met drooge
oogen aen leggen kycken;

En sag dat ick my in de deur van haer Veurhuys opknoop-
te. Maer toen ick nouw begon te beswycken,

En dat ick paers, en blaeuw om myn kop wierdt en dat my
het schuym de beck uyt liep;

Toen quamse de strop los maecken, en seyde 't is nouw
genoegh Vaer, je raecten aers light om siep.

ICK heb nouw je liefde genoegh beproeft; en mit soo
begon

begon sy my te streelen en te vleyen,
Maer ick was soo ackereers desperaet, dat ick dat bruyen
aen myn kop niet mocht leyen:

Jouw verbrenghste meer! seyden ick, jy souwt wel willen
sien dat ick myn noch meer in je Veur-huys, op knoop.
Neen, nouw heb ick den bruy oock van je en mits soo
sette ick het op de loop:

En soo ben ik weer hier by't *Schoone Velt* by jou gekómen.
Valck. Wel noch heb ick van mijn leven geen vreemder
liefde vernomen;

Maer Jasper, wat dochtje toen je in de vreemde strop hing?
Iasp. Wel Baes; ick docht in my selven, dat ick op een
tweebende Merry te post op een groote gallopingh.

Valck. Wel wat sou het met je geweest hebben, hadje
daer den hals eens by ingeschooten;

Iasp. Ja wel Baes, al had se toen de strop noyt los gemaect
dat sterven had my niet verdooten.

Maer evenwel nouw ick'er van verlost ben, nouw hou ick
my of ick mal was, en ick lagh voortaan met Tryn,
Want dat sy meynt dat de Kar altijt aen heur gat sal ge-
bonden zyn,

Begort dat is of: sy sal my niet meer in haer Veur-huys op
sien hangen: (gen:

Neen, ik laet my niet meer in sulkemottige stroppen van-
Valck. Wel dat prijs ickje, Neen Jasper, de Steemeyt is
mooyer, en daer moetje aen.

Iasp. Ey Baes, laet ons nu daer liever af swijgen, en ver-
tel my nouw mee eens hoe jou Jaght al is vergaen.

En of 'jer wat vermaeck gehad hebt; en laet my eens sien
wat je al hebt gevangen:

Valck. U het plaifler te verhaelen 't geen ick in't *Schoone
Velt* heb ontfangen,

Dat is onmogelijck alsoo geen tong sulks uyt spreken kan;
Maer of ick wat gevangen heb, sie daer siet eens daer isser
het teecken van.

Hy haelt een Kind uyt sijn tasch.

Iasp. Wel rydtje de duyvel Baes Is dat Wilt-braedt? 't is
by mijn keel een Kindt,

ick wed Kameraet, krijgje alle dagen soo een vanght,
dat'er

dat je binnen 't Jaer, een heele front-steegh met levendige zielen overwint.

Valckenier tot het Kindt.

O soete vanghst soo langh verwacht,

Uy't Schoonste Velt my toegebracht!

En waer ick eertijts dagh en nacht,

Om sweeten:

O groote vreugde die ick pluck!

Nu dat ick in mijn armen druck,

Het geen ick 't Opperste geluck,

Magh heeten.

Nu leeft mijn Ziel van druck bevrydt,

Nu my voor soo veel arrebeydt,

Soo waerden vanghst de geest verblydt.

Na deesen

Sal ick voort aen ter Veldtwaert treen,

Met noch meer lust als in 't voorleen:

Nu 'k sie mijn vreugt door moeyelijckheen verresen.

Iass. Ick loof by me keel, sijn Valck moct al een geestig soort van een Vent zijn.

Want om sulck Wiltbraet op te doen moet die hontsvot de paden van dat Velt al wat gewent zijn.

Maer, à propos Baes; Wat meenje deese Natuurlijcke vanghst nouw te leeren?

Valck. Ick sal hem naer de Kock brengen, en laeten hem daer te deegen lardeeren:

En souten, en koken, en stoven, op dat hy smaekelijk worr.

Iass. Vreet jy met je vrienden van die Pottagie, en geef my een back met Gort.

Valck. Kom Jasper volgh my, soo stappen wy daedelijck nae de Kock toe.

Iass. Lact jy dat Wiltbraet bereyen sooje wilt.

Ick wed ick myn maegh alsoo lief met sult van een Noortse Bock voe.

Binnen.

Tweede Bedrijf, eerste Uytkomst.

De Kock uyt; ende spreeckt.

Ick die in myn gewaet een Kock vertoon, gelijk een yder sonder twijffel siet,

Voer

Voer evenwel wat anders in myn Harffenpan, maer vrienden dat en weetje niet.

Myn kunst, 't is wel waer, bestaet wel in 't koocken, en in 't stoooven,

Maer het zyn foodanige gerechten, dat j'het van je leven niet en soud gelooven.

Ick sout, en ick lardeer, maer het is met onzichtbaer speck. Ick weet wel, als Jy luy my soo hoort spreken, soo achtje my geck,

Maer myn kunst, hoe dwaes dat sy van de menschengeacht wordt,

En hoe myn Ambacht oock van de werelt belacht wordt, Soo derf ick nochtans roemen, dat sonder de middel van foodanigen Kock,

Gelyck ick wil wesen, niemant ooyt bekleedt ghingh met de Fulpe statie Rock.

De Speceryen waer mee ick myn gerechten weet smake-lijck te maecken,

Doen d'aldergeringhste mensch tot de hooghste trap van eer geraecken.

Het sap waer in ick se set te stoooven, en te weecken, Doet d'Alderonweetenste Mensch van de Alderverbor- genste dingen sprecken.

Het speck waer mee dat ik het Wiltbraet deur en weer deur Geeft een Arme Beedelaer by Koningen met verwonde- ringh gehoor.

Eyndelyck soo ver derf ik myn selven in mijn eygen roem verfstouten,

Dat ick segh, dat het altijd Efels blyven, die met mijn peeckel niet sijn doorfstouten,

En of yemant weeten wouw, wat het magh sijn, daer ick alles meê prepareer,

Het is de Letter-kunst, 't begin van Geleertheydt, Wijs- heydt, en van eer.

En dewijl dat ick hier de stof van myn Kookeryen heb derven seggen,

Soo hoef ick u, wat voor een soort van een Kock dat ick ben, niet klaerder uyt te leggen.

Maer holla, wie komt daer;

De Valckenier met Jasper uyt.

Valck. Goeden Avondt mijn Heer: Ick heb een wyl tijds
na een Kock gesocht,

Maer alsoo ik geen bequamer als u tot mijn vanght vinden
kon, heb ick het hier gebrocht.

Kock. *Quidnam cepisti?* Laet ick uw vanght eens sien, of sy
bequaem is om mijn *artem* daer toe te *exerceren*.

Iass. Hier is stont by sijn maet eraeckt: Wel wat of dese
twee gecken dit Kindt hier sellen leeren?

Valck. Daer is het mijn Heer, Het komt soo daedelyck
uyt het *Velt*.

Kock. Dit Wiltbraet, *Amice*, is al te Jongh om onder mijn
handt te zyn gesteldt.

Het en souw de punt van mijn Lardeer-priem niet kunnen
verdraegen.

Iass. Wel ick hoop immers begort niet, dat sy het Kindt
een Lardeer-priem door 't lyf willen jagen.

Valck. Ick beken wel, dat het noch te Jongh is, en al te
weynigh gevoet,

Om soo bereydt te worden gelyck ghy het volwasse Wilt-
braet doet,

Maer om het met der tydt in soodanigen standt te brengen,
Soo was mijn begeeren, dat ghy het voor eerst van je Wyf

wout laten besprengen,
Met soodanige vochtigheydt, die binnen een Jaer, twee a

drie onbequaemheydt verjaeght,
Iass. Hy meent sulcke vochtigheydt gelyck zyn Wyf in

haer Melck-vaten draeght:
Want na ick merck, soo wil hy dit Kindt by deese Man sijn

Wyf ter min besteeden.
Kock. *Et etiam bene dicitis:* Mijn Vriendt jy spreeckt met

goeje reeden,
Mijn Wyf sal dese vanght voor eerst, binnen eenige tijdt

Soo wel toestellen, dat ick sal maecken, dat je dubbelt wel
te vreden zyt.

En dan soo drae als het bequaem is om mijn *preparatones* te
ontfangen,

Soo sal ick hem voor eerst een weynigh zout van het *Alphabeta* langen :

En dan sal ik hem eens opkoocken in het sop van de *Grammatica* :

En vullen hem op met het mergh van de *Rhetorica* ,

En soo sal ick hem allenskens tot d'oprechte bequaemheyt brengen.

Jasp. Maer souw hy niet dat tuygh wel een Gans vullen, by gebreck van Carstengen ?

Kock. En daer na sal het speck van de *Logica* hem deur sijn lenden gaen.

Jasp. Dat Speck, loofick, komt maer eens 's Jaers uyt de Kribise Eylanden van daen.

Valck. Wel mijn Vrundt, ick langh u dan dese Natuurlijke vanght in handen :

En wensse wel, dat j'er al de geheymenissen van je Kunst toetsamen spanden,

En dat je maecte dat hy van alles wel door zouten wordt.

Jasp. Soo wed ick dat die Jongen in sijn leven een droncken Duyvel wordt.

Kock. Ick sal in alle naerstigheydt op alles heel wel letten :

En al het principaelste van mijn kunst aen dit Wiltbraecht in 't werck setten :

En op mijn Wijf, laet daer het eerste puntt sonder sorgen opstaen.

Jasp. Ja wel maet, set hy sijn eerste puntt op jouw Wijf soo vrees ick, selter tot de twee leste punten toe ingaen.

Valck. Ja wel dan mijn vriendt, daer mee soo meen ick dan te vertrecken,

Maer evenwel, je Wijf dienden ick eerst noch wel eens te sprecken, alsoo 'k haer yets heb te ontdecken.

Jasp. Wel wat of hy sijn wyf ontdecken wil? dat eerste punt denck ick, daer hy dadelijck of sey?

Kock. Wel geliefje haer te sprecken? s'is beneden: Begeerje dat ick'er u ley?

Valck. Tree in myn Heer, ick sal volgen:

Kock. Neen; *a Dextris si placet.*

Alle bey binnen.

Jasp.

Jasper alleen.

Ja wel vrienden wat dunckje? Is 't niet koddigh, als men
fulken soort van een *Valckenier*, als ik doe, tot een Baes
heb

My dunckt het by me keel: Want voor een heel Jaer Jagen,
Niet als soo een Natuurlijke vanght, *alias*, soo een kleyn,
foet, lief poppetje uyt het *Velt* te dragen,
Dat moet yemant vreemt duncken, al had hy 't van sijn le-
ven niet gesien.

Maer je kent oock wel dencken, dat'er de *Valck*, en het
Velt na is; want anders kan het qualijk geschien.

En je weet oock wel dat mijn Baes dat Kindt met geen speck
van de *Varckens* sal laten larderen;

Maer dat hy het ter Min heeft bestet, en dat hy het daer
na wil laten studeeren,

Doch wat mach ick hier leggen praten; ick loof niet dat'er
yemant onder u allen soo slecht is,

Of hy heeft de sin wel gevat, van al't geen datter van avondt
geseght is.

En je weet wel, daer een *Valckenier* Bruygom, en daer het
Velt de Bruydt is,

Dat daer noodtsaeckelijck, van dat Jagen, soo een Na-
tuurlijck Wiltbraet binnen 't Jaer de Buyt is.

Daerom indien 't je wel aengestaen heeft, soo toont je al-
te mael eens bly,

En lagh, en drinck, en legh eens aen, ter eeren van de
Klucht van de Weyery.

K L U C H T

V A N D E

QUACKSALVER.

*Uyt vermaeck gespeelt op de Bruyloft van een
paer eerlycke Luy.*

PERSONAGIEN.

Jan een Landtlooper.

Hans Keyenvresser een Hooghduyts Quackfalver.

Tewis een Turf-boer.

*Jan alleen uyt, met een Fiool onder sijn arm, al schurkende,
en in sijn wanbuys vroetende.*

ALs een mensch evenwel schael in de kleeren is en
mager in het gelt,
Is'er wel een schepsel in de werrelt dat hem niet en
quelt?

De menschen en de Boeren zijn 't niet alleen, daer je soe
veel van moet lyen,

Maer self, kyck eens, sulcke Tandeloofse Beeften komen
je nacht en dagh bestryen,

En die loopen je het platte Landt van je huyl soe elder-
ments plat.

Dat een eerlyck mensch niet en weet wat hy eerst sel krau-
wen, sijn hoeft of sijn gat,

En evenwel wat wil je doen? Het souw sondt weesen dat
j'er j'op souwt verstooren:

Want syzyn uyt je eygen vleysch en bloedt lichamelyck
booren.

En daerom heb ick se noch liet, al brengh ick'er somtydts
soo een hondert of ses, ter doot;
Want se strecken my dickwils noch tot spys, in tydt van
hongers noot.
Sie, soo gae ick'er meê sleepen; kraeckense wat, ick denck
het zyn korlen van vygen:
En daerom, loof ick, sey den Jeuden Docter lest, toen hy
mijn Pis sagh, dat ick geen noot had van de Geelsucht te
krygen,
Maer, och lyder! wat miserie sal me nouw an gaen in dese
schraele tydt!
Want vermits ick hungerigh en sonder gelt ben, socht ick
van de morgen noch, tot mijn ontbyt,
Soo een koppel of dertigh, van mijn vetste, en alderge-
meste gasten,
Daer ik me secker te nochtent al te overdadig in verbraste.
Want nouw ick het wel insie, nouw vindt ick myn Luyse-
marckt soo kael,
Dat ick niet en geloof dat mijn kost verder sel strecken als
tot dit Avondmael.
Want daer ick voor desen nooyt mis pleght te grypen, in
wambuys, of in kleeren,
Sie ick wel, dat ick nouw al moeyten heb, eer ick een hand
vol kan attrappeeren.
Daerom sag ick mijn self van 'myn leven niet in sulcken
droeven noot:
Want mijn gelt is op, en al mijn Wiltbraet is sieckelyck,
of doot. (te raecken?)
Bloedt, wat raedt dan om weêr eerlyck aen mijn broodt
Voor desen plecht ick met de greepen van mijn vingeren
somtydts noch myn Fortuyn te maecken,
Maer zeedert dat ik van Meester Hans Ridder van de Drie
Kruyssen gellagen ben,
Gaf ick het Ambacht de sack, En terwyl ick op dit Instru-
ment noch wat sagen ken,
Heb ick van de noot een deught gemaect, en daer mijn
kost meê gesocht,
Die ick altydt wel gevonden heb; Maer och armen! in
deese leste tocht

Heeft het'er soo schrael uyt efen, dat het biget sondt en schandt is ;
Soo dat ick bykans begin te twyffelen, of'er noch gelt in't Land is.

Ja wel, wat felt dan noch worden ? beedlen evenwel, daer toe ben ick noch te genereus ;

En doeje dat al, soo hebben je daedlijck de Luysevangers in de neus, (pen ?)

En die zyn de duyvel in specie; Hoe sel dit dan noch aflo-
Ick sie wel, mijn eerste ambacht sel ick weer moeten aen-
vatten, al souw ick het met de bast bekoopen ;

Maer evenwel, daer schiet me wat anders in de sin ;

Kon ick een Miestre krygen om te dienen, my dunckt, ick beeld my in,

Dat ick dan het hoeckje van mijn ellendt was te boven.

Maer, holla, wat komt daer voor een Schijvalck aenge-
stooven ?

Hoe giert hy met sijn wiecken ; elck stap is'er biget ien,
Wel wat of hier uyt komen sel ? Wel noch heb ick mijn le-
ven geen groote Snoetshaen gesien.

Hans Keyenvresser.

Her aufch ir grosser Narren, ir Pheffer sacken ; wo sietst in
nicht wim das hir komt ?

Es is aber dem grossen Hans Keyenvresser, da den gan-
schen welt von bromt :

Keiner hat mich in onsem Landt geseen, of had mich alsoo
baldt kaemen respectieren,

Man in diesem Hoofenkoffen landt wol man mich affron-
tieren,

Ha, ist keiner der das oprechten *respectum personarum* hadt.
Jan. Na dat ick hooren kan, is dat een Mof, drie ellen in
sijn gat.

Sie biget hoe snuyft hy, daer treckt hy weêr aen 't snacken.

Hans. Aber es verdreift mich onder diesem pheffer sacken ;
Stultorum omnia plena, ont keiner hat hirnen in den koff.

Daerom brech ich mijner *Domicilium* alsoo balt oph ; (hen

Om mich by andre volchen, ont Natioon, bekant su mac-

Ont dem ganschen Artbottem su doen verwondren, om
mijner grosser sachen.

Ses Jaren hab ich gedeent sijner Sweedtschen Majesteet,
Ont hab in sijnen dienst den qualiteet Medicus on Sol-
daet met groffer erren bekeeldt.

Ich hab im gevolch in alle sijner Deenscher Orlochen,
Waer von ich honder tausent redten hab op su pochen.

Jan. Jy praet ven pochen, vrundt; dat meen ick ben je
wel ewent;

Maer broeckschijten is even soo veel kunst, en dat meen
ick dat je oock wel kent.

Hans. Aber drymool hab ich mit diesem hant im das leven
behalten,

In dem Veltflach op Funen. Ich selbst hab sijner doot weer-
halten,

Wen sijner Konichlicher Majesteet
Alleinich persoon, jeghen fortsen Deenen streedt.

Aber ich alleinich, hab im durch diesem krachtlichen arm
dar ausch getrochen,

Want ich'er teen oder twelf su neder hachten? dan was
wol tich dae von pochen?

Den ganschen welt kan mich Hans Keyenvresser wol.

Jan. Keerel! kan jey Keyen vreeten, soo krygh jegoet
koop je darmen vol.

Hans. Aber nar des Konighs erbarmlicher doot, hab ich
dem qualiteet van Soldat ganslich verlassen,

Ont allein dem Naem, ont Roemtetelen von Medicus,
aengevassen.

Ich hab aber diesem ganschen Landt mijner konstlicher
Cuuren al doen seen;

Aber ich ben der Man, der gevonden hab dem Philosophi-
schen steen,

Ont da mit, hab ich mier, dan hondert tausent munschen
geneisen.

Jan. Hoe souw men weten dat hy een Quacksalver, of
een geck was, of hy moest sijn selven pryfen.

Hans. Man ich hab gefworren, in diesem Land yet sonders
myn konst su absfondieren, *propter ingratitudinem homi-*

num. (de aldergeleerite stom-

Jan. Was het met opsnyen te doen, ick loof hy maeckten

Hans. Ont daerom gae ich mich alsoo balt nar myner
Vatterlandt conferieren,

Daer man mich, dan by diesen Hoofen-koffen, sol honorieren.

Jan. Daer gaet hy heen: Maer wat hencker, ben ick oock slecht,

Wat letme dat ick deese vent niet en vraegh, of hy my wil aennemen tot sijn knecht?

Misschien dat hy't doet, en dan ben ick biget behouwen, Ick spreek hem byloo eens aen, al souw het my berouwen.

Hem, hem, mijn Heer.

Hans. Wim roept dae? wim raest mich an dem kof?

Jan. Ick vroegh je gaeren een woordtje mijn Heer, als het kon wesen met je verlos.

Hans. Spregh fratlich ir kherrel; man halt mich nicht langh steen om den gassen.

Jan. Ick souw je garen gevraeght hebben, of je niet een knecht van doen had, U. E. in alle eerbiedigheyt op te passen;

Endan souw ick mijn persoon presenteere, als zijnde tot uw dienst bereyt,

Hans. Vrayligh, ich hab eyner von nodten, want ich keiner in diesem't zyt.

Darom bist du dein dienst gar tydich kamen presentieren, Man ick weisch nicht, ir Kherrel! of ir mich wol solst accomodieren.

Jan. Accomodeeren? Biget, trots de beste van het landt; Want daer is niet te doen, met de mont, of met de hand, Of ick weet het te klaren, met behendigheyt, en droligheyt van swieren.

Hans. Gar hupsch; man es is hooghnottigh das ich euch eerst einmool most probieren, (teet)

Om su seen, of ir woorden respondiëren mit irren capacci-

Jan. Ick ben te vreen, segh maer op, sic eens, of ick het niet te klaren weet.

Hans. Erstlich wol ich seen of ir habst gutter gestalte; Ont of ir, wan ir mich volgt hupscher gesten kunt behalten; Gar Woldan, volch mich manierlich, ont mach der meinen der ich mach.

Jan. Dat sel ick je klaren, dat niemant van sijn leven sulck een postuurtjen van Callot en sagh.

*Sy wandelen het Tooneel een reys of
twee over.*

Hans. Myn zeel das huplich ; der kherrel ! hat gutter minen

Ian. Wat dunckt uw Excellentie , ben ick niet een man,
die hem reghschapen sel dienen ?

Hans. Vrailich, *huc usque heno* , Man ich wole euch von
hupfer kleydren verfeen :

Ont von tagh , vor den lestenmool , met euch op onsen
Theatrum geen ;

Dat wol ich euch nor einmool tentieren ,

Ont want ir mich das selbige wol macht , wol ich euch to
mijner servitoren promovieren.

Ian. Ick ben te vreên ; maer me Joncker , je moet my eerst
wat onderwijfen met je lessen.

Hans. Das wol ich toen wan mer su aufschijn ; las ons nor
geen , om ein weynig su vressen.

Ian. Dat woort heb ick langh verwacht , Biget , daer
spreekt een Engel uyt sijn mont ;

Dat sel hem geen kleyn Broodje kosten. Ick sta vast voor
een half dosijn pondt. *Binnen.*

Tweede Uytkomst,

Teeuwis alleen.

Och Heer wat raet gaet me nouw an ? Och ick bin al mijn
leven bedurven !

Wel te recht plagh mijn Besje Zaelgr. te seggen , gelukkig
zijn de Keyertjes die in haer kackstoel sijn esturven.

Want de Schaepjes die leven , en sterven , sonder hartseer
of verdriet :

En as men ouwt wordt , soo is het al ellynde wat men in de
Worrelt fiet.

Moet ick deer nouw niet veur myn oogen sien ? (och cen
stiene Beelt souwer om schrayen)

Dat

Dat onse Dibberigh so sieck is , datse elkereys van de Worrelt wil schayen ?

Och mijn lieve Wijfje! soo jy sterft, wat geet onse arme Keyertjes an ?

En wat sel her weesen mit my , Jouw ienighste Teewis , Jouw gerechtelijcke Man ?

Ja wel ke deer , ien mensch souw hem soo wel vergrypen , en aen sijn self sleen de hanghden.

En deer by komt noch een ongeluck , Want ô Heer! mijn tangden , mijn tangden,

Die maecten me schier rasende dol , deur de pyn diese men den hielen dagh hebben gedeen ,

En met soo veul ongemacken belaeen, moest ick te nochtent van mijn Wijf of geen ,

En na Steê toe loopen, om heur pis die ick hier heb, an den Jeuden Docter te leeten kycken ,

Om iens te hooren hoe var dat de dreed van heur leeven noch wel sel rycken ,

En of er gien hulp is , dat ick'er noch wat by me houw.

Och het is sulcken Dibberigh ! in de hiele Worrelt vind je de weerga niet van sulcken hebbelijcken vrouw ,

Se wist ons goetje soo rayndelijckjes en soo fraeytjes by me kaer te houwen.

Dat mijn Keyertjes , noch ick , van ons leven niet , met de alleboogh door de Mouwen ,

Noch de toonen deur de kouffen , of schoenen , elooppen hebben ; als gemieulijck veul Huysluy doen ;

Noch onderdaeghs , brande onse Wobbetje by 't vuur een groot gat in'er schoen :

Het arme Meysje begon'er om te krijten , en miende datse deerom allebey bedurven waren ;

Maer'er Mortje die troostener , en seyde ; huyl niet Kynd, we sellen'er noch wel ien paer nuwe me bespaeren ,

En daedlyckjes haelde se je deer uyt een hoeck , een stuck van ien leere lap,

En die settese deer soo hebbelijckjes op, met ien snap, Dat je niet iens kost sien, weer het verbrangsel was ebleven.

Deynck iens of me niet de hiele Worrelt om sulken vrouw souw geven ,

Ja al kostent me vijftigh gulden, als ick'er maer weer gesont mocht sien,

Ick souwse soo blijtjes geven, al souw ick se noch ergens haelen te lien.

Wanght, het is nouw sulcken slechten tijdt Keyeren! dat het is te beklaegen:

Het deer ongerdaeghs de harde Wynd nouw niet weer mijn hiele Turfschuer onger de Voet eslagen?

En moet ick deer niet sien, dat mijn schoone Bagger, die al mootjes droogh was eraeck,

Deur regen nouw weer tot klinck klare modder is emaeckt?

En het men Swager, onse Goolif Freecken, deer weer niet sulcken schae eleden?

Dat hy't in ien hiel rongt Jaer, niet weer in sel haelen, mit baggen te treden?

Ja wel kyek iens, sie soo veel komt ongs over, evenwel, wat selle we doen?

Die man die't ons ontnomen het, die ken het oock wel weer vergoen.

We wercken vast nacht en dagh, om aen het daeghlijcks kosje te koomen,

En dat wort ons dan sommis, op ien halfuur, weer soo lydigh ontnoomen.

Maer noch souw ick dat al temael kennen vergeeten, was onse Dibberig maer gesonght.

En och Heer, ick vrees se selt niet halen, wanght ick heb de hielen dagh eloopden as ien honght.

Om den Docter te vinde, en al mijn moeyten is verlooren:

Se sayde me, dat hy in de Brandewijn sat, en dat hy dan de bruy van de Pis,

Deer nee heb ick noch nee de Jeuden Docter eweeft, maer deer liep ick mee al mis:

Soo dat ick sonder hulp, weer nee huys toe sel moeten loopen.

Ick magh onderwegen veur ien halve schellingh Venetse Driakel koopen

(goet Want ick heb wel hoore seggen, die is mieft over al veur Dat geet dan heenen, nouw het roch soo weesen moet,

Och, dat ik mijn Wijfje maer weer gesonght moght vynden,
Maer

Mijn tanghtpijn, loof ick, souw deur de blye tynghe wel
heeft verfwynden. *Binnen.*

Derde Uytkomst.

Hans, met Jan in *Hanssops-kleeren* op de *Stellagie* uyt
elck met een *Viool*.

Ian. Dat gaet'er naer toe: sta ruym Mannen hier hebje de
Opper-Keuningh van de Water-Rotten.

Hans. Manierlich, manierlich, ont wacht euch vom mit
irren Maister zu spotten.

Man maght alles vertich, ont stemt ir instrument;
Want nar ich see, is hier noch gar weinigh Volch ontrent.
Daeromb wolmer eyn stuch, oder sway moescieren,
Nam mundus vult decipi, om das volch su attrahieren,
Ont wan mer gespielt haben, macht dan alsoo bald irren
Oratioon.

Ian. Alles is klaer, Miester; maer laat eens hooren,
staenw' al op een toon?

Hans. Ja Vraylich; Hef op, man spielt mich mit hupfer,
ont langer stredken.

Ian. Nouw vrienden, luyster toe, hier hoor je een ac-
coort van Gecken.

Sy speelen.

Ian. Dat's uyt Vrienden; wat dunckt? klinckt dat niet
bykans soo goet als een scheidt in een Mostert-pot?

Ja biget dat moet je bekennen; Hoe wel dat je misschien
wel weet dat onse Rutjert en Piet snot

Left een duël gehad hebben; om dat den een den ander
had verweeten,

Dat hy een blickaers had, om dat hy op een Tweebeende
Merry had geseeten

Want de heele weerelt weet wel, dat den Oliphant die in
Triangel gelardeert is,

Gansch geen gelyckheydt heeft met een Westfaels Konijn,
dat in een Varcken verkeert is.

En daerom plechtmijn Bestevaer te seggen: alle dingh
heeft sijn reden waerom dat men het seydt.

Het is juyft niet, dat ick fpreecken wil van die doodelijc-
ke ftrijdt,
Die den Almenack, propheteert dat'er ontftaen fel tuffchen
de Kickvorffen en de Rotten?
Want wat hoeft Jan Alleman met de Hoorn-beeften te
spotten,
De groote Turck heeft hem van fyn leven met de geboor-
te van den Anti-chrift niet bemoeyt;
Hoewel dat'er tyng is, dat hy onderdaeghs een paer
blauwe Kameelen heeft uytgebroeyt.
Want daerom heeft het Hof van Hollandt in de lefte ver-
gaderingh vafte beflouten, en voorgenomen,
De heele strandt van Katwijck met netten te behangen, uyt
vrees dat het van de Walviffen niet wort ingenomen.
Want de Duyvel noch fijn Moer en fouw niet konnen ra-
den of ick geck was, of niet,
Als hy anders niet als een van myn veeften in een ver-
groot Glaesje fiet.
En de reden die ick, na mijn verftant, daer of fouw kun-
nen geven,
Is, dat je van geen Amandeltaerten te backen, in 't heele
Martelaers-Boeck vindt gefchreeven.
En ick ken oock niet bedenken, hoe Duyvel dat het'er te
pas komen fouw,
Want het is noch wel drie maenden werck eer 't kermis is
te Soeter-Wouw.
En cy lieve seggh me toch eens: Wie heeft'er van fyn leven
van geleerde Luy hooren seggen;
Dateen Plat-luys, als hy broets is; meer als ten hooghste
drie Eyeren gelijk kan leggen.
Want dat is altydt een dingh, dat wis is, en dat de heele
weerelt weet,
Dan'er een Braeffem, noch Karper fal aefen op de lucht
van een fimpel fcheer.
En daerom dunckt my, fouw het een Geck wesen, die
om een wandelingetje te doen, de heele weerelt fouw
rontom willen gaen ftappen;
Want ick loof, hy had ten minste ses paer Offe-huyden
van doen, om onderweegen fijn Schoenen te lappen.

En dat noch het slimst van allen is, soo een Reys kan in geen veertien dagen geschien :

Want sy liegen 't, die seggen, dat men de heele werelt kan deur de bril van een kackhuys sien.

Neen Mannen, het kostt meer moeyten, gelijk ick Cortisanibus self geprobeert heb;

Want ick ben die man, die op een vliegende Plat-luys de heele werelt rondtom gevojaheert heb.

Dat ick nouw van fins was, te verhalen wat me daer al gebeurt is, en wat voor soort van Volck dat men daer vint, Ick wed', dat'er niemant onder je allen souw wesen, of hy souw schreyen als een kindt.

Daer om wil ick daer van swijgen; want dan was al je vreugde geschonden.

Maer ick sel eens gaen verhalen, wat voor kruyden en Balsfemen dat ik drie mylen buyten de werelt heb gevonden

Hier hebje altijd voor eerst een Olie, die de Naem van Patientie niet qualijck en past,

Want die daer maer drie druppelen van gebruyckt, die kryght op syn Kop sulken harden bast,

Dat hy, al wordt sijn Wyf ses mael of gesoent, niet eens en hoeft te vreesen,

Dat hy onder 't getal van de gehoornde beesten sel wesen :

En hier hebje noch dat Vrouwen Eeren-poeder, die hier een scrupel van neemt op den anderen dagh,

Die is haer Maeghdom soo wel bewaert, of het tusschen een paer Posteleyne Schottelen lagh.

En hier hebje weer in tegendeel een Quintessentie, getrocken uyt Paerlen en Diamanten

Die de eerlijckste Juffertjes leert, hoe dat men de werelt voort moet planten.

En hier sie je weer een andre substantie, die eertyts Henripzaet is geweest,

En dat is dat Souveryn Remedie, dat yemant in een quartier uurs, van een quacje keel geneest,

En daer toon ick je noch een Extract, getrocken uyt het Hamerslag van twee Smits, terwijl sy stonden en smeden

Die dat gebruyckt, heeft geen noot dat hy licht van een diepe slaep sel worden befreeden.

En Messieurs: of'er yemant onder u allen was, die noch niet na de Mode vryen kon,
 Soo heb ick hier in dit glaesje de Natuurlijcke Verf van den Cameleon;
 Die sulcken kracht heeft, dat het die geene, die'er sich meê bestrijcken,
 In een oogenblick tijds, een heel ander personnagie doet gelijcken.
 En behalven dese Speceryen, heb ick noch duyfent andre kunsten meer.

Die ick de Boeren om gelt, en de lief-hebbers om niet met allen leer. (pen,
 Gelijk als by Exempel; Een Mug als een Exter doen klap-
 Een Esel een Sarabande danffen; ja selfs, Spaensche Wijn uyt dat Vleefige Vat te tappen,
 Dat jy daer fiet, dat ick in mijn handen heb; En duncken je dese dingen vreemt,
 Soo heb je anders niet te doen, als dat j'er maer een Proef-je van neemt.

Hans. Halt oph, ir grobber Kherrel! ir bestialiteit su proponieren: (ren.

Ont halt dem maul, vom sachen der ir nicht kanst probieren. Wel wie seyt dat meer als jy, dat ik se niet bewijsen kan?
 En wil jy niet hebben dat sy van myn wyn proeven, ha daer, suyp jy se dan.

Hans. Hab das, is Bernhauter; solstu irren Meyster onmanierlich bejeegenen?

Ian. Als men van Stront praet, moet het dan juyft Bocke-voeten reegenen?

Hans. Steit oph: wie solst u machen, das ein Ezeleinner Sarabande danffen sol?

Ian. Wil je dat het Volck eens laeten kycken? Miestter kom springh maer eens een Capriol.

Hans. Pot tausent, ich woleuch alsoo bald, dijn schalcken kof versetsen,

Ian. Ja praet jy wat, met woorden sul je langh vechten, eer je my sult quetsen.

Maer Miestter! kom, treves, en een eynde van 't vecht: Ick heb een vraegh aen je te doen, daer ick wel wouwdat Je my eens op onderrecht.

Hans

Hans. Spreght vraylich: man wacht euch, von mit irren Meister dem Nar su spielen.

Ian. Souw je wel raedt weten om een Scheet in twee parten te dielen?

Hans. Ir Groffer Nar! was vraegh is das? wo nien, wie kan das gescheen?

Ian. Vangh jy de eerste die ick laet, in jouw Neus: soo hebje twee parten, in elck Neus-gat een.

Hans. Myn Zeel, soo ick 's nicht om diesem geselschap liet verblyven,

Ich hachten den schender to poeder.

Ian. Nooyt Soldaet sturf' er van kyven:

Heb je wat op my te seggen, hier ben ick, kom ruck maer een reysje van leer.

Hans. Gar wol, wir wollens feen.

Sy trecken van Leer.

Ian. Neen, neen. Wat Hencker jy komt te veer.

ICK wil eerst om alle onordre te verhoeden, een Accoort met je gaen maken:

Sie daer: Een Schelm sel het wesen, die eerst over deese schreef sal raken:

En laet dan eens sien, wie dat van ons beyde Miestter is.

Hans. Ich see wol, das mit Narren kein eer su behalen is
Halt mich dem maul, sach ich andermool ont wolt mich nicht errompieren,

Ich wol aber meiner Medicamenten aen dem Volck offerieren.

Hy spreeckt tegen 't Volck met een Flesje en sijn Brieven in syn handt.

Es ist nich nootigh, ir Hern! dasich euch myner groffer sachen mach bekant,

Want die selbige sunt genoegh verspryt durch diesem gantschen Landt.

Aber of yemant mijner konst nich gelauft ir Hern! Da sunt myner Testimonia, myner Seegelen, ont Breeven:

Der sijner Keyserlicher Majesteet, mit eigener handt hadt onderschreeven.

Da mit ben ich, su Wittenbergh, der Medicijnen Doctor
gepromoviert:

Om den eenigen dem Maul su stoppen, der mijner loffi-
cher Naem blamiert

Sed propria laus fatet. Daerom wol ich mir selben nicht
prijfen.

Sed ad Rem. Hier toon ich euch ir Hern, den oprechten
Lapis Philosophorum. Mit dijfen stijn, mit dijfen,
Kan ich gesont maken der gequelt sunt, mit das *Podag-*
ram.

Das ist ein Heylsaem *Secretum* tegen dat dijbelt *Ischiaticam*
Da mit mach ich das *Morbum Gallicum* ganstich verdwijnen.

Jan. De Geck wil een ander van de Pocken genesen, en
hy weet geen raedt voor de syne.

Hans. Das ist ein *Medicamentum Catholicum*, Hern: Ont
keyner sieckten im den genschen welt.

Der ich da mit nicht geneis; of ich wol nicht einer stiber
aen gelt.

*Terwijl hy dit spreekt, komt Tewis de Boer
uyt, die met oopen Mondt en Ooren hem
aenhoort.*

Ont ir Hern! hier hab ich einer anderen *Quintessenciam*,
getrochen aus nein ontfwanstich Heylsamer krauden,
Das man alleinich gebraucht, is goet voor den benauwen,
Gequetsten, gestossen, geslagen, gekurven, ont gehaght,
Macht das man ein wynich, warm ontsrycht das op dem
wonde, das geneift, ont versaght,

Binnen vier ont swantich uuen elle quetsuren, oder de
Dybel hool mich, oder de brandt wol der in vooren.

Tewis. Wel hier kom ick recht te slaegh; Nouw is mijn
Reys noch niet verlooren;

Weet die man over al raedt toe, soo weel hy oock wel raet
veur onse Dibberigh en voor myn,

Ick moet hem een rys aensprecken. Want ick loof dat
moet aleen gelieft Doctor sijn.

Maer evenwel, daer sel hy noch wat seggen, dat moet ick
lijkwel noch eerst iens hooren.

Hans. Hier hab ick noch ein andren Compositioon, ir Hern:
der ick euch alsoo baldt wol verklooren.

Das ist das Moogden-wasser, das aller Vrouwlicher ge-
brechen Curriet

Ont da des halben, vom dem Jonffren, voor ein grosser
Arcanum wert ge-estimiert

Das macht euch das Mutter-spul, in einer Oogenblich ver-
swinden.

Ian. Juffrouwen! als't je daer schort, soo hoef je by hem
niet te gaen, by my kun je dat voor niemendal vinden.

Hans. Sagh ir Hern! ont aenschouwt mir nor einmool
diesem Compositioon;

Das ist ein Wasser, getrochen per dem Distillatioon.

Aus dem vermaerden Keysteyn, vom dem Erntfeiten
Jonck-Hern Meyster,

Mit diesem geneir ick, aber sonder Instrument, oder son-
der Pleyster,

Alle gevaerlichen keyen, der euch in den kof sitfen ver-
borgen.

Strych het vom diesem abondt vor dem kof, ir Hern! ont
morgen, (vallen.

Wol ick wedden, sol dem key vom selbst aus dem Hirnen
Daerom ir Hern! isser yemandt onder euch allen,

Der dem key in dem kof te viel vexiert,

Kauft vom diesem mijnen Balssem, kauft kauf, ont probiert;

Vor einer Schelling an gelt, kont ir diesem Fleslin bekamen

Kauft aber vraylich, ont wolt euch vor diesem Geselschaf
nicht schaemen,

Soo euch dem key luttert: Aber es ist jet sonder nicht mier
eyner schandt:

Want dem key wordt gedragen, vom den Grosten vom
diesem Landt.

Ian. Het moet toch wesen, dat hy meent dat het geer
schandt is; of't is wis dat hy die Balssem selfs nooyt ge-
probeert heeft.

Want het is goet te hooren, dat hy se voor sijn eygen kop
van sij lneven niet gesmeert heeft.

Hans. Daerom wol ir geholpen zyn, ir Hern! so most ir
kauffen: (verlauffen.

Aber so nicht, soo solst ir dijn eygen geluk ont genesingh

Tewis. Ick had hier een beet je Pis, *Domine Doctor!* die
souw ick vragen, of je iens bekyken woudt,

Ian. Dit sel Pisbekyckers hantgift wesen Vrienden, staen
wy nouw niet stout? (ne,

Hans. Gar wol las mich seen, Man, vom wim is diesen Uri-

Tewis. Mijn Wijf heeft se te nochtent eloft, mijn Heer!
om U E. te dienen.

Ian. Die Pis sel hem toch wel dienen, Vriendt, al is het
maer, om jouw wat gelt te kloppen uyt je sack.

Hans. Ich see, das ir Wyb, hat ein gar grosser ongemack.

Tewis. Dat is waer want sy is soo ongemackelijck, dat se
niet een oogenblick stil kan leggen,

Ian. Als de Doctors de Pis bekycken, is dat altijdt het eer-
ste dat sy seggen.

Hans. *Hic abundat Spiritus Accidus*, ont das gar nicht goet!

Tewis. Sulck Latyn moest' er niet veul komen, of ick ver-
lies myn heele moedt.

Hans. Potstaufunt, was see ich? *Hypostasis est nigra, & ad-
modum inaequalis.*

Tewis. Och: soo sy maer niet uyt haer quael, en al in's
Hemels Sael is! (guiert.

Hans. Haer *Calor Nativus*, vrees ich, is also bald ge-extin-

Ian. Waer Duyvel of de vent de woorden van daen verfiert,

Tewis. Hoe steet het, Heer Doctor? isser noch wat hoop
van leeven?

Hans. Wo vrailich, Ich wol euch daet zoe, nicht mier,
dan diesem Fleslyn geven.

Want es ist nicht mier dan einer grosser *Obstruction*

In dem Matrice: *Verselschaft*, met einer vehementen *E-
stuation*. (stygen.

Der ettelicher grobber *fulgines* macht nar dem Hirrnem su

Tewis. Daer kan ick seer luttel van verstaen, en daerom sel
ick de helft' er wel van swijgen

Maer, myn Heer! mien je seepet dat haer dat genesen sal
van de sieckte die haer quelt.

Hans. Vrylich, want es ist kein solchen Medicament in
dem ganschen werlt,

Es sol binnen ein dagh , oder fwey , irren Wyb volkomen
lich geneifen.

Tewis. Och, fo dat weer is , hoe fel ick jou over al pryfen!
Ick wed'er wort van fyn leven niemant , als jy ; op ons
Dorp ehaeldt.

Maer ey lieve , seg my nouw eens , hoe moet ick het ge-
bruycken ? op dat'er niet an en faelt.

Hans. Ir solst da vom ein droppel , oder fwey , in bier,
oder in Wyn , warm vermengen.

Ont das irren wyb , swymool dooghs , 's morgens , ont
des abonts , su brengen.

Tewis. Wel nouw dan ; soo heb ick aers niet te doen , als
dat ick je pas je gelt.

Maer evenwel , ick heb daer fulcken quaejen Kies , die
my den hielen dagh soo het equelt ,

Ick wouw wel dat je deer iens na saeght , of je me daer ook
van soud kunnen verlossen , (grosfen,

Hans. Gaep ein mool , wir wollens feen. Ich see hier ein gar
Ont verrotter keele , der ick euch nootfaekelich moet auf-

rucken mit disem Instrument ,

Tewis. Ja wel ick weet niet , Heer Doctor : ick ben het
eten met al myn kiesen soo ewent ,

Dat ick loof , dat hy my quaelijck fel komen als ick'er een
van fel missen moeten.

Ian. Daer meê raeckt syn heele slaghorde van Stront-
kauwers , in roeten.

Tewis. Maer souwer anders geen raedt weesen , om my
te verlossen van die pijn ? (zyn.

Hans. Nein das ist onmooglich ont das kan anders nicht

Tewis. Ja maer ick vrees , je felt me so ellemens seer doen.

Ian. Ick wed , sijn kies die belooft al , dat hy't van sijn le-
ven niet fel meer doen.

Hans. Kein noot ; kein noot set euch man nedder. Kom
Jongh krygh myn Instrument.

Tewis. Ja wel : ick sel't dan wel moeten doen , als je my
aers niet helpen kent.

Ian. Daer Miestter ! daer is je Nyptangh , daer je de keyen
meê pleghr uyt te trecken.

Tewis. Ey handelt my wat sasses ; want met een kies isser
see per gien gecken.

Hans. Halt euch man stil; es wol wol geen.

Tewis. Ay ay ay ay ay ay.

Jan. Ommers isser niet, dat de stem van een mensch soo wel kan na aepen, als een Boer, en een Papegay.

Hans. Daer ist der schender, der euch so viel heft doen lyde.

Ian. Bloet Miestre! ick souwje raden, dat je die kies in 't koooper soud na laten snyden.

Om hem in Print in je Boeck te setten: die je haest uyt sult laten gaen.

VVant een groote kies, sel soo wel in uwe, als een groote wurm, in Beverwycks observatien staen.

Tewis. Gans lyden is dat trecken! ick vrees dat mijn kaec-
kebien uyt het lit sel wesen. (vreesen)

Hans. Es ist kein swarigheydt: ir hoeft daer nicht voor su

Tewis. VVel hoe veel moet ick je nouwgeven? en segh me toch de neeste prijs.

Hans. Ir solst mich nich meer geben, dan einer halben Ryxtaller, vor diesen rijs.

Tewis. Ey seecker dat is te veel: Een paer schellinckjes denck ick, daer selle wel me accerdieren.

Hans. Ich kan es nicht minder getuygen; Ont wolt daer ir selbst mit contentieren.

Hy geeft hem het Geld.

Tewis. Ey je hoorden oock seeper wat compassie hebben, met een armen bloedt,

Die ten minsten een paer dagen om een halve Rijxdaelder wercken moet.

Ian. Soo dat je seggen wilt, dat je weynigh gelt hebt om onste betalen?

Wel, dat ick je eens een kunst leerden, daer je gelt genoegh by kost halen,

Wat souwje my willen geven, soo ick je die dadelijck leer.

Tewis. Och dat souw wis tovery wesen; neen dat leer ick nimmermeer.

Ian. Neen, neen, je selt sien, dat'er geen tovery ontrent sel wesen;

En als je dat kent, soo hoef je van je leven voor geen armoete vreesen.

Tewis. Wel, als jy dat kant doen, soo ben jy ommers mede al rijk;

En even wel eysch jy my soo veel gelt of, dan doe je my ommers ongelijk. (sen?)

Ian. Wel wat meen jy? dat de kunst niet betaelt moet we-

Wel, als dat niet en was, waerom souwen wy Meesters dan soo worden geprefen? (gemien.)

Neen vrient daer moet loon wesen, aers wier de kunst te

Tewis. Welcke daer, als jy my dat leeren kent, dit sackje met gelt wil ick'er noch an versien.

Ian. Dat socht ick maer. Wel kom an. Ick sel je maer eenige woorden leeren seggen,

En soo dra als je die geseyt hebt, sel je stracks een Ryxdaelder in je sack vinden leggen.

Maer als j'het nouw kent, soo meug je het niet meer doen, als tweemaal daeghs.

Tewis. Dat is een Ducaet op een dagh: bloedt, hier raeck ick te degen slaeghs.

Nouw wacker dan, leer het my stracks; ke daer, dit sackje is tot jouwen besten.

Ian. Voor eerst moet je dit doen: mack al die selfde gesten Die jy my fiet maken; en spreek my al myn woorden na.

Endaer na sel je sien, of ick in mijn kunst niet vast en gae.

Hans. Pots hondert dybel, was of dem Nar mit diefem Baur sol machen. Ich wol s' ein mool ansehn.

Ian. Stil Miestre, houw je maer sonder lachen.

Nouw kom steek altiit voor eerst je rechter arm, met je slinker voet voor uyt.

En spreek nou al mijn woorden na, in het selfde geluyt.

Hy seyt hem dese nawolgende woorden, wordt voor wordt nae die Jan hem voorseydt, die hem ondertusschen onder eenige vreemde postuuren een Ryxdaelder in sijn sack laet vallen.

Jan en Teewis.

O Plantynus. Baldewynus. Marssepynus. Almanack.

Wyl ick om kijck. Wyl ick krom kijck. geef my strack.

En soo daedlyck, wel genaedlyck. Een Patakon in myn sack.

Ian. Dat is genoegh. Kom voel nouw eens in je sack, of j'er geen gelt in sult vinden.

Tewis.

Tewis. Biget, daer is een Rijxdaelder: Hier wordt ick de rijkste van mijn vriden.

Gans lijden, als onse Dibberigh, dit miraeckel sel komen te verstaen,

Ik wed, dat sy, al was sy doot, uyt het graft van vreugde weer op sou staen.

Jan. Kom maetje! waer is je sackje met gelt? kom wil je dat hier eens langan?

Tewis. Ja ke daer, ick schenck het je van harten; want ick hoop het met de intrest wel dubbelt weer te ontfangen, En daer mee loop ick met kunst met al, soo daedelijck na mijn wijf,

En jaegh haer door dese tynghe de sieckte van het lijf. Maer evenwel; my dunckt de woorden die zijn my bykans al vergeeten, (ter weten.

Ik wou wel dat je se my eens opschreef, dan sou ick se be-

Jan. Kom garen. Ick heb hier wel een Potlootje; blyf daer maer een beetje staen,

Hy schrijft wat.

Sie daer hebje het; daer kun je nouw gerust op heenen gaen.

Tewis. Godt loont vriendschap, Nouw, goejen dagh alle bey; en daer meê stap ick heenen. binnen.

Jan. Jy oock soo. Kyck hoe loopt den Kinckel; of hy't loopend vuur had in sijn beenen (siert;

Wel wat dunkt'erje af Miestre? is die vont so qualijk ver-

Hans. Mijn zeel, ir bist werdigh *Magister* in dielem kunst su werden gepromiviert;

Hil der Hupscher Kherrel, ich wol euch su grosser Hern machen.

Jan. Souw hem dat Beursje niet te vriendelijck in de oogen lachen?

Ik loof het by mijn keel; en dat by my daerom so flatteert. Trouwens, ick magh den armen duyvel de helft geven; want de eene gaudiefs-kunst is d'andre weert.

Want ick meen dat onse Ambachten, al ten naeste by op een uyt sullen komen.

Sie daer Miestre, daer is het Beursje: Ick weet wel jy bent van de vroomen,

En daerom leg ick'er jou de helft van goejer harten van toe.

Steeck het in je sack, en bewaert het voor myn helst toe
flusjes toe.

Hans. Gar wol ich wol vom gelychen euch al myner kun-
sten communicieren,

Ont al onsen *lucrum* mit euch dividieren.

Man kom, las nor geen, ich see, es ist al tsijt,

Das volch wol nicht mier kauffen ont ich hab grosser apertyt

Daerom nemt al onser schaen, ons las ons na haus su geen.

Jan. Gae jy maer voor uyt. Ick sel al het goet wat gaen
binden by een,

En je soo daedlijk volgen. Want eer ick noch henen gae,

Moet ick dit volck noch wat toe snacken: want ick sie sy
wachtender na.

Hans. Gar wol; volgh mich alsoo bald; ich wol euch su
haus expectieren. *binnen.*

Jan alleen:

Daer bruyt mijn Mof na huys; met sijn ouwe almodische
gieren

Maer seg nou eens recht op vrienden: Heb je van je leven
wel natuurlyker weerga van den Fulpen Efel beleeft?

Dunckt je niet dat mijn Baes met dat Beest een groote ge-
lijckheydt heeft?

Want sy meenen allebey, dat haer Backhuys en haer ma-
nieren soo dubbelt ondieft sijn,

Dat al de Juffrouwen die haer sien, nootfaeckelijck moe-
ten op haer verliest sijn.

Ook meent myn Baes dat de grootste Juffrouw van de Stad
hem niet sou kunnen ontgaen,

Had hy sijn Vaer hier in de Stadt, of was hy niet uyt Mofse-
land van daen.

Want de Juffrouwen worden dickwils door dat volck be-
drogen: Meenende dat soo een gebraden Haen tot de
ooren toe vol splint is

En daer na bevint men, dat haer opsfnyery niet als roock en
wint is.

En dat sy niet dan een el vyf of ses Fulp hebben om het lijf,
Want dat volck raect door haer kleeren alleen gemeen-
lijck aen een Wijf.

Maer Bloedt, konnen de Juffrouwen soo een Personagie
 eens sonder sijn kleeren aenschouwen,
 Ick loof vastelyck, dat se hem niet, als voor een gevilden
 Eesfel, souden houwen.
 Nouw evenwel dat is tot daer toe: 't schijnt wel de werelt
 is thans soo verkeert,
 Dat men de Persoon minder, dan sijn geldt en sijn kleeren,
 estimeert.
 Trouwens wat roert dat my: Ick weet wel dat ick de for-
 heydt van de werelt niet sal kunnen veranderen:
 Daerom wensch ick je altemael wel eerbiedelyck een goe-
 jen avondt met malkanderen.
 En soo u dese snaeckery eenigh fins wel behaeght heeft.
 Soo versoeck ick, dat je elck malckaer eens een paer soe-
 nen ongevraecht geeft.

A N T W E R P S
 G E D I C H T,
 D E N
 M U N S T E R S C H E N
 T R O M M E L S L A C H
Op den Hollandschen Toon.

DEn Hollandschen Viskop
 Wilt tegen den Bisschop
 Schuym-becken en rasen,
 En tieren en blasen,
 En knorren, en morren,
 En kijven, en snorren,
 En kauten, en praten,
 Dat hy met Soldaten
 Te voet en te peerde,
 Te vyer, en te sweerde.
 De Geusen wilt dwingen
 Om reeck'ningh te bringen,

Om datse voor defen
 In 't Landt sijn gewesen,
 En Kercken, en Dorpen
 Te grond'afgeworpen;
 Gehagelt, gedondert,
 Gestolen, geplondert,
 Met moorden en stroopen
 Het Landt afgeloopen;
 Met voeten, en handen
 Van Boeren te branden;
 De Kloofsters geschonden
 Als woedende honden!
 En Kelck, en Cibooren
 In d'asschen doen smooren
 Als grimmende Urcken,
 Dat noyt noch geen Turcken
 In Christene Landen
 En deden die schanden:
 De Hemelsche Spijse,
 Op Ketterische wijze
 Getreden met voeten:
 Ghy sult dat nu boeten!
 Ghy full'et ontgellen
 Ghy boose gefellen!
 Dat stinckende Vissop
 Seght tegen den Bisschop:
 Gaet leeft u getyen,
 Gaet Vormen, en weyen.
 Verkeert uwen Deggen
 Ick Kruycen, en Vleggen.
 Maer wacht u, maer wacht u!
 Hy is op de Jacht nu,
 Hy sal u wel krygen,
 En stille doen swygen:
 U seer vremde treken
 Sal hy nu wel wreken.
 Hy sal u wel leeren
 U leeven verkeeren!
 Dat spijt uwe neusen,

Ghy duyvelsche Geusen,
Ghy pestige Ketters,
Ghy Beelden Verpletters,
Ghy Branders, gy Stoochers,
Ghy Nickers, ghy Roockers,
Ghy Roovers, ghy Branders,
Ghy boose Aenranders,
Ghy grypende Poeffers,
Ghy itinckende Stoeffers,
Ghy dwalende Gecken,
Ghy gierige Vrecken,
Ghy bloedige Tygers,
Ghy Waerheyt verfwygers,
Ghy Sacke vol leugens,
Ghy valsche Gerugens
Ghy boose Rebellen,
Ghy Sathans gefellen,
Ghy boosheydt betrachters,
Ghy Princen Verachters,
Ghy valsche Rabauwen
Ghy grypende Klauwen,
Ghy onheyl-Beramers,
Ghy rechte Belhamers,
Ghy Roepers, ghy Tierders,
Ghy Kercken Schoffierders,
Ghy Roovers, ghy Capers,
Ghy Priestres-betrapers,
Ghy Geeffel der Landen
Vol on-eer, en schanden,
Ghy Fielen, ghy Schelmen
Nu moet ghy bedwelmen,
Men sal dat niet lijden,
Men sal u kastijden,
Al roept ghy genade,
Ghy komt nu te spade:
U klagen, en kermen.
Verdient geen ontfermen;
Ghy sull'et betalen
Dat sonder te faelen,

U moorden uw hangen,
 U pramen, u prangen,
 U worgen, en keelen,
 U rooven u steelen,
 U slaen en uw moorden,
 U keetens, en boeyen,
 Dat sal u vermoeyen,
 U picken, u stroopen,
 Seer duur sult bekoopen.
 Men sal u wel hebben,
 En krygen in 't webben,
 Wy houden goey teeck'ning,
 Sa doet ons eens reeck'ningh,
 Brenght over u Boecken,
 Men false doorfoecken,
 Wy fullen 't wel maken,
 Naer uyt-wijs der faecken:
 Of doet u verschooningh
 Aen uwen Heer Koningh.
 Roept: *Lacen, och armen,*
Wilt onser ontfarmen.

U Y T.

EEN

EEN HOLLANDSCHE
V U Y S T S L A G H;

op een Brabandsche Koon.

O F A N D E R S :

Refonnantie van den Munsterschen,
T R O M M E L - S L A G H,

Op den Hollandfchen Toon.

EEn Antwerpfe Mis-pop,
Een Swijn van den Biffchop,
(Om Ravens te aefen.)
Derft hier komen raefen,
En gnurcken, en knorren,
En fchelden, en morren,
En kyven, en kauten,
Met Rymen vol fauten :
En maeckt flechs wat veerfen
Voor Hollandsche Neerfen.
En leydt hier te fingen
Van Geufen te dwingen,
Als of Meefter Barent,
Die roovenden Arendt,
Sijn grypende pooten
In Steeden, en Slooten
Soo lich'lyck fouw krygen,
Als hy ons kan drygen.
Neen Antwerpfe Trommel;
Alwaer jy de Drommel,
En Barendt fijn Besje,
Soo fult ghy het Nesje

Van Holland niet flooren,
 Schijt al uw Cibooren,
 Daer Priesters, en Papen,
 Mee speelen als Apen.
 Men sal in uw Kelcken
 De Swijnen noch melcken,
 Wanneer ons uw landen,
 Weer komen in handen,
 Dan sal men uw wijfen,
 Wat Hemelsche spijsen
 Dat Papen, en Fielen,
 Soo Godloos vernielen;
 Wyl sy die door't backhuys
 Sleghs senden na't kackhuys,
 Als zijnd' een Godtloosheyt,
 Vol duyvelsche boosheyt,
 Die sellefs een Heyn
 Sou moeten beschreyen,
 En die dese blinden
 Noch Christelyck vinden.

Maer segt eens, ghy Uylen!
 (Wiensjancken, en huylen
 Voor beelden, en Poppen
 Wiens suchten, en kloppen,
 Op Wambais, en knoopen,
 Wiens rennen, en loopen
 Om Jacob sijn schelpen,
 Alsoo veel kan helpen,
 Als of ghy de sticken
 Eens vaet-doeks gingt licken)
 Wat komt u doch over?
 Dus langer hoe groover,
 Op Hollandt te schelden?
 Of meent ghy als Helden,
 Met vloecken, en rasen,
 Ons hier te verbasen?
 Ba neen doch; wy schijten
 Eens in uw verwijten;
 Want 't kan ons niet deeren;

Aen rock of aen kleeren ,
Of ghy ons voor Keters
Voor Beelden-verpleeters,
Voor Branders voor Stokers,
Voor Nickers, voor Rokers,
Voor Roovers, en Branders,
Komt schelden, of anders :
Ghy mooght aen die gecken
Der maerfen eens lecken.

Gaet bruydt met je Trommel,
Vol Antwerpsgerommel,
Indien ghy wilt kijven,
By Lepel-straets-wijven ;
Waer dat ghy by Bayken,
By Jenne, of Mayken,
(Daer ghy by verkeert hebt)
Dat deuntje geleert hebt.

Het schijnt dat uw Keel is,
Als die van Broer Kneelis.

Die nimmer de Staten
Met vrede kon laten,
En altijd met schande
De Princen aenrande,
Die was in die tyen
Wel fix op't kastyen,
Op Nonnen, en Queefels,
Dat Iappen, en veefels.
Haer 't Aersgat afhingen :
Maer wilt ghy die dingen,
Van Barendtjes weegen,
Ghy ons hier doen bleegen,
Soo maeck j' een collatie
(Behouwens uw gratie)
Wiens droevige botheyt
Wel toont dat ghy sot zijt.

Want Fijn Man ! al willen
De Nonnen haer Billen
Dat quisplen, en streelen
Der Papen wel veelen,

Soo weet ghy wel beter,
 Dat ons soo de veeter,
 Door schelden, en drygen,
 Niet los is te krijgen :
 Oock mooght ghy wel weten,
 Dat Hollandsche scheeten,
 Uyt 't Aers'gat der Geusen,
 Met Brabandtsche Neusen
 Soo slecht accordeeren,
 Dat ick wel derf sweeren,
 Dat ghy haer uw klouwen,
 Van 't gat wel sult houwen.

Des komt geen genade
 Ons thans noch te stade ;
 Gelyck sy na deesen
 Aen u wel sal wesen,
 Wanneer men eer lange
 U licht sal sien hangen.

Wel houd dan goe teek'ning,
 En schrijft vry die reeck'ning
 In 't blad van je balge,
 En hanght 't aen de galge.
 En laet in die boecken
 De duyvel dan soecken,
 Wat quaets ghy in uw leven
 Daer in hebt geschreeven ;
 Soo sult gh' uw papieren,
 Gedoemt sien ten viere,
 En ghy aen den Koningh
 Van Heyntje-mans woningh,
 Langh roepen *Och armen !*
Wilt onser ontfarmen.

THALIA
of
Geurige
LANGGODIN
Trade Deel.

MADAME
&
MADAME
MADAME
MADAME

TWEEDE DEEL
VAN
THALIA,
OF
GEURIGE
SANG-GODIN,
VAN
W.G.V.FOCQUENBROCH.

Fumus Gloria Mundi.

Van nieuws oversien en verbeterd.

t'AMSTERDAM,

By } DAVID LINDENIUS, in de Lombert steeg, en
ANDRIES VINCK, op de Uytrechtse straet,
Boeckverkoopers. 1679.

TWENTY DEER

AND

THEY ALL

OF

GENESEE
SANGS

AND

THEY ALL

THEY ALL

THEY ALL

THEY ALL

THEY ALL

THEY ALL

KLINCK-DICHTEN;

Op de

GEURIGE ZANG-GODIN,

Van den HEERE

Dr. W. G. V. FOCQUENBROCH,

Fiskael op de kust van Guinée.

Aen de

LIEFHEBBERS.

Lief-hebbers van een klucht, en drooge snoeperyen,
Komt voegt u aen den disch: Thalye schaft hier
milt.

Papier-bancket op, dat elck smaeklyck en gemilt

De Gasten kan versaen by leeden en by ryen:

Vint dan uw honger smaeck in deese snaeckeryen,

Door FOCQUENBROCH geteelt, die soo sijn u-
ren spilt.

En streckt een deken aen het vaersmaeckers gilt.

Herwenscht u Brero niet, noch sijne boerteryen,

Die loopjes sijn vermust voor lieden, net van tael;

Dese Arts en Dichter, dese Duytse Martiael,

Deckt ider, naer sijn smaeck, scherp, serp, of heet, of doof is

In sijne Zang-Godin, sijn leste Testament,

Een beter tafel, dan men elders is gewent,

Versien met Celery, Smoock, Oesters, Sprout, Ansjovis.

GEURIGE KANGGODIN Aen de

JUFFERTJES.

STeê-Juffers, happig goet op loopjes en genuchjes,
 U aan het oor gelêlt by heele manden vot,
 Daar men van sulcken taal geen schatting geeft noch tol,
 Ziet hier een vollen sack van levendige klugjes,
 De pen van FOCQUENBROECH, soo geestigjes, zoo vlugjes,
 (Nu Fritons boeveklock door baren, woest en dol)
 Hem gaat geleyden met sijn kaacken, stijf en bol,
 Schaft u voor sijn vertreck dees' kittelende lugjes.
 Leest nu, bekoorlyck goet, in kamer en salet,
 Daar uw nieuwsgierig oog geen merck paal wordt geset,
 En gy moogt lesen sonder op uw' wang te bloosen;
 En sietge uw' Speel-genoodts, of wie't'er voek naar maackt,
 Door een verhoolen vlym en loopje fix geraackt,
 Bedanck den Arts, die u schonck doornen aan de Roosen.

A. MOONEN.

T Y-

T Y M O N

Van

L U C I A N U S,

Tooneelsche-wijs uytgebeelt door de saemen-spraeck deser navolgende Persoonen.

Tymon, een geweefene Rijckaert,

Jupiter, een Heemel-vooght.

Mercurius, sijn Soon, en Boode.

Plutus, de Rijckdom.

Armoede, een eerlijcke Vrouw.

Gnathonides, een Pannelicker.

Philiades, een Pluymfrijcker.

Demeas, een Orateur.

Thrasicles, een Philisooph.

Blepsias, meê, 't een, of 't ander.

De rest die niet en spreeken sijn stommen.

T Y M O N alleen in het Landt delvende.

Jupiter! Patroon der Gooden!

Wel waert ge-eert, bemint, gevreeft;
Mits ghy aen elck, die 't had van nooden,
Steets Vriendt, en Hofpes sijn geweest,

O ghy verstoorde Blixem-Braecker!

Wolck-Scheurder, felle Donderaer!

O wind! ô Storm! ô Buyen-maecker!

Aerd-schudder, trotsen Haegelaer!

Of soo u immer de Poëten

Noch voor uw Doop-naem (dat 's Jupijn)

Een andre naem te geeven weeten,

Voornaemlijck als s'in 't Rijmen sijn:

Want dan ist dat s'u vaeck herdoopen,

En Namen geven na haer sin,

Want heeft hun Veers een scheurtjen open,

Daer steecken s' u gevoeglijk in.
 Waer is nu 't kraecken van uw Donder?
 Waer nu uw Blixem, en zyn Vuur?
 't Geen eertijts werckte soo veel wonder,
 In meenigh vreemden avontuur?
 't Schijnt, of sulcks nu maer beufelingen,
 En niet dan enckele droomen syn,
 Daer de Poëten slechts van singen,
 Gelijck van Sproockjens sonder schijn:
 Want 'k weet niet waerom dat uw pijlen
 Die ghy (tot straffen toegerust)
 Wel eer soo vaeck op aerd deed ylen,
 Nu leggen kont, en uytgebluft:
 En dat ghy niet wat gloende straelen
 Hebt in uw Magazyn bewaert,
 En die, tot straf, niet neer doet daelen
 Op soo veel Monsters hier op Aerd.
 Hoe sult ghy dulden, dat na deesen
 Het heyl-loos volck dat hier beneën,
 Eer 't vuur sal van een fackel vreesen,
 Ja eer het rollen van een steen,
 Dan wel uw Blixem, en uw Donder?
 Ja dat het u niet, maer 't geval,
 (Al smet ghy d' Aerde 't bovenste onder)
 Slechts hun verdelging wijten sal?
 Sult ghy uw Godtheyt sien ontkennen,
 En lastren, of j'er niet en waerd?
 En nimmer met uw Blixem schennen,
 Die u verachten hier op aerd?
 Heeft Salmeus u voor deesen
 Niet blijckelijck genoeg veracht?
 Wanneer hy uw gelijk souw weesen
 Soo wel in Godheyt als in macht?
 En waerlijck 't was niet sonder reeden:
 Want wie souw u verachten niet,
 Wyl ghy de schelmen hier beneden,
 Met toegeloocken oogen fiet?
 Ghy suft, en slaept, gelijk die geene
 Die door een hoogen ouderdom

Sien al haer lust en kracht verdweenen,
En kijckt niet meer naer't Aerdriek om.

Wel eer, in 't jeughdighst van uw jaeren,
Wanneer uw geesten, en verstandt,
Noch vlugh, en op haer sneedighst waeren,
Toen hield gh' haer beeter in den bandt.
Toen liet ghy d'ondeught niet geworden,
Mits doen de Donder uyt uw vuyft
Haer steeds langhs kop, en ooren, snorden;
Toen was 't, dat ghy als onbesuyft,
Met Haegel, en met Blixem straelen
(Die ghy gestaegh gelijk als saedt
Haer liet op neck en schouwers daelen)
U wreecker toonden van het quaet:
Toen deed ghy vaeck het aerdriek beeven,
Ja splijten met een gram gemoedt:
Toen, door uw wraecksucht aengedreeven,
Liet ghy by wyl een waeter-vloet
Ten top der hooghste bergen kruypen,
Waer door ghy 't aerdseh, en Godloos saet,
Vaeck deed by duysende versuypen,
Tot straf van soo veel heyloos quaet.
Hier uyt deed ghy die schip-breuck koomen,
Ten tijde van Deucalion;
Waer door, uyt het geweldt der stroomen
Een schuytjen sich nauw bergen kon;
Waer in alleen noch was beslooten
Het overschot van 't aerdseh geslacht,
Waer uyt daer na is voort gesprooten
Een Saedt, dat u noch meer veracht.
Ja, 't geen u voor uw oogen-luycken
Te recht met sijn ontrouwheydt loondt:
Wijl niemand u doet Offer ruycken,
Noch oock uw Beeltenis meer kroondt
Met blaen van Eycken, en Olyven,
Ten waer noch in 't Olympisch Spel:
Schoon d'Eer, die fy u daer toe schryven,
Meer uyt gewoont geschiet, dan wel
Uyt eerbied, en Godtsdienstigheeden.

In't end, men tracht, ô braefft der Godn!
 U, als Saturnus te vertreedden,
 En u te schoppen uyt uw Troon.

Doch schoon gy selfs seer wel kund weten,

Hoe vaeck s'uw Tempel, en Altaer

Geschonden hebben, en versmeeten,

Ja hoe uw Beeldt sefs, vaeck gevaer

Geloopt heeft, van door hun handen

Op den Olympus te vergaen,

('k Laet staen, dat men het Offerhanden

Of eer souw hebben aengedaen)

Soo bleeft ghy doch soo luy, en leedigh

(Ghy, segh ick, die een Blixem voert)

Dat ghy dit aensaeght, eeven vreedigh,

Als of het werck u niet en roert;

Ja, of ghy buuren had, noch honden,

Die, opgeweckt door uw gerucht,

Die schenders niet vervolgen konden,

Wijl hy sich packten op de vlucht.

Maer neen, Jupijn, die van te vooren

Dien dappren Reusen-dwinger was,

Sat licht en krauwde bey sijn ooren,

Of 't quam sijn Hoogheydt niet te pas

't Geweer te haelen van de Wanden,

Om haer te maelen eens tot puyn,

Die hem in spijt selfs van mijn Tanden

Het hayr vast schooren van sijn kruyn.

Of daer was licht weer een Euroope,

Die hem, ontsteecken van de min,

Licht weer voor Bul langhs 't Land deê lopen,

Tot honger van sijn Gemalin.

Of licht was hy in Gouwe Reegen

Weer in een Maeght haer schoot gestort,

Om jaer sijn dartle lust te pleegen,

Terwijl men hem sijn kneevens kort.

En dit sult ghy noch langer lyen

ô puyck der Goeden, en voortaan

Soo veel verdoemde Schelmeryen

Noch tot uw schand in dwang sien gaen?

Ach neen; 't is tijt uw selfs te wreecken;
 Om van noch veel meer Phaëtons
 Dan wel voor deesen te doen spreeken,
 En van noch meer Deucalions.

Doch op dat ick hier by laet steecken
 Het geen de gansche weerelt raect;
 En eens van't mijn begin te spreeken,
 Soo hoor eens verder hoe men't maect.

Ick, die van yder een voor deesen,
 Terwijl ick Goud en schijven had,
 Placht als een God geviert te weesen,
 Ja, die al d'eer was van de Stadt;
 Ick die door mildheyt en mijn Gaeven,
 Soo veel Atheners heb verrijckt,
 En uyt soo groot een tal van Slaeven,
 Gemaeckt dat elck een Prins gelijckt;
 Ick, die door alles wegh te schencken,
 Sleghs om mijn vrienden wel te doen,
 Nooit op mijn eygen self te dencken,
 Om selfs mijn armoe te verhoen.

Ick, segh ick, sie my nu van allen,
 Die ick tot rijckdom heb gebracht,
 (Nu ick in armoe ben vervallen)

Verjaecht, gehaet, bespot, veracht.

Indien my een van haer komt moeten,
 Die sie my nauw ter sluycks eens aen,
 En hoe beleeft ick hem magh groeten,
 Hy laet sijn muts verachtlijck staen;
 En doet my, die hem van het mijne
 Soo rijckelijck heb meê gedeelt,
 Aen sich alsoo verfoeylijck schijnen,
 Gelijck een oud, verwurpen beeldt.

Een ander, soo hy my siet komen,
 Uyt vrees, van dat door my te sien
 Hy's nachts yet schrickelijcks mocht dromen,
 Souw wel in huys en winckels vlien:
 Hoewel hy, noch niet langh geleeden,
 Alleen van mijn geboden hingh,
 En my als Godt heeft aengebeeden,

Waer van hy goedt en bloedt ontvingh.

In 't endt, de noot die my quam quellen
 En die my bracht in ongenae,
 Liet my tot kleedt, dees ruyge vellen,
 En tot mijn rijckdom, deese spâe;
 Die my het leeven op moet houwen,
 Wijl dat ick hier voor huerelingh
 Het landt help spitten, en bebouwen,
 En denck op 's weerelts wiffelingh,
 't Welck my, hoewel wat spae, doet leeren
 Hoe al des weerelts heerlijckheydt
 Geswint in rampspoet kan verkeerem,
 En niet en is dan ydelheydt.

Doch 't voordeel 't geen dit eenfaem leven,
 In spijt van al mijn ongeval,
 My voortae tot mijn troost kan geeven,
 Is, dat ick niet meer sien en sal,
 Hoe dat een tal van guyts, en gecken,
 (Alleen maer menschen in den schijn)
 't Geluck onwaerdigh tot sich trecken,
 En onverdient voorspoedigh zijn.
 Want niets is soo vol smarts op aerde,
 Dan dat een vroom, en eel gemoedt
 Een ander rijck siet sonder waerde,
 En selver quijnt in arremood.

Wel aen in 't end dan, Braeve Jovis,
 Saturnus en Vrouw Rheas Soon!
 Toon dat voortae uw oor niet doof is,
 En dat de slaep u is ontvloon.
 (Mits ghy reets langer hebt geslaepen,
 Dan eertijds Epimenides)
 Sa, wilt uw langer niet vergaepen,
 By d'een of d'andere Matres,
 Grijp weer den Blixem in uw vingren,
 Wilt van den hoogen Aëta of
 Die een mael na beneden slingren,
 En maelen 't al tot gruyts en stof.
 Wilt van die Jeughdigen en vroomen,
 En eertyds dapperen Jupijn,

Een teeken doen op aerde koomen,
 Dat tot der schelmen schrick mach zijn.
 Soo men 't slechts niet voor waer mach stellen,
 't Geen de Cretensen van uw doot
 En uw begraffenis vertellen,
 En dat ghy zijt van macht ontbloot. *binnen.*

T W E E D E U Y T K O M S T.

J U P I T E R, M E R C U R I U S.

Wie is, Mercurius! die geene
 Die in het Attische Geberght,
 Aen den Hymetus my met steenen,
 En klaegen, dus de ooren terght?
 Wie ist die my dorst koomen quellen?
 Hoe! 't is dunckt my een armen bloedt,
 Bedoft met rouwe Lammre vellen,
 Die met een spae in d'aerde wroet.
 Doch 'k hoor wel dat het wis moet weesen,
 Een Philosoph of Kaeckelaer,
 Mits yder een behalven deese,
 Beducht souw weesen voor gevaer,
 In ons dus Godloos te verwijten,
 Al 't geen hy tot ons nadeel denckt,
 En tegen ons dus uyt te krijten,
 't Geen ons gesagh en Godheyt krenckt.

M E R C U R I U S.

Hoe! Groote Vaeder! kan het weesen,
 Dat ghy dien Tymon niet meer kent?
 De Soon Echecratis? 't Is deesen,
 Die u wel eertijds was gewendt,
 Met uytgekipte Offerhanden,
 (Die hy voor uw Altaer deê bloen,
 En voor uw Neus alleen deê branden)
 Steets soo veel dienft, en eer te doen.
 't Is hy, die schielijck rijck geworden,
 Ons door sijn milde, vroome geest,
 Soo vaek tot vreugt, en blydschap porde,
 In 't vieren van uw jaerlycks feest.

Hoe! wat fijn dees veranderingen?

Is dit dien eerlijcken man?

Dien rijckaert, dien de vreemdelingen,

En vrunden, eer schier baden an?

Wat is dees fijn-man toch weervaren,

Dat hy dus arm van goedt berooft,

Bemorft, en vuyl, en baerd, en hayren,

Dus deerlijk om het kosjen slooft?

M E R C U R I U S.

Hem heeft (gelijk als ick het reecken)

Alleen sijn vroomheydt dit gedaen:

Ofeer (wanneer men recht sal spreken)

Heeft hem sijn sorghloosheydt verraen.

Vermits dat die in hem de Paelen

Van mildheydt verr' te buyten gingh:

Want niet alleen, met wel t'onthaelen

Die geen die armoe quaelijck stingh,

Maer ook met (sonder keur van vrinden,

Of Vremden) yeder wel te doen,

Heeft hy sijn selven doen verflinden,

Van die hy met sijn broodt gingh voen.

En die als Raevens, en als Gieren

Sijn leever pickten, dagh en nacht,

En die hem, knaegend vlees en spieren,

Voorts hebben in dees staet gebracht.

Schoon hy voor 't puykje van sijn vrinden

En voor sijn trouwste macker nam,

Die hy door gunst meest kost verbinden,

En die hem 't meest vergasten quam;

Als of die goed-hard schier geloofde,

Dat die geen, die hy dus gingh voen,

Hem maer alleen sijn goet ontroofde,

Om hem daer vrindschap mee te doen:

Maer dese, nae sy hem sijn schoncken

Tot 't been toe hadden afgeknaeght,

En die tot 't mergh toe tytgedroncken,

En hem sijn buydel kael gevaeght,

Die hebben hem wel haest verlaeten,

Van Vrienden en van goet ontbloot:
 Hem niet meer groetend op de straeten;
 Ja hem niet kennend in zijn noodt.
 'k Laet staen dat sy hem van gelycken,
 (Gelyck hy haer wel eertyds dee)
 Van 't haer yets fouden overrycken,
 Of deelen hem somtydts yet mee.

Hierom uyt schaemt de stadt ontvluchtend,
 Sich kleedend met een Schaepen huyt,
 Schelt hy, al spittend, en al suchtend,
 d'Ondanckbre steedelingen uyt;
 Die ryck geworden door zijn gaeven,
 Hem nu verby gaen (schoon sy eer
 Sich stelden als zijn dienstbre slaeven)
 En kennen nu zijn naem niet meer.

J U P I T E R.

Nochtans een man, niet om verachten,
 En die met recht d'ondanckbre scheld;
 Doch op dat wy dees mee niet slachten,
 En mee niet syn in 't tal gestelt,
 Van die geen die syn dienst vergeeten,
 Vermits hy ons soo meenigh stier
 En suyver lam (gelyck wy weeten)
 Gestoockt heeft tot ons offer-vier,
 Waer van de waessem mijn gedachten
 Noch kittelt, door zijn lekkerheydt,
 Soo laet ons hem op 't spoedigst trachten
 Te redden uyt dees dienstbaerheydt.

Hoe wel ick (om de schelmeryen,
 En 's volck verdoemd' ontuchtigheydt,
 Haer dief-stal, en haer rooveryen,
 En al haer andre Godloosheydt,
 Die my vaeck schricken doen en beeven,
 En die de weereld deur geschien)
 Het Attisch landt, en 't volck zijn leven
 In langh daer niet heb aen gesien:
 Voornamelyck, sedert dat de tyden
 Soo sot, en boos geworden zijn,
 Dat men met ydle reeden strijden

De wijsheyt geeft soo valschen schijn :
 Dat men met tieren , en met raesen ,
 Slechs den geleerde speelen wil ,
 En dat men niet dan viese vaesen ,
 Gestaegh fiet trecken in verschil :
 't Welck my 't gefucht belet te hooren
 Van meenigh droef , doch eel gemoet ,
 Nadien 't my met gestopte ooren ,
 Ja schier als roerloos sitten doet ;
 Nauw weetend , of door al dat warren ,
 Ick d'ouwe weereld noch wel ken ,
 Ja selts , of ick door soo veel Narren
 Wel veyligh in mijn Heemel ben.

En hierom ist dat ghy moet weeten ,
 Dat ick dees cerelijcke Vrindt
 Meê heb gelijk de rest vergeeten ,
 Schoon ick sijn deugt steeds heb bemind.
 En daerom , sonder langh te draelen ,
 Sult ghy , Mercur ! van stonden aen
 Mijn Heer de Rijckdom hier gaen halen ,
 En stracks met hem na Tymon gaen :
 Doch segt hem , dat hy met sijn schatten ,
 Schoon Tymon wat geweldt bedrijft ,
 Dees man soo haest niet gae ontspatten ,
 Maer dat hy trouwlijck by hem blijft.

Voorts , sal ick my in 't kort beraden ,
 Met wat voor straf en helscher pijn ,
 Ick die ondancbre sal beladen
 Die oorfaeck van sijn rampspoet zijn.
 Ick sal haer toonen dat 't my leet is ,
 Dat ick haer straf dus heb gestaeckt ,
 Soo drae mijn blixem weer versmeet is ;
 Die vry wat schaeloos is geraeckt ,
 Door hem al t'onbesuyft te werpen
 Nu laetst , op Anaxagoras
 Die sijn Discipels in wouw scherpen ,
 Dat'er geen God in d'Heemel was :
 Want wijl ick hem dacht te verbranden ,
 En dat mijn Blixem nam sijn yeert ,

Heeft Pericles, met bey sijn handen,
 Die van dien booswicht afgekeert,
 Waer door hy juyft is op den Tempel
 Van Castor en sijn broer gedaelt,
 Die sy van top af, tot den drempeel,
 Tot puy en gruyts toe heeft gemaelt:
 Waer door hy selfs juyft is gebroocken
 Aen twee drie stralen; Maer ick sweer't,
 Dat Tymon sich sal sien gewroocken,
 Soo drae hy is gerepareert;
 Hoe wel 't haer strafs genoegh sal wesen,
 Wanneer sy sullen sien, vol spijt,
 Dat Tymon weeder is verreesen,
 En rijcker is dan voor dees tijdt.

MERCURIUS.

Nu sie ick eerst, hoe veel 't kan baeten,
 In 't roepen onbeschaemt te zijn;
 Alleenigh niet in Advocaten,
 Maer oock in luy vol anghst, en pijn,
 Die onbeschaemt in 't lamenteeren
 ('t Geen meest geschiet van Mof en Knoet)
 Vaeck eenigh voordeel obtineeren,
 't Geen een, die 't waert is missen moet,
 'k Sie Tymon hier in korten daegen
 Wel haest weer tot sijn staet geraeckt,
 Na hy door sijn luytruchtigh klaegen
 Jupijn aendachtigh heeft gemaect.
 Want hadt dien bloed gestaeg geswegen,
 Uyt schaemt, en eerbiedt tot Jupijn;
 Soo had hy geen gehoor verkreegen,
 En souw noch, al vergeeten sijn.

DERDE UYTKOMST.

Plutus, Jupiter, Mercurius.

PLUTUS.

EN ick, ô Jupiter! souw garen,
 Schoon gy my 't teegendeel gebied,

Veel liever deefe moeite sparen,
En hem niet by gaen.

J U P I T E R.

Waerom niet?

Mijn goeje Plutus! in 't bysonder,
Nu ick u weeder derwaerts send?

P L U T U S.

Om dat, by Blixem, en by Donder!
Ick schier vervloecken souw die vendt,
Die my soo Goddeloos misdaen heeft,
Die my gepluckt heeft, en gescheurt,
En die my als een sot verdaen heeft,
Schoon ick hem had voor wijs gekeurt.
Ja, die, als die geen, die haer handen
Aen 't vuur, 't geen vlam, en voncken geeft,
Bevreest sijn met veel smarts te branden
My uyt sijn huys gewurpen heeft.
En souw ick weer by hem gaen leeven?
Om my weer aen een deel geboeft,
Van hoer en schelmen te doen geeven,
Gelijck ick reets al heb beproeft?
Ach! send my eerder tot soo eenen,
Die mijn verdiensten waerde ken;
En laet my stappen tot die geenen,
By wie 'k geacht en welkom ben.
Maer laet die harsse-loose fotten,
Die d'armoe stellen boven my,
Eer in hun vuyl, en stanck verrotten,
En blyven in hun slaeverny.
En laet haer van hun Spâe verwachten,
Die troost voor al hun anghst en pijn,
Waer van sy, door my te verachten,
Met billijck recht versteecken sijn.

J U P I T E R.

En ick derf u van Tymons weegen,
Wel sweeren, dat hy na dees tijdt
Meer dan voor dees sal overweegen,
Wat goet onthael ghy waerdigh sijt:
Mits hem sijn spâe genoeg kan leeren,

Gelijck sijn rugh hem mee wel doet,
 Dat ghy veel meerder sijt te eeren,
 Dan d'altijdt quijnend' arremoedt.

Doch, ick mach nu met recht wel vraegen,
 Waerom ghy nu dus gnorrigh sijt?
 Dewijl ghy Tymon aen derft klaegen,
 Om dat hy u in vryigheydt,
 Liet na u welgevallen loopen;
 En dat hy sonder errigh-waen,
 U sette deur en venster oopen,
 Sonder pas acht op u te slaen;
 Daer ghy voor deesen placht te schelden,
 Op die geen, die door wrecken aerd,
 U in beslooten kisten stelden,
 Als of ghy hun gevangen waerd;
 En door daer seegels op te setten,
 U soo bedompten het gesicht,
 Dat sy u eeuwen langh beletten
 't Genot van 't gulde Sonne licht.

Dit klaeghde ghy ons meenigh werven,
 Wanneer ghy swoerd, by brandt, en moord;
 Dat men u duyfent doon deê sterven,
 In naere duyfternis versmoort.
 Gansch bleek quam 't gy ons toen ontmoeten,
 Vol sorgh, heel swart van baert, en hayr,
 Met vingers, krom aen handt, en voeten,
 Gelijck een Joodtsche Schacheraer;
 En swoerd, dat ghy het soudt ontloopen,
 Vond ghy slechts ooit de minste reet,
 Of 't alderminste schéurtjen oopen,
 Mits ghy daer qualijck waerdt besteedt.
 In 't end, gy schold voor 't snootst der Guyten
 Die u, gelyk een Danaë,
 Gingh in een yfre kaemer sluyten,
 En die u soo veel lyden deê,
 De Duyvel hael de Pedagoogen
 (Dus schold, en raefde ghy als doen)
 Die met haer woekerende oogen,
 Een goed-mans kindt soo soober voen.

Toen vloecte ghy dien fotte liefde,
 Daer sy hun daeden meê bekleen,
 Mits ghy veel eer (soo 't haer liefde)
 Waerd met hun haet dan min te vreên.
 Wijl s'u niet dervende gebruycken,
 Terwijl het haer geoorloft was,
 U, spijt haer hungerige buycken,
 Begraeven hielden in haer kas,
 Die sy by dagen en by nachten,
 Wel dicht met Seegels toegeplackt,
 En soo bewaerden, en bewachten,
 Dat ghy daer 't hoeft nooit buyten stackt.
 Als of sy 't nuts genoegh vertrouwd
 Voor haer te weesen, soo hy jouw
 Slechs mochten aen een aer onthouden,
 Die daer 't gebruyck af nemen souw.

Pas als een Hont, die aen een keeren
 De haever in de stal bewaert,
 Die daer selver niet van kan eeten,
 Noch sulcks vergunt aen 't hongrigh paerd.

Toen gingh hy oock die geen bespotten,
 Die door een vreemde jaloufy
 (Als zijnde 't puyck van alle sotten)
 Soo leefden in haer slaeverny,
 Dat hy, wantrouwich van sich selven,
 In een verborge Warnars-pot,
 Hun rijckdom onder d'aerd bedelven,
 Sich selfs niet gunnend het genot;
 Niet denckend, dat misschien een ander,
 Het zy een huys-knecht, of een meydr,
 Of lichtlijck beyde met malkander,
 Getergt door 's meesters schaetligheydt,
 Die dood' eens sullen op gaen wecken,
 En weer begraven in hun blaes,
 Terwijl sy in haer hart begecken
 Haer sotten en bedruckten blaes:
 Die by een duyftere lantaren,
 Of een gebreckelijcke lamp,
 Weer door sijn woeker mach vergaeren,

't Geen hy dan quijt is in zijn ramp,
 Des dunckt het my seer vreemt te wesen,
 ô Plutus ! dat ghy nu ter tijdt,
 Recht anders dan ghy deed voor desen,
 Aen Tymon sijn bedrijf verwijt.

P L U T U S.

Soo ghy het werck wel gaet door soecken,
 Soo sult ghy sien, dat ick met recht
 En d'een en d'ander mach vervloecken,
 Want elck van beyd is even slecht.
 Want Tymon, die ghy dus gaet roemen,
 Mach ick in plaets van mild, en goet,
 Wel eerder onbedachtsaem noemen,
 Ja schelden voor een slechten bloedt
 Die geene weer, die my in 't duyfter
 Besluyten, pas als in een kouw,
 Of die my setten in een kluyfter,
 Op dat ick vetter worden souw,
 En die my vresen aen te raecken,
 Sich self niet gunnend het genot,
 Die mach ick oock met reeden laecken,
 En schelden voor ontfindt, en sot ;
 Vermits sy my by na verworgen,
 En niet mijn boeyens doen vergaen,
 Niet denckend dat sy overmorgen
 Licht moeten na haer Besjes gaen,
 En my aen yemand anders laeten,
 Die al dat lang geschachert gelt,
 Die al die gouwe en silvre vaeten
 Licht in een oogenblick versmelt.
 Derhalven prijs ick die, noch deesen,
 Maer die geen, die in matigheydt,
 En mild, en spaersaem kunnen weesen,
 Want die sterck ick tot nuttigheydt.
 Ick bid om Godts wil, Vaeder Jovis !
 Oordeelt, als ghy het wel beschouwt,
 Of hy niet sot na uw geloof is,
 Die, als hy heeft een vrouw getrouwt,
 Die 't schoonste is van heel Europee,

Op haer in't minste geen acht en slaet,
 Maer als voor Hoer langs straet laet loopen,
 Sonder dat't hem ter harten gaet:
 Ja dat hy selfs, door huys en deuren,
 Sonder de minste errighwaen
 Voor haer te oopenen, goet sal keuren
 Dat hy hem't hooft sal kroonen gaen.
 Wat dunckt u? mach dat liefde heeten?
 Dat seght ghy niet, nae ick het gis,
 Mits ghy self al te wel kundt weeten,
 Hoe dat het hart eens minnaers is.

En wederom: Indien een tweede
 Een schoon en deughtsaem wijf geniet,
 En van sijn trouwen geeft tot reeden,
 Dat sulck tot teelingh is geschiet;
 En dat hy nochtans ondertuffen,
 In plaets van haer verhoole brandt
 Gelijk als het betaemt te bluffen,
 Haer nooyt genaect met mondt, of handt,
 En selfs niet dulden magh, of lyden,
 Dat ooyt een ander haer besiet,
 Nadien hy om dat te vermyden,
 Haer vensters, deur, en straet verbiet:
 Ja selfs haer opfluyt alle daegen;
 Waer sy onvruchtbaer, en alleen
 Haer maeghdom eeuwich magh beklaegen,
 Met treurigh suchten en geweent:
 Daer hy nochtans sal derven sweeren,
 Dat hy veel liefde heeft tot haer;
 't Geen sijn gesicht wel schijnt te leeren;
 Nadien hy maeger, bleeck, en naer,
 Welijckt den Minnaer te vertoonen;
 Daer nochtans deese beeltenis,
 Met droeve, en ingevalle koonen,
 't Model van een ontfinde is.

Magh men dees (dunckt u) so niet noemen?
 Terwijl hy sulck een schoone Vrouw
 (In plaets dat hy haer lente bloemen
 In volle wellust plucken souw)

Dus laet verslensen, en verkouwen,
 Nooit luyfter siende van de Son,
 Nadien dat hy haer schijnt te houwen,
 Alse een besloote klooster Non.

Dus is het oock met my geleegeen,
 Nadien den een my soo versmaect,
 Dat hy als schijnt met my geleegeen,
 En my by nae de deur uytflaect.
 Daer weer een aer my op sal sluyten
 Gelijck een slaef of vluchtelingh,
 Ja als het snootft van alle guyten,
 Die nauwelijcks waerd was dat men hingh.

J U P I T E R.

Wat leght ghy dan op haer te schelden?
 Nadien dat sy lien alle bey
 Sich selfs met strafs genoegh vergelden,
 Door haer verdoemde sotterny.
 De eerste die van alle zyden
 Hun vleyers hebben in het rondt,
 Sien als Phineus, van Harpyen
 Het broodt sich rucken uyt de mondt.
 De laetste, evens als Tantalén,
 Al hygend met een drooge borst,
 Schoon 't gout vergult haer huys en zaelen,
 Vergaen van honger en van dorst.

Doch, gaet nu heen, en wilt niet vreesen,
 Mits Tymon, al te wel geleert,
 Aen u veel minlijcker sal weesen,
 En alles doen wat ghy begeert.

P L U T U S.

Sal hy dan eyndlijck afterlaten
 My door een boodem-loose mandt,
 Of door een seef met duysent gaten,
 Te gieren met soo dwaesen handt?
 Als of hy aers niet deê dan dencken,
 Als dat ick met een watervloedt,
 Hem in sijn schatten souw verdrencken,
 En hem versmooren in sijn goedt,
 Het welck my altijd heeft doen vreesen,

Dat ick mijn overkofflijck nat
 (Als de Danardes voor deesen)
 Sal vruchteloos gieten in een vat,
 Waer in geen boodem is te vinden;
 En 't geen (hoe sneedigh dat men giet)
 Het water daedlijck doet verswinden
 En alles weêr vergaen tot niet.

J U P I T E R.

Wel daerom soo hy dese duygen
 En desen boodem niet verkuypt,
 En soo dat leck niet doet toefuygen,
 Daer dus sijn goet door heenen druypt,
 Soo sal hy licht in korte stonden,
 Door het verquisten van zijn schat,
 Sijn spâe stracks hebben weer gevonden,
 In d'yde boodem van zijn vat.
 Daerom soo gaet nu sonder schroomen;
 En maectt hem rijck, als voor dees tijdt
 En ghy Mercur ! in 't wederkomen,
 Soo maectt dat ghy indachtigh zijt,
 En van een half dozyn Cycloopen
 Te brengen uyt den Æthna hier,
 Op dat mijn Blixem (die wy hoopen
 Dat niet langh zijn sal onder vier)
 Door haer mach worden gekalfaetert,
 Op dat ick 't godloos aerds gespuys
 Aen d'oor mach gonfen, dat het klaetert,
 Om haer te morffelen tot gruyts.

binnen.

VIERDE UYTKOMST.

Mercurius . Plutus.

MERCURIUS.

Kom vriendschap Plutus, laet ons slentren,
 Maer hoe ! wat schort u aen je ganck ?
 Jy soud niet deugen om te entren,
 Want kameraed je lijkt wel manck.

P L U T U S.

Dat heb ick niet alijt, mijn goet-hart !

Maer

Maer uytgefonden van Jupijn,
 Soo lijckt het, dat ick lam ter voet ward,
 En dat ick ga met groote pijn;
 Soo dat ick met mijn traege schreeden,
 By die luy, daer ick heenen reys,
 Vaeck niet eer kom, voor dat s'alreede
 Al oudt geworden fijn, en grys.
 Maer als 't eens gaet op een vertrecken,
 Dan word ick weër gefwind, en rap,
 Dan soud ghy my somtijts sien reken,
 Een mijl ses, seven, in een stap.
 Dan word ick soo gefwind van schinckels,
 Dat ick met u op gladde baen,
 Al heb j'al vleugels aen je inckels,
 Wel eens een Wed-loop aen wouw gaen.
 Want, dat j'het weet, geen veugel-pennen,
 Noch selfs geen oogh hoe snel het zy,
 Souw my dan achterhalen kennen,
 Want 'k vlieghe dan als door toovery.

MERCURIUS.

Dat's met verlof te plomp geloogen,
 Mijn goeje Plutus. Want ick sweer,
 Dat ick'er met mijn eygen oogen
 Wel duysend heb gesien, en meer,
 Die gistren om een strop te koopen
 Geen oortjen hadden in haer sack,
 Om sich uyt Armoë op te knoopen,
 Daer sy van daegh, op haer gemack,
 Sich in een fulpe koets doen trecken;
 Gevolgt van een Lackey drie vier,
 Die soo aen dees verwaende gecken,
 Stracks geeven een heel hoofsche swier.
 Soo geeft men sich in andre Rijcken
 Dan heel goet koop voor Graeven uyt;
 Schoon alles, 't geen haer sulcks doet lijcken,
 Slechs uyt haer gelt en kleeren spruyt.
 Want buyten die, soo doen haer wercken
 Door al te blijckelijcken schijn,
 Genoegh aen al de wereldt mercken,

Dat sy niet dan canaille zijn.
 Nochtans een dief-sack vol pistoolen,
 Waer van misschien het meeste part
 Is puur gewoeckert, of gestoolen,
 Die geeft dit volck soo grooten hart,
 Dat, schoon sy selver nauwlijcks weeten
 Hoe dat haer 't geldt is aen gewaeyt,
 Sy al hun eerste staet vergeeten,
 Als of de windt die hadt verdraeyt.

P L U T U S.

Dat steundt al op heel andre gronden,
 Mijn groote maet ! want tot dat volck
 Word ick niet van Jupijn gesonden,
 Maer van de Vorst van d'helsche kolck;
 Die meê wel schatten uyt kan deelen,
 Soo wel, ja eerder dan Jupijn,
 Vermits, dat rooven, kaepen, steelen,
 De weegen tot zijn rijckdom zijn.

Maer, wanneer ick eens moet verhuysen
 Van 't eene Heers chop, na het aer,
 Dan soud ghy meenighmael je Luysen
 Van spijt sien barsten, als een snaer.
 Want naeuwlijck is mijn baes gaen sterven,
 Of daedlijck sie jy met geraes
 De vrienden om het Lijck-huys swerven,
 Gelijk als kraeyen om een aes.
 Stracks slaet men meenigh diefsche pooten
 Aen Brief, en Bul, en Testament;
 Daer ick dan dicht legh in gellooten,
 Met zegels, en met parcement.
 Daer vecht men dan, om my t'ontleeden,
 Als seven wijven om een broeck:
 Terwijl den armen overleeden
 In d'een of d'andre donckren hoeck,
 Licht leyd op stinckend stroo re rotten;
 Bedeckt met een harbastig kleedt,
 Daer licht het leger van de rotten
 Wel eer haer tanden op versleet.

Dan soud ghy meenighmael, die gecken,
 Die door haer werck en hongrig hart

Mijn meesters hoopen te verstercken,
 Gints sien staen gaepen op de Mart,
 Op het ontsluyten der papieren,
 Gelyck een Post-paert op zijn voer;
 Of als een nest vol wilde Gieren,
 Op 'taesen van haer dieffche moer.

Daer na, als 't zegel op gebroocken
 En Bul, en Brief geleesen zijn,
 En dat mijn baes is uytgesproocken,
 Hy zy dan bloed-vriendt, of coufijn,
 Of d'een d'andre Panne-licker,
 Of meydt, of knecht, of hoer, of boef,
 Die souw jey dan vaeck als een nicker
 (Eer licht het Lijck noch is te groef)
 Met my, gewonden in papieren,
 Sick rucken op het haesc-padt;
 Niet wetend' hoe sich aen te tieren,
 Met dees sijn nieuw gewurven schat.

Stracks is dien grootsten sot vergeeten
 Wie hy voor deesen is geweest;
 Want heeft hy Jan of Piet geheeten,
 Soo gaet hy daedtlijck in sijn geest
 Een nieuwe Tijtel practiseeren,
 Die hem ontkend maect aen sijn maets,
 En doet sich Joncker proclameeren,
 Of Heer van sulck, of sulcken plaets.
 Soo treckt hy aen't mooy-werck te spelen,
 En laet de vrienden, onder een,
 (Sonder haer 't minste meê te deelen)
 In't hart een ware rouw bekleen.
 Niet om 't verlies van d'overleede;
 Maer mits de Vis haer is ontsnapt,
 Die't aes, 't geen sy daer aen besteede,
 Soo vruchteloos heeft wegh gehapt.

Dees reeckel, euvel, en hartbaestigh,
 Valt dan met lijf en ziel op my;
 En valt aen al de weerelt lastigh,
 En pleeght op elck schier Tyranny,
 Alleen niet, op, die hy gebieden

En met zijn gelt regeeren kan,
 Maer selve oock op vrye lieden,
 Want jeder vaert daer qualijck van:
 Zijn arme Slaven, met malkander,
 Sit hy geduurigh op den Bast,
 Om soo te proeven op een ander,
 Hoe fray hem 't meesters ambacht past.

Dit duurt soo langh, tot hy aen 't hollen
 Door d'een d'andre middel, raect;
 't Zy hy by hoeren, en by snollen
 Zijn goetjen in de vincken maect,
 Of dat met paerden, of met honden
 Of lichtlijck met de haene-mat,
 Of hondert andre slechte vonden,
 Zijn rijckdom raect op 't haese-padt:
 Of dat hy eyndlijck tot het suypen
 Of tot den dobbel sich begeeft;
 Of dat hy licht noch doller stuypen
 Tot quistigh aengewonnen heeft:
 Of dat ('t geen 't slimst noch is van allen)
 Hy in het Tyrannieck geweld
 Der Pannelickers is gevallen,
 Want dat volck is de pest van 't geldt.

Want door te sweeren, dat hy schoon is,
 Ja schoonder dan Nireus was,
 En goelijcker dan een Adonis,
 Ja dat zijn schrandre harssen-kas
 Ulisses selfs niet hoeft te wijcken,
 En dat selfs Hectors dapperheydt
 By sijne niet is te gelijcken,
 Maer heel door hem verwonnen leydt;
 Ja dat zijn rijckdom, en zijn schatten,
 't Goet van een Cresus, ses, of acht,
 Genoeghsaem kunnen overvatten,
 En dat hem elck noch rijcker acht.

Dit (segh ick) aen hem wijs te maecten
 Doet hem mer dit verdoemde volck
 Soo langh aen het verquisten raecten.
 Tot dat, als in een diepe kolck,

Al sijn ge-errefde pistoolen,
Die eer soo kaerigh een voor een,
Geschachert waeren, of gestoolen,
Vervaeren voor den Duyvel heen.

M E R C U R I U S.

Dat is soo, als ghy komt te seggen:
Maer wijl, wy sijn op dese praet,
Soo bid ick, my eens uyt te leggen,
Hoe jy, wanneer j'alleenig gaet,
De wegh soo net weet na te spooren,
Daer je soo blind bend als een Uyl:
En somtijds over kop, en ooren,
Niet half versuypt, in graft, of kuyl.
En hoe jy juyft dat volck kund weeten,
Dat soo bemind word van Jupijn:
En waer uyt jy dan af kund meeten,
Of sy het geldt al waerdigh zyn?

P L U T U S.

Hoe! meen jy dat ick uytgesonden,
Die gene die ick soeck, juyft vin?

M E R C U R I U S.

Neen, 'k heb te veel recht aers bevonden,
En daerom beeld ick 't my niet in:
Want anders, soud ghy soo veel vroomme
En brave luy niet over slaen,
En niet by soo veel fotten komen,
Die aers met slabben souden gaen.
Maer 'k bid u, wilt my eens verhaelen,
Wat maeckt ghy toch al onderweegh?

P L U T U S.

Ick loop sleghs blindelinghs te dwaelen,
En sie niet aen, noch straet noch steegh,
Tot dat ick eyndtlijk in de handen
Van d'een of d'andre quidam val,
Die my juyft eerft komt aen te randen,
Of juyft te moedt komt by geval.
Want die word stracks mijn baes, en deesen
Kom ick dan toe, gelijk ick segh,
En 't zy by dwaes of sot mach weesen,

Dat

Dat vetjen heeft hy altijd wegh.
 Hier over danckt hy mensch noch Gooden,
 Dan u Mercurius, alleen ;
 Die dan niet als een simple boode,
 Maer als yets groots word aengebeên.

M E R C U R I U S.

Ick hoor dan wel , mijn blinde fijn man !
 Indien j'hier in fleghs niet en lieght,
 Hoe dapper sich die goe Jupijn dan
 In al sijn meeningen bedrieght :
 Vermits hy denckt dat ghy op aerde
 Aen niemandt aers u schatten geeft,
 Dan die hy door hun deught , en waerde,
 Alleen daer toe gekoofen heeft.

P L U T U S.

En wel met recht word hy bedroogen,
 Mijn goeje lans-knecht ! want na dien
 Dat hy wel weet , dat bey mijn oogen
 Geen luys-duyms var te kunnen sien.
 Soo dunckt my is hy slecht beraeden,
 Dat hy my uyt send om een dingh
 Te soecken gaen , langhs veldt en paeden,
 Dat lichtlick in de gansche kringh
 Des weereldts niet meer is te vinden ;
 En dat een Lynceus misschien
 ('k Laet staen soo deerlijcken Blinde)
 Licht van sijn leven niet souw sien.
 En daerom , wyl dat hier de vroomen
 Soo dun en soober sijn gezaeyt,
 En datje naeuw op straet kund komen,
 Of dat j'een sot in d'oogen waeyt,
 Soo is 't geen wonder , dat dees leste
 My altijd loopen op het lijf,
 En dat ick altijd aen de beste,
 En braefste luy , onkenbaer blyf.

M E R C U R I U S.

Maer , als ghy haer eens gaet verlaeten,
 Hoe komt het dan , al ben je blindt,
 Dat jy dan roemend langhs de straeten,

In deese vlucht de wegh wel vind?

PLUTUS.

Wanneer daer kans is om t'ontsnappen,
Myn vroomme ziel! dan sie ick sneegh:
Dan kan ick langhs mijn kooten stappen,
Als of ick oogh en vleugels kreegh.

MERCURIUS.

Doch wilt my dit dan oock uytleggen,
Hoe dat het komt, al ben je blindt,
(Doch echter excuseert mijn seggen,
Want 'k praet met u als met een vrintd)
En dat je bleeck, en hol van kaecken,
En kreupel bend, aen yeder been,
Dat ghy u soo bemindt kundt maecken,
En van een yeder aengebeen?
En dat sy, door u te verwerven,
Sich achten vry van alle noodt,
En wederom, door u te derven,
Gestaegh als loopen in haer doodt.

Ick heb'er van die leste natie
Altijsd wel meer gekendt als een,
Die uyt een puere desperatie
(En dat licht om een blaeuwe schein,
Die ghy haer had aen u doen loopen)
Sich wurghden 't engen gorgel-gat,
Of sich uyt dolligheydt verfoopen,
Om dat 't haer steeds verstootten had.
Hoewel jy selver sult bekennen,
Indien je andersins met mijn
Slechs uw gebreecken kund erkennen
Dat het verdoemde fotten zyn;
Van met haer blinde, en ydle sinnen
Sulck een wanschapenen gedrocht,
Gelijck als ghy zyt te beminnen;
Door sulck een harssenloose tocht.

PLUTUS.

Hoe! meend ghy dat my elck kan kijcken
Soo naect gelyck ghy my nu vindt?
En dat het yeder een kan blijcken,

Dat Plutus kreupel is en blind?

M E R C U R I U S.

Wel waerom niet? 't en zy s' ontfont zijn,
Of voor het minst, dat s'altemaal,
Noch meerder, dan jy selver, blind zijn.

P L U T U S.

Neen, oock niet blind mijn speciael!
Maer onverstandt houdt haer bedroogen;
En sotheyt, dat haer speelnoot is,
Die doet my schoon zijn in haer oogen,
En slaet haer geest met duysternis!

Hier by hael ick gelijk de Joffers,
Om niet te lijcken 't geen ick ben,
Al mijn Juweelen uyt mijn koffers,
En wat ick mooy's bedencken ken,
Om elck van my niet te doen grouwen:
En schick my soo Galantjes op,
Dat yeder die my aen komt schouwen,
My aensiet voor een kermis-pop.

Een greynje na de kunst besneeden,
Bedeckt mijn back-huys, blaeuw, en peers;
En vijf ses yfers op mijn leeden
Die doen my recht gaen als een keers.
Deglans van Peerl, en Diamanten,
De reuck van Amber, en Jasmijn,
't Satijn, 't Fluweel, en Tralickanten,
En voorts al wat'er fraeys mach zijn,
Dat doet my soo Charmant pareeren,
Dat al de Juffers van het landt
By my wel mogen komen leeren,
Hoe men Galant wint op Galandt,
En hoe men Slaven aen moet locken:
Vermits'er onder sulck een schijn,
Gelijk als onder gouwe rocken,
Veel fouten langh verborgen zijn;
Want dit maeckt yder een bedroogen,
En dat maeckt yeder, die my siet,
Terstont van Liefde opgetoogen,
En dol, soo hy my niet geniet.

Maer, fagh hy my eens uyt mijn kleeren,
 (Gelijck'er meenigh Juffer is,
 Die dat oock niet graegh souw begeeren)
 Ick houw voor seecker, en gewis,
 Dat hy sich selfs wel souw vervloecken,
 Om dat hy placht soo sot te zijn,
 Van al sijn luck en heyl te soecken,
 By yets, veel vuylder als fenijn.

MERCURIUS.

Maer segh eens, als sy gout en schijven,
 En u, al hebben in haer handt,
 Waerom sy dan soo sot noch blijven?
 En even vol van onverstandt?
 Ja soo, dat die u haer ontrooven,
 Of met geweld ont nemen wouw,
 Wel seeckerlijck had te gelooven,
 Dat hy sijn kop eer krijgen souw.
 Want dan is 't immers wel te peynsen,
 Dat j'haer niet meer onkenbaer bend;
 En dat, in spijt van al u greynsen,
 Men u wel deur en weer deur kend.

PLUTUS.

Om in die doolingh haer te houwen,
 Heb ick meer hulpers, broeder mijn!
 Dan jy je leven soud vertrouwen.

MERCURIUS.

Ick bid u, segh eens wie die zijn.

PLUTUS.

Soo meenighmael het komt gebeuren,
 Dat yemandt als, een groot gewin,
 My t'huys ontfanght met open deuren,
 Soo sluypt daer oock niet eenen in,
 De hoovaerdy, met haer gespeelen,
 De hooghmoedt, laet dunckentheydt,
 Die daedlick d'ingangh meede-deelen
 Aen staetsucht, en wellustigheydt.
 De afgunst, met Mevrouw haer Moeder,
 De eygenbaet, zijn aen haer zy,
 Gevolght van luyheydt, en haer broeder

De dick-gekopte sotterny.

't Bedrogh, de valsheydt, en veel andre,
 't Verraedt, en dieffche lasteringh,
 En, noch ruym hondert met malkandren
 Die voegen sich mee in de kringh.
 Waer mee, soo drae als yemandts finnen
 Vermandt, en ingenoomen zijn,
 Soo haet hy 't geen hy moeff beminnen,
 En mindt het quaedt, in schoonen schijn,
 En my, die oorsaeck van sijn sonden
 En 't hoeft ben van die Helbardiers
 (Die my bewaecken in het ronde)
 Die lief-koost hy met soo veel viers,
 Dat hy veel eer souw branden willen,
 Of smooren 't keel-gat in een touw,
 Ja sich veel liever laeten villen,
 Eer dat hy my verlaeten souw.

M E R C U R I U S.

Maer hoe zijt ghy toch vast te houwen,
 Ten zy ghy selfs wildt zijn gevat?
 Want na dat ick u aen kan schouwen,
 Soo lijkt ghy my soo glibber-glat,
 En slibberigh van u huydt te weesen,
 Dat ick, soo ghy de mijne waerd,
 Gestae gh souw zijn in duysent vreesen,
 Dat ick een ael had by de staert.
 Of is 't om steeds in alle saecken
 Recht aers te zijn als uw party,
 De Arremoe? die soo veel haecken,
 En oogen, draecht aen rock, en py,
 Dat, soo men aen de minste soomen
 Haer van haer kleeren slechts eenstast,
 Daer nimmermeer weer af kan koomen,
 Maer eenwigh blijft aen 't teefje vast.
 Maer sacht; 't is best dat ick mijn vraegen
 Voor dees tijdt liever achter laet,
 Want 'k meen (de rest verby gellagen)
 O Plutus ! dat wy door de praet
 Yets hebben onderweegh vergeeten.

P L U T U S.

Wat is dat toch?

M E R C U R I U S.

Dat wy de fchat,

Die men aen Tymon toe fouw meeten,
Niet hebben mee' gebracht gehad.

P L U T U S.

Weest ghy van die kant vry te vreedē;
Die man die heb ick altijd reē:
Want wijl hy anders hier beneeden
In d'aerde slaept in volle vree,
Soo heeft hy last, van opgeen raesen,
Of kloppen, yemandt op te doen;
Maer door eens in mijn vuyft te blaesen,
Sult ghy hem stracks sien herwaers spoen.

M E R C U R I U S.

Wel gaen wy dan: doch neemt dit stockje,
Of houd my, om de seeckerheydt,
Soo langh van achteren by mijn Rockje,
Tot dat ons' reys is afgeleydt.

P L U T U S.

Ghy seght seer wel, want sonder leyen,
Soo liep ick nae mijn ouwe trant,
De rechte wegh wel weer besyen,
En viel weer in een sot sijn handt.
Maer sacht, wat hoor ick gints soo klappen?
Wat is dat 't geen mijn ooren terght?

V Y F D E U Y T K O M S T.

Mercurius, en Plutus.

En door 't ophalen van een gordijn, vertoonen sich in 't verschiet, Tymon, armoede, kracht, sterckte, wijsheyt, verstant, en de honger.

M E R C U R I U S.

't I S Tymon die gints staet te kappen,
En arbeyd in het hart geberght,
Maer hoe! na dat ick kan bemercken,
Soo heeft hy d'armoe aen sijn zy,

Die 't schijnt hem moedicht om te wercken,
 De kracht, en sterckte staen'er by:
 De wijsheyt met een broer die jonger
 Dan hy is, dat 's, mijn Heer 't verstandt,
 En boven al de machten honger,
 Die heeft hy aen sijn rechter-handt;
 En strecken hem voor lijfstrawanten,
 Daer seecker al de sotte stoet,
 Van al jouw luye lanterfantén,
 Met groote schand voor wijcken moet.

P L U T U S.

Och! laet ons dan terstont vertrecken,
 Mijn groote maet! want met die luy
 Is by mijn sieter niet te gecken,
 Ick sweer u, dat wy niet een bruy
 By dese vent uyt fullen rechten,
 Soo langh hy na haer wetten leeft,
 En soo langh hy soo trouwe knechten,
 Als deese quanten, by sich heeft.

M E R C U R I U S.

Jupijn die heeft het aers beslooten,
 Des is ons hier geen vrees van noon

A R M O E.

Waer gaet ghy met dees heenen stoeten?
 Seghe eens gefwinde Mayás Soon?

M E R C U R I U S.

Wy zijn van Godt Jupijn gefonden,
 Tot deese Tymon, die ghy siet.

A R M O E.

Dat werde nimmer waer bevonden,
 Of immers dat en hoop ick niet.
 Hoe! sal ick Plutus weér sien komen
 By Tymon? die ick zedert lest,
 Als voor mijn soon had aengenomen?
 Wanneer hy door die deughden pest
 Bedurven was voor al sijn leeven?
 En die ick aen den arrebeidt,
 En aen de wijsheyt had gegeven,
 Om onder haer gehoorfaemheyd

Hem tot een eerlijck man te maken?

Gelijck hy nu geworden is,

En fouw ick hem nu quijt gaen raken?

Neen, Argus dooder! dat is mis.

Hoe! acht ghy d'Armoë dan soo fchandig

En soo veracht een dingh te zijn?

Dat ghy my maken wilt af-handigh,

En man die ick alleen voor mijn

Als voor mijn erfdeel dacht te houwen;

En die ick tot mijn trooft en vreught,

Pas als op nieuws, heb gaen herbouwen,

Na 't voorbeeld van de ware deught,

En fouw ick dees nu overgeven?

Aen desen Plutus, die miſſchien,

Als hy dan weer op nieuws ſijn leven,

Door ſijn verdoemde diſciplien,

Van welluſt, hooghmoet, en van luyheydt,

Geheel en al verbaſtert hadt,

En weer gemacckt, dat hy den bruy heydt

Van mijn soo dier verkochte ſchat,

My hem weerom ſal herwaerts ſenden;

Veel ſlimmer dan hy immers was:

Vol traegheydt, ſchanden, en ellenden,

En al ſijn deught vergaen tot as.

M E R C U R I U S,

Dit is, ô Juffer Armoë! 't geen

Jupijn begeert, des iſt u beſt

Te ſwijgen.

A R M O E,

En ghy, ô Wijsheydt! en de reſt,

Kom volgh my met gefwinde treden,

Op dat dees ſijn man in het kort

Gewaer mach worden, door de reeden,

Van wie dat hy verlaten wordt;

En wie ick by hem plagh te weefen;

Dat is ſijn byſtandt in den noodt,

En die hem 't al heb onderweefen,

Wat ooyt de deught in ſich beſloot?

En die, soo langh hy my beminde,

Hem heb gefond, en kloeck doen fijn,
 En die hem vreughde heb doen vinden,
 In 't midden van verdriet, en pyn.
 Ja die hem de gemeene faecken,
 Van 's werelts ftaet, en prachtigheydt,
 Heb na verdienften leeren laecken,
 En fchelden flechs voor ydelheydt.

S E S T E U Y T K O M S T.

Mercurius, Tymon, Plutus.

M E R C U R I U S.

SY lichten nae ick fie haer hien;
 Wel aen, komt laet ons by hem gaen.

T Y M O N.

Wat komt ghy hier doen, ô ghy fielen?
 Waer komt ghy uyt de hel van daen?
 Dat ghy een arrebeydts-man komt fteuren,
 En hem weer moeylickheydt verweckt?
 Doch 'k fweer dat ghy het fult betreuren,
 Soo ghy foo daedlick niet vertreckt;
 Ick fal terftont met fteen, en keyen,
 Soo ghy een oogeblick blijft ftaen,
 U foo onfaght na huys toe leyen,
 Dat het u deerlijck fal vergaen.

M E R C U R I U S.

Wilt ons dus onheufch niet bejeegnen,
 O Tymon! hoor eerst wie wy fijn:
 En wildt foo licht geen fteenen reegnen,
 Op de afgefanten van Jupijn.
 Ick ben Mercurius, en deefen
 Is Plutus, die u koomen by,
 Om uw weer fchatrijck te doen weefen,
 En vry van dees uw flaverny.
 Wilt dan de rijckdom weer ontfangen,
 En geef aen fchop en fpâe de fack;
 Leeft weer voortaan na uw verlangen,
 In volle welluft en gemak.

T Y M O N.

Al waerd ghy, die ghy komt te seggen,
 Ja selfs de Duyvel met sijn moer,
 Soo sult ghy voelen op uw reggen,
 De Kneppel-slaegen van een Boer;
 Indien je stracks niet voort gaet reken,
 Voornaemelijck die blinde vent,
 Die ick soo dicht meen of te decken,
 Dat hy niet heel noch ongeschendt,
 Sal uyt mijn gramme Klauwen raecken.

P L U T U S.

Och! och! Mercur, mijn waerde vrintd,
 Ick bid uw laet ons voeten maecken;
 Want deese keereel is ontfindt.

M E R C U R I U S.

Hoe Tymon, dus hoe langhs hoe wreeder!
 Al saghjes man, bedaarje wat,
 En set uw gram gemoet wat needer;
 Leteens, wat rijckdom, en wat schadt,
 Dat uw soo mildt wordt aengeboden;
 Neemt die veel liever blylijck aen,
 En wild de goeje gunst der Gooden
 En deese giften niet versmaen.
 Wordt weer, gelijk ghy waerd voor deesen,
 De machtigste van 't gansche Rijck,
 En doet uw eeren, dienen, vreesen,
 Jae word op nieuws een Prins gelijk.

T Y M O N

Ick heb met u hier niet te schaffen,
 Daerom soo packt u hier van daen,
 En maeck my hier niet veel te blaffen,
 Of't sal je breyn-kas qualijck gaen.
 Dees spae kan my voor Rijckdom strecken,
 En ick had al gelucks genoegh,
 Soo ghy soo daedlijck gingt vertrecken,
 En dat noyt mensch meer nae my vroegh.

M E R C U R I U S.

Al saghjes, Tymon, schoon de menschen
 U licht met reeden haetlijck sijn,

Soo moet ghy doch geen quaet toe wenschen
 Aen ons, die u van Godt Jupijn
 (Die sigh voor uw toont soo sorghvuldigh)
 Zijn tot uw bystandt toegestiert ;
 En op wie ghy dus onverduldigh
 Met laster woorden scheld, en tiert.

T Y M O N.

'k Heb Godt Jupijn hier voor te dancken ;
 Maer deesen kreupelen Vulkaen
 Wensch ick veel eer voor duyfent krancken,
 Eer ick hem by my souw ontfaen.

M E R C U R I U S.

Waerom toch ?

T Y M O N.

Om dat hy voor deesen

My placht van soo veel heyl-loos quaedt
 Den eenigen autheur te wesen ;
 Wanneer hy door sijn schelms verraedt,
 My overleeverd in de handen
 Der pannelickers, welckers list
 Met soo veel dievery, en schanden,
 Mijn schat en rijckdom heeft verquift.
 Wanneer hy my met een verweckte
 De haet, en nijdt, van yeder een :
 In 't endt toen hy my oorsaeck streckte
 Van almijn smaet, en moeylijckheen.
 Want, nae dat hy mijn gansche leeven
 Geheel en al bedurven had,
 Gingh hy my schandelijck begeeven,
 En liet my 't spot sijn van de Stadt.

Daer in het tegendeel te schrandre,
 En eerlijcke Arremoe,
 Mijn leeven nu heeft doen verandren :
 Waer door ick nu mijn selven voe,
 Ist niet soo vet, ruym eens soo eerlijck,
 Vermits ick nu al 's werelckts goedt,
 Geheel gerufft en onbegeerlijck,
 Heb leeren schoppen met de voet,
 En nooyt op menschen meer wil hoopen,

Of yet wes't geen verkeerē ken;
Mits ick mijn selfs nu kan bedropen,
En met mijn spae te vreedē ben.

Nu weet ick eerst wat rechte schatten,
En waere rijckdom ick besit,
Die dief noch vleyer aen kan vatten,
Noch schenden met uw scherp gebit:
Ja, die geen grauw, hoe sel gebeten,
Noch die geen listigen tyran,
Ooyt uyt mijn kisten wegh sal vreeten,
Noch met geweldt ontrooven kan.

Ick dan, op nieuws weer als herbooren,
En in den arbeydt reets verhart,
Wil na geen eer, noch rijckdom hooren,
Maer ban de grootsheydt uyt mijn hart;
En houw my met mijn spae te vreedē,
Die al mijn rijckdom in sich heeft,
Wijl sy, ten koste van mijn leeden,
My rijckelick mijn nootdruft geeft.

Gy moogt, Mercur! dan vry weer keeren
Van daer ghy quaemt, doch seght Jupijn,
Soo hy my wil verobligeeren,
Dat het my gunst genoeg sal sijn,
Soo hy om my, geen volck op aerde,
Laet leeven in geruftigheydt,
Maer alles wat'er leeft, nae waerde,
Doet weenen tot in eeuwigheydt.

MERCURIUS.

Al sachjes wilt eerst overweegen
Wat ghy begeert mijn goeje knecht!
Het komt juyft yeder niet geleegeen,
Soo langh te weenen als ghy seght.
Daerom soo laet uw gramschap vaeren,
Die uw soo kindtsche beê doet doen;
En vat d'occafie by haer hayren,
Eer dat sy sich weer wegh gaet spoen.
Laet Plutus weer by uw vernachten,
En laet hem welkom by uw sijn,
Soo ghy de gunst niet wilt verachten,

Die u geschiedt van Godt Jupijn.

P L U T U S.

Wilt ghy dat ick mijn eygen faecken
O Tymon! eens by uw bepleydt?
En uw met reeden waer gae maecken
Myn deught en uw ondanckbaerheydt?
Of sult ghy het niet qualyck nemen
Soo ick iets tot mijn voordeel segh?

T Y M O N.

Indien gy niet te langh wilt teemen,
Soo praet vry eens een poosjen wegh;
'k Sal, om Mercurur sijn wil, u hooren;
Maer segh uw reeden klaer en kort.

P L U T U S.

Schoon ghy my eeven van te vooren,
Vry wat wydloopigh hebt beknort,
En dat ick daer door mee wel reeden
Van vry wat veel te seggen had,
Soo sal ick niet veel tydt besteeden,
In u te doen gedencken, dat
Ghy onrecht hebt my dus te laecken,
Nadien ghy niet ontkennen kunt,
Wat eer en heerelijcke faecken
Ick uw voor deesen heb vergunt;
Heb ick uw al 't vermaeck van 't leven,
Als rijckdom, staet en waerdigheydt,
In 't endt heb ick uw niet gegeven,
Al wat men noemt wellustigheydt?
Heb ik uw naem niet doen herklinken,
Waer dat men menschen vinden kon?
Heb ick uw glorie niet doen blincken,
Gelyck de luyfter van de Son?
En derft gy my noch d'oorfaeck heeten
Van uw verderf en slaverny?
Waer in ghy sijt ter neer gesmeeten,
Door puur bedrogh en vleyery.
Ick had veel eer van uw te klagen,
Om dat ghy in de helsche kolck
(Voor my gegraven, door de lagen,

Van dat verdoemd en schelmfche volck)
 My soo verachtelyck hebt gesmeeten ;
 En van dat Pannelickend tuygh
 Soo schandelyck hebt op doen vreeten,
 Dat uw slechtslichte van de huygh.

Ben ick dan oorfaeck uwer smarten ?
 Ben ick dan oorfaeck van de rest,
 Van soo veel fotte quisters parten,
 Waer mee ghy my als voor de pest,
 Of door de kancker, hebt verslonden ?
 Neen Tymon maet: dat zynse niet,
 Ghy smeeet u selfs als voor de honden,
 En bracht uw self in dit verdriet.

Des kan ick 't geen ghy flus quaemt seggen,
 Als dat ick uw soo vroegh begaf,
 Met goeje reden wederleggen,
 En geven uw de schuldt daer af.
 Mits ghy my selve hebt verftooten,
 En wegh geworpen uyt uw huys,
 Jae als met emmers uytgegooten,
 Als water door een oopen fluys.
 En hierom draeght ghy nu met reden
 In plaets van zyde of fluweel,
 Dees ruyge vellen om uw leden,
 En hebt de Armoe tot uw deel.

Voorts kan de goe Mercur getuygen,
 Met wat voor droefheydt, smart en rouw,
 Ick voor Jupijns bevel moest buygen,
 Toen hy my herwaerts senden wouw,
 Vermits het my niet was vergeeten
 Hoe schandigh ghy my hebt geplaeght,
 Veracht, verschopt, van een gereeten,
 Ja als een Gauwdief wegh gejaeght.

MERCURIUS.

Doch nu, ô Plutus, kund ghy mercken.
 Dat door sijn eygen schae geleert,
 En door dus deerelijck te wercken,
 Hy teenemael sal zijn verkeert.
 En nu veel beter dan voor deesen,

En met meer gunst onthaelen sal:
 Wel, wilt sijn vrindt dan weer gaen weesen
 En red hem uyt syn ongeval:
 En doet hem, wyl hy staet te graeven,
 De schat ontmoeten met syn spae:
 Op dat door 't sien van dese gaeven,
 Hy sigh met meer verstand berae.

T Y M O N

Helaes ick voel my overwonnen!
 O Mayâs Soon! ick schiet te kort,
 Wie souw'er teegen streeven konnen,
 Als men van Goon geroepen word?
 In 't end, ick voel mijn selfs gedwongen
 Weer rijck te worden op een nuw;
 Maer ach! waer word ick toe gedwongen?
 En wat een last word my door uw
 Nu weeder op den hals gesmeeten?
 Daer ick tot noch toe, soo gerust,
 Mijn daegen heb in vree versleeten,
 En daer (soo veel my is bewust)
 Ick nimmer eenigh quaedt verdient heb,
 Daer moet ick nu, door God Jupijn,
 (Die 't echter schijnt dat ick te vriendt heb)
 Weer rijck, en steeds in onrust sijn.

M E R C U R I U S.

Houw moed, ô Tymon! wild niet vreesen;
 En grijp de rijckdom by het hayr:
 Al souw het maer alleenigh weesen,
 Om al de schelmen met malckaer,
 Die u voor deesen soo verachten,
 Wanneer ghy noch in Armoë waerd,
 Van puere spyt te doen versmachten,
 Als s'u, weer rijck sien en vermaerd.

Doch wijl allengs de nacht gae daelen,
 Moet ick van d'Ætna, in passant,
 Een Cyclops twee of drie gaen haelen,
 En keeren soo weer nae mijn landt.
 Goe nacht dan, goe luy met malckander,
 Ick rae u, dat ghy vrinden syt,

Op dat den eenen aen den ander,
Geen oorfaeck aen doet van verwyf.

binnen.

P L U T U S.

'k Geloof dat hy is heen gaen stappen;
Want schoon dat ick wat snee-blindt ben,
Soo dunckt my dat ick het aen 't klappen
Wel van syn vleugels hooren ken.

Doch onderwijl, treckt ghy aen 't graeven,
Ick sal de schat, myn groote vrind,
Flux, op 't gefwinft, doen herwaerts draeven,
En maecten dat j'hem daedlijck vind.

O Schat! u roep ick hier te naedren!
Op dat ghy Tymon gunstigh syt,
En uw weer van hem laet vergaeden,
In 't midden van syn arrebeyd.

Sa Tymon! nu niet langh te droomen,
Spit nu, en delf uyt al uw macht,
Ghy sult hem daedlijck op sien koomen:
En onderwyl Adieu: goe nacht.

binnen.

SEVENDE UYTKOMST.

Tymon Alleen.

WEl aen mijn spae! help my de gronden
Doorspitten dan van deese dijck,
Tot dat ghy hebt de schat gevonden,
In d'ingewanden van het slijck.

Maer sacht! wat voel ick sich hier kanten?
O Goon! ô luckige Mercur!
O Goedertierne Caribanten!
Wat is dit voor een avontuur?
Van waer kan soo veel goedts toch koomen?
Maer slaep ick niet? en waeck ick al?
Helaes! ick vrees, dat nae dit droomen
Ick niet dan steenen vinden sal.

Maer neen; geen droom houd my bedrogen,
'k Heb suyver goud in het gesicht,
Wiens luyfter dat my straelt in d'oogen,
Veel vroolijcker dan 't Sonne-licht.

ô Alder

ô Alder schoonste der metaelen!
 O wellust van het aerdsch geslacht!
 Die als het vuur met heldre straelen,
 Gestadigh schittert dagh en nacht.
 O meer-dan-aengenaeme schatten!
 Ghy moet my dubbelt welkom sijn;
 U wil ick in mijn armen vatten,
 Wijl ick geloof, dat Godt Jupijn
 Weer uw gedaent' heeft aengenomen;
 Helas! wat Juffer, kleyn, of groot,
 Souw sulck een schoone minnaer schroomen,
 t'Ontfangen met een oopen schoot?

O Midas! Cræsus! en ghy rijcke
 Geschencken van Apolloos Kerck!
 Ut'hans by Tymon te gelijcken,
 Was niet dan sot en kinder werck,
 By wien geen tien Sardanapaelen,
 By wien geen bergen van Peru,
 Met al haer rijckdom kunnen haelen.

Wel aen mijn spae dan, dat ick u,
 Schoon ghy my plaght soo waerd te weesen,
 Nu aen dees dorre stronck op hangh,
 Wijl dat ick weer, gelijk voor deesen,
 De rijckdom in uw plaets ontfangh.

Nu wil ick Dorp, en Stadt, verlaten,
 En al het menschelijck geslacht,
 Voortaan als baere duyvels haeten,
 Mits't my voor deesen heeft veracht.
 Nu wil ick in een naere tooren,
 Gebouwt in droeve eenfaemheydt,
 (Om nooyt meer van my te doen hooren)
 Verslijten gaen mijn levens tijdt.
 Daer wil ick gaen een graf-steê bouwen,
 Voor my, en voor mijn waerde schat;
 En al wat leeft voor vyandt houwen,
 Wat ooyt de naem van menschen had.

Dit is mijn voorneem dan nae deesen,
 Dit sal voortaan mijn wet dan sijn;
 En eenigh mensch sijn vriendt te weesen,

Sleghs pure fottorny by mijn:
 Sich over yemandts leet t'ontfarmen,
 Te fuchten als een ander leydt,
 Of mild te weesen aen den armen,
 Niet dan een pure dolligheydt,
 Ooyt heul aen eenigh mensch te geeven,
 Niet dan een schelmstuck, of verraedt;
 Maer als een wolf alleen te leeven,
 Dat sal de vreught zyn van mijn staet.
 Jae soo, dat die ick aen kom schouwen,
 Sijn leeven vry vervloecken mach,
 En die minuut voor doodlijck houwen,
 Waer in dat Tymon hem besach.
 In't endt, ick wil geen menschen achten,
 Dan slechts voor rotsen, en voor steen,
 En alle maegtschappy verachten,
 Jae alle trouw met voeten treên,
 En niets dan d'eenfaemheydt beminnen,
 Jae soo, dat ick voor Nicht, of Neef,
 Voor landts-luy, vrienden en vriendinnen,
 Voortaan gelijk verstorven leef.
 Soo dat, en Vaederlandt, nae deesen,
 En stam, en bloedt, en maegtschappy,
 Voor my slechts naemen sullen weesen,
 Van dwaesheydt, en van hoovaerdy.
 Laet Tymon maer alleenigh ryck syn,
 En voorts vry, al wat leeft, vergaen;
 Laet niemandt hem op aerd gelijk syn,
 Wijl dat hy 't alles wil versmaen;
 En niemandt hebben tot syn buuren;
 Maer in dees sombere woestyn,
 Vervreemt van alle Creatuuren,
 Voor eeuwich opgeslooten syn.
 En laet hem, soo hy doch moet sterven,
 Sich selfs slechts wel doen van syn goedt,
 Op dat hy naemaels aen sijn erven,
 Daer stuck, noch lap, van vinden doet.
 En laet my elck de by-naem geeven,
 Van menschen-haeter, 't is mijn eer;

Vermits ick in mijn gansche leeven,
 Geen mensch op aerd tot vriendt begeer.
 De teeckens hier van sullen weesen,
 Een onversetbre koppigheydt,
 En norffe wreetheydt in het weesen,
 In 't endt, een pure onmenschlyckheydt.

Ja soo, dat in de plaets van stelpen,
 De brandt van een ontteecken huys,
 Ick eer de gloedt sal gaende helpen,
 Door pick, door swavel, of harpuys,
 En schoon ick yemandt hulp kon geeven,
 Die by geval in gracht, of sloot,
 In doodts gevaer was van sijn leeven,
 Voor hem te redden uyt de noodt,
 Hem eer de kop sal ondersteeken,
 Dat hy nooyt Son, of Maen meer siet;
 Want soo sal ick mijn selven wreecken,
 Van 't geen my eertydts is geschiedt.

Dit zijn de wetten van het leven
 Des soons van Echeratides;
 Die hy sich selfs heeft voor geschreven,
 Als tot een dagelycksche les.

Wel aen, dat wy die dan onthouwen,
 Getrouw, standvast en heylighlijck;
 Doch om voor eerst veel quaets te brouwen
 Soe dunckt het my noodtsaeckelijck,
 Te roepen doen, langhs marckt en straten,
 Hoe dat op nieuws mijn saecken staen;
 Op dat die geene, die my haten,
 Sich selfs terstont verhangen gaen.

Maer sacht: wat sie ick gints van varren?
 Wat volck ontdeckt sich hier dus stout?
 'k Denck immers niet dat deese narren
 De lucht al hebben van myn goudt.
 Wat, sal ick op dees heuvel steygren,
 En my verbergen uyt haer oogh?
 En haer geheel mijn aenspraeck weygren?
 Om slechts met steenen van om hoogh,
 Haer te begroeten hier beneden?

Of fal ick in dees eene faeck
 Mijn nieuwe wetten overtreden?
 En haer noch eenmael staen te spraeck?
 O ja, ick sal haer eens verwachten,
 Om sien, wat haer doet herwaerts spoen:
 En om haer, door haer te verachten,
 Een dubbelt hantfeer aen te doen.

Laet sien wie d'eerste toch sal weesen:

Ho, ho, het is Gnathonides,
 Dien Pannelicker, die voor defen,
 Na dat ick hem een reys, vyf, ses,
 Had om een avont-mael gebeden,
 My gaf een strop in plaets van broodt;
 En my met kneppels op mijn leeden,
 Vertrouste in mijn hongers noot:
 Daer hy wel eer, soo meenighmaelen,
 Tot mijnent, by nae alle daegh,
 Sijn ingewant placht vol te halen,
 Tot overstolpens van sijn Maegh.

Maer sacht eens laet hem herwaerts komen;
 Ick sweer, dat hy de eerst van al,
 Sal van de baere duyvel droomen,
 En heels huyts niet vertrecken sal.

A C H S T E U Y T K O M S T:

Gnathonides, Tymon.

G N A T H O N I D E S.

ACh! heb ick het niet wel geweeten?
 Dat Tymon, sulck een goejen heer,
 Niet van de Goon souw syn vergeeten?
 Maer wel weer raecken in sijn eer?

Gegroet moet ghy, ô Tymon! weesen;
 ô Braefft, en mildste van ons landt!
 Om welckers schoon, en minlijck weesen,
 Soo meenigh Juffer sich verbrandt.

T Y M O N.

Ick wil uw goeden avondt wenschen;

R

ô Schel-

ô Schellemsen Gnathonides!
Verdoemsten flock-op aller menschen,
Ja slimmer dan een Gier vijf, ses.

G N A T H O N I D E S.

Ghy zijt noch d'ouwe soete praeter;
Maer waer ist gastsmael nu te nacht?
Of eet men nu tot uwent laeter,
Dan men altijd voor deesen placht?

Maer, bloed! wat had ick schier vergeten!
'k Heb daer een Liedtjen in mijn sack,
Waer op het puyckjen der Poëten
Wel dard-half weeck sijn harssens brack;
Dat quam ick u expres vereeren;
Vermits het nieuw en aerdigh is,
De wijs kan ick u daedlijck leeren,
Terwijl wy sitten aen den dis.

T Y M O N.

Ick sal, indien ghy wat wild singen,
U leeren stracks een andre wys,
Die ick uw uyt uw hals sal wringen,
Met deese kneppel op uw vleys.

G N A T H O N.

Wat's dit? hoe Tymon! geeft ghy slaegen
Voor goeje diensten? ach, ick sweer,
Dat ick u sal aen 't Recht beklaegen,
Gelijck een vechter sonder eer.

T Y M O N.

Stoot ghy noch een woordt uyt u kaecken,
En licht ghy niet terstont uw hiel,
Soo sult ghy my stracks schuldigh maecken,
Aen het vermoorden van een siel.

G N A T H O N.

Ey, staeck dat liever, mach het weesen;
Dat doodtslaen is wat ongesont:
Legh liever, om my te geneesen,
Een gouwe pleyster op mijn wondt;
Dat sal voor vast my daedlijck helpen;
Want 'k loof, jy weet wel, voor gewis,
Dat dat om 't loopend bloedt te stelpen,

Een fouvereyn Remedie is.

T Y M O N.

Hoe! derft ghy hier noch plaets bewaeren?

G N A T H O N.

Neen, neen, ick gae; maer'k wensch, dat ghy't
U eeuwigh mooght op 't hart sien vaeren,
Dat ghy dus wreedt geworden zijt.

NEGENDE UYTKOMST.

Tymon alleen.

DEES is altijd voor eerst gaen rekenen;

Maer sacht, gints komt Philiades,

In 't ambacht van het Pannelecken,

De weergae van Gnathonides.

Dees quandt, nae dat ick hem voor deesen

Een goet stuk Landts geschoncken had,

Om dat hy my eens had gepreesen,

Als 't puyck der fangers van de Stadt,

En my had weeten wijs te maecken,

Dat ick, spijt Harp, spijt Luyth, en Veel,

Selfs Goon en menschen kon vermaecken;

Met 't lieflijk gorglen van mijn keel;

En dat ick hem tot loon, met eenen

Sijn Dochter rijk had uyt getrouwt,

Heeft, toen hy my daer na sagh steenen,

My met een goeje kneppeel hout

(In plaets van hulp oft troost te geeven)

Soo vreet en deerelijck begroet,

Dat ick dien schender, al mijn leeven,

Mijn kromme rugh noch wijten moet.

TIENDE UYTKOMST.

Philiades, Tymon.

P H I L I A D E S.

O Onbeschaemtheyt van die fielen!

Nu kent men eerst Heer Tymon weer;

Die zy voor deesen soo ontvielen,

Wanneer sijn voorspoet nam sijn keer,

Nu fiet men weer die taeffel-vrinden,
 Nu fiet men weer Gnathonides,
 Hem om sijn rijkdom komen vinden,
 Recht anders als Philiades;
 Die in een Stadt met hem gebooren,
 En altijd met hem opgevoedt,
 Hem niet meer minde van te vooren,
 In voorspoet, dan in tegenspoet.

Noch langh, ô Tymon! moet ghy leeven,
 En dat ghy nimmer ramp beproeft:
 Maer 'k bid u, toch wel acht te geven;
 Op de rampzalige geboeft,
 Die slechts een mensch met woorden paejen,
 En niet dan vriend aen taeffel zijn;
 Maer anders, inder daedt slechts kraejen,
 En raevens in een menschen schijn.
 Wilt op dat volck toch niet vertrouwen;
 Nadien ghy haer liefstaligheyt
 Wel mooght voor klaere teeckens houwen,
 Van vleyende gelt-suchtigheyt.

Doch ick, in plaets van haer te lijcken,
 Quam herwaerts met een goet stuck geld,
 Om u uyt vriendschap toe te rijcken,
 Maer juyft wierd my langhs straet vertelt,
 Dat ghy sulcks nu niet hebt van nooden,
 Maer door uw deught, en waerdigheydt,
 En door de gunst der groote Gooden,
 Op nieuws weer rijk geworden zijt.

Des kom ick slechts om u te raeden,
 Dat ghy die schelmen, onder een,
 Die 't slechts maer op u gelt-kist laeden
 Nooyt weder in uw gunst laet treên.

Doch wat mach ich van raeden spreecken;
 Daer ghy een Nestor, vijf, of ses,
 In wijsheyt kund de loef afsteecken.

T Y M O N.

't Sal oock soo zijn Philiades!
 Doch 'k bid u, komt een weynigh naeder,
 Op dat ick u, met deese spae,

Waer op ick vast mijn kracht vergader,
Het harffen-vat in morffelen slaet.

PHILIADES.

Och! help, het hoeft is my gebroocken,
Om dat ick dees ondancbremen,
Een wijse raedt heb toegesproocken,
Ach! is dit dan het loon hier van?

binnen.

E L F D E U Y T K O M S T.

Tymon Alleen.

Wle sie ick daer weer herwaerts treden,
Met die papieren in sijn hant;
En met soo net-gemeete schreeden?
ô! 't is Demeas: deese quant,
Die van mijn maegschap roemt te wesen,
En die een Orateur wil sijn,
Heeft (toen hy eens om schult voor desen
Gevangen was geset) van 't mijn
Sestien talenten op een plockjen
Aen Schout en schuldenaers betaelt;
Het geen hem anders op zijn rockjen,
Of op sijn kap souw zijn gedaelt.
Doch daer na, toen mijn gelt verteert was,
En hy weer vry wat goedts besat,
Soo swoer hy (wyl het radt verkeert was)
Dat hy my nooyt gesien en had.

T W A E L F D E U Y T K O M S T.

Demeas, Tymon.

D E M E A S.

Veel heyls wil uw Jupyn verleenen,
O Tymon! die door uw verstandt
Het steunsel zijt van ons Atheenen,
En d'eer van 't gantsche Grieckenlandt.
Kom, laet ick u de Stadt in leyen,
Waer dat ghy Marckt, Stadthuys en Hof,
En al ons' ouwe Burgeryen,
Sult hooren melden van uw lof.
Doch eer wy ons op wegh begeven,

Soo bid ick, hoort eens het besluyt,
 't Geen ick heb tot uw eer geschreeven,
 En 't geen in deeser voegen luydt.

*Alsoo dat Tymon, Soon van Echekratides,
 Den Colytensers, door sijn wijsheydt, deught, en oordeel,
 En kloekheydt, aen dit kindt, geduerigh soo veel voordeel,
 En diensten heeft gedaen, als andre vijf, of ses,
 En hier en boven, op een dagh, met worstelingh,
 Met wedloop, soo te voet, als oock te paerd te rennen,
 Met het Tournoy, en met de statie-kar te mennem,
 In het Olympisch Spel het al te boven gingh,
 En prijs, op prijs, heeft wegh gedragen.*

T Y M O N.

Hoe kan dat syn? wijl ick op 't Feest
 Van den Olympus, van mijn daegen,
 Selfs nimmet kijcker ben geweest.

D E M E A S.

Wat 's dat? hier naemaels sult ghy 't weesen,
 Doch echter vind ick het niet quaedt,
 Dit in passant daer by te leesen:
 Doch 'k bid u, hoort hoe 't verder gaet,
*En dat hy onlanghs noch van de Peloponeesen
 Twee legers op een dagh, verdreef, verwon, en sloegh.*

T Y M O N.

Hoe duyvel heeft dat kunnen weesen?
 Daer ick nooyt swaert, of deegen droegh.

D E M E A S.

Ghy spreeckt seer zedigh van u selven:
 Maer sulcks, door een vergeetelheyt,
 Uyt ons geheugen is te delven,
 Was al te groote ondanckbaerheyt.

*En dat hy woorders door veel heerelijcke metten,
 Die hy geschreeven heeft, en door sijn krijghs beleyt,
 Aen het gemeene-best geen kleyne nuttigheyt
 (Soo om de ondeught, als om tweedracht te beletten)
 Heeft toegebracht, Soo is 't, dat mijne Eedle Heeren,
 Soo van 't Stadthuys, als 't hof, soo aedel als 't gemeen,
 Bestooten hebben, hem een beelt'nis, niet uyt steen,
 Maer uyt sijn louter gout, sijn groote deught ter eeren.*

Te laeten snijden en dat aen vrouw Pallas zy,
 Te setten in haer Kerck, gekroont met seven kroonen,
 Met blixem-straelen in sijn handt, en om te toonen
 Hoe yeder hem voortae sal eeren nae waerdy,
 Soo is 't besluyt van 't hof, dat men met vreughde vieren,
 Met dans en momery, met feesen, en Musijk,
 Met het Tooneel-spel, en met kondert diergelyck,
 Sal 's jaerlycks een dagh tot sijner eeren vieren.

In kennisse van my,
 D E M E A S.

Die dit schreef,

Als zijnde Tymons slaef, discipel, vrint en neef.

Dit is 't, het geen ick noch voor heenen,
 Aen u quam brengen voor de nacht;
 Maer, ach! waerom of ick met eenen
 Mijn Soontjen niet heb mee gebracht?
 Dat 'k nae u, Tymon heb doen heeten.

T Y M O N.

Ghy raeskalt, loof ick; in uw Geest;
 Mits ghy (soo veel ick ooyt kost weeten)
 Noch nimmer sijt getrouwt geweest.

D E M E A S.

Maer 'k sal 't aenstaende Jaer gaen trouwen,
 En maecken kinders by 't dosijn:
 En 't eerste ('t geen men moet vertrouwen,
 Dat wis een Jonge Soon sal sijn)
 Dat sal ick Tymon laten noemen.

T Y M O N.

Of ghy hier nae, ô ouwe knecht!
 U van uw trouw-dagh sult beroemen,
 En kinders maecken als ghy seght,
 Dat souw my kunst sijn om te weeten;
 Maer 'k men dat deese kneppel-slagh,
 U 't trouwen wel sal doen vergeeten,
 En heugen tot den laetsten-dagh.

D E M E A S.

Wat 's dit? ay my! mijn hooft, en ooren!
 Hoe Tymon pleeght ghy Tyranny?

En slaet ghy dus een vry-gebooren?
 En die geen slaef en is, als ghy?
 Ick sweer dat ghy dit sult ontgelden;
 Wanneer ick, op een andre trant,
 U nae de waerheydt uyt sal schelden,
 Om dat ghy 't Raedt-huys hebt verbrandt.

T Y M O N.

O siel! nooyt sagh men 't Raed-huys branden,
 Des siet men hoe uw valsheyt blijktt.

D E M E A S.

't Was toen ghy met uw dieffche handen,
 U uyt 's landts Spaer-kist hebt verrijckt.

T Y M O N.

Dat lieght ghy oock in alle deelen;
 Mits niemant ooyt 's landts Spaer-kist stal.

D E M E A S.

Men sal het dan hier nae noch steelen,
 En ondertuffchen hebt ghy 't al.

T Y M O N.

Wel, neemt dan weer op nieuws wat slagen.

D E M E A S.

Ay my! mijn schouwer-blâen! ay my!

binnen.

D E R T I E N D E U Y T K O M S T.

Tymon alleen.

L Aet af van schreeuwen, en van klagen,
 Of goet koop krijg j' er noch wat by.
 Het sou voorwaer een slecht stuck werk sijn,
 Dat ick twee leegers souw verslaen,
 En als een Godt in Pallas Kerck zyn,
 En soo vermaert van dappre dâen;
 En dat ick sulcke siel der sielen,
 Soo daedelijck, indien ick wouw,
 Niet met mijn vuyften souw vernielen,
 En niet aen riemen scheuren souw.

Maer siet; wie komt ons gints weer nader?
 Is 't niet den wijfen Trasiacles?
 O Ja, het is dien grijsen Vaeder,
 Wiens baerdt schier van een span, vyf, ses,

Hem

Hem swaddert over bey zijn schoeren ;
 Ey fiet , hoe vreemt dat hy de oogen slaet,
 En als een tyran schijnt te loeren,
 En hoe hy vast al preevlen gaet.
 Zijn gansche weesen staet verwildert,
 Als van een Tryton , welckers vlas ,
 (Gelijk hem Zeuxis heeft geschildert)
 Meê kruyft , en ongeheeckelt was.

Dees sijn-man , stemmigh in sijn kleeren,
 En byster zeedigh in sijn gangh,
 En spaersaem in het gelt verteeren,
 Weet 's morgens , vijf , ses uren langh,
 Veel wonders van de deught te spreecken :
 Aenprijfende de matigheyt,
 En vloeckende de helsche treecken
 Van allerley wellustigheydt,

Maer als hy 's avonds , wel gewassen,
 Sich heeft geplant ontrent den dis,
 Dan soud ghy sien (door 't gulfigh brassen)
 Hoe hem sijn les vergeeten is.
 Dan soud ghy (als hy met sijn vingren
 Mach streelen een gevulde Kelck)
 Hem sien de wijn na 't hart toe svingren,
 Gelijk een Suygelingh sijn melck
 Dan soud ghy sien , hoe hy met oogen,
 Met handt , en kaecken , schermutsceert,
 En schier met knie , en elleboogen,
 Een ander uyt de schotels weerd.
 Sijn kin , wel dick met vet belobbert,
 Schier tot sijn ooren toe in 't rondt,
 Hanght , (wijl hy 't eeten binnen slobbert,
 Gelijk een graege water-hondt)
 Geduurigh over tafel heenen,
 Met 't heele lichaem in een bocht,
 Als of de goeje man , met eenen,
 De wijsheyt in de schotels socht.

Syn voorste vinger , heeft door 't veegen,
 't Geen hy langs bord en schootels doet,
 In 't rond al soo veel eeld gekreegen,

Gelijck de foolen van mijn voet.
 En noch hoort men hem altijd klaegen,
 Als of hy nooyt genoegh en had;
 Schoon dat hy drie paer heele daegen,
 Aen taeffel vast gespijckert sat.

Daer nae, wanneer hy sat, en vol is,
 Adieu dan al mijn zedigheyt;
 Vermits hy dan als sot, en dol is,
 Door schandige ongebondenthey.
 Hier by komt dan een eeuwich talmen,
 Van disputeeren, by den dranck;
 Dat zaelen kamer staet te galmen,
 En davert met een droncke klanck!
 Hier op soo volght dan uyt der maeghe
 't Uytwerpsel van sijn ingewant;
 't Geen hem voor doot na huys doet dragen,
 Of smacken op een Leedekant;
 Waer hy, gelijk een beest soo droncken,
 Of pas als in een swijn verkeert,
 Soo langh blijft in sijn dreck te roncken,
 Tot dat sijn wijn weer is verteert.

Voorts hoeft hy niet een mensch te wijcken,
 In looshey noch in seltery,
 Want nauwlijcks vind men sijns gelijcken,
 In leugens, en bedriegery.
 In 't pannelicken is hy handigh,
 In 't vloecken roept hy haeghnevelt,
 't Bedrogh verstaet hy heel verstandigh,
 Mits d'onbeschaemtheyt hem verselt.

In 't endt, een man van d'andre werelt,
 Met soo veel wys vernuft belaeen,
 En soo veel weetenschap bepeerelt,
 Dat het hem manck, en krom doer gaen.

Daerom, wie dat hy dan mach weesen,
 En oock hoe zeedigh dat hy sy,
 Soo mach hy vry mijn kneuckels vreesen,
 Komt hy ons noch wat naeder by.

Hoe nu! wat 's dit? of sijn het droomen?
 Hoe! Traficles hier noch soo laet?

VEERTIENDE UYTKOMST.

Trasicles, Tymon.

TRASICLES.

DAt ghy my herwaerts aen fiet komen,
 Is, Tymon! in een andre staet,
 En met heel andre gedachten,
 Als 't volck dat stracks vertrocken is.
 Die slechts uw geld en rijckdom achten,
 En u slechts minnen om den dis,
 En u veel windts in d'ooeren maecken;
 U, segh ick, die door goedigheyt,
 Geen acht slaet op u eygen saecken,
 En somtijds al t'onnosel syt.

Voor my, ghy weet dat my een kopjen,
 Met karre-melck, of kolden-schael,
 Of dat een kleyn geruyend sopjen,
 Genoegh is tot mijn Avondmael.
 En dat, wanneer ick vet wil smullen,
 Een waterkersjen, of Radijs,
 Met Brood, en Sout, my altijd sullen
 Verstrecken voor een Sondaghs-spijs.
 Het water, weerghy van gelijcken,
 Dat uyt een ruyschende fonteyn,
 Altijt by my heeft moeten wijcken,
 By de alderbeste Verne-wijn.
 Oock weet ghy, dat dit schraele rockjen,
 By my voor purper werd geacht;
 En dat ick by dit eycke stockjen,
 Geen staf, noch gouwe Scepter acht.
 Want al de rijckdom hier op aerde,
 En al het goudt van 't Mooren-landt,
 Dat is by my van soo veel waerde,
 Gelijck de schulpen van de strandt.

Des kom ick hier alleenigh naeder,
 Om u, en uwent wil alleen;
 Om u te raeden als een vaeder,
 Hoe ghy u rijckdom sult besteen;
 Die van soo veel ontelbre quaeden

Den schaedelijcken oorspronck is,
 Daerom soo ghy u wild doen raeden,
 Soo sult ghy daedlijck, voor gewis,
 Al wat ghy hebt in Zee gaen werpen,
 Gelijck een doodelick fenyn;
 Voor een die syn verstandt wil scherpen,
 En die een Filosooph wil syn.
 Maer echter juyft niet in het midden,
 Maer tot de diepte van uw knien;
 En dat soo veel ick uw mach bidden,
 Geen mensch dan ick dat aen mach sien.

Of soo uw dat niet kan behaegen,
 Soo smackt het anders uyt uw huys;
 Geeft het aen vrienden, en aen maegen,
 En houd schier selfs, noch munt, noch kruys;
 Geef deesen een, die twee talenten;
 Doch voor een Filosooph, gewis,
 't Is billijck dat die van uw renten
 Met dubbelt deel gezeegent is.

Voor my, ick sal my wel vernoeegen,
 (Schoon ick het niet begeer voor myn,
 Maer om 't myn vrienden toe te voegen,
 Wanneer het souw nootsaecklijck syn)
 Indien ghy my dit kleyn sackjen,
 't Geen nauwlijcks aerhalf mudden houd,
 Woud maecken tot een draeghbaer packjen,
 En dat uyt vrindschap vullen woud.

Want yemand die Philosophheeren
 En leeven wil op sijn gemack,
 Moet niet meer wenschen, nae begeeren,
 Dan 't daeghlijcks nootdruft van syn sack.

T Y M O N

Uw seggen heeft seer goede reeden;
 Maer eer dat ick, Ô Traficles!
 Myn geldt noch aen uw gae besteeden,
 Soo sal ick met een vuyft, vyf, ses,
 U eerst wat andre mundt toe tellen,
 En met een toe-gift van mijn spae,
 Myn mildigheyt soo wel versellen,

Dat ick geen kruys meer houden gae.

TRASICLES.

O Burgers! o gebied! o wetten!

Ach! kundt ghy dees verdoemde fielt,

Niet in een vrye Stadt beletten.

Dat hy een eerlijck man vernielt?

binnen.

VYFTIENDE UYTKOMST.

Tymon alleens.

LAet hier uw longh niet leegh te schudden,
En balck hier dus niet als een Koe;
Of'k geef u, goet koop, op die mudden,
Noch daedlijck wel een scheepel toe.

Maer wat is dit? ick sie van varren,
Noch van dat volck wel drie dozijn,
Soo dat ick vrees van deese narren,
Niet veyligh hier alleen te zijn.
'k Sie Blepsias met Laches loopen,
Als of het was om lijf, en goet;
Maer 'k sweer sy sullen 't dier bekoopen,
Met alden aenhangh van haer stoet:
Mits ick mijn spae wat rust verleenen,
En op dees heuvel klimmen sal,
En haer van ver, met key en steenen,
Behagelen in 't naeste dal.

SESTIENDE UYTKOMST.

Blepsias, Tymon.

BLEPSIAS.

ACh Tymon! Tymon! wilt niet smijten,
Want niemant van ons blijft'er staen.

T Y M O N.

Verdoemde schelmen! 't sou my spijten,
U ongewondt te laten gaen;
Des wil ick, hevigh en verbolgen,
Terwijl ick u noch raecken ken,
U soo langh op de hacken volgen,
Tot dat ick van u gewroocken ben.

Vervolgh van

T H A L I A

of

G E U R I G E

Z A N G - G O D D I N .

B R U Y L O F T S P R A E T J E N ,

Verleent aen mijn Heer *J. V. R. en Mejuffr. E. de M.* Samen gehuwt op drie Koningen-dagh, Anno 1665.

A wel, 'k sie jy bendt dan seper
Bruyt en Bruygom met malkaer,
Och! de liefde is als Peper,
Sey mijn Zael'ge Bestevaer:

Want hy brandt en maectt geen blären,

En sy warmt een mensch soo wel,
Dat m'er kan een rock mee sparen,
Van een dubbelt Vosse-vel.
Bloed! wat komtje dit ter stade
Jonge-luy in deese tydt?
Wijl je schier als gaer gebraden,
Van de min sijn fackel zyt.
Die u kouw noch windt doet voelen,
Mits u die, door bloedt, en murgh,
Een kleyn vuurtjen doet krioelen,
Dat je warm maeck durch ont durch.
'k Loof de blauw-gekaeckte winter
Heeft op u t'hans weynigh vat;
Wyl je sonder vuur of splinter,
Warmer bent als 't Aecksche badt.
Seepers, 'k loof het by te slapen
Ist'hans wel een fraeye saeck,
Daer ick vast op stae te gapen,
Als een Exter op een staeck,

Want ick moet my slechts beleyen
 Met een deecken drie of vier,
 Die my somtijdts noch by tyen
 Wel doen krimpen als een mier.
 Had ick toch van Swane-veeren,
 Maer een arm vol in mijn Bedt!
 'k Loof't souw my dan oock niet deeren,
 Dat nu vaeck mijn slaep belet.
 Doch, wat kan my 't wenschen baten?
 Niet een fier; och soo 't soo was,
 Duyfent tonnen vol Ducaten
 Quamen niet by my te pas.
 Maer dit zijn slechts viesse vaesen,
 Want al wensch' ick dard half jaer,
 'k Loof ick had voor al mijn raesen,
 Alsoo veel van 't een, als 't aer.

Ey jy goe-luy onderwijlen
 Stapt vast uw geluck te moet;
 Wijl de min uw door sijn pylen,
 Al uw wensch bekomen doet.
 Want ghy Bruygom, krijght een Bruydtjen,
 En ghy Bruydtje krijght een man,
 Door wiens hulp het minne-guytjen
 Al uw smart geneesen kan.
 Mits hy u flus met uw beyen
 Leeren sal het A. B. C.
 Van het geen in ouwe tyen
 Adam met sijn Eva dee,
 Die gestrengelt in vier armen,
 't Eerst bedachten, met een swier,
 Hoe datmen sich kan verwarmen,
 Schoon men naeckt is, sonder vier;
 Want daer was het eerste ambacht,
 't Geen sy pleegde na hun schult,
 't Welck die moode in hun stam bracht,
 Die jy nu mee volgen sult.
 Want de bouw-kunst die hy leerde,
 Hingh niet aen sijn ploegh alleen,
 Daer hy d'aerde wat mee keerde,

Die soo hart wierd als een steen ;
 Maer bestondt oock in dat ploegen ,
 't Geen hem met zijn ribbigh wijf
 Vaeck deê van den arbeydt swoegen ,
 Of hy had de koorts op 't lijf.
 Want dat was de aerde bouwen ,
 Dat was zaeyen in de voor ,
 Die de wereldt op moest houwen ,
 Want daer groeyt en bloeyt zy door.
 En dit ambacht , Jonge luytjes !
 Sulje nu meê leeren gaen ;
 En meê planten gaen de spruytjes
 Die de weereld doen bestaen
 Spruytjes , segh ick , die nae deesen ;
 Als j'er hebt een half dosijn
 (Want het tal dat moet'er weesen)
 Al je vreughde sullen zijn.
 Mits s' als telgen van Olyven ,
 Om je taeffel sullen staen ;
 Daer vaeck niet veel op sal blyven ,
 Als haer kaeckebeenen gaen ,
 Want dat tuygh souw met sijn seffen ,
 Soo een quant als meester Fock ,
 d'Ooren van sijn kop of vressen ,
 Met de noppen van sijn rock.
 Want door roeren van haer kaecken ,
 Kan dat volck met goet fatsoen ,
 Beurs en Taeffel schaeloos maecken ,
 Sonder dat haer tanden bloen ;
 Doch by wel-beduytteluyden ,
 Als mijn Heer den Bruydegom ,
 En Mejuffer 't puyck der Bruyden ,
 Is dat goet slechts wellekom.
 Want dat 's d'oorfaeck van hun trouwen ;
 En dat 's d'oorfaeck , dat hun slaef ,
 Die sijn ooren graegh souw houwen ,
 Niet kan bidden om die gaef .
 Doch ick loof Jy word dit praeten ,
 Jonge-luy ! te met al moe ;

Wel ick sal 't dan hier by laeten,
 Want jy wild na Bethlem toe,
 Om drie Keuninckjen te speelen.
 *k Sie het wel aen onse Bruydt,
 Die ick wed, by mijner zeelen;
 Dat ons wenst ter kaemer uyt.
 Nouw, jy sult de Keuningh trecken,
 Bruydtje wildt soo bangh niet sien;
 Jy sult Keuningin verstrecken,
 Met de alderlaughst van Drien.
 Gaet slechts salfjens heenen stappen;
 Niemandt isser die 't belet;
 Niemandt sal het kunnen klappen,
 Dan de deeckens van je Bet.
 Deeckens, segh ick die getuygen
 Sullen sijn van dit krioel,
 Van dat kussen, licken, suygen,
 Eyndlijck van al 't soet gewoel,
 Daer jy sult de nacht in slijten,
 En waer van jy morgen vroegh
 Licht noch eensjes sult ontbijten,
 Schaft de Bruygom slechts genoegh.

Doch my dunckt ick sou gaen enden,
 En ick loop op een Gallop;
 *k Wil mijn toom dan om gaen wenden,
 En gaen houden strick strack op;
 Met u maer alleen te seggen,
 Dat, wijl dat jy van de nacht
 Light niet veel op zy sult leggen,
 Dat je neemt wel goeje acht,
 Soo sy door 't om hoogh te kijcken,
 Licht een Staert-Star wierd gewaer,
 Dat je niet en moet beswycken,
 Want sy dreyght met geen gevaer;
 't Zijn natuerelijcke saecken,
 Lieve Bruydtjen! en daerom,
 Wild j'er slechts meê vroolijck maecken,
 Vind j'ys' aen je Bruydegom.

Ter Bruyloft van Mijn Heer, Mijn Heer,

HENRIC NOORMAN,

En Mejuffr. Mejuffr.

SARA van LOENEN,

Te samen in den H. Echt verbonden op den 1. van Bloeymaent, 1667.

NAuw'lijcks wil de Krijgh gaen enden,
 Nauw'lijcks praet men eens van Vree,
 Nauw'lijcks lijckt God Mars zijn Benden
 t'Huys te roepen uyt de Zee,
 Of de Moeder van het Minnen
 (Die een wijl niet heeft gedaen
 Dan uyt armoe wat te spinnen,
 Mits haer Neeringh stil bleef staen)
 Schijnt weerom op nieuws te leven;
 Wijl dat Mars, uyt 't Krijghs-gewoel,
 Sich weer wil tot rust begeven,
 In de armen van zijn Boel.
 Sy, die hem vast sit te wachten,
 Schiet haer besten Tabbaert aen;
 Wijl men haer by daegh en nachten,
 Pal fiet voor haer Spiegel staen;
 Om haer Lockjens te friseeren,
 En het Hulsfel van haer Kap
 Op 't galantst te disponeeren,
 Na de swier van 't Jufferschap,
 Om haer Minnaer te behaegen;
 Die het Krijghs-gerucht verbandt;
 Voor 't gekraeck der Onderlaegen
 Van Vrouw Venus Ledekant.

Zijt ghy nu belust te weeten
 Soete Bruydt, en Bruygom! wat
 Dees Conjunctie der Planeeten
 Uyt wil broeyen in dees Stadt:
 Soo sal ick 't u uyt gaen leggen,
 Wijl dat somtijds een Poëet

(Wat de Luy oock mogen seggen)
Kan passeeren voor Propheet.

Om u dit dan kort t'ontvouden,
Soo en denckt vry anders niet,
Dan dat ghy slechts, *Trouwen, Trouwen,*
In de lucht geschreven fiet.
Want, soo even als hier booven
By de Goon de saecken staen,
Soo moet ghy voor vast gelooven
Dat het hier oock toe moet gaen;
Want, wanneer Messieurs de Starren
Met malckaer oneenigh sijn,
En, gelijk een party Narren,
Niet en trecken eenen lijn,
Dan en deught het voor Sint Felten
Hier oock op de Werelt niet;
Mits men dan de Droes op stelten,
En schier niet dan Oorloogh fiet.
Maer wanneer die selfde Heeren
Vreedigh in Conjunctie treên,
Dan kan men dat Conjungeeren
Stracks mee voelen hier beneên.
Alles volght terstondt haer Mode;
Door een kitt'lingh van het bloedt,
Die een mensch, als uyt den doode,
Vrolijk weer herleven doet.
Daed'lijck fiet men Mensch, en Dieren,
Sich vermengen onder een,
Door ontfteecke Minne-vieren,
Die haer kruypen door de leên.
Daed'lijck fiet ghy Veldt, en Boemen,
Als ontluyccken door de Min:
Selfs de Vissen in de stroomen,
Suypen Minne-teughjes in;
Ja, 'k geloof de hardste Keijen,
Soud ghy midden op den Dam
Vaeck elckaer op 't lijf sien rijen,
Door een soort van Minne-vlam.
Soo dat men hier door kan weeten;

Dat de Schepfels hier op Aerd
 Met de Messieurs de Plancteten
 Sijn van een en selfden aerd ;
 Want geen dingh geschiet hier booven ;
 Of't gebeurt mee hier beneên ;
 't Geen my vastlijck doet gelooven,
 Dat het alles hanght aen een.

'k Bid u, siet eens, hoe van varren,
 Met haer Sondaeghs-mantels aen,
 Al die tintelende Starren
 Als verheught ter Bruyloft gaën ;
 En siet Jan eens van gelijcken,
 Of dit sierlijck Bruylofts-feeft
 Niet sal na den Hemel ijcken ;
 Daer de Juffers, bly van geest,
 Pas als Starren sitten proncken ;
 In het by sijn van de Maen ;
 Daer ghy, door uw suyv're loncken,
 Bruydtje ! thans wel voor mooght gaen.

In der daedt, kan oyt een Heemel
 Hier op Aerd sijn uytgebeelt,
 Soo dunckt my, dat dit gewemmel
 Daer de rechte rol van speelt.

Doch voornaemlijck in u Beijen,
 O Aen-een-verknochte Twee !
 Welckers vreught aen allen zijen
 Breght een tweeden Heemel mée.
 Want wat Wellust, en Gelucken
 Sie ick niet voor u bereyt,
 Die ghy met elckaer sult plucken,
 In den Hof van Vrolijkheydt ;
 Waer ghy in de groene Lenten,
 En in 't bloeyen-van uw jeught,
 Sult met een die Spruytjes enten,
 Die, als 't u schier niet meer heught
 U noch sullen vaeck doen dencken,
 Aen dees dagh, waer in de Trouw
 U quam aen elckander schencken,
 En u maeckte, Man, en Vrouw.

Leef dan langh, Vereende Zielen!
 Leef vernoeght in defen ſtaer,
 Die geentoeval kan vernielen,
 Soo uw liefde niet vergaet;
 Die geen Maeg're, Scherp-getande;
 Noch geen Hol-gekaeckte Twiſt
 Immer aen ſal derven randen,
 Soo uw Min niet word geſliſt.
 Maer die eeuwigh, en onendigh,
 In vernoegingh blyven ſal;
 Blijft uw liefde ſlechs beſtendigh;
 Want de Min verwint het al.

Fumus Gloria Mundi.

Op

G R I E T.

GRiet ſeydt, ſy leendt haer buyck alleen maer aen haer
 vriden,
 Waer fouw men dan in 't landt een vyand van haer vinden.

Op K E E S.

KEes Hoddebeck voert ſteets, waer dat hyis, het woort;
 Soo dat men niemandt dan ſijn lompe ſnapper hoort.
 Hoe nae meent deefe vent voor kaecklen gelt te krygen?
 Neen: maer hy wil dat elck hem gelt geeft om te ſwijgen.

d' Onreynne Geest.

VAn Lijsjes Voeder-vat ſprong leſt het boomgat open;
 Waer uyt met groot gedruys, een waeffem quam geſlo-
 pen,
 Die met haer vuyle lucht het Neus-gat trof van Saer:
 Dus vloog d' onreynne Geest van 't eene Swijn in 't aer.

Aen een Vraeger.

GHy vraeght uyt wat voor reên, dat ick de Stadt uyt
 vlie?
 't Is om dat ick op 't landt Jouw troaie niet en ſie.

Graf-schrift van een Hoornbeest.

IN dien 't gehoorent volck (de Heer die zy haervriendt)
 In d'andre weerelt eens de beste plaets verdient.
 Hier leydt'er een (sijn wijf heb danck,
 Die sitten sal op d'eerste banck.

Op een blinde Cupido.

Aen Climene.

WAerom staet hier de min dus blindelingh gedre-
 ven?
 Ist om mijn onluck niet te sien?
 Of ist, om dat hy u misschien
 Om Godlijcker te syn, syn oogen heeft gegeven?

Aen een Stinck-muyl.

GHy tiert, en raest, om dat uw Hondt
 Syn muyl, of alias, syn backhuys,
 Al snuffelend steecken gaet aen strondt:
 Maer wijl hy kust soo vaeck uw mondt,
 Soo dunckt my doet het beest geen fondt,
 Hy is geleert op lucht van 't kackhuys,

Graf-schrift.

Hier leyt een sijn-man, die wel eer
 Stierf door sijn eygen lijf-geweer;
 Wyl hy daer meê om tydt-verdryf,
 Wat speelden op syn buur-vrouws lyf,
 Waer hy nu is kan ick niet gissen:
 Maer 'k souw schier wel gelooven, dat
 Hy 't Paradys heel vlack sal missen,
 Soo hy de wegh socht door dat gat.

Yets geurighs,

Op de promotie van mijn Heer mijn Heer J. V. B.
Geworden MED. DOCT. 3. May 1665.
binnen Uytrecht.

A Poll, na hy wat had ontbeeten,
Liet van dees morgen, uyt sijn Zael,
Aen al Messieurs sijn Soonen weeten,
Dat hy haer sien wouw al te mael;
Verstaende door dat woortje, Soonen,
Al sijn gelauwert Doctors-rot:
't Geen op het oopen van sijn koonen,
Steets vaerdigh staet op sijn gebodt;
't Welck men oock daedlijck sagh vergaedren;
Geleydt van d'ouden Esculaep:
Wiens kaele kruyn vol Lauwre-blaedren,
't Model leeck van Apolloos Aep.
Hyprocrates, en Avicenne,
Galeen; en Vaeder Paracels,
(Wiens neus men nauw kon onderkennen,
Of 't een retort was of een els)
Die sagh men meê ter Zael-waerd stappen,
Met noch ruym hondert van dat soort:
Wiens naemen ick hier niet sal klappen,
Mits ick se selfs nooyt heb gehoort.
Doch in goe order ingetreeden,
En elck geseeten op sijn plaets;
Liet Godt Apol dees schrandre reeden
In d'ooren klincken van dees maets
In 't endt (sprack hy) Messieurs mijn Soonen,
Soo krijght ons' heel-kunst nu sijn licht:
Waer door ick al myn Lauwre-kroonen,
Alleen verschuldicht blyf aen 't Sticht;
Doch 'k sie in 't endt oock, hoe ghy saemen,
Slechs domme en botte beesten syt,
Trots hondert loffelijcké naemen
Die men u gaf in d'ouwe tydt;
Mits ghy nu swichten moet en buygen,
Voor een, die ick u op dees dagh

Sal voor de weerdlt doen betuygen,
 Dat ruym je baes verstrecken mach,
 Al 't geen ghy immer hebt geweeten,
 Al 't geen ghy immer op 't papier
 Met soo veel moeyten uyt moest sweeten,
 Acht ick veel minder als een fier
 Ten aensien van het lofsijck voordeel,
 't Geen al de weerdlt preecken moet,
 Van een, wiens kennis, en wiens oordeel,
 U thans als Vissen suygen doet.
 Gaet fiet ô domme doeden doppen!
 Slaet uw gesicht op Uytrecht neer,
 't Geen u sal handt op smoel doen kloppen,
 En u ontseggen al uw eer.
 Daer sult ghy sien, al 't geen by menschen,
 Geleert en lofsijck weesen ken,
 Ja 't geen ick in mijn self wouw wenschen,
 Geplaetst in Heer van N : N :
 Dees, nae hy elck heeft kunnen toonen
 De kennis van sijn harssen-vat,
 Die wil ick heeden gaen bekroonen
 Met Roos, en geurigh Lauwer-bladt.
 Ja hem, in spyt van al uw Tandens,
 Aen neemen voor mijn waerdste Soon,
 En hem tot uwer aller schanden
 Gaen plaetsen by de halve Goôn,
 Dus sprack Apol, en sloot sijn kaecken
 Met een verstoorde barsfigheydt;
 't Welck die Messieurs deed staen als staecken,
 Daer niet een boe noch bae van seydt.
 Tot driemaal wouw Galeen wat reuttlen,
 Maer God Apol op dat geluyt,
 Die seydt hem; soo Jy wat wilt preuttlen,
 Jy Vendt! soo bruydt ter deuren uyt.
 Gelijck hy deê met al sijn vriden,
 Self Esculaep, en Hypocraet,
 Die dat voor raedtsaem moesten vinden,
 Die stapten meê voort met haer maet.
 Apol sackt hier op nae beneden,

En komt tot Uytrecht in het Choor ;
 Waer hy fijn nieuwe Soon alreede
 Sagh met de muts ftaen op het oor.
 Hy treedt hem toe , met blye paffen ,
 En feydt hem , neemt dees Lauwre-blaen,
 Mijn Soon , die op uw hayren paffen ,
 Als of s'er op gewoffen ftaen.
 Leef langh , en draegh dees groene telgen
 Tot teecken van de dapperheydt
 Waer door ghy alles koft verdelgen ,
 Wat u weerftondt in woorden-stryt.
 Draegh die foo langh tot alle fiecken
 (Hoe oock belaeen met fmart en pijn)
 Soo drae ghy flechs haer pis komt riecken ,
 Weer daedlijck aen het dampen zijn.

S A R A B A N D E.

1. *Si vous m'aymez autant que je vous ayme,
 Chere Phillis ! vivons sous mefme loy ;
 Puis que je vous , par un amour extreme,
 Vivre pour vous , vive auffy pour moy.*
2. *En foupirant pour vous dans c'est absence,
 Tous mes malheurs , Phillis me semblent doux.
 Si vous avez auffy de la conftance,
 Faites pour moy , ce que je fais pour vous.*
3. *Je vous ay confacré toute mon ame ;
 Et la gardray pour vous uniquement ;
 Mais il faudra auffy que vofre flame
 Dure pour moy jufques au monument.*
4. *Ha ! quel bonheur Phillis , fera le noftre,
 Si nous brulons toujours de même feu.
 Car fitous deux nous vivons l'un pour l'autre,
 Nous ne pourrons mourir que bien heureux.*

Op de Vinger-hoedt van Phillis.

Vinger-hoetje , die de Vinger
 Van de handt van Phillis deekt ;
 Die haer tot een Naelde-dwinger ,

En een schild voor 't quetsen streckt.
 Ach ! dat ghy mijn hardt kost decken !
 Voor haer Goddelijck gesicht ;
 En my tot een schild verstrecken ,
 Voor soo meenigh felle schicht ,
 Als haer flonckrend oogen straelen
 Daeghlicks op mijn swacke ziel ,
 Doen al schitterd needer-daelen ,
 'k Sweer , ick u voor my behiel.
 Maer helaes ! wat staele plaeten
 (Oock hoe nut in d'ooreloogh)
 Kunnen tot beschermingh baeten ,
 Voor de pylen van haer oogh ?
 Geen beschut van schildt of waepen ,
 Geen rondas , noch geen pansier ,
 Is tot vyligheydt geschaepen ,
 Voor dat ziel ontsteekend vier ,
 Waer door dat sy 't al doet branden ,
 't Geen sy met haer oogen raeckt ;
 En waer door sy sonder banden ,
 Al wat leeft , tot slaeven maect.
 Gaet dan vry ô Naelden-dwinger !
 Die my tot geen voordeel streckt ;
 Keert weer aen die schoone Vinger ,
 Daer ghy al uw eer van treckt.
 Wyl haer macht niet is t'ontvluchten ,
 Wil ick buygen voor dees noodt
 En trots hondert duyfent suchten ,
 Heel vernoeght gaen in mijn doodt.

Op Amsterdam.

't **G**elt-suchtigh Amsterdam met al haer soete keyers,
 Stóft al te moedigh op haer opgevulde tas ;
 De maegre gierigheydt die steets haer Af-god was ,
 Maect dat dit hoen niet leyt, dan stront, in plaets van eyers.
 Wat vind een eerlijck man op Aerd, soo duldeloos
 Dan dat hy hier een aep moet als een mensch gekleet sien ;
 En dat hy 't loflijck gout moet aen een sot bestet sien ,
 Die als een stront-vliegh sit te prycken in een Roos ?

O Schraele

O Schraele karigheydt! met u verstenste koonen!
 Hoe plant ghy dus uw stoel in dees beruchte Stad?
 ô Luckvrouw al te blindt! hoe stort ghy dus uw schat
 In een vergult Paleys daer niet dan Varckens wonen?

Wat doet het heyligh Gout by sulck een heyloos valck;
 't Geen eeuwigh sit en huylt by haer gevulde kisten,
 Ja 't geen het alles denckt op een tocht te verquisten,
 Als het een stooters Koeck derft koopen op de kolck!

Wat doet een eerlyck man in deese Stadt te blyven?
 Waer afkomst nog verstant, nog wyshey, deugt nog geeft,
 Ooyt soo veel werd geacht, als d'alderminste Feest,
 En aensien van 't geklanck der saem geschraepde schyven.

O eer! die in de deught wel eertydts wierdt gestelt!
 Hoe syt ghy dus verkeert? hoe gaet ghy dus verlooren?
 Een harffenloose sot, met narretuygh gebooren,
 Besit die u dan nu, door syn geschachert geldt?

O liefde ghy die 't al op Aerde placht te dwingen!
 Die boven al wat leeft de Meester placht te syn,
 Het Gout maect hier terstee, u even als een Swyn, (gens
 Wiens macht men heeft betoot door hem syn snuyt te rin-

De gaeven van de siel die worden hier versmaedt:
 Al 't geen beminlyck is, dat siet men hier verachten,
 Al 't geen verachtlyck is, daer siet men hier na trachten,
 De deught is hier het gelt, daer de eygen haet. (men,
 In 't endt, 't is niet dan gelt daer men hier van hoort roe-
 Die dat heeft, die ist al, die dat ontbeert, is niet.

't Geluck 't geen op dees Stadt soo mildt haer gaeven giet,
 Saeyt daer sleghs distelen, en doornen sonder bloemen.

Want, soo een witte kraey iets seltsaems wordt geacht,
 Noch seltsamer is hier een eel gemoet te vinden;
 De gelfucht, die de deught hier in haer balgh gaet slinden,
 Die heeft door haer fenyn, hier alles in haer maght.

O neen; een eel gemoet dat hanght niet aen de gaeven,
 Van 't blinde en dartle wijf, dat sonder aensien geeft,
 Maer 't mint alleen een ziel, die schatten in sich heeft,
 Die men als 't ydel goudt, uyt geen geberght kan graeven.

't Veracht vergankelyk goed, dar als een rook verdwynt,
 En kiest de deught alleen tot voorwerp van sijn minnen;
 En dees ist, die geen rijt, noch voorval kan verwinnen,
 Mits sy, gelijk een Son, op alle wolcken schijnt.

Gefangh.

1. **I**ndien ghy u seght te branden
 Door een lonckend aengesicht,
 Of door twee Yvoore handen,
 Vriend! soo is u 't hoeft te licht:
 Want de min heeft geen vermoogen
 Noch in handen, noch in oogen.

2. Liefde kryght alleen haer luyfter,
 Uyt het schoon en glinsterend goudt;
 Sonder dat soo is sy duyfter,
 En geheel verflauwt, en koudt.
 Had Cupied geen gouwe schichten,
 Waer souw hy sijn vuur meê stichten?

3. Boogh, en Koocker kan niet maecken,
 Soo sijn pyl niet is verguldt,
 't Goudt dat kan het hart maer raecken,
 Maer de pyl en heeft geen schult:
 Trof een pyl van Loodt uw sinnen,
 Haeten soud ghy, en niet minnen.

4. 'k Weet nochtans wel wat voor banden,
 Dat aen my de schoonheydt geeft,
 Gouwe-locken, Peerle-tanden,
 Indien die een Juffer heeft,
 Met een Koffer vol Ducaten,
 Die sal 'k minnen, en niet haeten.

5. 'k Wil geen schat noch vreugde soecken
 Van Parnas, maer van Peru:
 Al de rest wil ick vervloecken,
 Want wat 's deught en schoonheydt nu?
 Soo een Juffer rijk is, deese
 Sal oock schoon, en deughtsaem weesen.

Teegen-Sangh.

1. **S**oo ghy ooyt, o vrend! wild minnen,
 Wilt geen acht slaen op het goudt;
 Haer een Vrouw met wijse sinnen,
 En alleen om schoonheydt trouwt;

Schoonheydt is de mensch gegeven,
Om de Liefde te doen Leeven.

2. Haet de sotheydt van de weereldt,
Diegeblindthockt door het geldt,
Slechs op Juffers wel bepeerelt,
Al haer ziel en sinnen stelt,
Want 't sijn slechte Huwlicx saecken,
Daer het goudt de min moet maecken.

3. Wildt altijd de trotsheydt schouwen
Die in rijke Bruyden leeft,
Mits men altijd in de Vrouwen,
Met het geldt oock hooghmoet heeft.
Wil 'een rijke vrouw verkrygen,
Leert dan vry met schande swygen.

4. Wyse Vrouwen van gelijcken,
Sult ghy meê vol hooghmoet sien,
Mits s' al even als de rijken,
Willen over u gebien.
Wie souw sulck een wijsheydt roemen,
En niet liever sotheydt noemen?

5. Schoonheydt is alleen gegeven
Tot een ciersel van de Vrouw,
Om de Liefde te doen Leeven,
Door de banden van de trouw;
Sonder die, sijn al haer gaeven
Maer in dreck, en stanck begraven.

T O E - S A N G H.

WAt kan d'yde schoonheydt baeten
Die verdwijnt gelijk de wint,
Wat sijn tonnen vol Ducaeten
Daer men nimmer rust by vindt?
Mits die 't meesten heeft van deese
't Alder onvernoeght sal weesen.

2. Wie sal toch op schoonheydt roemen,
Die de tijdt ter neer kan slaen?
Even eens gelijk de bloemen,
Die op haer geboort vergaen!
Bloemen, segh ick, welckers blaeden
Slanzen voen om ons te schaeden.

3. Rijkdom, ydelst aller dingen,
 Wie ist die op u vertrouwt?
 Wie kan tot u lof yets singen?
 Wyl ghy niet en syt, dan gout,
 Welckers last en smaeck en luyfter,
 Druckt, en doodt, en sleept in 't duyfter.

4. Alles kan de tydt vernielen,
 't Zy hoe machtigh, rijk, of schoon,
 Maer by wel-geboore zielen,
 Houd de deught altydt haer kroon;
 Waere schoont, en rechte schatten,
 Zyn het die de ziel bevatten.

5. Wild ghy my, ô min! doen leeven
 In een aengenaeme pyn,
 Soo wild my een Juffer geeven,
 Die en schoon, en rijk mach syn,
 Maer, en rijk en schoon is deese,
 Die de deught recht wys doet weesen.

Gedachten.

Op het afzijn van Climene.

IN 't endt, myn Son die is verdweenen,
 En al mijn vreughde, en myn lust,
 Myn levens soetheydt, en myn rust,
 Mits ick gelijk, met myn Climene.

Nu treurt en quyt myn droef gemoet,
 En word als met een wolck omtoogen;
 Wyl ick het Son-licht van myn oogen,
 Met myn Climene derven moet.

Wel eer toen my de heldre luyfter
 Bescheen van haer volmaeckt gesicht,
 Toen dacht ick dat myn levens licht
 Nooyt souw veranderen in duyfter.

Toen was het, dat ick daeghlijcks sagh
 Haer Goddelijcke oogen-straelen,
 Waer by myn ziel placht aem te haelen,
 My strecken tot een heldre dagh.

Toen sagh ick myn verliefde sinnen

Gestaegh gekoestert door de vlam,
Die uyt haer oogh haer oorspronck nam,
En die ons deed elckaer beminnen.

Toen was de maendt my als een dagh,
Toen sagh ick soo veel lieve uuren
My min dan oogenblicken duuren,
Wij ick my in haer by sijn sagh.

Toen was 't, dat vaeck van beyde syden,
Met mondt, en ziel gehecht aen een,
Wy aen elckander smaecten deen
De soete vruchten van ons lijden.

Toen was 't, dat een gemaecte twist
Ons vaeck deed strijden met malckandren,
Om in meer liefde te verandren,
Soo drae die weder was gestift.

In 't endt, toen was 't, dat al de vreughde
Van een oprechte suyvre min,
In my, en in myn Af-goddin,
Gestaedigh hart, en ziel verheughde.

Maer laes! waer is die soete tydt
Nu op het schilijckst heen vervloogen?
ô Soete wellust van myn oogen!
Hoe ben ick u dus vaerdigh quyt?

Helaes! wat sal ick nu beginnen?
Wyl ick de Son mijns leevens mis;
Die uyt mijn oogh verdweenen is,
Maer niet uyt myn verliefde finnen.

Ick sucht, en treur in eenfaemheydt,
Gelijck een ongepaerde Tortel,
Die op een boom, verdort van wortel,
Syn Egaes droeve doot beschreydt.

Al 't geen my over is gebleeven
Van soo veel lieve gunst, en vreught
Is niet dan d'enckle ongeneught,
Van dat my die dus heeft begeeven.

De nae-smaeck van 't genoote soet,
Wanneer 't in mijn gedacht komt speelen;
In plaats van noch myn ziel te streelen,
Word my veel bitterder dan roet.

In 't endt, ick voel mijn smart vergrooten;
 Door 't dencken aen dat groot geluck,
 't Geen mijn doet wenschen in mijn druck,
 Sulcks eerte hebben nooyt genooten.

Genooten, segh ick, om in 't kort
 Sulcks met soo grooten smart te derven
 En om my treurigh te doen sterven,
 Terwijl het my onthouden wordt.

Maer hoe! wat wenscht ghy, onbedachte?
 Wat segh ghy reuckeloos, en stout,
 Dat u dat soet genot berouwt,
 Daer niemandt waerd is nae te trachten?

Ondanckbre; swijght, en trots uw nood,
 Die u 't genoote goet doet derven,
 Soo acht u luckigh in uw sterven;
 Door sulck een heerlijke doot.

Laet anderen haer Leeven enden
 Door wanhoop, en door raeserny,
 Om dat sy niet, gelijk als ghy,
 De gunst van haer meestressen kenden.

Maer ghy, indien ghy sterven moet,
 Soo sterft van vreught, en sterft geluckigh,
 En klaeght niet meer dus droef, en druckigh,
 Dat u de wanhoop sterven doet.

Wat doot kan ooyt soo heerlijk weesen
 Als die de vreughtd u aen kan doen?
 Indien uw ziel sich tracht te voen,
 Met al de wellust van voor deesen.

Sterft dan, maer sterft van vreught alleen;
 En wilt de droefheydt vry verstoeten,
 En laet u 't goed wel eer genooten,
 Doen danckbaer sterven voor Climeen.

Psalm X VI.

Satiabor cum apparuerit Gloria tua.

IN 't Rijk en schoon Egypten-landt,
 Kruypt in der schauw der hoogen boomen;
 Al druyschend door het dorre sandt,

Een Christalyne beeck, die door syn silvre stroomen
Den matten reyfiger met vreughd tot drincken nood;
Doch, in de plaets van hem te laeven,
Heeft het vergift in sich begraeven,
Dat dorst-verschaft nae dorst, en met dorst, de doot;
Want soo fel is sijn helsch fenijn,
Dat het, en hart, en ziel doet branden,
En al het waeter van sijn stranden
Nooyt voor uw dorst genoegh laet sijn.
Dit rijck Egypten-landt is als de weereldt selve,
Die met een schoone schijn, het oogh met wellust vleydt,
Maer die door sijn fenyn van onvernoeghtsaembeydt,
Komt alle vreught, en luck, in pijn en smart bedelyen.
Wat baet het ydle weereldts goedt?
Wat baeten Scepters en wat Kroonen?
Wat is 't besit der goude Troonen?
Soo hy, die die besit, 't vernoegen derven moet?
En steets in sijn ontruste sinnen,
Geport sijn om yets vreemts te minnen?
O schoone Clio! daelt; ey daeldt van uw Parnas,
Om met uw Cyter-slagh mijn vaersen op te proncken,
Noemt my een, die wel eer heeft van dit nat gedroncken,
En drinckend nooyt versaed, maer even dorstigh was.
David, waerdste soon sijns vaeders,
Die wel eer het wolligh vee
Soo vol vreughde weyden dee,
Door de varsch bedauwde blaeders;
Ongetroffen van dat quaet,
't Geen met onrust, en met sorgen,
Van den avondt, tot den morgen,
Alle vreught ter needer slaet.
Dees vond nochtans geen rust in dit geluckigh leeven;
Waer voor licht meenigh vorst sijn Scepter had gogeeven.
Dickmaels sagh hy, hoe een Leeuw,
Hoe een troep van Wolf en Beeren,
Door hun schrickelijck geschreeuw,
Dee sijn vee ter stal-waerd keeren;
Dit was 't dat hem suchten dee,
En sich selven vaeck bedroeven,

Mits hy daer door dacht te proeven,
 Dat sijn staet veel onrust leet,
 Maer den Hemel, die sijn zeegen
 Hem al langh had toegedacht,
 Gaf sijn Jonckheyt soo veel kracht,
 Dat hy, sonder ooverweegen,
 Het schricklyck gevaer, van muyl, van klauw, en tandt,
 En Wolf, en Leeuw, en Beer, ter neer slaet met sijn handt.
 O nieuwen Hercules! sult gy hier by u lusten
 Voortaen wellaeten rusten;
 En wel vernoecht sijn met de eer,
 Van dus den schrik te sijn van Leeu, van Wolfen beer
 O neen, seyd hy geen fins: dees kracht,
 Die my den Heemel heeft gegeven,
 Die wil dat ik dees hut veracht,
 Om nae een hooger staet te streeven;
 Die wil ick niet dat de wilde dieren
 Alleen geruygen van mijn daen;
 Mijn moedt derf na iet hoogers staen;
 Mijn kruyn eycht palmen, en laurieren.
 Dees overwinnigh is te te kleyn,
 Om mijn ontflecken moedt te koelen;
 Den opgeblaesen Philisteyn
 Die moet ick doen mijn kracht gevoelen.
 Het vyandelyck heyr, dat met d'Hebreer spot,
 Dat wil ick buygen doen, en swichten,
 Om aen den Israetschen Godt
 Voor eeuwig tot sijn eer, Trofeer op te rigten.
 Dus spreeckt hy met een nieuwe gloedt,
 Ontrocken in sijn Jonge sinnen;
 En laet, met onversaeghden moedt,
 Sijn stal, treet het Leeger binnen.
 Hier dunckt my sal hy zyn vernoecht,
 Met de eerste veltflagh by te wonen,
 Om u nevens andere te toonen,
 Wat kracht hem God heeft toegevoecht.
 Maer neen seyd hy, ick sie den trotsen Goliad,
 Aen 't hoeft der kloecke Philisteynen,
 Te trots, te moedigh, en te prat,

Het heyr van Iſraël beſpotten, en verkleynen.

Het luſt my deeſe hoon, en ſpot,
 In ſpijt van Baal, en Aſtaroth,
 Op dees hun opper-hoof te wrecken;
 Geeft God my noch die ſelfde kracht,
 Daer ick den Leeuw mee t'onder bracht,
 Soo ſweer ick hem den kop te breecken.
 Dus ſpreekt hy moedigh en alleen,
 Gewapent met vyf gladde keyen,
 Doet hy met onverſchraeckte treên,
 Sich tot aen 't Reufen leeger leyen.

Hier vind hy, na ſijn wenſch, den Reuſter ſtryt gereet,
 Aen wien 't gezicht, hoe ſtraf, en wreedt,
 Aen wien een Weevers-boom, in ſijn verſtaelde vingren,
 Gaſch geen beſchut gaf, voor een handt,
 Die hem ter neer wierp in het ſandt,
 Door hem een gladde key in 't bekkeneel te ſlingren.

Daer viel den lompen Reuſter neer;
 Dus zeegen-praelden den Hebreer
 Over het hoofd der Philifteynen;
 Waer van de moedt, toen door dees ſlagh
 Hun hoop en ſteun ter needer lagh,
 Terſtondt gingh als een roock verdwijnen.
 Een yeder vlucht gefwindt, en ſnel,
 En wordt van 't zaedt van Iſraël,
 Vervolght, verſtroyt, en neer geſlaegen.
 Wijl Davidt ſchricklijcke Reufen-hoof,
 Van Leeven, bloedt, en geeft berooft,
 Gaet van de doode-romp af ſaegen!
 Waer meê hy, als in zeegen-prael,
 Geleydt wordt tot in 's Koninghs ſael,
 Verfelt van Juffers, en van Maeghden;
 Wiens Harpen-ſpel, en Cyter-ſlagh,
 Wiens ſtem, om deeſe neederlagh;
 Van Saul, en Davids lof gewaeghden.

Wilt danſſen, en ſpringen,
 (Dus hoorden men ſingen)
 Wild d'eertytels melden,
 Van onſe twee helden.

Vlecht Palm, en Lauwrieten.

Om haer te verciereu ;
 En laet ons hun ftryden,
 En daeden , verbreyden ;
 Door die te doen maelen
 In fteen en metaelen ;
 Om altijd nae deefen
 Onfterflijk te weefen.

Dus fal onfen Kooningh
 Die federt fijn Krooningh
 Heeft duyfent verflaegen,
 Sijn Lofdoen gewaegen,
 Waer dat men nae deefen,
 Sijn daeden fal leefen.

Doch David den Harder
 Die fal noch veel varder
 Sijn eer fien verbreyden,
 Nadien hy in 't ftryden
 (Als 't puyck aller Helden)
 Tien duyfenden velden.

Des fal oock fijn Leeven
 De weereld door sweeven
 Dus fal men hem roemen,
 Waer men hem hoort noemen.

Dus hoorde David door de doot van Goliad,
 Sijn eer al fingende verbreyden door de Stadt.

O Braeven helt ! geluckigfte aller menfchen !

Wat kunt ghy noch meer wenfchen ?

Maeckt u dees eer dat ghy den Reus verfloegt

Nu eyndlijck niet vernoegt ?

O neen , antwoord hy weer , o neen ;

De fchoonheydt , en de wonderheên,

Die ick gelijk de Son , in Michols oogh fie fchijnen,

Die doen op nieuws mijn vreught verdwijnen.

Dees fchoone dochter van de Vorft,

Vermeert myn dorft,

En maeckt dat nooyt mijn ziel fijn ruft fal kunnen vinden

Ten zy ick haer befit voor Bruydt en voor Beminde.

Hoe nu reuckeloofe Jongelingh ?

Wat seght ghy ? wat sijn uw gedachten ?

Een arme Harder soo geringh,

Derft die nae 's Konings dochter trachten ?

Maer jae , uw goet geluck begunsticht noch uw min ?

De trouw maeckt u haer Heer , en haer uw Gemalin.

Wel beroemde Reus verwinnaer !

Dappren heldt , geluckigh Minnaer !

Siet hier dan eyndlijck het end van al uw pijn,

Nu sult gy, ja nu sult g' in't end verfaedight sijn :

O neen , herfeyd hy ; wat kan 't helpen,

Schoon ick dees schoone Bruydt besit ?

Dees winst maeckt my noch meer verhit,

In plaetse van mijn brandt te stelpen.

Al de genote gunst des Konings baet my niet,

Ten zy ick met sijn Kindt , sijn Scepter oock geniet.

Een edelmoedigh vuur komt my op nieuws ontstecken,

Om Vorst te sijn van 't Jooden-landt :

Want niets schijnt aen mijn luck t'ontbreecken,

Dan Kroonen op mijn Hooft , en Scepters in mijn handt.

David ! hoe , waer wild ghy heenen !

Zijt ghy van verstandt berooft ?

Is uw oordeel gansch verdweenen ?

Dat ghy dus ontsint gelooft,

Dat ghy (alleen gewoon een Harders-staf te draegen)

Sult machtigh sijn om kroon en Scepters t'onder (chragen ?

Ach ! waer heen dus spooreloos,

Kent uw self en gaet niet varder,

Of denckt ghy dus reuckeloos,

Dat een arm onnoosel Harder,

Uyt een slechten schaepen-stal,

Dus op den hooghsten Throon des weerelt klimmen sal ?

Ja, ja , de weerelt gansch verwondert om sijn daeden,

Die licht en siet met vreught , sijn opgangh te gemoet ;

Terwijl den Heemel , die vast tracht hem te verfaeden,

Hem tot op Sauwels Throon voorspoedigh klimmen doet.

Doch seght my , nu ghy dus verreesen

En alles 't geen ghy wenste , sijn,

Of ghy nu al uw onrust quyt,

En voortæn sult geluckigh weesen ?

O neen : sulcks is onmoogelijck
 (Antwoordt hy weer) soo langh mijn Rijk
 Moet in dees wreëden oorlogh Leeven ;
 Den vyandt die noch raest , en woed ,
 Moet ick eerst treden m' t de voet ,
 Om my , en Israël , en vreë , en rust te geeven ;
 Wel , eeven soo als ghy 't begeert ,
 Komt het den Heemel u te gonnen ;
 Ghy quaemt , ghy saecht , en hebt verwonnen ,
 Ghy keert weerom , en triompheert.

Nu sal de vreë in 't end dan eens uw onrust staecken ,
 En u vernoeght, gerust, en geluckfaligh maecken.

Maer neen , ô neen (antwoordt hy weer)
 Dat kan niet weesen , voor al eer

Den Heemel aen dit rijk noch duysend komt te voegen,
 Om my te vernoegen.

Maer ach ! (vaert hy al suchtend voort)

Wie heeft'er ooyt op aerd gehoort ,
 Dat eenigh mensch vervult met sonden ,
 Vernoeght en luckigh is gevonden ?

Dan ô mijn God ! mijn hooghste goedt !

Sie ick allen mijn Luck te moedt ,

Wanneer ick van dit vleesch ontslaegen

De Son uws Heerlijkheyts hier boven sal sien dragen,

Soo sprack den Israëlietschen Vorst ,

Gevreesde Kooningh van veel Rijken ,

Die schoon hy in geluck vond weynigh sijns gelijcken ,

Sich niet geluckigh noemen dorst

Leert hier uyt , sterffelijcke menschen :

Dat in dit sondigh traenen dal

Geen rust noch voorspoet is te wenschen ,

't Geen u geluckigh maecken sal.

Nadien dat God den mensch op aerd geen rust kan geeven,
 Want geen rust isser rust, dan die van 't eeuwigh leeven.

Aen Climene.

C Limeen ! u afzijn doet my sterven :
 Mijn wanhoop , in dees hooge nood ,

Sal u wel haest 't geluck doen derven
Van d'eer te hebben van mijn doodt,
Helaes ! hoe vreemt is u vermoogen !
Daer lichteen ander nu misschien,
Sterft door te veel te sien uw oogen,
Daer sterf ick door u niet te sien.

G R A F - S C H R I F T,

Van den manhaften Capiteyn

P R U Y S T.

Over het veroveren van 4 damp-rijcke Scheepen.

DEn staert-man kermt en klaegt van ramp,
Wijl Pruyft (hier in dees kuyt begraven)
Hem twee paer Scheepen vol met damp
Ontruckte , en sleepte in onse haeyen.

Och ! had dat volck geen Neute blaen,
Of andre drooge en dorre Basten,
Den damp was in haer Landt gedaen,
En sy gedoemt tot eeuwigh vasten.

't Virginis Eylandt is verhuyst,
En aen den Amstel komen Landen,
Wijl sulck een rijcken ooght, door Pruyft,
Den Dogh gerukt wierdt uyt sijn tanden.

Pruyft (segh ick) die , helaes ! de doodt
Trof in den Vyand aen te klampen,
En door een te verdoemde schoot,
Voor eeuwigh heeft belet te dampen.

Dees leyd nu hier , en word tot As,
(Waer op misschien de Wormen aesen)
Pas of hy 't overblyffel was ,
Dat uyt een damp-pijp is geblasen.

Aenschouwer ! die dit graf-schrift leest,
En die misschien mee door sijn Pryfen
Zijt met den damp gevoed geweest,
Houd standt en wildt hem eer bewyfen,

Bewieroockt dit sijn graf met smoock,
Van twee paer pypen , alle daegen,

Op dat de Wolcken van de Roock
Sijn lof tot aen de starren draegen.

Soo sal hy, die ons damp-werck gaf,
Steets leeven sien sijn eer en glorie,
En selfs noch smaecten in sijn graf,
De vrucht en lucht van sijn Victorie.

Op een Afzijn.

Voys: *La Duchesse Royale.*

1. **I**N dien, ô Goddelijcke maecht!
Uw slaefs getrouwe min u niet mishaeft,
Soo lyd toch dat hy klaeght:
Lyd dat hy sucht, niet om sijn strenge banden,
Maer om 't geval sijn straffigheydt;
't Geen hem van u, die 't licht sijns levens zyt,
Voor al te langh dus ongeluckigh scheid.

Doch kost ick in mijn pijn
Verseeckert zijn,
Dat in uw handen
Mijn ziel, door u gewondt,
Die ouwe gunst noch vondt;
Dan achten ick 't verdriet
Van 't Afzijn niet,

Maer Hoopte, trots 't geval,
Dat ick steeds d'uwe weesen sal.

2. Maer laes, dees hoop is nu als windt;
Nadien een ziel, die steeds getrouw bemind,
Sich nooyt geruft bevind.

Duyfent beloften, en tien duyfent panden,
Van weder-min, en trouwigheydt,
Die maecten als 't geval hun saemen scheid,
Sijn hoop tot wind, door onverseeckertheyt.

Doch kost ick &c. *ut supra.*

3. Doch wijl de Son, waer hy sich keert,
Van al wat leeft bemind word, en begeert,
Wijl elck sijn luyster eerd:
So sal voor vast uw glans ook elk doen branden,
Waer ghy voortaan uw straelen spreyd,

Wier door misschien een ander, die uw vleyd,
 U sal vergeten doen mijn trouwigheydt.
 Doch kost ick &c. *ut supra.*

S A R A B A N D E.

Aen Phillis.

Indien ghy my, gelijk ick u, beminde,
 Schoone Climeen, so bleeft gy niet so schuw,
 Ghy soud, als ick, de Min vol soetheyt vinden,
 En leed voor my, gelijk ick ly voor uw.

2 Gy soud niet haten meer de sachte banden,
 Van 't kleyne kint, noch ook sijn heerschappy,
 Maer soud u hart, als gy het mijn siet branden,
 Voor u alleen, oock branden doen voor my.

3. Ick vind 't voor u so heerelyck te lyden,
 Dat ick de min geen pijn acht, maer genucht;
 Daer ghy in teegen-deel, door die te myden,
 Voor't soest vermaek van 't jeugdig leven vlugt.

4. Ach! laet u hart Climeen! eer eenmael raken,
 En gelooft vry dat een, die trouw bemind,
 Nooyt smart, noch pijn, noch ongeval kan smaecten,
 Daer hy niet steets een dubbele vreught in vind.

S O N N E T.

In form van Courant, of Post-tijdingh.

GRaef Maurits gaet in 't velt, en sal den Bisschop stuyten,
 Wiens naekt en honrig volk loopt 't Drent en Twente
 Terwijl een deel van haer omcingelt sit in 't nat (plat,
 Dat men haer voor een wijl dee klimmen nae haer kuyten.

Ons Leegers tracht het haer in dat mourasch te sluyten.
 Terwijl den Fransman mee haer veetert na het gat,
 Den armen bou-man vlucht, en kiest het haese-padt,
 Terwijl den steeman klaegt om 't schatten, scheren, snuyten,

De Staeten zijn by nae, by nacht en daegh vergaert;
 En schaffen tijdt verdryf aen Bisschop, en aen Staert,
 Die met sijn Schotse kop nae geen Accoord wil hooren.
 In 't endt, 't is al in roer, Trompet, en Trommel gaet,

De weereld is op hol; elck bickt op onse Staet;
 En ick bick op een Pyp, die ick vast fitte smooeren.

B R I E F,

Aen mijn Heer en Vriendt, N. N.

<p>Heer N. N. Op mijn bee Vraegh ick dy Of ghy my Nae de noen d' Eer wild doen, Van een uur In de muur Van ons huys, In mijn kluyt Te besteen; Daer ick geen Tractament Ben gewend (Dan de damp Die de ramp Wegh doet vlien) Aen te bien; En die ghy Steets met my Hebt geschat, Boven 't nat, Dat de Seyn, En den Rhijn Herwaerts send: Want in 't endt Daer is niet, Dat men fiet Dat de tijdt Safter slijt, En 't verstandt Beeter spandt, Jae den geest</p>	<p>Aldermeeft Op doet gaen, Dan de blaen, En het kruyt, Dat men uyt Goudsche aerd By den haerdt, Sit en roockt, Dat het smoockt Als een hel, In een sel. Soo het dan Weesen kan Dat ghy kund Aen uw vrund Doen de eer Spyt het weer, Dat de windt Als ontfindt, (Raesen doet) Dat gh' uw voet Op sijn stoep (Die een poep Van de wacht Van de nacht Heeft bekackt, En beplackt Met een stondt, Van een pondt) Needer set; En uw tret Soo door 't huys, Na mijn kluyt</p>	<p>Voort laet gaen, Langs de baen Van mijn trap Met een stap Acht of thien; Ghy sult sien Dat gh' altijd Welkom zyt Aen een vrind, Die uw mindt Aldermeeft Om uw geest; Die ick meer Esteem, Dan al't geen Dat 't gemeen Rijkdom noemt; Waer men roemt Met veel schandt In dit Landt Sleghe op 't gelt; Dat versmelt, En verswindt Als de windt. Daer ick sweer, Dat ick eer 't Gout vervloek; Want ick soeck Nageen vreught, Of geneught, Die de tijdt Soo verslijt; Maer nae yet,</p>
--	--	---

Dat

Dat men fiet	Die gefcheurt,	En voldoen
Dat een mensch	Of verkort	Dees mijn beê:
Nae fijn wensch	Nimmer wordt.	Maeckt u reê
Leeven moer:	Ghy daerom.	Om gefwindt
Mits 't gemoedt,	Die ick om	By uw vrinte
Als het dit	Deefe fchad,	Hier te fijn:
Recht besit,	Die ghy vat,	Dat 's by myn,
Daer een rust	Recht befin	Die u lock,
En een lust	En bemin,	Meester Fock.
In befpeurt,	Wild u fpoen,	

S O N N E T.

TE dencken dat in 't endt mijn ftaet eens fal verkeeren,
 Endat ick eyndelijck eens fal geluckigh zijn,
 Te hoopen dat in 't endt een heldre Sonne fchijn
 De nacht van mijn verdriet eens uyt myn ziel fal weeren.

Te fien dat in mijn beurs de duyten wat vermeerren,
 Endat ick dagelijcks win, Ducaten by 't dofijn;
 Te hebben kelders vol van damp, en rensche Wyn,
 Om, als 't my wel gevalt, myn vrinten te tracteeren.

Noch een een Wintertjen, gelijk als de voorleen,
 Te floyten vol van vreught in d'armen van Climeen,
 Wiens onstantvastigheydt my nu een wyl doet treuren.

Of in haer plaets, op nieuw te vinden by Carryn,
 Een gunft, en een Genot dat 't eerst gelijk mach fijn,
 Dat ift, dat meester Fock miffchien nooyt fal gebeuren.

Bewijs van Maeghdom aen Juffer, N. N.

IN dien de aengenaeme Roofen,

Die jeughdigh op hun telgen bloofen,

Wiens verf het keurigh oogh behaeght,

De Tytel waerdigh fijn van maeght;

Soo mach men, even als de bloemen,

Die Vrouwen oock wel maeghden noemen,

Die, als met varfch ontloocke blaen,

Gelijk als ghy, noch bloejend ftaen.

1. De bloem, soo dra hy fich laet plucken,

Siet stracks sijn Maeghdom van sich rucken :
 Stracks quynt s' als over dit verlies,
 En hanght verlept gelijck een bies :
 Daerom , wyl 't maeghdom in de Vrouwen ,
 Als dat van bloemen is te houwen ,
 Segh , waerom zyt ghy niet verlept ,
 Indien ghy d'uwe niet meer en hebt ?

3. Indien men alle soort van Enten
 Mach Maeghden noemen , in de Lenten ,
 Eer dat haer maeghdom , met haer Ooft ,
 Haer in de Herfst noch word ontroofd ;
 Soo mach men u oock maeght verklaren ,
 Die in de Lenten van uw jaeren ,
 Die Herfst noch nimmer hebt beleeft ,
 Waer in een Vrouw haer vruchten geeft .

4. Indien een bouw-landt , oft een acker ,
 (Die selfs al wel door-spit , en wacker
 Door ploeght is , door , en weeder door)
 Soo langh , als hy noch uyt sijn Voor
 Geen oeght heeft van sijn zaedt gegeven ,
 Een maeghdom toe mach sijn geschreven ,
 Soo leyd , dat men 't u oock toe schrijft ,
 Aen wien den bouw noch niet beklyft .

5. In 't end , indien een schoorsteen maegt is ,
 Die nooyt noch wel ter deegh gevaeght is ,
 Zoo zyt ghy 't oock ; want N. sijn roe
 Die , lijckt het , deught daer weynigh toe .

6. Gy zyt dan maeght , gelijk een ooven ,
 Daer nooyt goet deegh wierdt in geschooven ,
 Of , die niet na den eysch gestoockt ,
 Zijn vulsel nimmer gaer en koockt .

7. In 't end jy bent dan Maegt (God boeter)
 En soo N. sijn geknoopte . . . . .
 Noch twee dofsijnen Jaren draeght ,
 Soo blijf jy licht wel eeuwich maeght .

T A E R T - V E R M A N I N G H,

Aen Juffr. Ariaentjen N.

'k **S**Ouw, ô Juffrouw Ariaentje!
 Schier wel wedden om een vaentje,
 Dat jy, schoon je bend verjaert,
 Licht niet meer denckt om je Taert;
 Maer dat sul je moeten weten,
 Dat het my niet is vergeten;
 En dat 't vulsel van je pan
 My noch lacht te lydigh an.

Maer, ey segh eens, waerom dat j'het
 Zoo versloft? of vergat j'het
 Daerom, om dat men u licht
 Niet verjaert heeft met gedicht?
 Wel, indien dat is de reden,
 Soo trek daedlyck vry aen 't kneden
 Van je langh-verwacht geback:
 Want dit vaers, dat sal u strack
 Dat verlies gaen repareren,
 En al wat jy kunt begeeren
 Toegaen wenschen met een vaert;
 Om te bicken op je Taert.

'k **W**ensch je daerom, Ariaentje!
 Voor u lef verlooren haentje,
 Weer een ander in de stee;
 Dat soo goet magh zyn als twee:
 Dat je noch een koppel Eyers,
 Alias, een koppel Keyers,
 Of j'er niet genoegh en had,
 Toe mach taeckelen in de mat.

'k **W**ensch j'hier by soo veel ducaten,
 Dat je die niet weet te laten;
 Maer uyt pure dartelheydt,
 Die aen my te grabblen smyt.
 'k **W**ensch dat u, noch oock uw kindren,
 Nimmer Tandt-pyn en mach hindren,
 'k **W**ensch dat d'een soo wel als d'aer,

Leeft noch acht en tachtigh jaer ;
 Ongemoeyt , soo van quellagie,
 Als van buyck pijn en Crawagie.
 'k Wensch uw dochter Alida
 Haest te sien in Gloria.
 Dat's te seggen (in 't wel-neemen)
 Niet met Michel-maet van Breemen,
 Maer gehuwlijckt met een quant,
 Die Pistoolen heeft als zant,
 En soo fraey is als Adonis ;
 Of die voor het minst soo schoon is,
 Als dat troonitjen , dat Jy
 t' Huys hebt in je schildery.
 'k Wensch je voorts in alle saecken,
 Alles , wat je kan vermaecken :
 'k Wensch je in je droom geneught,
 'k Wensch je in je eeten vreught,
 'k Wensch je zelfs playfier in 't backen,
 Maer voor al in 't Taertiebacken
 Want , gelijk je kund vermoen,
 Daer ist alles om te doen.

Soo dit wenschen en dit schryven
 Dan wat kan aen u beklyven,
 Soo maeck , dat men in het kort
 Daer de reuck gewaer van wordt,
 En soo sulje kunnen weeten,
 Of ick schroom van Taert te eeten,
 Die geschapt wordt van een Vrouw,
 Die 'k myn wenschen waerdig hou

A U N E D A M E.

Sortant de son liçt.

*C*ome la rougisseante Flore,
 Ou come la vermeille aurore,
 Lors qu'elle vient sortir des flots,
 Pour redonner le jour au monde,
 Tout ainsi je vous vis tantost,
 Non pas sortant de dessous l'onde

Mais bien de dessus vostre list :

Ou par le yeu que l'on y loüe,

Le feu d'en bas monte à la yoüe,

Par les secouffes d'un petit.

B R I E F,

Aen mijn H E E R N. N.

Joncker heer N:
 Die verhuysf
 Zijt van Deste,
 (Daer de helst
 Van je lijf
 (Dat's je Wijf)
 Voor een wijf
 Van de doodt,
 Met een schoot
 Wierdt geraeckt,
 En gemaecte
 Tot een lück,
 En tot slyck)
 En die nouw,
 In de kouw,
 Met een koets,
 En veel stoets,
 Hier langhs straet
 Rijdt, en gaet,
 En aen't Y,
 Uw geury
 Na men seydt,
 Hebt geleydt.
 Dit papier
 't Geen ghy hier
 Kryght in handt,
 Heeft de schandt,
 Dat het juist
 Uyt de vuyft
 Komt van Fock;
 Die sijn rock

Schier uyt spyt,
 Niet verstyf
 Maer verscheurt
 Want hy treurt
 Sich schier dom;
 En dat, om
 Dat mijn heer
 Hem de eer,
 (Laest beloof)
 Dus ontroof.
 Want ghy had
 Beloof, dat
 Ghy sijn buys,
 En sijn kluis,
 D'eer soud doen,
 Dat gh'uw schoen,
 En met een
 Ieder been
 Dat uw lijf,
 Sterck en styf,
 Onder schraeght,
 Torst, en draeght;
 Daer eer langh,
 Door een gangh,
 Soud doen sien.
 Daer misschien
 Al dien bruy,
 Als een buy
 (Recht van aerd
 Als de maerd)
 Nu als,

Naer ick gis,
 Heel verdraeyt,
 En verwaeyt
 Uyt uw hoest.
 Doch j'ontroofst
 Al te slecht,
 Aen uw knecht
 In dit stuck,
 Het geluck,
 't Geen by woort
 Op uw woort,
 Had verwacht.
 Want hy dacht,
 Dat sijn sel
 (Dat een bel
 Is van smoock
 En van raock)
 Nu in 't kleyn
 Haest souw sijn
 Als Parnass.
 Alsoo ras
 Uw gesicht,
 Als het licht
 Van Apoll)
 Slechts dat bol
 Eens bescheen.
 Maer ick meen
 Meester Fock
 Noch sijn hock,
 Zijn by u
 Noch tot nu

Soo veel eer
Nimmermer
Waerd geweest.

Want ghy vreesst

Daer misschien
Niets te sien.
Dan een vend,
Die in 't endt
(Hoe hy schijft,
Hoe hy vrijft,
Hoe hy rijmt,
Hoe hy lijmt.
Hoe hy smoockt,
Hoe hy roockt,
Hoe hy speelt
Hoe hy queelt)
Aers niet is
Dan een pis
Kijckent quant :
Die geen landt,
Noch geen huys,
Noch geen kluis,
Noch geen erf
Noch geen werf,
Noch geen Thuyn,
Noch geen duyn,
Noch geen hey,
Noch geen wey,
Noch geen kroft,
Heeft verkoft,
Noch het minst
Door sijn winst
Heeft vergaert.

Want sijn aerd

Is soo eel
Dat sijn keel
Aen sijn sack
't Ongemack
Van de mundt

Niet en gundt ;
En daerom
Blijft de som
Van 't gewicht
Daer soo licht.
Of ghy dan
Iuyst een man
Die, als ghy,
Geen livry,
Knechts, noch koets,
Noch veel goets
En beheert,
Niet begeert,
Tot uw vrind :
Of dat in 't
Kistelyn
Van uw breyn,
Het gebied
Van Cupied,
Licht te veel
Heeft sijn deel,
En dat ghy
Daer door my,
Met uw woordt,
Rechte voort
Heel vergeet ;
'k sie, en weet
Altijdt wel,
Dat mijn sel
Noch tot nu
Steets van u
Is versmaet :
Want ghy gaet
Die soo slecht,
En soo recht
Uyt voorby,
Of men my
Niet en kon.
Was Scarron

In mijn stee,
'k Wed by snee
Hier wel op
Als een Job,
En by schol
Wel als dol,
Haut, & fort,
Sur le fort,
Of 't destin :
Want dat sijn
Twee Messieurs ;
Als twee breurs.
Welckers haet,
Soo veel quaedt
Aen den man
Deeden an.
Maer voor my,
Die al wry
Leydsaem ben,
Ick beken,
Dat ick nu
Wel op u
Meê wel wat
Scheldens had,
Maer daer sal
Aen mijn gal
Voor dees tijt,
Wat respijt
Zijn vergoudt :
Om ter stont
Soo niet op
Een gallop,
Met mijn kop
Voort te gaen.
Nu wel aen
'k Houw dan stil :
Want ick wil
U niet hier
Op 't papier

Seggen meer:
 Maer ick ſweer
 Nae de noen
 Dat te doen,
 Mits alſdan
 Meeſter Jan
 (Die ghy kend)
 Voor een Vend
 Die't met Fock
 Leſt ſoo drock
 Loopend had,
 Om de ſtadt
 Met een ſtuck
 Van ſijn druck,
 En een grol
 Van mijn bol,
 Te verſien)
 U miſſchien,
 Sal met my
 Komen by.
 'k Segh, miſſchien
 Want indien
 Dat Heer N:
 Die tijt juyſt
 Had in't ſin
 In de min
 Te beſteen
 En ſijn treen
 Had gemickt,
 En geſchickt,
 Na dat dier,
 Dat het Vier
 In ſijn bloedt
 Stoock, en voedt;
 Dan ſouw Jan.

En de man
 Die dit blad
 Heeft geklad
 Blyven t' kuys
 In ſijn kluyſ.
 Maer indien
 Ghy miſſchien
 Juuſt van daegh
 Deefe vlaegh
 Niet en had,
 En voor dat,
 Waerd geſint,
 Met een vrind
 Deſen dagh
 In gelagh
 En plaiſier,
 By het vier
 Te beſteen;
 En dat geen
 Swaer belet
 ('t Geen te met
 Wel geſchied)
 U verbied'
 Dat j' een vrund
 Spreecken kund;
 Soo ſult ghy
 Jan, en my
 Na de noen
 Sien ſoo koen,
 En ſoo ſtout'
 Dat s' in't oudt
 Logement
 (Daer je bend
 Thaus gekuyſt)
 Na heer N.

Sullen ſien;
 Die miſſchien
 Van dit blaadt
 Nu al ſat
 Weeſen ſal,
 Want ick val
 Hier op 't endt
 (Ick beken't)
 Vrywat bot,
 En wat ſot:
 En daerom
 Wordt ick ſtom,
 En beſluyt
 Dit verbruydt
 Lange veers,
 't Geen een neers
 Vier, of vijf,
 Tot gerijf
 Dienen kan.
 En de man
 Die het ſchrijft,
 Die verbluſt
 Van heer N.
 (Thaus gekuyſt
 In het ondt
 Doch herbouwdt
 Logement,
 Daer men ſchendt
 Meenigh beurs
 Van Seigneurs)
 Vrind en knecht,
 Dat's geſeght,
 Sonder jock,
 Meeſter Fock,

V E R J A E R - V E E R S,

*Aen Mejuffrouw N. N.**Juffrouw J. W.*

GHy, die mijn Dochter van papier,
 In gouwe luyertjes gewonden,
 Tot noch geen pil-gift hebt gefonden:
 ('t Geen ick in fulcken braven Vrouw,
 Voor al te fchraelen teycken houw,
 Om door haer mildheydt met mijn kaecken,
 Eens in haer Waeffelen te raecken.)
 U kom ick heeden te gemoet,
 Om met een Cypriaensche groet,
 U dit gedichje te vereeren,
 Het geen u daedlijck fal gaen sweeren,
 Dat, wyl men u op deesen dagh
 Van u geboort' vermaenen mach,
 Dat ick soo vroolijck trock aen 't rymen,
 Dat ick des meende te beswymen,
 Want docht ick, nu sel my dat wyf,
 Haer broodt niet houwen uyt het lyf,
 (Ten zy dat sy 't my wouw ontfteelen)
 Al souw'er meer dan een meê speelen,
 Des stiet ick daedlijck, met een swier,
 Dees zeezgingen op 't papier;
 Die soo sy wat aen u beklyven,
 U fullen maecken 't puyck der wijven.

Voor eerst, soo wensch ick, dat de min
 Steets huysvest in uw huysgefin;
 En dat het knorren, met het kyven,
 Voor eeuwich daer mach buyten blyven:
 Op dat uw hond, 't zy reu, of teef,
 Selfs met uw Kat in vrindschap leef:
 En dat sy nimmer, onder 't speelen,
 't Broodt uyt malckanders kaecken steelen;
 Maer even als haer heer, en vrouw,
 Steets vreedigh leeven door de trouw.

Ick wensch voorts, dat uw goe mameere

U noch

U noch het ambacht eens mach leeren,
 Van vrucht te teelen, uyt een Landt,
 Dat licht genoeghsaem word beplant,
 Maer 't geen noch echter van sijn leeven
 Geen zaed, noch spruyten heeft gegeven;
 Op dat ghy van haer weeten meught,
 Hoe sy 't geklaert heeft in haer jeught,
 Toen sy de braefste Vrouw der Vrouwen,
 Eerst op de Weereld aen dee schouwen,
 En dat in lichaem, en in geest,
 Steets is de eer van 't Y geweeft.

Voorts wensch ick dat Mercur u zeeget,
 En soo met sijn Talent bereeget,
 Dat steeds uw Winckel (in de plaets
 Dat die nu dickwils van veel maets,
 Die veel meer kaeckelen, dan koopen,
 Bykans word onder voet gelooopen)
 Des morgens, avonds, en by dagh,
 Gestaegh van kooplu y krielen mach:
 Die Wouter, met een knecht, ses, seeven
 Geduerigh werck van binden geeven,
 En maecken, dat selfs Meester Jan
 Nooyt uyt sijn winckel weesen kan;
 Om nae sijn Thuy n te loopen draeven,
 Waer dat men seydt dat hy met graeven,
 Met planten, zaeyen, en soo voort,
 Al meenigh uur, en duy t versmoort.

Ick wensch u voorts in alle dingen,
 Of geen, of bey veranderingen:
 'k Wensch u, en in, en buyten 's huys,
 Steets vry te zijn van ramp, en kruys:
 Ick wensch selfs, dat uw dienstmaeght Lijsje,
 Dat anders is een handich Meysje,
 Nooyt Pot, of Pan, aen stucken breeckt,
 Of dat sy 't Bier niet wel ontsteect,
 't Geen anders, door veel uyt te lecken,
 Meê tot kyvagie kan verstrecken.

Hier wensch ick by, dat uw Gemael,
 't Zy middagh, of 't zy avondtmael,

Sich nooyt mach met de keucken moeyen ;
 Daer aers meê onrust uyt kon broeyen ;
 Want 't is de wyven altijd leet ,
 Dat yemant in haer ambacht treed.
 Want als de man eens na sijn mode ,
 't Zy vleys , of vis , of saus , wil sooden ,
 Of dat hy Fricassades maect ,
 Waer van de geur juyft 't wyf niet smaect ,
 En dat sy dat dan aen moet kycken ,
 En hem slechts sout , of eeck , aen rycken ,
 Of yetwes dat daer toe behoort ,
 Dan val'er somtijds wel een woort ,
 Dat , om geen twist in huys te krygen ,
 Veel beeter weesen souw te swygen ;
 En 't geen ick daerom wenschen wil ,
 Dat u nooyt aenley rot geschil.
 En om mijn wenschen kort te maecten ,
 Soo wensch ick u in alle saecken ,
 Soo veel geluck , en heyl , en vreught ,
 Als ick u waerd vind door u deught .
 Dat is te seggen wel verstaende ,
 Met soo veel inkomst alle maende ,
 Als Mon Cousin , Mijn Heer Louys ,
 In ses Jaer soeck maect in Parys .
 En binnen 't Jaer , een kleyn , soet schelmje ,
 Dat met een toe of oopen helmpje ,
 (Doch beeter waer 't , nae mijn verstand
 Indien 't kost pissen aen de wand)
 Uyt u mach in de weereld springen :
 Om u in 't kort te leeren singen
 Van suye , suye kindelyn :
 Waer door je dan bevryd sult zijn
 Van Jongens by de buurt te steelen ;
 Om by gebreck daer meê te speelen .
 En waer door d'arme Meeſter Jan ,
 Met lief bevryd sal weesen van
 Dat spotten , scheeren , en verwijten ;
 Dat hy sich vaeck nae 't oor voelt smyten ;
 En 't geen (soo ick was in sijn steê)

My langh al hulp verfoecken deê.

Doch soo mijn wenschen met mijn hoopen,
Eens nae de kunst komt af te loopen,
Soo meen ick dat de luy misschien,
Noch kortst sijn mans-kracht sullen sien;
En hem noch sullen pryfen moeten;
Wanneer s' u, als Mama begroeten,
En dit en noch vry meer daer by,
Word u met 't hart ge gunt van my,
Die u voor 't laetste wel derf sweeren,
Gelijck een practizijn met eeren,
Dat (spytje waeffels en je taert,
Daer, wyl je heeden zyt verjaert,
Ick haest myn maegh meê hoop te styven)
Ick graegh, Ja selfs met vreught sal blyven
Van Juffrouw J. W.
De slaef, tot in het Vaegevier.

B R I E F

Aen mijn Heer van

B R A N D W Y C K, &c.

Over sijn Avondtschoolen

D E

Remedio Amoris.

Heer van Brandwijck!
Hof, en Landrijck,
Maer oock trant-rijck,
Ingedicht;
Welckers fangen
Met verlangen,
Men fiet hangen
In het licht:
En wiens schriften;
Door het siften,
Niet en schiften,

Maer bestaen:
Jae wiens schoolen,
By mijn soolen,
Licht nae Poolen
Nu al gaen;
Om daer meede
Als s' alreede
Hier ter steede
Daeghlijcks doen,
't Soete minnen
Der manninnen,

Uyt de finnen
 Te verhoen.
 Een Poeëtje
 Als een scheidje,
 In het steetje
 Aen het Y,
 Die voor deesen
 Heeft door leesen
 U gepreesen
 Poësy,
 Komt op heeden
 Sonder schreeden,
 Tot u treden,
 Met dit blad: :
 Niet in status
 Als privatus,
 Maer Legatus
 Van de stad; :
 En verkooren,
 Om uw ooren,
 Te doen hooren,
 Met wat vreught,
 Dat uw fangen
 Hier eerlange
 Zijn ontfangen,
 Van de leught: :
 Die voor deesen!
 Steets vol vreesen
 Placht te weesen
 In de min,
 En 't verachten
 Van haer klachten
 Noch schier achte
 Voor gewin,
 En al stervend
 Niets verwervend,
 Sich niet dervend,
 Eens ontslaen,
 Van de banden

Die haer brande,
 En met schande
 Deen vergaen.
 Maer na desen,
 Is dat vresen,
 Door het leesen
 Van uw Boeck,
 Gansch vergeeten,
 Uyt gedreeten,
 Jae gesmeeten
 In een hoeck.
 Want het leyen
 Van verscheye
 Tyrannyen
 Heeft een gat; :
 Sints uw dichten
 Ons hier stichten,
 En verlichten
 't Harffen-vat.
 Wegh matressen
 Met haer sessen; :
 Wyl de lessen
 Van dit school
 Niet gehengen,
 Dat die krenge
 Ons so brengen
 Op den dool: :
 Maer ons leeren,
 Sich met eeren
 Te bekeeren
 Van dat quaedt,
 Dat de meyden,
 Ons by tyden,
 Vaeck doen lijden,
 Door haer haer.
 Bloemerharten!
 't Sweer, haer parten
 Die en tarten
 Ons niet meer,

Als wy deelen
 In 't krakeelen,
 En meê speelen,
 Leer, om leer;
 En die pryen
 Niet meer vleyen,
 In ons leyen;
 Maer eens sien,
 Wie nae deesen
 Den verreesen
 Baes sal weesen,
 Van ons twien,
 Dus soo leeren
 Wy met eeren
 Disputeeren
 Om een schat,
 Daer, helacie!
 Deese Natie
 d'Usurpatie
 Al van had:
 Maer 't verkeren
 Sal ons leeren
 Triumpheren
 Van dat tuygh,
 Dat door 't itichten
 Van haer plichten,
 Ons slechts lichte,
 Van de huygh.
 Des moet Brandwijk
 Die dees schand-wijck
 Soo Gallandlijck
 Op dit pas
 Heeft geschreeven,
 Eeuwigh leeven,
 Met gegeven
 Gratijs.
 Mits w' hem pryfen,
 En bewyfen,
 Duyfend ryfen,

Danck, en eer,
 Voor sijn dichten,
 Die ons stichten
 En verlichten
 Door haer leer.
 Dees harange,
 Vol van wrange,
 En van bange
 Talmery,
 Sat in 't lange,
 Als met Tangen
 Schier te prangen
 Uyt sijn py,
 Een Doctoortje,
 Als een Moortje:
 Wiens kantoortje,
 Kluyt, of sell
 Door sijn smoocken,
 Door sijn roocken,
 Lyckt de koocken
 Van de hel:
 En die eeven
 Welgedreeven
 Door 't ingeven
 Van Heer Duyft,
 Deese dingen
 Op dorst singen,
 En staen wringen
 Uyt sijn vuyft,
 Om de meyster,
 Die sijn vreyster
 Door een pleyster
 Heeft verjaeght!
 En synsinnen
 't Sot te minnen
 Deê verwinnen,
 Langh geplaeght,
 Met dees mancke
 Ryme klancken

Te bedancken
Voor die gaef
En met eeren

Hem te sweeren
Te reſteeren
Steets ſyn ſlaef.

Fock.

*Aen de twee handighſte Stijfertjes
des weerelts.*

SA, waer zyn Je ſtyffel-potten?
Jongens! is Je ſtyf-tuygh reê?
Wy, die ghy vaeck ſcheldt voor ſotten,
Brenghen 't onſe altyt mee.
Want om uw lien te geryven,
Is ons tuyghjen altydt klaer:
Soo ghy ons wat wild doen ſtyven,
Onſe ſtyffel is al gaer.
Geeft ons eens een arm vol kleeren,
(Maer 'k verſtae het vulſel mee)
En ſoo fullen wy uw leeren
Witter ſtyven als de ſneê.
Of heb j' een geraeffelt kraeghje,
Dat wel wat dient opgeſet,
Nae de moode van het Haeghje,
Kunnen wy dat wonder net:
Want wy ſijn twee fijne brackjes,
Die ons op dat werck verſtaen,
Of wy met de Stijffel-ſackjes,
Alrijdt hadden om gegaen.
Daerom vind je van je leeven
Ons gelijk niet in het landt,
Mits dat wy u ſtijffel geeven,
Voor een heele Luyer-mandt.
Voorders kunnen wy oock ſtrycken;
Alſoo wel als 't yemandt kan:
Daer wy onſe Vaers in lijcken;
Want dat ambacht erft wel an.
't Strycken, 't mang'len en het rollen,
Doen w'in 't Linnen niet alleen,
Maer wy klaeren 't oock in 't wollen,

En

En dat is vry ongemeen.

Soo je dan van sulcke styvers

Nu wat styffel hebt van doen ;

Soo dees stryckers , rollers , vryvers,

Hier uw werck wat kunnen spoen ;

'k Bid u, wild haer slechts gebieden,

Soo wel in het een, als 't aer.

Want tot dienst van uwer lieden,

Is ons tuyghjen altijd klaer.

R E E C K E N I N G H

Van gedaene visitatien aen Meijffer, N. N.

in haer sieckte.

MYn min die't Doctorschap (door lang by my te wonen)

Al heeft vry meesterlijck geleert,

Heeft in uw sieckte, ô mijn schoone!

U vyf ses mael geviseert.

Het loon het geen by eyft, nu dat ghy zyt geneesen

Van dees uw innerlijcke smart,

Sal soo ghy wild, alleen maer weesen,

Een duym-breets plaetsjen in uw hart.

Doch wijl hy sich niet derft op goet geloof verlaeten,

Mits de patienten in 't gemeyn

De Doctoors als de duyvel haten,

Soo drae sy slechts geneesen sijn.

Soo wil hy (om daer in voortaan geruft te leeven)

Dat ghy my sult, voor elck visiet,

Tot seeckerheyt, ses kusjes geeven!

En meer betalingh wil hy niet.

Aen C L I M E N E.

Voix: Chere Friponne, &c.

1. **S**Al ick u dan hooploos beminnen,

En nooyt uw ontstant vaste sinnen,

Eenmael sien,

Eenmael sien bewoogen door mijn smart?

En sal ick eeuwigh moeten derven,
 Het minste plaetsjen in u hart ?
 Soo fiet ghy de uur van mijn sterven.
 Soo fiet ghy de uur van mijn sterven.

2. Want wijl my de hoop slechts doet leeven,
 Die my tot noch toe trooft kon geeven,
 In myn pyn,
 In myn pyn, en eyndelose smart:
 En dat gy my die nu niet doet derven,
 Soo fiet gy de uur van mijn sterven.
 Soo fiet ghy, &c.

3. Ach, laet eer in 't endt mijn ellenden
 Uw haet en onstandtvalstheydt enden:
 En beooght,
 En beooght mijn al te wreede smart:
 Laet eens mijn trouwe min verwerven
 Het minste plaetsjen in uw hart,
 Soo eyndicht de uur van mijn sterven,
 Soo eyndicht, &c.

La Tricarville.

1. **D**ie uw schoonheydt niet bemindt,
 Is ten minsten dol of blindt:
 Want de straelen van uw oogen
 Branden yeder 't hart soo net,
 Dat ick wed,
 Dat geen salf van Jooft de Cooge
 't Vuur belet.

2. Bloedt! wat stond ick slecht besteldt
 Toen mijn zieltjen wierdt beknelst,
 In de schaeckels van uw banden,
 Die ick nu noch alle daegh
 Van u draegh?
 Schoon sy my het hart doen branden
 Lichter laegh.

3. 'k Weet wel, dat ghy my slechts haet,
 Mits ghy my dus suchten laet:
 Maer dit moet niet eeuwigh duuren;

Want foo ghy my niet bemindt,
Lieve kindt!
Soo gae ick mijn voden schuuren
Aen de windt.

4. Want in dien ghy meendt, dat ick,
Steets sal blyven in dees strick,
Soo zyt ghy wel pas bedroogen:
Want ick min niet die my haet;
In die staet,
Acht ick d'alder schoonste oogen
Niet een draedt.

Aen CLIMENE.

Voix: La Baptiste.

ACh! hoe langh sal myn Climene
Dan noch twijffelen aen de pyn?
Daer ick daeghlijcks in verdwijn.
En hoe langh sal haer mijn weenen
Noch tot spot en wellust sijn?

Sal myn min
Nooyt de fin
Buygen van myn vyandin?

2. Sal sy dan myn trouwste eeden
Steets verachten, en versmaen?
En die nooyt met gunst ontfaen?
Sal ick dan haer Godlijckheeden
Eeuwigh hooploos bidden aen?
Soo sal sy
Haest in my
't Eyndt sien van haer tyranny.

3. Mits de doodt haest sal gaen enden,
't Geen haer soet gesicht my gaf;
My bedelven in het graf:
En daer door met mijn ellenden
Snyden oock mijn liefde af.
Want myn noot,
Al te groot,
Kan geen endt sien dan de doodt.

Nieuw-Jaers-Gift.

Aen Climeene.

CLimeene! ach, mijn waerde Son!
 Indien ick boven ziel, en leven,
 U noch yet waerders schencken kon,
 Ick souw het u met vreughde geeven.

Doch naedemael ick niets besit,
 En naedemael ick niet kan dencken,
 Dat ghy soo wel verdient als dit,
 Soo lydt dat ick u dat gae schencken.

Mijn ziel, die van den eersten dagh
 Dat ghy uw oogen op mijn quaemt wenden,
 En ick al uw volmaecktheydt sagh,
 Sich reets geheel voor d'uwe kende.

Sal steeds achten vol geluck,
 Indien sy door uw schoone handen,
 Soo wel in vreughde, als in druck,
 Mach eeuwigh blyven in uw banden.

Mijn leeven, 't geen ick niet erken,
 Dan hangend van uw Godlijcke oogen,
 Maect dat ick eeuwigh d'uwe ben,
 Betoovert door uw soet vermoogen.

En wil, dat ick geen ongeval,
 Noch rampspoet, pijn, noch smart sal vreesen
 Soo langh ick sal de uwe weesen,
 En ick uw trouw beminnen sal.

Beschut ghy my dan voor gevaer,
 Ontfanght op nieuws mijn ziel, en leeven,
 't Geen ick u gaf, en noch kon geeven,
 Soo wel in 't nieuw, als 't ouwe Jaer.

G R A F - S C H R I F T,

Van M. F.

VAN Mr. F. leydt 't lichaem in dees kas;
 Die veel van roock, en damp-tuygh heeft geschreeven:
 Die steeds by roock geleeck het 's menschen leeven,

't Geen

't Geen als een roock verdwijnt , en wordt tot As.
Sijn Geest is oock als roock om hoogh gedreeven,
Gelijck sijn Rif hier is tot As gebleeven ;
Als of het maer verbrande Toeback was.

A N D E R.

ICk ben de plaets die 't Rif van Mr. F. begryp,
Die in de roock , sijn leeven sagh verswinden :
Wat meent ghy leeser , dat ghy in dat Graf sult vinden ?
Niet als wat Asch van een schoon uytgeblaesen pyp.

A N D E R.

Hier leydt in 't onder-aerdsche hock,
(Het rift van de arme M. F.
Begraeven onder deesen Koor-steen :
Hy was gebooren t' Amsterdam,
Soo swart als een Westfaelsche-ham,
Doorroockt gelijck sijn besjes schoor-steen ;
Den roock was oock sijn Element,
Waer door hy meenigh parckement
Heeft om den damp aen stuck gekurven ;
Hy heemeld' op een Donderdagh ;
Had hy gewacht tot Saturdagh,
Hy was soo vroegh noch niet gesturven.

Aen C L I M E N E,

Voix : PIsabelle.

IN 't endt schoone Climene !
Soo krijght mijn trouwe min
Door mijn langhdurigh weenen,
In u versteende sin,
Noch een kleyn plaetsjen in.
Mijn sichten en mijn klaegen,
Waer in ghy schiept behaegen,
Verandert nu van schijn :
Nu dat uw Godlijckheden,

Van yeder aengebeeden,
In 't endt, door al myn pijn,
Eenmael bewoogen sijn.

2. Wat heb ick dan nae deesen,
In soo veel vreught verwart,
Voor ongeval te vreesen?
Indien uw minlyck hart,
Meê deel neemt aen myn smart.
Myn ramp, en ongenuchten,
Gaen ganschelyck van mijn vluchten
Indien uw trouwigheydt
De mijne sal gelijcken,
Die nimmer kan beswycken:
Mits ick uw Godtlijckheydt
Min tot in eeuwigheydt.

G E D A C H T E N

Aen 't Noodlot.

O Noodtloot! was 's uw wil in 't endt;
Wijl ghy my doet Climeen beminnen;
Jae wijl ghy selfs haer ziel, en sinnen,
Soo gunstigh tot mijn voordeel wendt.

Wat baet 't my schoon myn slaverny
Van haer met soo veel gunst beloont wordt,
Wat baet 't my schoon my min betoont wordt,
In plaets van haet en tiranny?

Wijl dat ghy door een wreedt geweldt,
Toch mijn verderf hebt voorgenomen;
Mitsghy, om tot myn luck te koomen,
My soo veel hinder-paelen steldt.

't Is waer; ick min, en wordt bemindt,
Climenus gunst versacht mijn banden;
Een vuur doet beyd' ons' zielen branden,
't Welck leeft door een en selfde windt.

Beschrey ick eens mijn ongeneught,
Sy sucht op myn mismoedigh weenen,
En soo myn ramspoedt my doet steenen,
Sy weent op myn bedroeft gesucht.

Haer ziel geschaeckelt aen de mijn,
Myn ziel aen d'haere vast gebonden,
Gevoelen een en selfde wonden,
En smaecten een en selfde pijn.

Hoop ick op 't endt van al mijn druck,
Sy wenst my dat te moogen geeven;
Wensch ick met haer vereent te leeven,
Sy hoopt mee op dat selfde luck.

Vrees ick die uur dat sy vertreckt,
Sy schrickt, en beeft voor 't naeckend scheyen,
In 't endt, sy loont myn smart met schreyen,
Die my gestaegh tot suchten weckt.

In 't endt, een band verknocht ons beyd;
In 't endt een oorfaeck doet ons suchten,
In 't endt, een smart, en ongenuchten
Bemercken onse trouwigheydt.

Want soo ick sweer dat geen geval
Haer liefde uyt myn ziel sal weeren;
Sy komt my van gelijcken sweeren,
Dat sy my eeuwich minnen sal.

Druck ick hier op, vol vreugt myn mondt,
Op d'oever van haer schoone lippen,
Sy laet sich mee een kus ontslippen,
Tot zeegel van dat soet verbondt.

Doch waer wil dit, ó noodt-lot! heen?
Indien ghy hebt myn trouw geswooren,
Wijl ghy my hebt een tijdt beschooren,
Dat ick moet missen myn Climeen.

Of denckt ghy, wreede beul! misschien,
Dat ick haer glans sal kunnen derven,
En daeghs niet duysent dooden sterven,
Als ick myn Son niet meer sal sien.

Helaes! soo doolt ghy al te var:
De liefde die my gaf haer handen,
Stelt my de doedt voor vast op handen,
Door 't sincken van die morgen Star.

Daerom, indien by u de min
Ooyt eenigh achingh heeft verkreegen,
Soo wild mijn staet eens overweegen,

En fiet mijn naeckend onluck in.

Aenschouwt Climene van om hoogh ;

En fiet , of selfs de Sonne-straelen

In 't alderminst yet kunnen haelen,

By 't floncken van haer Godlijck oogh!

En denckt of een , die haer sijn hart
Eens door de liefde heeft gegeven ,

Haer schoonheyt missend , langh kan leeven ,

En niet vergaen moet door sijn smart ?

En denckt hier uyt of soo een min ,

Weersyds foohoogh in top gereesen ,

Verdiens teets onbeloont te weesen ,

In my en in mijn Afgoddin.

Helaes ! indien de menschlijckheyt

Uw strafheyt immer om kan setten ,

Soo wildt de loop toch niet beletten ,

Van onse min en trouwigheyt.

Scheurt onse zielen niet van een ,

Schoon ghy ons' lichamen doet scheidten ;

Doet ons op 't soetst dien tijdt verbeyden

Die eynden kan ons moeylijckheen.

Wilt door de hoop , de bitt're tijdt

Van onse scheidighg toch versoeten ;

Geef aen het Jaer geswinde voeten ,

Sonder dat het ons liefde slijt.

En doet my onderwyl met een

Tot die gewenste midd'len raecken ,

Die my ooyt kunnen waerdigh maecken ,

Tot het besit van mijn Climeen.

Soo sal ick u met danckbaerheyt ,

Steets voor dees groote goedtheydt loonen ,

En aen Climene kunnen toonen ,

Hoe ick haer min in eeuwigheyt.

Aen C L I M E N E.

op haer vertreck.

IN 't endt mijn schoone ! ghy vertreckt ;

En door het sincken van uw straelen ,

Sie ick voor my een nacht neerdaelen,
Die my een dubble doodt verstreckt.

Helaes ! waer wil dit eyndlijck heen ;
Wat rampspoet sie ick niet voor oogen ?
Wijl ick de scheidigh moet gedoogen,
Van mijn ziel-roovende Climeen.

Sy gaet ; helaes ! sy gaet in 't endt,
En laet in duysent ongenuchten,
My om dit droevigh affijn suchten,
't Geen oorfaeck is van mijn ellendt.

Sal dan voortaan de schoone mondt
(Die eertijds door verliefde kussen
Placht al mijn droefheydt uyt te blussen)
Niet streelen meer mijn minne-wondt ?

Sal ick voortaan dan sijn berooft,
Van al haer goetheyt ? die voor deesen
Placht al mijn troost , en vreught te wesen,
En eeuwigh sijn in smart bedooft ?

Helaes ! wat staet my dan voortaan,
Dan rampspoedt , en verdriet te wachten ?
Waer in ick willijck sal versmachten,
Indien mijn hoop niet blyft bestaen.

Maer neen ; die soete hoop alleen,
Van haer in 't endt eens te verwerven,
Die sal 't belet sijn van myn sterven,
En my doen leeven voor Climeen.

Gaet , daelt dan vry mijn middagh-Son,
En brenght somtijds in uw gedachten,
Hem , die na 't leven niet souw trachten,
Soo hy voor u niet leeven kon.

Aen Climene.

Voix : la Contesse.

1. **G**Hy seght Climeen ! dat ghy my mind,
En dat de trou , die gy in my bevindt,
In 't endt, uw haet , en strafheydt overwint ;
Maer ach ! vergeef het mijn,
Indien de wreede pijn,

Daer ick vast in verdwyn,
 My noch doet achten,
 Dat uw gedachten
 Recht heel anders zyn.

2. Want soo langh als mijn minne-smart
 Dus heerschen sal in mijn steeds quynent hart,
 En niet in 't endt door u verdreeven wart;
 Soo leydt, dan myn gemoet,
 In al mijn tegenspoet,
 Noch deese twyffel voet:
 Dat mijn Climene,
 Trots al mijn weenen,
 My niet minnen moet.

3. Soo ghy in my dees wantrouw haet;
 En dat ghy wildt dat die mijn ziel verlaet,
 Soo keert het radt van mijn bedroefde staet,
 Toont my geen enckle windt,
 Die men in woorden vindt,
 En die my slechts verblindt,
 Maer wildt door wercken
 My doen bemercken,
 Dat ghy my bemindt.

A E N M E J U F F E R, N. N.

Op haer Musieck-kunst.

Uw aengenaeme keel, gehuwt aen 't snaer-geluyt,
 Verweckt door uw albaste vingren,
 ('t Geen mensch en Goon kan doen verslingren)
 Trock mijn vervaerdeziel met vreught, ter boesem uyt,
 Toen ick door uw' gesicht reets vol verwonderingen,
 Laetst het geluck had van mijn oor
 Te moogen leenen aen 't gehoor,
 't Geen gy, met handt en stem deed in mijn sinnen dringen
 Beweecht, onstelt, vervoert, betoovert, en verruckt,
 Staet al wat leeven heeft ontfangen,
 En blyft als aen de lippen hangen,
 Waer uyt ghy nae de maet soo soete galmen druckt.
 Wegh met den Tracischen Orpheus, schoon sijn spelen

En bosch en veldt beweegen kon ;
 Wegh met een Griekschen Ation ,
 Schoon dat sijn harp het oor van een Dolphijn kon streten ;
 Wyl ghy (wanneer uw handt op 't snaeren-spel geraeckt ,
 En dat uw aengename lippen
 Sich doen de minste galm ontslippen)
 Al 't geen wat leevend is , gelijk als roerloos maect ,
 Want sonder soo veel aerdigheen
 Wel waard van yeder aengebeen ,
 Hadghy reets macht genoegh , in uw ziel roovend' ooghen ;
 Doch 't schijnt , dat u de Goon sleghs stelden hier beneen ,
 Op dat men , 't geen in duyfent menschen
 Was voor volmaect en schoon te wenschen ,
 Op 't heerlijkst souw sien geplactst in u alleen .

V O O R C L I M E N E s

Voix : Conrante la Reyne nouvelle.

1. **O** Treurige eenfaemheydt !
 Getuygh van mijn gedachten !
 En van al de klachten ,
 Die mijn trouwigheyd ,
 My steeds doet storten door mijn godlijkheydt ,
 Getuygh hoe veel de wreede min
 My heeft doen lijden om mijn Afgoddin ;
 Vertelt mijn suchten ,
 En d'ongenuchten ,
 Die ick in my vin .
2. Op dat ick in 't endt Climeen ,
 Door uw getrouw getuygen ,
 Eens haer ziel magh buygen ,
 Voor mijn droefgeween ,
 Waer voor sy harder is als marmer-steen ,
 Doet haer door uw gerechtigheydt ,
 Die door dees schoone ,
 In my sal wonen ,
 Tot in eeuwigheydt .

S O N N E T.

TOen Midas eyndelijck sijn wensch verkregen had,
 En dat hy sijn geluck reets dacht volmaect te weesen,
 Toen was het, dat hy eerst sijn onluck sagh verresen,
 En dat hy sich bevondt te lijdigh in de'mat.

Want, 'tgeen hy had gewenst, dat wierd de Borst haest sat
 Het gout wiert hem een straf, schoon het nochtans voor de
 fen

Sijn groote wellust was: want na ick heb geleesen,
 Wierdt het al gout, al wat hy raecte, dronck, of at.

Siet men dit daeglijcks mee in 't huwlijck niet gebeuren?
 Wanneer men meenig sot daer door langh siet betreuren,
 Een staet van hem voor dees gesocht met ziel en lijf?

En mach men soo een borst niet voor een Mydas achter
 Die, 't zy in huys, of bed, by dagen of by nachten,
 Al wat hy raect, of tast, niet anders vindt als wijf.

Y E T S O U D T S

Op een

N I E U W E B R U Y L O F T,

*Van Monsr. G. V. E.**En Mejuffr. M. M.*

Schoon dat Mars, als uytgelaeten,
 Vast aen alle kanten woed,
 En sijn maegere soldaeten,
 Weer doet aesen op wat bloedt;
 Schoon hy weer in 't blinckend harnas,
 Met sijn doller dicke kop,
 (Groter als van Olifarnas)
 Treckt op 't schuymend peeckel-sop,
 Om daer weer den baes te speelen,
 Spijt den goeyen heer Neptuyn
 Die dat bruyen niet mach veelen,
 In sijn ouwer-wetsche kruyn:
 Mits hy in sijn ouwe daegen,

Door een vremde jaloufy,
 Geen bravades wil verdragen
 Op sijn Water-heerschappy;
 (Daer Messieurs sijn onderfaeten,
 Die veel houwen van Godt Mars,
 Hem schier als de droes om haeten,
 En vaeck aensien over dwars;
 Want de onlonghde dieren
 Vlammen seer op 't tractement,
 Dat Godt Mars van mensche spieren
 Haer somtijds te knabbelen send;
 Daer de Bruynvis, en de Roggen,
 Enden platten Tarrebot,
 Sich soo vet van voën als soggen,
 Of als Swynen in een kot)
 Schoon dat dan om duyts te spreecken)
 Den onfinden Oorloghs-baes,
 Weer 't Trompet begint te steecken,
 Met een schrickelijck geraes;
 Om den Duytsman, en de Britten,
 Weer te porren tot den strydt;
 Om elckaer in 't hayt te sitten
 Met een dolle koppigheydt.
 Zoo spelt Venus, met haer Zoontje,
 (Om niet allegh te zijn) aen Landt
 Noch een ander Oorloghs-toontje,
 Op een aengenaemer Trant;
 Zy spelen, nae haer ouwe moode
 Seeckre deun, die 't harte raect,
 En waer men in plaets van doode,
 Leevendige luy door maect.
 Want sy blaest een kleyn Trompetje
 Dat, door seecker soet gerucht,
 Daeghlijcks meenigh Bruylofs-bedtje
 Toe doet taecklen met genucht.
 Daer men wel, in 't Batailleeren,
 Worstelt, vat, en douwt en steeckt,
 Maer, dat sonder te beheeren,
 Echter men geen Lanffen breeckt.

Tweede Deel van Thalia.

Ghy, ô Bruydegom en Bruydtje,
Die, verlockt op deese frydt,
(Door dat aengenaem geluydtje)
Thans aen een gekoomen zyt,
En die reets een koppel uuren,
Van de lactst verleede nacht,
In elckander te verduuren,
In dien frydt heb door gebracht,
Bloemer hart! wat doe je pryflijck!
(Wijlmen vecht aen alle kant)
Dat Jy luy soo wel, en wyflijck,
Kies 't gevecht van 't Leedekant,
Daer men met geen achtien ponders
Hals, en schinckels stucken ichiet,
Daer men geen Metaele donders,
Noch geen gloende blixems fiet:
Daer m'elckaer niet gaet door-rygen,
(Schoon men, na'er wordt gekalt,
Daer oock wel een laeg kan krygen,
Daer men van aen stucken valt)
Maer, waer dat men onder 't speelen,
Met geen doodelijck Kanon,
Vruchten in een Landt gaet teelen,
Dat noch aen mijn Heer de Zon
Tot dees tijdt toe onbekendt is:
Want, schoon dat hy 't alles fiet,
In sijn cours die hy gewend is,
Deese Landt-streeck ken hy niet.
En nochtans, dit is dat Landtje,
Daer men in het Bruylofs-bedt,
d'Enten van een leevend plantje
Eerst, vol soete vreught in set:
En het geen, door 't wel-bebouwen,
Van baes Adams tijden of,
Heeft de weereld op-gehouden,
Spyt het graf, en Kerrick-hof.
Wijl ghy dan nu met Je beyen,
Zoete Bruydt, en Bruydegom!
Deese veld-slagh van Pavyen,

Sonder Fluyt, Trompet, of Trom,
Hebt begoft te batailleeren;
En met een dat weeldigh Landt,
Met der tydt sult cultiveeren,
Daer men sijns gelijk in plant;
Soo dunckt my, om wel te praeten,
Dat j'er wel aen hebt gedaen,
Eer Messieurs de Heeren Staeten,
Daer een tol op setten gaen.
't Geen (hoewel het staet te vreesen),
Soo de krygh noch langer duurt,
Wel in 't endt sal moeten weesen,
Eer het Landt wordt uytgepuurt,
Waer van dat dan wis de Pachter
(Soo dat ooyt word vast gestelt)
Soo niet zeylen sal ten achter,
Alsdie van 't passagie-gelt.
Want wat heeft het te beduyden,
't Trouwen gaet t'hans byster grof,
En de Bruygom, en de Bruyden,
Loopen Dingsdaghs 't Koor schier of,
Soo dat het schier staet te vreesen,
Dat, die nouw niet aen en raect,
't Naeste Jaer noch maeght sal weesen,
Mits m'er thans de duurt' in maect,
Ghy dan, die dees swarigheeden
Nu verby gekoomen zyt,
En die nu malkaer alreede
't Woort, van maeght, niet meer verwyf:
En die in malckanders armen,
Vast gestrengelt, uyt, en in,
Thans gevoelt tot in uw darmen,
Al de wellust van de min:
Ach! wat is uw luck te pryfen!
Waer door ghy uw vreught voortaan
Siet tot aen de Starren ryfen,
Of aen 't Circkel van de Maen,
En waer 't tiende part der menschen,
Noch de deught niet van verstaet;

En die wy u daerom wenschen,
 Dat u nimmer en verlaet;
 Naer u eeuwigh by wil blyven,
 Soo bestendigh, en volmaeckt,
 Dat geen uyt die kan verdryven,
 Schoon s'er al haer gal op braeckt.
 Leef dan steeds soo vol gelucken,
 Dat uw hartjes, van genucht,
 Staedigh danffen als op krucken,
 Vyf, ses el hoogh, in de Lucht,
 Treck nu aen het eyren teelen;
 Op dat ghy noch met der vaert,
 Yetwes kryght om mee te speelen,
 's Winters-avondts aen den haert.
 Om u, in uw ouwe daegen,
 Door die telgen van geneught,
 't Huwlijck niet te doen beklaegen,
 Dat 't begin was uw vreught.

Aen CLORIMENE:

Wilt ghy niet dat ick om uw sucht,
 Soo laet u gunst mijn smart verdryven;
 Of wild voortaan soo schoon niet blyven,
 Op dat ick uyt uw boeyens vlucht:
 Maer blyvend in mijn ongenuchten,
 En ghy steeds soo vol Godlijckheen;
 Wat is dat, wreede Clorimeen!
 Dan willen, dat ich steeds sal suchten.

AEN DE SELFDE.

HElaes! hoe is die dagh van gistren my bekoomen!
 Hoe droef, en treurigh hingh my 't hooft!
 Wijl 'k hield, 't geen ick u had beloofd,
 't Welck was, van niet by u te koomen.
 Al 't geen men dencken kan van droevigh, en van wreet,
 Was voor die tijdt, nae mijn gedachten,
 Veel eer voor vroolijckheydt te achten,

Dan te gelijcken by mij leet.

Want, wyl my yeder uur, door uw geficht te derven,
 Ruym duyfent fuchten kosten moet,
 Denck wat een gansche dagh dan doet,
 Indien ghy acht neemt op mijn fterven.
 Gewis, word dees dag, die van gisteren gelijk,
 Indien u, mijn sonne-fchijn te missen,
 Soo hebt gh' ô schoone! vry te gifsen,
 Dat 's nachts uw slaef al is een Lijck.

Z E E G E N - Z A N G

Der neegen Mufen.

Over den gedempten hooghmoedt der
 Engelschen, in 't Jaer 1666.

*Dite summoveant, ô Nostri Infamia secli
 Orbe suo; Tullusque tibi Pontusque negetur.* Ovid.

C L I O.

TOen Engeland wel eer in Cromwelstyen,
 De Nicker sagh op maegre stelten ryen,
 En Jonker Karel, met sijn felle kop,
 Het Landt uyt trecken moest, op een gallop,
 Om, even als de Vorst van 't ouwe Trooyen,
 Zijn Rijk en moogentheyte sien verstrooyen,
 Toen stont de borst, en keeck gelyck een stier,
 Op 't goet geluck van Monsieur Olivier;
 Die door de King veracht den schop te geven,
 Hem Ryk en Krooneloos versmaet deê leeven;
 't Geen desen Heer getuymelt uyt sijn Troon
 Vaeck vloecken deê op een verbaefde toon;
 Helas! (riep hy) ô wrevelige Britten!
 Laet gy u Troon van Cromwels poort besitten?
 Dien schobbejack? die eertydts myn Papà
 Die goejen Heer, sond nae Proserpina?
 Ik sweer, dat gy hier van noch straf sult dragen,
 Wanneer ghy my noch eens in korte dagen,
 Op nieuws herstelt, en op mijn troon sult sien,
 O Landt! rampsaliger dan andere thien,

Dit foet discours vaeck by fig selfs gehouwen,
 Deed hem een poos fijn Schotse oren klouwen,
 Terwijl fijn hoop vast hoopeloos verfonck,
 Tot dat in 't endt, den Apoftaetschen Monck,
 Het Parlement een pots besloot te speelen;
 En stracks het Rijk door oproer deê verdeelen,
 En door een stuck, fijn land-aerd seer gelijk;
 Den Jongen Kingh weer plante in fijn rijk,
 Die naderhant dien eed wel heeft onthouwen,
 Van aen het volck die eer te doen berouwen,
 Die 't, tot fijn schandaen Crom wel had gedaen,
 Vermits hy stracks den blyen onderdaen,
 Met last, op last, het vel socht af te stroopen,
 Ja selfs, voor gelt, als slaven, dee verkoopen,
 Om in fijn Hof (dat Konincklijck bordeel)
 Dat meenigh hoer te jagen door de keel :
 En om de swier van fijn wellustigh leeven
 Vol Godloosheyt, den vollen toom te geeven;
 Ja schoon de pest (syn gansche Rijk tot straf)
 Daeld' als een vuur ten grammen heemel af,
 Te volgen 't spoor van syn verdoemde wegen :
 O staet ! rampsaliger dan andre neegen.

M E L P O M E N E.

Voorts gaet hy voort vervolgens fijn natuur,
 En terght, en quest fijn trouwe nagebuur;
 Waer van dat hy de vriendschap eer genooten,
 Gaet niet alleen met dartle voeten stooten,
 Maer gansch verkeert in een ontfinden haet.
 Hy rooft, en moort, door dief-stal en verraet,
 En tracht het al moordadigh te vernielen.
 Getuygh hier van, ô lang-vermoorde zielen !
 Die in Guiné, en andre plaetsen meer,
 Gevoelen moest fijn heyl-loos moord geweet.
 Getuygh hier van ellendige gevangens !
 Die 't beter was geweest door een uur hangens
 Het end te sien van uw verdrietigh lot,
 Dan maenden langh te sterven in een kot,
 Waer dat een tal van rotten, en van muysen,

Verfelfchapt met een leeger maegre Luysen,
 Alleen veritrekt tot uw daeglijcks tyt-verdryf.
 Om u de flaepe te houden van het Lijf;
 Terwijl het nat, daer 't Bier van word gebrouwen,
 Met wurmigh broodt u 't Leeven op moest houwen,
 Soo ghy dat Landt, Je eer niet laeten woud,
 Van dat ghy daer als flaeven sterven soud.
 Getuygh hier van, ô wreede mensch verflinder!
 Die nu een poos, hoe langer, hoe ontfinder,
 Soo meenigh ziel ter vleys-banck hebt gebracht;
 O krygh! rampfaliger dan andre acht.

C A L L I O P E.

Want om al om den grooten baes te speelen,
 Prest hy, nae langh door puur verraedt te steelen,
 Met groot gewelt, een Oorlooghs-vloot ter Zee
 Waer in hy 't volck als Haringh packen dee,
 En proppen, als ballast, op sijn kielen:
 Om op een sprongh gansch Hollandt te vernielen,
 Ofeerder, om den Leeuw, hoe scherp van Tand,
 Te slocken in sijn greetigh ingewand.
 Syn sotten onderdaen; als ingenoomen
 Met sijnen Kingh, quansuys als van de vroomen,
 Voldoet sijn wil, doch meest door dwangh, en nood,
 En stapt, verhit op roof, op 's Koninghs Vloot,
 En doet, verhart door veel opsfnyeryen,
 Sich tot den slagh, als tot een zeegen, leyen;
 Al roepende: de broeder van de Maen
 Beschijnt geen Landt dat ons kan wederstaen.
 Doch, hoe in 't end u dit op 't hart komt daelen
 Bevindghy, wijl, in plaets van zeegen-pralen,
 Die selfde Leeuw, u maelt gelijk tot kaf,
 En voor u hooghmoedt, u verschafft die straf,
 Die d'eer uws Koninghs kost, en u het Leeven,
 O volck rampfaliger dan andere seeven.

F R A T O.

Den trotsen Dogh, die nu een Jaer verleen,
 Den Leeuw wat fel had op den poot gerreen,
 Docht hem dan haest voor klock-spys op te smullen,
 Maer hy, getergh, raectt in 't end aen 't brullen,

En laet, uyt ernst, die bitse kieser sien,
 Waer voor wel eer den Spanjaert plagh te vlien:
 En die wel eer, van 't altijd dorstigh Oosten
 (Daer den Javaen sit sonder vuur te roosten)
 Tot 't Westen toe, en tot dat killigh Noord
 (Daer Lap en Fin by na in 't ys versmoort)
 Al wat'er leeft haer byten deeden vreesen,
 En plachten over al ontsien te weesen:
 En die daerom, voor dees, gelijk als noch,
 Nooyt schrickte voor 't plaffen van den Dogh.
 En met een moedigheyt, hem aengebooren,
 Valt met dat beest soo schendig op sijn ooren,
 Dat hy hem die bykans de kop af ruckt:
 Mits hy sijn Vloot, soo lydig scheurt, en pluckt,
 Dat 't meeste part op 't punt te sijn verflonden,
 Sluypt als een troep van afgematte Honden,
 Haer Havens in, de hoogmoed tot een les:
 O Vloot! rampsaliger dan andre ses.

T H A L I A.

Mijn Heer Neptuyn, soo drae hy op sijn stroomen,
 Soo grooten macht van Scheepen had vernoomen,
 Was ganck verbaest gedoocken in sijn Vloet:
 Die, in 't kort doorverwt met het Engelsch bloet,
 Den goejen man dee fiddren, en verflaunen:
 Terwijl de Rogh, en grage Cabeljauwen,
 Met meenig been, en meenigh arm, en kop,
 Hun maeltijt deen, tot vulling van hun rob.
 't Geen haer vervult met merg uyt Britsche schonken,
 En van het Engelsch bloet, puur fat en droncken,
 Dee raesen, als ontfinde, en doller Luy:
 Elck had die tijdt van Heer Neptuyn, den bruy,
 Want sijnde dicht met Engels bloedt besoopden,
 Soo was dien aerd haer mee in 't hooft gekroopen;
 Waer door dat sy (gelijk den Brit wel eer)
 Hun wettigh Vorst, hun Koningh, en hun Heer,
 Met alle macht in korten stont beslooten
 Vlack uyt sijn Troon, en heerschappy te stooten;
 Waer door wel haest in 't siltigh Element
 Ontstont een vreemt, en schrickelijck Parlement.

En soo dees Vorst der ongelonghde dieren
 Haer niet, met kunst, had weeten te bestieren,
 Dees oproer kost hem wis sijn Kroon, en Lijf.
 O Zee! rampsaliger dan andre vyf.

U R A N I A.

God Jovis selfs, soo drae hy uyt sijn heemel
 Dit wreet gerucht, en schricklijck kryghs-geweemel
 Gewaer wierd, met het baldren van 't Kanon,
 Soo seght men dat hy deese klacht begon.
 Helaes! riep hy, wat nieuwer soort van Reusen,
 Tracht hier weerom myn Heemel-poort te kneusen:
 Wat yffelijck, en donderend gerucht
 Rijft hier op nieuws ten hemel, door de Lucht?
 Dit moet gewis een tweede Typhon weesen,
 Die, als wel eer, my weer op nieuws doet vreesen,
 Dat ick mijn moogentheydt sal sien gestoort:
 Maer 'k sweer ick sal .... maer juyft quam op dit woort
 Hem sulck een laegh van grof Kanon in d'ooren,
 Dat hy de rest moest in sijn gorgel smooren,
 Om haestigh nae een donder om te sien;
 Om, nae hem docht, sijn Vyand 't hoeft te bien.
 Waer op hy stracks, op de verhitte Vlooten
 Een blixem-strael, met vyf, ses, donder Klooten
 Neersmackte uyt sijn hoogen heemel of:
 Die echter, hoe ontsint, en swaer, en grof,
 Niet moogen by de groove donders haelen,
 Waer mee dat vast de Vlooten sich onthaelen,
 Want geen van al wierd in de slagh gehoort.
 Des dacht Jupijn beteutelt in sijn poort,
 Om haer de macht van dondren te beletten,
 Haer met een mist de oogen te beletten,
 Gelijck hy dee, waer door de Britsche Vloot
 Geluckelijck ontsnapte uyt de noodt;
 En soo aen ons ontnam die groote zeegen,
 Die anders soo volkoomen was verkreegen,
 Dat niet een Brit geraeckt souw sijn van hier,
 O mist rampsaliger dan andre vier.

E U T E R P E.

Doch niet soo seer, of Hollandts Admiralen

Die kosten daer volkoomme roem door haelen :
 Want schoon een handt , die stercker is dan sy,
 Den Staertman heeft geholpen uyt de ly,
 Soo heeft nochtans den overdappren Ruyter,
 (Die by mijn keel , is een metaele Fluyter.)
 Op welckers sangh den Staert soo droevigh springht,
 Als of hy puur ontheupt was en verminght,
 Met Monsieur Tromp (die met sijn yfre trompen,
 Niet aers en maect dan leevenloose rompen)
 Voor 't Landt , en voor sich selfs , in dit geval,
 En eer behaeldt , die nooyt versterven sal.
 Want met een lenghte van haer Capiteynen
 (Elck , stuck voor stuck , soo dapper als Piet Heynen)
 Is door haer moet , die groote Vloot vernielt,
 En door haer handt dat moedigh volck ontzielt,
 Dat alles docht op een tocht in te slocken.
 Daer dryven nu by groote , en kleyne brocken
 En mast , en kiel , en schip , en mensch op Zee :
 Daer keert ons volck verwinners op de Ree :
 Daer doet de neederlaegh van duysendt Britten,
 't Geen door haer doodt ick weer herleeven sie :
 O doodt ! rampsaliger dan andre drie.

T E R P S I C H O R E.

Nu sit de Kingh , en krauw't op nieuw sijn ooren,
 Wijl hy met Jorck die droeve tynght moet hooren,
 Nu sit by vast , en vloect den Cancelier,
 En wenst die vent voor 't minst in 't Vagevier.
 Terwijl dat wy , in onse vrye Landen,
 In teegendeel , niet dan Victoorie branden,
 En maecken vast wat duurt' in pick , en teer.
 Wijl Hollandt weer geraeckt is in sijn eer.
 Nu laet de Staert , sijn staert ellendigh sleepen ;
 Nu sit Heer Monck , en krijt op sijnne scheepen ;
 Wijl Robbert , met sijn Milords altemael,
 Den Vlemingh wenscht , dat hem de duyvel hael.
 Nu lachen weer Messieus de Heeren Staeten,
 Nu singen weer matroosen en soldaeten ;
 Nu springht het al van vreught aen Maes , en Y,
 Tot men weer keert de watter-heerschappy.

Nu klaeght het, al's wat klaegen kan, in Londen;
 Den koopman fiet zijn handel daer gebonden,
 Wijn Amsterdam weerom op 't heerlijkst bloeyt,
 En weer in koopmanschap, en wast en groeyt.
 Nu roept hier elck, om den gewonnen zeegeen,
 O slag! geluckiger dan andre neegen:
 Terwijl de Kingh, schreeuwt, met een dootlijck weê,
 O slag! rampsaliger dan andre twee.

S A R A B A N D E.

Pour Phillis.

Si je voudrois vous chasser de mon ame,
 Croyez Phillis! qu'il me seroit aysé:

Vostre rigueur, s'opposant à ma flame,

Me rend pour vous, quand je veux, tout Glacé.

2. Quoy! pensez vous, Phillis que vôtre Empire,
 s'Estand sur moy si souverainement?

Que vos rigeurs, qui causent mon martyre,

Ne me sçauroyent faire hayr mon tourment?

3. Non non, Phillis dans mon amour extreme

Se jugement ne m'a point delaisé;

Je suis constant pour la beauté qui m'ayme,

Et je la fuy, dont je ne suys aymé.

4. Si vous voulez que mon feu dure encore,

Et que mon cœur vous demeure constant,

Il faut cherir celuy qui vous adore,

Il faut aymer, ou n'avoir point d'amant.

Aen C L O R I M E N E.

TOen ick u lefmael by de Lelyen en Roosen,
 Soo helder proncken sagh, en met soo purpren bloos,
 Soo dacht my dat uyt spiijt, de Roos verbleeckte in't blosen,
 En dat, met een uyt schaemt, de Lelie wierd een Roos.

Soo doet uw schoone verf de Roos, en Lelie, duycken:
 En maeckt, dat in uw hof, uyt hartseer, en verdriet,
 De bloemen altemael verdorren op hun struycken,
 Om dat men schoonder blom op uwe kaecken fiet.

Aen C L O R I M E N E.

Sooghy een hart had, als het mijne,
 Dat is, vol min, en trouwigheydt,
 Soo soud ghy in eeuwigheydt
 Mijnsuyvre min niet sien verdwynen.
 Maer, wijl ghy, wreede Clorimene!
 Mijns liefde, en stantvastigh lyen
 Slechts loont met ydle veynseryen,
 Spijt al mijn suchten, en gebeen,
 Soo sult ghy licht in 't kort bevinden
 Dat, eeven als uw lossen sin,
 Mijns trouwheydt, en stantvaste min,
 Verdraeyen sal met alle winden.
 Want ick en ben niet van die geen,
 Die sich door woorden laeten leyen,
 En die men door veel Tyrannyen
 Doet dieper in hun boeyens treen.
 O neen; alleen het weeder-minnen
 Behoud mijn vuur in volle gloet,
 't Geen in der yl verdwynen moet,
 Wanneer ick gunst noch troost, kan vinden,
 't Is waer, uw gaeven al te gaer
 Die zijn wel waerd voor u te sterven,
 Maer sonder weer-min te verwerven,
 Acht ick de schoonheydt niet een hayr.
 Ick ben niet om een jaer te suchten;
 Ick ben niet, om veel maenden langh
 Te leeven onder het bedwangh
 Van duysende van ongenuchten.
 Ick ben niet om in eeuwigheydt
 Vol smarts, na een Meestres te loopen,
 Die dan met vreesen, dan met hoopen,
 Een minnaer als ter slacht-banck leydt.
 Mijns hart is niet als andere harten;
 Want, eeven als door weeder-min,
 Ick my ter doot stantvastigh vin,
 En d'aldertrouwste ziel kan tarten,
 Soo is mijn min oock niet als windt,

Of als een ydle roock te achten ;
 Die stracks verdwijnt uyt mijn gedachten ;
 Wanneer hy sich verftooten vind.
 Kan u mijn liefde dan behagen
 Soo toon my gunft , en weder-min ;
 Op dat ick u mijn afgoddin ,
 Mijn ziel voor eeuwich op mach dragen ;
 En by aldien ick u mishaegh ,
 Soo ftaeck vry al u veynferyen :
 Om my niet om den thuyt te leyen ,
 Op dat ick stracks mijn min verjaegh.
 Want, om u alles in vier woorden uyt te leggen ;
 Soo weet, dat ick flegs min uyt finnelijcke keur ;
 En dat daerom, die my geen weer-min wil toefeggen ;
 My niet te wijfen hoeft, dan 't vierkant van de deur.

Aen CLORIMENE.

TOON: *Courage.*

TOen ick eerftmael heel gewond ,
 Geraeckte in u banden ,
 Dacht ick, dat mijn minne-wond
 Sich alreets op 't heevighft vond ,
 In 't branden, in 't branden, &c.

2. Maer toen ick u Godlijckheen
 Geduurigh aen fagh groeyen ;
 Voeld' ick, fchoone Clorimeen !
 Dat mijn vuur oock wies met een ,
 In 't gloeyen, &c.

3. Soo dat ick mijn min voortaan
 Nu fie in top gewaffen ,
 Groeyt dan niet in fchoonheyt aen,
 Of ghy doet my wis vergaen
 Tot affchen, tot affchen, &c.

V O O R D E S E L F D E.

Ick minde Clorimeen een weynigh, in 't begin;
 Maer door haer gunst, en weder-min,
 Voel ick mijn vuur soo seer vergrooten,
 Al ofsy swavel in mijn vlammen had gegooten.
 Ick vond haer in 't begin wel minnelijck te zijn,
 Maer de aenwas van haer gunst, tot mijn,
 Doet haer my nu soo Godlijck lijcken,
 Dat ik geen schoonheyt vint, die niet by haer moet wij-
 Volhart dan in uw gunst, ô schoone Clorimeen! (ken.
 Op dat, gelijk uw Godlijckheen
 Daer door by my steeds schoonder werden,
 Mijn vuur oock eeuwiglijk mach in sijn brand volherden,
 Of anders, door de min weerom op nieuws te vliên,
 Soo soud ghy licht in 't korten sien,
 Dat, in de plaets van aen te wassen,
 Uw schoonheyt, en mijn vuur, verdwijnen souw tot affen.

Aen C L O R I M E E N E.

S O N N E T.

TOen u mijn suchten steeds mijn liefde quamen mel-
 Die ick herkomstig swoer uyt u volmaekt gesicht (den,
 Toen ick geen Godheydt had, dan u en 't minne-wicht,
 Die ick tot Afgoôn van mijn ziel, en sinnen stelden.
 Toen ick in proos, en vaers, uw groote glans vertelde,
 Die ick schoonder vond, dan 't hemels Sonne licht.
 Toen my de weedom van een doodelijcke schicht,
 Gelijk ghy dencken mooght, met duysent pijnen quelde.
 Ja, toen mijn tranen, als getuygen van mijn smart,
 Verfelschapt met een tal van suchten uyt mijn hart,
 U scheenen 't aldermeest mijn liefde uyt te leggen.
 Toen deed ick, Clorimeen, al even eens als nu,
 Dat is (om u in 't end de waerheydt op te seggen)
 Ick lachten in mijn geest, en schoer de geck met u.

Aen CLORIMENE.

V Aert wel, lichtvaerde Clorimeen!
Vaert wel ondancbre, trouweloofse!

Om u van schaemte te doen bloofen,
Wil ick mijn boeyensgaen vertreen.
Ghy gaet my sonder reën verlaten,
En schopt mijn Liefde met de voet,
En tracht in uw verkeert gemoet,
In plaets van minnen, my te haten.

Want, laes! waer is uw liefde heen?
Waer is de trouwheydt nu vervloogen;
Daer ghy met half betraende oogen,
Meê swoerd in 't graf te fullen treên.
Waer zijn die onverbreeckbre eeden?
Die ghy in 't aensien van de Maen,
My meer dan eenmael hebt gedaen,
En die ghy swoerd nooyt t' overtreeden.
Waer is de suyvre minne-sucht?
Die my uw trouwheydt deê gelooven?
Helaes is die dan gansch verstooven?
Gelijck een roock, in d'yde Lucht.
Oja, die heeft u nu verlaten;
Want ghy, door wien ick ben verraên,
Tracht voor uw Liefde my voortaan;
Slechs te vergeten en te haten.

Wel eer gelijck de wijngaert-ranck
Sich vlecht om groen-beblade elfen
Plecht ghy vol Liefde my t' omhelsen,
En wist my mijne trouwheydt danck.
Wel eer placht ghy met smart te wenschen,
Na d'uur, dat ghy my weer mocht sien,
Daer ghy nu voor my tracht te vliên
Als d'alderhaetlijckst aller menschen?
Nu fiet ghy my afkeerigh aen,
Die wel eer heb uw gunst genooten,
En tracht nu ganschlijck te verstooten,
Uw aldertrouwsten onderdaen.

Daerom wijl my uw losse sinnen,

Door dees te groote ondanckbaerheydt ;
 (Spijt mijn oprechtetrouwigheydt ,
 VVaer door 'k u eeuwigh dacht te minnen)
 Meer dan te klaer, en blijck'lijck zijn,
 En dat ick wordt van u vergeten ,
 Soo sult gh' ô Schoone, moeten weten
 Dat ick oock end mijn minne-pijn.

VWant nu 't uw wil is, sal ick wijcken ;
 Doch, wiegh' hier door het meest verkort
 (VVijlick van u verftooten wordt)
 Vertrouw ick dat noch wel sal blijcken :
 VWant 'k weet dat ghy, vol ongedult ,
 Dees trouwloosheyd noch sult beklagen ,
 't Weet, dat ghy noch na jaer, en dagen ,
 Wel aen mijn liefde dencken sult.
 'k VVeet, dat ghy d'uur noch sult vervloeken,
 VVaer in dat ghy mijn min verriet ,
 'k VVeet dat het wroegende verdriet,
 Hier over u noch sal besoecken.
 'k VVeet dat ick (spijt mijn ongeval)
 U, in uw haet, noch sal behagen
 'k VVeet dat ghy 't u noch sult beklagen,
 Dat ick u niet meer minnen sal.

Dan sult ghy noch wel tienmael peynsen
 Aen d'onbevleekte oprechtigheydt,
 VVaer door mijn edelmoedigheyd,
 By u noyt liegen kon, noch yeynsen.
 Dan sult ghy eyndlijck, doch te laet,
 Zijn vol berouw in u geweten ,
 VWant 'k ga u van dees uur vergeten ,
 Bevrijd van liefde, en van haet.
 Vaer wel dan, noch eens, Clorimene !
 Ghy raect uw trouwste minnaer quijt ,
 Om wiens verlies ghy op een tijdt
 Noch licht wel meer dan eens sult wenen.

Aen de lichtvaerdige.

C L O R I M E N E.

Verdubbelt Rondeel.

D At hy uw minnaer was, ô dartle Clorimenê!
 Die tot mijn nadeel u gesproken heeft, van my,
 En die veroorsaekt heeft quansuys mijn blaeuwe schenen,
 k Souw lachen in mijn geest, met dese jaloufy:
 Want 'k sou w dan hoopen, door de tijdt, dees schelmery
 VVel eens ontdeekt te sien, en al mijn spijt verdwenen;
 VVanneer ick mercken souw, uyt dese snappery,
 Dat hy uw minnaer was, ô dartle Clorimene!
 Maer wijl gy selver seght, ick sulcks niet hoeft te menen,
 Maer dat een ander my speelt sulck een qua party:
 Soo wensch ick dat die vent mach breken hals en beenen,
 Die tot mijn nadeel u gesproken heeft, van my.
 'k Wensch dat hy voelen mach de Turckische slaverny;
 'k Wensch dat hy eeuwen lang aen't Podagra mag wenen;
 Die op my heeft gebraecht dees valsche klappery,
 En die veroorsaekt heeft quansuys, mijn blauwe schenen.
 Ick wensten hem te sien gedompelt in de venen,
 Of midden in een sloot vol swart en moddrigh bry;
 En soo hem sijn Rivael dan, hand, noch hulp, wou leenen,
 'k Souw lachen in mijn geest, met dese jaloufy.
 Of dat by aen de steen van Ixion mach steenen;
 'k VVensch dat hy een Tantael, of een Prometheus zy!
 Of eerder noch ick wensch, (om al de tyranny
 Van dese drie Messieurs te samen te vereenen)
 Dat hy uw minnaer was.

B R I E F

Aen J U F F E R N. N.

G Edoogh, ô Schoone! dat mijn pen
 U binnen Uytrecht komt begroeten,
 Lijdt dat mijn vaersen u ontmoeten,
 VVaer dat ick zelfs niet komen ken.

Mijn hart, dat van den eersten dagh
 Sintsghy uw oogh op my quaemt wenden,
 Sich stracks geheel voor 't uwe kende,
 Soo dra ick uw volmaecktheydt sagh:
 Gevoelt, helaes, sints uw vertreck,
 Een seecker soort van geessel-slagen,
 Die my reets zedert weynigh dagen
 Doen mijmren als een halve geck;
 Wat hier de reden van mocht zijn,
 Vvas my in 't eerst schier kunst te giffen:
 Maer eyndlijck uw gesicht te missen,
 Bevond ick d'oorfaeck van mijn pijn.
 Heel weynigh dacht ick in 't begin,
 Dat die stadt, die wel eer, voor desen
 Placht oorfaeck van mijn haet te wesen,
 Souw oorfaeck worden van mijn min.
 Maer laes, hoe keert des weerelts staet!
 Hoe draeyen oock de mensch sijn sinnen!
 Mits hy licht morgen sal beminnen;
 't Geen hy van daegh noch heeft gehaet.
 Die Stadt, die als mijn vyandin
 Sich certijts deê van my verachten,
 Die eer ick nu in mijn gedachten,
 Alstempel van mijn Afgoddin.
 VVant nu dat my de Sonne-schijn
 Van uw beminnelijcke oogen,
 En nu dat my uw soet vermogen
 Gedwongen heeft uw slaef te zijn,
 Nu eer ick meê, om u, die Stadt,
 Die u het dagh-licht eerst quam geven,
 Als zijnde van de Son mijns leven
 De voedster-wiegh, en baecker-mat.
 Nu eer ick meê om u den Rhijn,
 Die van uw Stadt de wal komt spoelen:
 Schoon al sijn nat nooyt sal verkoelen
 't Vuur 't geen in my sal eeuwich zijn.
 Ja, eeuwich nademael uw deught,
 Met duyfsent andre schoone gaven,
 Die in uw boesem zijn begraven,

Mijn vlam steeds houden in sijn Jeught.
 Schoon my wijl ick uw oogen mis.
 Dees brand een seeckre smart doet lyen,
 Die my een nacht schijnt te bereyen,
 Van droeve, en nare duysternis.
 Doch echter hoopt mijn treurigh hart,
 Door seeckre vreught, hem ingegeven,
 Van lichtlijck in een dagh ses seven
 Een deel te enden van sijn smart.
 Nadien ick dan, daer nu mijn pen
 U met dees regels komt ontmoeten,
 U selven hoop te gaen begroeten,
 Om u te seggen, dat ick ben,
 Die geen wiens hart, en ziel, en sin,
 Alreets aen u is opgegeven,
 En die voor niemand wenscht te leven,
 Dan slechts voor u, sijn Afgoddin.
 En die spijt rampspoet, smart, en pijn,
 Indien hy slechts uw gunst kan raecken,
 Vol vreught steeds sal sijn glorie maecken
 Van eenighlijck u slaet te zijn.

RONDEAU REDOUBLE

à Silvie.

DE puis ce jour fatal, que je vous vis, Silvie!
 Je sens mon pauvre cœur par vous tout enchanté.
 Vos beaux jeux, mes vainqueurs triomphent de ma vie,
 M'ostans pour tout jamais ma chere liberté.

Las! quels cruels tourmens n'ay je pas enduré?
 Et Las! combien de fois ay je bien en l'envie
 De vous conter les maux de ma captivité?

Depuis ce jour fatal, que je vous vis, Silvie!
 Mais un profond respect, qui par sa tyrannie,
 M'a causé mille morts, m'a toujours arrêté;
 Faisant que du depuis par un tour de magie,
 Je sens mon pauvre cœur par vous tout enchanté.

Mais à la fin, apres avoir trop soupiré;
 En rompant le silence, il faut que je vous die,
 Que je vous ayme en fin, & que tout alarmé,
 Vos beaux jeux mes vainqueurs triomphent de ma vie.

Ne vous offensez pas, de ce que je publie
 L'effect de vos attraits dont je suis flammé;
 Puis qu'ils le sont enfin, qui m'ont j'ame ravie,
 M'ostans pour tout jamais ma chere liberté.

Non, non, souffres plutôt qu'un cœur passionné,
 Suive, en vous adorant, son amoureux Genie;
 Dont l'ardeur durera jusqu' à l'eternité,
 Puis que rien que la mort la peut rendre finie.
 Depuis ce jour fatal.

RESPONSE de SYLVIE,

Sur le rondeau precedent.

NOn, non, n'appellez pas fatal ce jour heureux,
 Qui, te faisant sentir le pouvoir de mes jeux,
 Te le fit avouer sans violence extreme:
 Car puis que tu le dis, je croyray que tu m'aymez.
 Et s'il faut à mon tour avouer un vainqueur,
 Alidor seul peut estre adoré de mon cœur,
 Ses jeux ont pour les miens je ne sçay quoy d'aymable.
 Qui jette dans mes sens un desordre agreable;
 Les regards qu'un chascun en reçoit, sont si doux,
 Que j'envoudrois sur moy detourner tous les coups,
 J'en sens une secrète & tendre jalousie,
 Pres de luy ma pudeur s'embrasse & s'oublie.
 Je cherche avec chaleur, & crains son entretien,
 J'ay beaucoup à luy dire, & je ne luy dis rien.
 Cognoissant mal mon trouble, & le mal qui me touche.
 Je n'ose, & je ne puis l'expliquer par ma bouche.
 Pour parler à son cœur, je m'adresse à ses jeux.
 Et prens de mes regards ceux qui parlent le mieux.
 Et malgré la rigueur d'une loy qu'on honore,
 Alidor apres tout est celuy que j'adore,
 Je luy rends sa tendresse, & mon cœur tout confus.

Luy rends par mes regards quelque chose de plus.
 Quand parlant à quelque autre, il luy dit je vous ayme
 Que ne s'adresse't il à moy? dis j'en moy mesme.
 Et souvent de soupirs sortent pour l'en prier;
 F'ayme si c'est aymer, je ne le puis nier,
 En fin de mes transports jugez en par toy mesme,
 Je sens, hélas! pour toy, ce qu'on sent quand on ayme
 Non, n'appellez donc plus fatal ce jour heurieux
 Qui te fait tant vanter le pouvoir de mes jeux.

Aen JUFFROUW N. N.

HOe sal ick best u lof verhalen
 O schoone! die soo menigh maken
 Mijn deur, en stoep de eer aen doet,
 Van daer uw wegh verby te maken
 En die my schier mijn gal doet braken,
 Als ick u over straet ontmeent.

2. Helas! hoe menighc'uyfent werven

Heb ick gedacht om u te steven?
 Uyt pure ontfinde raserny;
 Wanneer ick u niet kost ontwijcken,
 Maer juyft dat backhuys aen moest kijcken,
 Dat steeds de koorts jaegt door mijn pynt.

3. Derhalven, om niet stil te blijven,

Wil ick uw deught eens gaen beschrijven,
 Mits ick van gansch' herten wensch,
 Dat yder eens magh oordeel strijcken,
 Wat of j' het best wel suht gelijcken,
 Een beest, een nicker, of een menschen.

4. Om dan je trony af te meten,

Soo dunckt my dat die in sijn breten
 Ontrent sal zijn van sestien steeck;
 Gelijk my goet koop was te raden,
 Door al de strepen, en de naden,
 Die ick daer onderdaeghs in keeck.

5. Sijn lenghte om dat goet te maken,

Die, lijkt het, fruyt ontrent je kaken;

Vermits uw aengename kin,
 Door dat soete koppel paerffe wangen
 Soo net, en aardigh wordt behangen,
 Dat ick voor hem geen spatie vin.

6. Uw nette en cierelijck lockjes,
 Meest uytgevreeten door de pockjes,
 Die disteleeren smeer, en smout;
 En krullen soo soet door malkandren,
 Dat men den eenen door den andren
 Vaeck aensiet voor gekaut soet-hout.

7. Uw ooghjes, die als doove koolen
 U sitten in den kop verschoolen,
 Soo diep dat men die pas kan sien;
 Daer siet men soo veel gom uytloopen,
 Dat ghy, soo ghy die woud verkoopen,
 Daer wel een Stadt soud meê versien.

8. Uw kromme neus staet op uw backhuys,
 Gelijk een schoorsteen op een kackhuys:
 En is, als de recipient
 Van een verrotte exhalatie,
 Die door een vuyle distilatie
 Uw gorgel steeds na boven send.

9. Uw mondtje vol gehuurde tanden,
 Soo wijd als twee span van mijn handen,
 Spreekt met een doodelijcke galm;
 En word van lipjes toegeslooten,
 Die, spijt Robijn, en roo Carooten,
 Gekleurt zijn als gekoockte Salm.

10. Uw hals door sulck een last te dragen,
 VVord langshoe korter alle dagen;
 Soo dat misschien je sware kop,
 Noch met der tijdt eens in sal sincken,
 En soo sich selven noch verdrincken,
 In 't stinckend vulsel van je rob.

11. Uw ouwe half-verdroogde prammen;
 Gekleurt gelijk westfaelse Hammen,
 Die draegh jy dan eens op je buyck,
 Dan op je rugh, gelijk de maeyers,
 Of even als Messieurs de hayers,

Haer knapsack, met haer water-kruyck.

12. Uw vel, waer in je magre schinckels
Pas ramm'len als een sack met rinckels,
Hanght u los om het vleys, en been,
Dat ick heel wel souw wedden willen,
Dat men'er, soo ghy u liet villen,
Wel drie paer trommels meê souw kleen.

13. Uw handen, plat als ratel-beenen,
Die hoop ick eerstdaeghs eens te leenen,
Om in de plaets van een rancket,
In Klaes sijn kaets-baen te gebruycken;
Mits sy soo dorr als distel-struycken,
Niet zijn dan peesen sonder vet.

14. Uw beenen gansch ontroofst van kuyten,
En krom gelijk V Vest-faelsche fluyten,
Daer steeds je lijf op lilt, en beeft,
(Pas of j' op stelten liept te ryen)
Die doen u loopen van ter zyen;
Gelijckerwijs een Noordsche Kreeft.

15. En nochtans met dees schoone gaven
Leght ghy gestaegh langhs straet te draven,
Als of het puur uyt glorie was;
En of je nimmer stil kost blijven,
VVant eeuwigh gaet je gat op schijven,
Gelijck de naelt van een Compas.

16. Vreest ghy niet met de lichte spieren,
Dat u de wind eens wegh sal slieren?
Of dat de Son, wanneer hy straelt,
U eens als daeuw om hoogh sal rucken?
En maecken dat je weer aen stucken,
In form van blixem neder-daelt?

17. Voor my ick ben, van uwent weegen,
Daer vaeck geen kleyntjen om verleegeen,
Hoewel dat ghy, in dit geval,
Licht dencken meught, gelijk het waer is,
Dat u je kop, die eens soo swaer is,
VVel weer na 't Centrum douwen sal.

18. Soo dat het ons noch staet te vreesen,
Dat ghy noch langh sult by ons weesen;

VWant 't lijkt dat u de doot ontfiet;
 En u niet wel fouw raken derven;
 Mits ghy'er meer dan hy doet sterven,
 Door schrick wanneer men u besiet.

19. VWant ghy zijt vet gelijk een hekel;
 En ruyckt soo soet als ouwe pekel,
 Ghy zijt soo blanck gelijk een rot;
 En danst gelijk een koper-beeltje;
 En als ghy singht soo klink je keeltje,
 Gelijk een drooge rommel-pot.

20. In 't end, jy bend een aerdigh beesje;
 Soo dor, en naer gelijk een geesje;
 Herkomstigh uyt een kneuckel-huys.
 Waer op Messieurs de Spaensche mieren,
 Na dat ick loof, veel beter tieren,
 Als eenigh vloo, of magre Luys.

21. Want 'k sie, je vel om been, en armen,
 En om je pens-huys, en je darmen,
 Is drooger als oudt parkement;
 En rammelt als een schotse Trommel;
 Waer door jy, als een magre drommel,
 De schrick, van mensch en beesten bent.

22. Doch wil de doot u noch wat sparen,
 Soo sal men u noch voor lantaren
 Gebruycken kunnen door de stad;
 Indien Me-juffer slechts na desen
 ('t Geen licht niet wel sal kunnen wesen)
 Een kaers kan veelen in haer gat.

23. Doch hier meê sal ick laten blijven
 Uw schoone gaven te beschrijven;
 Mits dit genoegh is tot mijn wensch,
 Om eek eens oordeel te doen strijcken,
 VWat off 't het best wel sult gelijcken,
 Een beest, een nicker, of een mensch.

B R I E F aen Me-juffer N. N.

SIntsick mijn affcheyd laetst heb van uw oog genomen,
 En sints ick laetst verliet de klare Rhijn sijn stroomen,
 Vind

Vind ick uyt Uytrecht my weer eyndlijck aen het Y :
 Doch uyt mijn lijden niet ; noch uyt mijn slaverny.
 Vermits de boeyens , die mijn ziel op 't hevighst knellen ;
 Als onaffcheydlijck my over al versellen ;
 Nadien de vastheydt van mijn onverganbre min ,
 Maeckt dat ick overal mijn selfs uw slaef bevin !
 Maer laes! wat scheen die dag voor my een nacht te wesen,
 VVaer in dat ick mijn Son wel heerlijk sagh verresen ,
 Maer , waer in ick met een soo dra ick haer verliet ,
 Terstondt beginnen sagh de nacht van mijn verdriet ,
 Nu sit ick vast en fucht , en treur in mijn gedachten ,
 VVijl dat ick weer met smart die dagen blijf verwachten ,
 Die my belooven u in 't end eens weer te sien.

O dagen ! segh waerom ghy nu soo sacht kundt vliên ?
 En dat ghy in mijn smart de minste uwer uren ,
 My meer dan Jaren , ja dan eeuwen kost doen duuren ?
 Daerick in tegendeel , in 't byzijn van mijn Son ,
 U veel gefwinder dan een lichte schaduw von.

Doch gy mijn waerde, die my laetst de gunst betoonde,
 Dat ghy mijn lijden met de soete hoop beloonde,
 Van my een plaetsje te verleenen in uw hart :
 Tot troost van mijn verdriet, en vleying van mijn smart ;
 Ach soo het mogelijk is, laet u sulcks niet berouwen ,
 Mits die beloft' alleen mijn leven heeft behouwen ,
 't Geen anders sonder dat, gansch hooploos in sijn pijn ,
 Gewislijck aen de doodt als tot een roof sou zijn.
 Volhart dan in die gunst, kan u mijn min behagen ,
 Doch even eens, als die noch aengroeyt alle dagen ,
 En dat ghy fiet hoe die vast in sijn wasdom bloeyt ,
 Soo maeck, dat na die maet uw weermin mede groeyt.
 Op dat wanneer 't geluck my weer brengt voor uw oogen ,
 Mijn ziel door sulck een vreugt vervoert, en opgetoogen
 Mijn min mach zegenen, en sweeren u met een ,
 Een trouw die niet en end, dan door de doodt alleen ;
 Een trouw, die u voor vast een slaef sal doen gewinnen ,
 VViens opperste vermaeck steets zijn sal, u te minnen ,
 En wiens oprechte borst, vervult met trouwigheydt ,
 Steers stellen sal sijn eer in dees sijn dienstbaerheydt.

De hoop dan, van u hart soo trouw als 't mijn te vinden,

Die sal noch eenighsints die droefheydt doen verswinden,
 Waer in mijn minnend hart thans om u afzijn leeft:
 Want die hoop is 't alleen, die my het Leven geeft:
 En die my, spijt de drift van mijn ontsint verlangen,
 In 't midden van mijn pijn, een soetheydt doet ontfangen,
 Die (wyl sy met mijn min, sproot uyt uw beeltenis)
 Meê even als uw glans, schier onbegrijpelijk is.
 Maeck dan ô schoone Son, mijn hoop niet leugenachtigh,
 Maer maeck u steeds mijn min, en uw beloft indachtigh.
 En zijt verseeckert, wordt ick, eens van u bemindt,
 Dat ghy my eeuwigh trouw, en steeds uw dienaer vind.

V O O R - V A L.

DE goeje Amyntas sat laetst by sijn Clorimene,
 Geheel verruckt van ziel en sin,
 En puur als spraeckeloos door sijn min,
 Sloegh hy geen tael, dan door sijn steenen.
 Doch juyft wanneer sijn Lief hem d'oorfaeck hier van
 vroegh,
 Soo springht by ongeval sijn poort op;
 En nam (soo 't schijnt) voor hem het woordt op,
 En sprack wat vuyl, doch luyd genoegh,
 Wel sy, wat beestigheydt! (riep hier op dese Schoone)
 Maer hy, terwijl het was geschiet,
 Riep, ach, mijn ziel! verstoort u niet:
 Hoe kan mijn vlam sich klaerder toonen?
 Nadien ick, als den Lauwerier,
 Vastkr aeck in 't midden van mijn vier.

S O N N E T.

HOe fouw ick oyt uw gunst, ô schoone Clorimeen,
 Verwerven kunnen, daer ick ben een mensch ge-
 broen,
 En daer het schijnt dat ghy een minnaer hebt verkooren,
 Die door zijn beestigheydt besit uw hart alleen.

Ach,

Ach, nu bevind ick, dat een beest, en anders geen,
 Het vrouwelijck geslacht slechts kan tot min bekooren;
 En dat mijn heer Jupijn daerom al langh te vooren
 Selsf met sijn Godheyt liep soo meenigh blauwe schein.

VVeshalven hy daerom in 't end na beter leeren,
 Sich selsf om Leda heeft bedoft met Swane-veeren,
 En Vrouw Europa heeft ontschaeckt in stiersche schijn.

Een teken'dat noch mensch, noch Godheyt yet kan
 winnen;

Maer dat men om sich van een vrouw te doen beminnen,
 Niet anders en behoeft, dan slechts een beest te zijn.

Op de swarte tanden

Van JUFFER, N. N.

U Mond een schoorsteen van een rey berookte tanden,
 Toont meer dan klaer genoeg, aen die het werck
 verstaet

VWat vuur'er in den haert wel van je gat moet branden,
 VVaer van soo swarten roock tot in je backhuys slaet.

B R I E F

Aen CLIMENE.

<p>NA ick leest By de Vest Van uw Stadt Scheepwaert trad (Vol van leet Als ghy weet, Om 't adieu 't Geen ick u Soo terstondt Met mijn mondt En een soen Quam te doen) Soo kreegh ick Sulcken schrick</p>	<p>In de schuyt Om mijn huyt, Dat my dacht, Dat de nacht In de hel Niet soo fel En kon zijn, Dat de pijn Die mijn ziel Overviel. VWant nadien Ick moest vlien Uyt het licht, En 't gesicht</p>	<p>Van mijn Son, Soo begon My de smart Van mijn hart Te doen sien, Dat misschien Mijn ellend Haest het end Van mijn min, En 't begin Van mijn doodt, In dees noodt, Maecken souw. VWant mijn rou</p>
--	---	---

VWas

VWas soo fwaer
En 't gevaer,
Daar 'k mijn wont
In bevond,
Gingh soo diep,
Dat ick liep
Groot hazard,
Van (benart
Als ick was)
Niet soo ras
Heel van huyl,
Uyt de schuyl
Op te staen.

Mits men aen
Mijn gesicht
Byster licht
Mijn ellend,
En torment
Af kon sien.

VWant de liên
Al te gaer,
Die ick daer
By my hadt,
Siende dat
Ick soo bleeck
Sat en keeck,
En dat ick
Op een prick
In die schijn
Leeck te zijn
Pas als een
Die de steen
Of 't graveel
Al te veel
Tormenteert,
En vexert;
Vraeghen mijn
By 't dozijn,
VWat ick hadt

Dat ick sat
Soo bedrukt,
En verruckt,
En ontmandt
Van verstand?
Maer, helaes!
In de plaes
Van haer graegh
Op die vraegh
Met fatsoen
Te voldoen,
Soo sprack ick
Wack, noch wick:
Maer verhielt
Half ontzielt,
En bedooft
Ja berooft,
En versuft
Van vernuft,
Steets mijn smart
In mijn hart,
Tot ick quam
t'Amsterdam.

Daer sat Focq,
Toen en trock
Schier sijn rock
Puur van druck
Heel aen stuck;
VWant de nacht
Die en bracht
Voor hem meê
Ruft, noch vree:
Mits 't gemoet,
Gans doorwroet
Van de min,
Ziel noch sin
Kan besteen
Dan alleen
In het geen

Dat hem quelt;
En ontstelt.
Siet soo fwaer
Was 't gevaer,
Clorimeen!
In het geen
Toen mijn hart
Was verwacht;
Sints die stondt,
Dat mijn mondt
Sijn adieu
Nam van u.

Want die vreugt
En geneugt
Die 'k genoot,
Was te groot,
Om in 't kort,
Niet bestort
Haest te zijn
Met fenijn;
't Geen dat soet
Maeckt tot roet.

Ick heb dan
Sints ick van
U vertrock,
In mijn rock,
Of mijn py,
(Looft my vry)
Meer geleen,
Dan ick meen
Dat ick nu
Hier aen u
Met mijn pen
Schrijven ken.
'k Breeck dan of
Met verlof;
Want mijn tijd
Die en lijd
Langer niet,

Dat ick yet
Meerder schrijf.
Des verblijf
Ick alleen,
Slechs die geen,
Die ghy weet

(Spijt sijn leet
En sijn pijn)
Steets te zijn
Uwen vrind
Die u mind:
En die, spijt

Selvsde tijdt,
Ja 't geval,
Eeuwigh sal
Blijven tot
Dat hy rot
Uw, &c.

Voor C L O R I M E N E.

TErwijl de darte Clorimene
Slechs slaet mijn suchten in de wind,
En selvs haer grootste vreughde vind
In my op 't treurighst te sien weenen;
Soo wil ick (moe van soo veel pijn)
De min gaen uyt mijn boesem rucken;
En hem soo kael van vleugels plucken,
Dat hy ontveert, en lam sal zijn.
Sijn pennen sal ick selvs gebruycken,
Om daer meê dwars door d'ydle Lucht,
My selvs te geven op de vlucht,
Om soo sijn tieranny t'ontduycken.
De wreede naem van mijn meestres
Sal ick in nare woestynen
In d'afgesturven schorffen snyen,
Van meenigh doodlijcke Cypres.
En om niet onbeloont te blijven,
Sal dees verwinningh my voortoen
Mijn kruyn bekranssen doen, met blaen
Van groene Lauwren, en Olyven.
Dus sal ick haer gedachtenis
In swarte schauw des doots verdelgen!
VVijl onder bleye vrede-telgen
Mijn ziel op nieuws in vryheydt is.

Aen den Poët N. N.

BEdroefde bastaert van Apol!
VVaer toe toch dienen al de Veersen,
Die ghy gaet prangen uyt uw bol,
Als tot gebruyck van duysent Neersen?

VWas't niet genoegh tot 's Stads gerief,
 Dat Meester Nicolaes de vijfde,
 Ons dus langh, met soo meenigh brief
 Die hy daeghs stroyen doet, gerijfde?
 Maer moet ghy droevigh Porentaet!
 Hier by uw Rijn noch komen voegen?
 VVaer van men daeghs in alle kroegen,
 Een bladt vijf ses vind op 't Privaet?

En zijn dit noch die schoone sangen,
 Daer gy uw daeghlijcks brood mee windt?
 O magre Poëtijcke wangen,
 VVat kauw jy daeghlijcks dan wel windt?
 Met reeden doen daerom uw darmen,
 VVanneer den honger haer vexert,
 U menighmael soo deerlijk karmen,
 VVanneer ghy leght en exclameert,
 Op Goôn, op eeuwen, en manieren:
 Maer, noch manieren, Goôn, noch eeuw,
 Zijn geensins sulcke sorte dieren,
 Dat sy sich kreunen uw geschreeuw.
 Gelijk sy sich oock geensins kreunen,
 Aen 't klagen van baes Otto Smient;
 Om dat aen u gedruckte deunen,
 Hy noyt een oortjen heeft verdient.
 Mits niemand die begeert te koopen:
 Om dat de leste bedelaer,
 Die daer meê heeft langhs straet geloopt,
 Schier sturf gelijk een Martelaer:
 VVijl hy die singend langhs de huysen,
 Soo veel kanaille kreegh aent 't gat,
 Dat (spijt Apöll, en al sijn Muysen)
 Men hem schier doodt gesteenight hadt.
 Van sulcken kracht zijn u gefangen;
 VVaer van men licht, om dit geval,
 VVanneer j'al ses Jaer bend gehangen,
 Noch wel wijlflustigh spreecken sal.
 VVant wouw men al u kunst op lesen,
 Heer Orpheus was by jouw de bock:
 Schoon dat hy door sijn sangh, voor desen,

En boom, en steenen tot sich trock.
 VWant met jouw sangh is meê geen gecken;
 VWant dees, die slechts uw deunen songh,
 Kon soo veel steenen tot sich trecken,
 Dat hy daer drie jaer lam van gong.

Dat komt'er van uw poëzeeren:

Soo doet gh'uyt vriendschap, of uyt haet,
 U Sangers aerdigh caresseren,
 Sels van de steenen uyt de straet.

Soo klautert ghy met mancke stappen,

O kreupel! den Parnassus op:

Maer let wel, dat ghy van de trappen

Niet word gebonst, op een gallop.

Of dat in plaets van u t'onthalen

Met solemneele stadigheyt;

Apoll die schand niet ga betalen,

Daer ghy zijn kunst meê hebt ontweydt.

VWant soo ick wat kan propheteren,

Soo sie ick noch voor u te moed,

Dat men, uw rymery ter eeren;

't Paert Pegasus ontbieden moet:

Maer niet dien Pegasus in 't leven,

Wiens afgetopten Hypocreen

Wordt als voor Nectar ingegeven,

Maer sek'ren Pegasus, gesneen,

Of saem geklampt van eycke plancken,

Of, alias, een houtte Paert;

Waer op m'uw aers-gat sal doen wancken;

Terwijl ghy sit ontrent de Straert.

Vermits men daer uw achter-boncken

Op planten sal, elck een tot spot,

Om u daer mee te laten proncken,

Als een model van Don Quichot.

Want dat bedroefde Poëzeeren,

Waer mee gh'uw sotte breyn-kas sijt,

Moet d'een of d'aer dagh, u noch leeren,

Wat sotten paerdt dat ghy berijdt.

Lydia aen Philidas.

DE schoone Lydia die fuchte, weende en brande,
 Om den ondancbren Philidas;
 Die, mits dat hem de min noch nimmer aen quam randen,
 Niet wist dat sulck een vuur op aerd geschapen was.
 Sy daerom, in het end, door onverdult gedreven,
 Tapt uyt haer wit-albastren arm
 Een bloed, noch heet, en kokend warm,
 Doch heeter door de min, dan door het vuur van 't leven,
 En, na een tweede minne-klacht,
 Die 't leven by na wouw verkroppen,
 Schrijft sy, met incarnate droppen,
 Op 't wit papier, haer trouw, aen die haer trouw veracht.
 Ach (schreef zy) Philidas! aen u schenck ick mijn leven,
 En trots het rollen van de tijt,
 En al de slagen, die 't onluck ons kan geven,
 Sult ghy my eeuwigh sien, voor u, vol trouwigheyt.
 En tot bevestingh van 't geen dees letters spreken,
 Soo neemt dit levend teken;
 Siet uyt dit selfde bloed, mijn naem in dit geschrift,
 't Geen uyt mijn hart komt leken,
 Als tot een zegel van dees onweeroepbre gift.
 Dus eyndight zy den brief, met tranen dicht begooten,
 En met haer eygen bloed bekladt,
 En meer haer hart, dan wel het blad,
 Send sy aen Philidas, in 't selfde blad beslooten:
 Doch wijs' al bevende haer brief, en ader fluyt,
 Laet sy een tal van swangre sichten,
 Uyt haer yvoren boesem vluchten,
 En barst al wenende in dese woorden uyt:
 O Philidas! soo ghy voor desen
 Mijn ware liefde hebt veracht,
 En eer mijn tranen hebt belacht,
 Dan dat ghy door mijn smart eens soud bewogen wesen.
 Soo band, o wreede! nu in 't endt, uw wangeloof,
 En denckt, wat feller vuur dat in mijn borst moet koken,
 Die ick om u alleen mijn minnend hart ontroof.
 Geloofst aen dees bebloede streken;

VViens purper, door zijn fuyverhey, (spreken,
Voor mijn oprechte liefde pleyt,
En waerom dat mijn ziel van zijn oprechte vlam komt
Mijn waerde Philidas! dees letters zijn mijn hert,
't Geen hier tot bloed geperft, en uytgenepen werdt.
Is dit ô wreede! u dan niet genoegh bewefen
De smart waar door ick my verteer?
En kund ghy uyt dit bloed mijn liefde noch niet lefen?
Helaes! wat blijck begeert ghy meer?
VWat letters kan mijn veder malen?
Die krachtiger dan dees mijne trouwe min doen sien?
Die uyt mijn aders komen vliên,
Om u op't bloedighfte mijn lijden te verhalen.
Ten koste felve van die heete en dierbare int,
Die't leven geeft aen 't hart dat u foo feer bemindt.
Ach! had ghy met uw wreede oogen
Gefien, met wat gehoorfaemhey,
Dees droppels uyt mijn aders vlogen,
Ten dienft van mijn getrouwighey.
Om aen mijn droeve pen een fchatting te betalen,
Die mijn onfeylbre min na 't leven af kon malen.
En, och! had ghy gefien met wat Godtvruchtighey,
En eerbiet, dat ick dit papiere altaer befprenghe,
Met 't bloed het geen ick plênghde,
Altaer en offerhand, voor uwe Godlijckhey,
Ick ben verfekert, dat ghy, wreede!
Daer door bewogen waerd geweest,
En wel een teere fucht uyt uw ontroerde geest
Gedwongen had geweest uyt meely te befteeden,
Aen een, die, fpijt haer smart, u fteers heeft aengebden.
Maer mits ghy fulcks niet hebt gefien,
Soo wilt dan uw geloof aen dit papier toch geven,
't Geen ick u aen kom bien,
Noch vochtigh en geverft van 't voetsel van mijn leven.
VVant fekerder noch teerder pandt
Is't my onmooghlijck u te fchencken,
Dan felfs mijn ziel, die vol van brandt
Op't punt is, in dit blad fich felfen te verdrencken:
VVijl hy, al fwemmend op de golven van dit bloedt,

De haven van de min soeckt in uw wreet gemoet.
 Soo ick voorts geen meer bloet doe uyt mijn ader leken,
 Tot grooter proef van min, gelooft vry dat het is,
 Uyt vrees, ô Schoone! van mijn hart gansch te verbreken,
 De ware woonplaets van uw lieve beeltenis.

Doch, pas gelijk als ick voor desen,
 Door heet ontfteecke minne-dorst,
 Met hijgend' en verdroogde borst,
 Wel eer de liefde soogh uyt uw bevalligh wesen;
 Soo bid ick dat ghy mede doet;
 Mijn waerde Philidas! ey, drinck toch door u oogen,
 Het minste droppeltjen van dit verliefde bloedt,
 't Geen door de min mijn hart, en aders wordt onttoogen,
 Gewis, gansch krachteloos, gansch dor, en uytgedrooght,
 Moest wel dees sprinck-aer zijn, wiens nat u wordt ge-
 schoncken,

Indien sy, soo ghy daer de minste drop van sooght.
 U niet en maecte door de min, ontroert, en droncken.
 Gewis onvruchtbaer moet die waerde dauw dan zijn,
 Die 'k uyt mijn hart-aer giet, om 't uwe te besproeyen,
 Indien sy machtloos is den acker te doen bloeyen,
 Van u verwoeste trouw, soo dor, en doot, in schijn.
 Maer neen, ô Philidas! de min doet my gelooven,
 Indien ghy niet van Ys en zijt,
 Dat 't vuur van mijn getrouwigheydt
 U, door dees Letters, reets u haet begint' ontroven.
 My dunckt, ick sie alreets een vonck,
 Is 't niet van weder-min, voor 't minst van mee-lyen,
 In u bevroore boesem glyen,
 Die, door een half-verliefde lonck,
 Uyt uw betooverende oogen
 (Waer uyt de wreedtheydt is vervloogen,
 My, door het aenwas van de tijdt,
 Allengskens in uw ziel een volle brand voorseyd.
 Wel aen dan, dat dees vonck keer in soo sellen gloedt,
 Dat onse harten beyd', daer eeuwich soo door gloeyen,
 Dat als de min haer eens heeft aen elkaer doen schroeyen,
 Geen tijdt, noch geen geval die immer scheyden doet.

D E Æ N E A S

Van

VIRGILIUS,

In zijn Sondaeghs-pack.

EERSTE BOECK.

ICk, die met harp, noch luyt, noch orgel,
 Maer met de pijp-sack van mijn Longh,
 Dwars door een half verroefte gorgel,
 Wel eer den strijdt der Reufen songh;
 't Geen meenigh prees en meenigh laeckte,
 (Hoewel hun laecken, en geprijs,
 My nooyt een oortje rijcker maeckte)
 Ick treck nu, op die selfde wijs,
 Van daegh, op nieuws, na mijn beloften
 Te singen, die vermaerden heldt,
 Die met sijn Vaer op bey sijn schoften,
 Soo deerlijk vlood door Bos, en Veld,
 Verlatend het verbrande Trooyen,
 't Geen reets al tot een puyn-hoop lagh,
 Om langhs de buurt te loopen schooyen,
 Soo meenigh jammerlijcken dagh;
 Tot hy, na ettelijke Jaren,
 Na vry wat sucklens, om en om,
 En na veel hobblens op de baren,
 Te landt quam aen Lavinium:
 Veel wreedtheydts hebbende verdragen,
 Van Juno, dat hartbastigh wijf,
 Die hem met duysent andre plagen,
 Soo dickwils joegh de koorts op 't Lijf.
 't Geen hem soo vaeck de kop deé klouwen,
 Eer dat hy noch in 't end, die stadt
 Voor hem, en voor sijn volck kon houwen,
 Die hy daer na als Vorst besat.
 Waer van daer na is voortgekomen,
 d'Albaensche, en Latijnsche Stam;

Als mee dat Stedeken van Romen,
Ruym eens soo groot als Amsterdam.

O Musa! welckersgunst voor desen
(In spijt van 't noodlot, dat my haet)
Placht al mijn vreught en troost te wesen,
En die my noyt verlegen laet,
Kom, wil my nu de oorfaeck melden,
Vvaerom de Koningin der Goôn
Dit roompje van de melck der Helden,
Dus heeft vervolght met smaet en hoon?
Segh my, wat reden zy gehad heeft,
Dat zy dien eerelieken man
(Daer elck haer steets voor wijs geschat heeft)
Deê soo veel sotten potfen an?
Of zijn die ouwer-wetse Goden
Mee somtijds op haer beurt eens mal?
En quaed daer 't niet en is van nooden?
Ick docht, sy waren sonder gal.

In Affrica, verr van den Tyber,
(Mits die Italien bespat)
En licht noch verder van den Yber,
Daer stondt wel eer een ouwe stadt,
Genoemt Cartago; daer de bouwers
De Tyriers van zijn geweest;
Soo men aen d'ouwers van onse ouwers
Gelooven mach, wanneer men 't leeft.
Dees Stadt was heerlijk boven maten,
En had in rijckdom geen gelijk:
Het goud dat ley daer langhs de straten,
Gelijk hier aen den Dam het slijk.
't Scheen dat de overvloedt haer booten;
Voor eeuwigh daer had vast geplant,
En al haer sacken leegh gegooten;
In 't endt, 't was een luy lekker-landt.

De meeste Fransche kokeragies,
Als van poulet gefricasseert,
En hondert andere pottagies,
Die zijn daer eerst gepractiseert.
Oock was dat volck heel kloeck ter wapen,

Elck was in d'oorlogh als een Leeuw;
 En in het ambacht van het kapen,
 VVeck niemandt d'alderstoutste Zeeuw.

Dees plaets was 't dat vrouw Juno minde,
 Meer dan een ander, dat men weet;
 (Spijt Somos, dat zy eerst befinde)
 Mits zy meest hier haer tijdt versleet.
 Dees Stadt was al haer wel-behagen,
 Hier was haer oorloghs-magasijn,
 Hier hield zy speel-jaght, koets, en wagen,
 En Paerden, meer dan drie dosijn.
 De ouwe muuren, die och lacie!
 Vervallen waren door de tijdt,
 Liet zy, na fortificatie,
 Herbouwen, met een groote vlijt,
 VVant fiet, zy docht na defen
 Soo groot te maken, en vermaert,
 Dat sy als Koningin souw wesen,
 Van alle steden hier op aerd.

Maer juyft was haer ter oorg gekomen
 (Ick weet schier niet op wat manier,
 Misschien dat zy 't had leggen dromen,
 Dat door een averechs bestier,
 Het saet der dappere Troyanen,
 Dees Stadt, soo heerlijk van gebouw,
 Met al zijn arme Tyrianen,
 In 't kort geheel verdelgen souw.

Dit vreesend, en noch wel indachtigh
 Aen d'oorlogh, die zy den Troyaen
 Voor die van Argos, eer, soo krachtigh
 Doch schandelijk, had aengedaen;
 Als mee noch denckend aen 't oordeel
 Van Paris, en dien ouden haet,
 Om dat hy, tot Vrouw Venus voordeel,
 Haer schoont soo schandigh had versmaet.
 Te meer, mits hy van haer dit vitie
 Had gaen vertellen door de Stadt;
 Dat voor een Vrouw, van haer conditie,
 Sy al te lange mammen had!

En vry wat vuyl was by haer navel :
 't Geen al te faem by een gehoopt,
 Haer gramschap fieden deê, als swavel,
 Of, al een pot die overloopt.
 't Geen haer hier by noch seer geraeckt had,
 VVas den gestoolen Ganimeed ;
 VVaer van haer man sijn vrynd gemaect had,
 Het welck dit wijf te lydigh speet.
 Des deed zy, om dees smaet te wrecken,
 Aen 't arm Troyaensche overschot,
 Dat vluchtigh was op zee geweecken,
 Beproeven sulck een deerlick lot.
 VVant schoon zy nu al veele jaren
 Gefworven hadden, om, en om,
 Dreef zy door kracht van windt, en baren
 Haer altijdt verr van Latium,
 VVaer dees Messieurs te Landen dachten,
 En waer haer docht, dat zy die schat,
 En staet, weer hadden te verwachten,
 Die haer de Grieck ontftoolen had.

Siet, soo veel had dat werck te seggen,
 En soo veel bruyens had het in,
 Eer men den eersten steen kon leggen
 Van 't Roomsche Rijck, en sijn begin.

De vloot gingh safjes heenen kruyen,
 Langhs de Siciliaensche strandt,
 Met een foet koeltjen uyt het zuyen
 Dat pas de Lappen hield van 't wandt.
 Matroos sat vast in mars en Touwen,
 En dampte eens in volle vree ;
 Of songh, Wilhelmus van Nassouwen,
 Of, van Malaccen op de reê.
 In 't endt, de golven, en de winden
 Deên aen dees brave passagiers.
 (Wij 't al voor wind gingh) aers niet vinden,
 Dan dat hun vlucht was vol playsiers.

Maer in die tijdt (of 't juyft wouw wesen
 Stack Juno 't heuft ter deuren oet,
 En sagh met een gramsteurigh wesen,

Dees vloot van verre te gemoet.
 't Geen haer van spijt (toen sy in weelde
 Haer dus sagh lachen op de Zee.
 Terwijl Matroos vast klughjes speelde)
 Schier als een braet-worft barstten dee.
 Van spijt dan bijtend op haer nagel,
 Soo sloegh haer gorgei dit geluyt:
 Hoe! (riep sy) dit verdoemt Jan-hagel,
 Dat lacht my dan noch deerlijck uyt;
 Misschien geloovend, dat de wetten
 Van 't wrevligh noodtlot, my verbien,
 Haer desen aftocht te beletten,
 En dat ick dit dus aen moet sien!
 Hoe! Pallas die van al haer leven
 Sleghs Iuffrouw Pallas is geweest,
 Heeft die den Grieck wel eer verdreven?
 Toen die sottin juyft in haer geest
 Alleen op Ajax soo verstoort was?
 Heeft sy den Blixem van haer Vaer
 (Die oorfaeck van soo grooten moordt was)
 Soo sel gellingert, hier, en daer,
 Dat sy, en Ajax heeft verflonden,
 En, sonder eenigh onderscheydt,
 De vloot der Griecten dreef te gronde,
 En dat door pure koppigheydt?
 En sal ick, Koningin der Goden
 En Vrouw, en Sulter, van Jupijn,
 Soo lange jaren met dit bloode
 En lomp canaille in oorlogh zijn?
 En sal het noodtlot (spijt mijn tanden)
 Bewaren noch dien schobbejack
 Van dien Æneas, die mijn handen
 Dustracht 'ontvluchten, met gemak?
 Helaes! wie sal niet met my gecken,
 Wanneer hy my dus macht'loos siet:
 Wien sal ick niet tot spot verstrecken,
 Wanneer men hoort mijn kleen gebiedt?
 Wie sal my vieren, dienen, eerén?
 Wie sal (of 't was een domme beest)

Mijn eer en glorie celebreren,
 Op 't vieren van mijn jaerlijcks Feest?
 Wie sal'er roken tot mijn offer,
 De minste doffer, duyf, of krack?
 Wat seghick? krack, of duyf, of doffer?
 Wie sal de minste pijp taback
 My smoken tot een offerhande?
 Wanneer hy hoort, dat Jovis wijf,
 Tot 't wreken van haer eygen schande,
 Soo weynigh kracht heeft in haer lijf?
 Dit met een gram gemoet gesproken,
 Soo daelt sy van de wentel-trap,
 (Vvaer van het touw juyft was gebroken)
 En is, met een verhaeste stap,
 Den barffen Eolus gaen vinden,
 Die, hoewel hy geen Koningh hiet,
 Nochtans de baes is van de winden,
 Die hy als Opperhoofd gebiet.
 Schoon sy vaeck weynigh na hem luyftren;
 Hem spelende soo menigh pots;
 Dat hy haer vast heeft moeten kluyftren;
 En setten in een duystre rots;
 Daer sonder fackel, of lantaren,
 Een Christen-mensch niet in derft gaen:
 Vvant sonder haer soo te bewaren,
 Vvas 't met de wereldt haest gedaen.
 Vvant, dat canaille, soo aen 't rasen,
 En eens ter deegh aen 't buldren raect,
 Sta vast dan Torens, schoorsteens, glasen,
 Mits 't al dan siddert, beeft en kraect.
 Sta vast dan kabels, zeylen, masten,
 Sta vast dan boomen, dack, en huys,
 Vvant komt dit volck u aen te tasten,
 Het maect je wel tot stof en gruys.

Dit vreesden oock den Baes der Goden,
 Des dacht hy, dat in dees spelonck
 Haer vast te sluyten was van nooden,
 Om haer te houden dicht by honck.
 Des hadt hy oock by haer gaen plaetsen,

Een Opperhoofd, die, wen tot straf
Hy met de wereld wat wouw kaetsen,
Haer flux den vollen teugel gaf.

Dees was 't dat Juno aen quam spreken,
En die haer oock, op sijn gemack,
Aenhoorde, wyl sy onder 't smeken,
Tot hem dees soete reden sprack.

O Eolus! ghy die de winden
Bedwinght en los laet na u sin,
Ja haer in sacken weet te binden,
Schijt al de kunst van Lap, of Fin.

Ghy, die het weer hebt in uw handen,
Door het believe van Jupijn;
En die de zee jaecht op de stranden,
En wederom in rust doet zijn:

Daer zeylt een bende van Troyanen,
Vol moedts, langs de Tyrreensche zee;
Die, als een Turckse Caravane,
Een grooten rijkdom voeren mee.
Haer huys-goôn, die al langh verwonnen
Geweest zijn, binnen slium,
Die trachten sy, indien sy konnen,
Te slepen na Lavinium.

Het is een doodelijck Canaille,
Soo wel van vrouwen, als van mans,
Veel slimmer als het slimst rapaille,
Dat'er kan woonen aen de schans.

Niet een en is'er van haer allen
Die my wil eeren na waerdy,
Sy lacchen na haer welgevallen,
En hebben vlack den bruy van my.

't Geen (soo ick haer dus liet volharden)
Mijn godheydt soo ontteeren souw,
Dat die in 't kort wel ley in fiarden,
Tot grooter schand van Jovis Vrouw.

En daerom heb ick voorgenomen,
Om haer te wreken dese schandt,
En noch haer moedwil in te toomen;
Eer dat haer Scheeps-vloot komt te landt,

Des, om my te verobligeeren,
 Doet stracks dees aengename windt
 In een ontfinde storm verkeerem,
 Die daedlijck, vloot en volck verslindt.
 Laet al uw winden uyt haer hollen,
 Die altesaem, met open mondt,
 Haer flux tot aen de wolcken sollen,
 Om haer te ploffen in de grondt.

'k Heb veertien schoone Staet-juffrouwen,
 Dat uytgelesen Nymphen zijn,
 De schoonste sal ick u doen trouwen,
 En schencken tot uw wijvelijn.
 En dat sal Deyopea wesen;
 Een Meysjen als een Kermis-pop,
 Die 't boeck van Katsfoo heeft doorlesen,
 Dat sy 't schier seyt van achtren op.
 Die voorts soo net kan linnen naeyen,
 Met kloffen wercken om de speldt,
 Borduuren, sticken, kouffen-braeyen,
 Dat ick met haer roep haegne-veldt.
 In 't endt een meyd van d'andre wereldt;
 Die singht en danffen kan van all's,
 Die alle Sondaeghs gaet bepeerelt,
 Door hayr, om armen, en om hals.
 En die niet stinckt, uyt mondt, of aeffem,
 Na loock, na uyen, of na kool,
 Maer die steeds heeft een varssche waeffem,
 Als van een leckere Viool.
 Ja, die haer Fransch en Italiaens kan,
 Bykans, of wel soo goet, als ick;
 En die byna nu meê al Spaens kan,
 Maer dat gaet noch maer passelick.
 In 't end, in tien, ja twintigh vrouwen,
 En vondje licht haer weerga niet.
 Een man die is'er meê behouwen,
 Die haer eens tot sijn wijfgeniet.
 En siet die wil ick u vereeren,
 Om dustw diensten te vergoën;
 VVaer door ghy sult u stam vermeerem,

Door puyck van Jongen uyt te broên.
 En dit fal zijn tot uw betalingh :
 Wat seydt Heer Eolus hier op?
 Ick was den Dorperften West-falingh,
 Ja d'alderdomsten doedendop,
 (Gaf hy tot antwoordt) die sijn dagen
 In Christen-landt te voorschijn quam,
 Soo ick, 't geen ghy my op komt dragen,
 Met danckbaerheyt niet aen en nam.
 Aen u, ô Konincklijke Vrouwe!
 Komt alles te gebieden toe,
 En my slechts uw gebodt t'onthouwen;
 Sonder te vragen, wat, of hoe?
 'k Ben reets allangh aen u verschuldicht;
 Ghy hebt my, 't geen ick ben, doen zijn,
 Ghy hebt mijn macht vermenighvuldicht,
 En doet my maets zijn met Jupijn;
 Die my soo dickwils, op uw beede,
 Heeft aen sijn diste gast genood;
 Daer ick schier nooyt weer af quam treden,
 Dan dick, en rond, gelijk een kloot.
 Daer ick met tal van Nectar-kroesen,
 En met den besten Ambrosijn,
 My vaeck tot barsten van mijn loesen,
 Heb stom gefoopen, als een Swijn.
 En al dees heerelijke faken
 Zijn my van u alleen geschiedt;
 Des sal ick steeds my glorie maken,
 Van al te doen wat ghy gebiedt.
 Nauw was dit compliment daer buyten,
 Of hy gaf op de rots een klop,
 Die stracks dien afgrond deê ontfluyten;
 Uyt welckers keel, op een gallop,
 De winden als een party dromfels,
 Met sulck een snorrenden gerucht,
 Gelijk als van een swarm van hommels,
 Stracks heenen snooven in de Lucht.
 De Zee verhief terstondt sijn golven;
 Waer door in 't korten meenigh schip

Tot in den afgrond wierd gedolven,
 Of ftuck gefmeten op een klip.
 De Noord, en Westen-windt, die loeyden;
 Om strijdt, als op den andren aen;
 In 't end, het onweer 't geen fy broeyden,
 Wierd in het korten een Orcaen.
 't Gejanck van mannen, en van vrouwen,
 't Geruys van golven, en van windt,
 't Geklap van mast, van zeyl en Touwen,
 Dat maecte elck schier doof, en blind.
 Het rammelen der hagelbuyen,
 Vermenght met donder te gelijk,
 't Gelnor uyt Ooft, Noord, West en zuyen,
 Dat maecten hief een naer Musijck.
 De nacht die spreyd' hier op haer vlercken,
 Van swarte wolcken, langhs de zee:
 Of soo men noch wat licht kon mercken,
 Soo was 't de blixem die het deê.
 Want voor de Son, die sloegh op 't hooren
 Van sulck een yffelick geruys,
 Sijn regen-mantel om sijn ooren,
 En packte sich eens sloegh na huys.
 In 't end het was een deerlick leven,
 Dees armē Reyfigers te sien;
 VVaer van vast ieder stond te beven,
 Om dat de doodt niet was 'ontvliên.
 Æneas selfs, die goeje Æneas,
 Die aers op 't landt soo dapper was,
 Stond meê, terwijl hy hier op zee was,
 Van schrick te lillen alseen das.
 Doch sonder sich des eens te schamen,
 Soo borst hy, met een naer geluyt,
 Met bey sijn witté handtjes samen.
 In dese droeve woorden tyt:
 Ach! (riep hy) wie souw niet verflaewen,
 Door 't naken van dees laetste tijdt?
 VVaer in misschien de Kabbeljauwen,
 Ons vreten fullen voor ontbijt.
 O drie, ja viermael zalige zielen!

Hoe luckigh waert ghy in uw val,
 Wijlgy voor 't Griekſche zwaerd mocht knielen,
 In het geficht van Troyâs wal!
 O Diomedas! puyck der helden!
 En roem van 't leger van den Griek;
 Segh, waerom ghy my meê niet velden?
 En spitten aen uw ſpeer; of pieck,
 Waerom ben ick niet meê gedolven,
 Daer Hector leyt, met Sparpedon?
 Waerom of ick meê in de golven;
 Van Symois niet ſneuvlen kon?
 Die toch ſoo menigh tal van ſchoncken,
 Van dappre mannen ſlepen mee;
 Ach! 'k was ten minſten dan verdroncken;
 In ſoeter watêr dan de Zee.
 Daer my nu aers niet ſtaet voor handen,
 Dan dat éen Rogh, of Tarre-bot,
 Of dat een Bruyn-vis, ſcherp van tanden,
 My deur ſal ſlingren, in ſijn ſtrot.
 't Geen my (gelijck ick u derf ſweeren)
 Soo ſlecht behaeght, dat hy my nouw
 Op 't hoogſte ſouw verobligeren,
 Die my ſoo daedlijck hangen wouw.
 Terwijl hy dus ſtond uyt te varen,
 Soo komt een felle dwarrel-windt,
 Verzelt met vijffes dicke baren,
 En valt als dol, en puur ontſint,
 Dees ſijnman midden in ſijn woorden:
 En floegh ſoo hevigh in het zeyl,
 En raefden ſoo in touw, en koorden,
 Dat 't gansche ſchip ſoo in der yl
 By na aen duyſent ſplinters raeckte:
 De riemen ſtoven buyten boort,
 Gallioen, en achter-ſteven kraeckte,
 Jan-hagel ſchreeuwde, brand, en moort;
 In 't end, 't was al in rep, en roeren;
 De wind die dreef de Zee ſoo ſnel,
 Dat ſy by wijl ten Hemel voeren,
 En dan weer ploſten na de hel.

Drie van hun beste schepen, raken
 Op blinde klippen, heel te schandt,
 Drie andre, gaen hun graf-stee maken,
 En delven sich in 't wellend zandr.
 't Schip dat den trouwe Orontes voerde,
 Wierd van een hoogh-verheeye golf
 (Die 't schijnt dat langh al op hem loerde)
 Gelijk een Schaepje van de Wolf,
 Geslingert in sijn holle darmen:
 De stuur-man wierd gesmackt van 't roer,
 Die over hals, en kop, och armen!
 Met schip met al, ten afgrond voer;
 De arme swemmers, die geen biesen
 Noch blasen hadden onder 't Lijf,
 Die mosten 't leven daer verliesen;
 En dreven uytgestreckt, en stijf,
 Onder het scheeps-tuygh, en de masten,
 En onder kisten, vol van schat,
 Die men, om d'overloop t'ontlasten;
 Ter vluchs in zee gesmeeten had.

De storm had nu het schip alreede
 Waer op Ilioneus voer;
 Gelijk dat van Achates mede,
 Ontbloot van masten, zeyl, en roer;
 Dees leyden vast op zee te draeyen,
 Na 't welgevallen van de windt,
 Malkaer niet kunnende bepraeyen,
 Al schreeuwden sy sich doof, en blindt,
 Die van Heer Abas, en den grijsen
 Aletes, waerom reets soo leck;
 Dat 't water 't geen'er in quam dijsen;
 Alreets schier stond tot aen 't vertreck:
 Wanneer Neptuyn, die van beneden
 Een wijl dat buldren had gehoort,
 Op 't schielijckst voor den dagh quam treden,
 En met een aensicht heel verstoort,
 Sijn kop quam steecken uyt de baren:
 Die daedlijck, spijt haer dolligheydt,
 Wel moesten op sijn komst bedaren,

En toonen hem eerbiedigheydt.

Noch nauwlijck sagh hy met sijn oogen,
De gansch-verstroyde Troysche vloot,
Of hy wierd in sijn hart bewoogen,
Met deernis, om haer hooge noodt:

't Geen hem met hevigheydt deê schelden,
Op al de winden, met malkaer,
Die sulck een tal van brave Helden,
Hadden gebracht in dit gevaer.

Want nademael dat hy een Vent was,
Soo lijdsaem nergens na, als Job;

En wien oock bijster wel bekennt was
Mevrouw sijn Susters boose kop,
Die hy wel daedlijck presumeerde,

Dat hier van *Causa movens* was,
Soo was 't dat hy stracks commandeerde,

Dat daedlijck, op dat selfde pas,
Een koppel van de stoutste winden

(Te weten die van West, en Ooft)
Sich voor hem souden laten vinden;

Waer op hy dus sijn gal-blaes loofd:

Hoe is 't? verdoemde galgen-afsnijden!

Wie meend ghy langer dat ghy bend?

Van dus ontsint te leggen blasen,
Sonder dat ghy mijn macht erkend.

Wat meend ghy? dat ick ben gedwongen
Te sien, al oft my niet en raect,

Dat ghy uw gesperde longen,
Dus op mijn golven ydel maeckt?

Gaet ghy dus Zee en Lucht ontroeren?
En derst ghy sonder mijn verlos,

Soo grooten schellemstuck volvoeren?
De Duyvel haelt, dat gaet te grof:

Ick sweer ..... hier maeckten hy een clause,
Want fiet, de gramschap brack sijn woordt?

Doch eyndlijck na een korte pause,
Soo voer hy met dees reden voort:

Gaet (seyd hy) 'k wil 't u vergeven;
Maer pas wel op, van mijn gebiedt

Noyt weer t'ontroeren , van uw leven.

Want ick versta dat bruyen niet.

Vertreckt , en raed uw schoone Koningh ;

Dat hy niet met de Goden geckt ,

Maer dat hy aen mijn water-wooningh ;

Sal eerbied dragen en respect.

't Is met sijn meerder quaed te mallen.

De groote heerlichappy der Zee

Is my , niet hem te beurt gevallen ;

Laet hem daerom , in rust , en vree ,

Sich houden in sijn nare hollen ;

Daer lichtelijck menigh swarte kol

(Wanneer dat tuyg 's nachts loopt uyt krollen ,

Hem geeft Aubades van gelol.

En laet hem daer sijn dolle winden ,

Dat meê een deel Canaillen is ,

Voor eeuwich in haer ketens binden ,

En houden in gevangenis.

Hier liet Neptuyn sijn reden leggen ;

Waer op de winden alle bey ,

Die daer niets hadden op te seggen ,

Sich aenstonds packten aen een zy.

Soo daedlijck sloncken al de baren ;

Des Zee-voogds drie-tant , en gesagh ,

Deed inder yl het weêr bedaren ,

En bracht de Son weer voor den dagh.

Stracks deed hy Tryton , met sijn Macker ;

De schepen rucken van het strandt ;

Hy selve werckte meê vry wacker ,

En stiet die met sijn vorck van 't Landt.

Het weêr dan dus gestilt in 't hollen ,

Soo liet hy langhs de stille Zee ,

Met vreughde sijn gladde wielen rollen ,

En bracht het voorts in volle vree.

't Geen sonder twijffel groot vermaeck was ,

Voor die geen die het mochten sien ,

Gelijck het mee een fraeye saeck was ,

Dat stracks een Tryton , acht , of tien ,

Hem hier op deen haer complimenten ;

Met groote stacie, en gestoet :
Want weet vry dat dit volck in Twenten,
Noch Drenten, niet is opgevoedt.

De vissen selfs, dat aers een natie
Soo stom is, als de stomste Mier,
Die deden hem meê een oratie,
Van danckbaerheydt, op haer manier :
Om dat dees storm, die haer beledight,
En deerlijck had geconturbeert,
Door hem nu weder was bevredight,
En alles was in rust gekeert.

Pas evens eens, gelijk 't canaille,
Dat na langh morren onder een,
In 't endt geraeckt aen een bataille,
Daer men vast vecht met stock en steen,
(Want yemand die sich pooght te wreken,
Die sal, na 't seggen van Jan Vos,
In noot geen wapen-tuygh ontbreken,
Want gramschap maeck de handen los)
Wanneer sy mercken, dat geen gryzaert
In 't midden van hun alle komt,
Den Cato spelen, en den wyzaert,
Soo staet Jan-rap stracks soo verstomt,
En kijckt soo suynigh op malkander,
Als of 'er gansch niet was begaen ;
Elck leyd de schult op een ander,
En seyde : Signeur, die heeft 't gedaen.
Gelijck als bangh, dat hem de rackers,
Op 't Burgemeesterlijck gebodt,
Stracks met een vijft ses van sijn mackers
Gaen slepen souden na het kot.
Daer doch dien ouden man, uyt goetheydt,
Haer liever alles pardonneert.
En met verstant, het volcks verwoetheydt
In stilstant, en in vree, verkeert.

Soo had Neptunus aen de winden,
Die oproer-makers, oock gedaen ;
Die hy deed door sijn komst verswinden,
En elck sijns weeghs, na huys toe gaen.

Doch ondertuffchen , de vermoeyde
Matroofen van de Troysche vloot ,
Die fetten 't vlack na Landt , en roeyde ,
Na Lybien , met floep , en boot.

Hier fiet men in een inham leggen
Een Eylandt , dat de kuff bewaecht ,
En 't Zee-nat af kaetft op fijn regge ,
VVAar door 't van binne een haven maectt.
Van wederzijds ftaen fteyle rotfen ,
En dubble klippen die de Lucht
Byna als met hun kruynen trotsen ;
VVAer onder , als in een gehucht ,
Bevrijd , van storm , of windt t'ontfangen ,
Hen veylighlijk ten acker leyd :
Van boven fiet men 't bos-loof hangen ,
VViens fwarte fchauw de zee befpreit.
Van vooren , fiet men in de kaken
Van defe klippen , een spelonck ,
Daer fich de Nymphen vrolijk maken ,
En fwelgen menigh koelen dronck.
Hier vind men ftoelen van Camillen ,
Die 'k loof , dat niet per avontuur ,
Maer wel expres voor Juffers billen ,
Daer zijn geplant van vrouw Natuur.
Men hoeft op defe Ree geen fchepen
Aen touw , of pael te binden ; want ,
Daer 's niemant die die wech fouw fleepen ,
Soo vroom is 't volck daer van dat Landt.

Hier was 't , dat flechs met feven kielen
De Vorft *Æneas* binnen quam :
Mits hy van d' andre vroomen zielen
Noch fchip , noch fchips gelijk vernam.

Stracks fprongen d'arreme Troyanen
Vol vreught , op het gewenfte Landt !
Daer fy als afgematte hanen ,
Sich nederfpreyde op het zandr.
Achaet was d' eerfte , die uyt keyen
Hier vuur in drooge bladers floegh ,
Of licht dat hy in al in die tyen

Een tontel-dooſje by ſich droegh ;
 Om, als 't hem luſten eens te dampen,
 Wanneer daer juyſt geen lont en brandt,
 Door keyen tegens een te ſchampen,
 Stracks vuur te hebben by der handt.

De andre ondertuffchen, halen
 't Bedurve kooren vaſt van boort,
 Om dat te droogen, en te malen,
 Tot weeringh van de magre moort.

Terwijl gaet Heer Æneas klimmen

Opeen der rotſen, en hy ſiet
 De Zee dwars over, langhs de kimmen,
 Of hy het Schip van Capys niet
 Of van Anteus op ſiet komen,
 Of dat van Caicus; maer neen;
 Daer wierd noch ſchip, noch zeyl vernomen,
 En van die drie, vind hy niet een.

Maer wel ſoo ſiet hy een troep Harten,
 Die, van haer mackers afgedwaelt,
 Hem hier op ſtrandt als quamen tarten;

Wel, datje nouw de Duyvel haelt!
 (Riephy, haer ſiende) 'k ſal jouw leeren,
 Jouw krenghen hier in mijn geſicht
 Soo ſtout te komen voltizeeren:

En met ſoo greep hy boogh, en ſchicht,
 Die hem de trouwe Achates nadroegh;
 Waer mee dat hy'er een doorschoot,

En al de reſt voorts ſoo langh na joegh,
 Tot hy'er eyndlijck, ſeven doodt
 In min dan niet, ter aerde velde:

Hier mee was hy van 't Jagen ſar,
 Mits hy net ſoo veel Harten telde,
 Gelijk hy ſchepen by ſich hadt.

Hier op, ſoo ſtapt hy na de haven,
 En deelt die aen ſijn mackers om;
 Gelijk als mee, om haer te layen,
 Een ton, twee drie, met ouwe mom,
 En ettelijcke voeder-vaten

Met Spaenſche Wijnen, en met Seck;

Die hem Acestes hadt gelaten,
 Als tot een foy, op sijn vertreck:
 Hier na, om haer wat moedts te geven,
 Spreeckt hy haer aen op dese trant:
 O mackers! die met u leven
 Geruckt hebt uyt de Troysche brandt,
 Ghy, die met my, van wind, en golven,
 En van soo menigen tempeest,
 Gelijck als Schaepjes van de VVolven,
 Tot noch toe zift vervolght geweest,
 Houw moedt, 't geluck dat wil verkeren:
 De Goden, schijnt het worden moe,
 Van ons dus langh te tormenteren,
 En leggen ons een uytkomst toe.
 Ghy hebt, met my, de nare Scyllen
 (Daer 'k loof dat menigh helsche geest
 In duystre klippen leyt te gillen)
 Al byster dicht ontrent geweest:
 Ghy hebt met my, die met u heen toogh,
 't Gebergh van Polypheem gesien:
 Dat lompe back-beest, met sijn een oogh,
 Dat ons als Duyvel wech deê vliên.
 En dit zijn wy verby gekomen,
 Als dappre mannen, als wy zijn,
 Paseven eens, gelijk als droomen,
 Daer niet van na blijft, dan de schijn.
 Houw moedt dan, noch eens; rotgefellen!
 Het sal, als ghy 't u kinders meught
 In 't hoeckje van den haert vertellen,
 U licht noch strecken tot geneught.
 Na soo veel bystere gevallen,
 Na soo veel sucklens, om, en om,
 Gesolt, geckaetft gelijk als ballen,
 Soo streven wy na Latium;
 Daer ons een rust-plaets is beschooren,
 Van de bestierders van 't geval;
 En daer men, als een Babels tooren,
 't Oudt Troyen weer herbouwen sal.
 Sa wilt de droefheydt dan verdelgen,

En laet ons eens een kelck, vijf, zes,
 Hier in het groen gaen sitten swelgen
 Op ons geluck, en 't goet succes,

Dus spreekt hy lachent met sijn oogen,
 Maer krijent binnen in sijn hart,
 Waer uyt de vreught langh was vervlogen,
 En plaets gemaectt hadt aen de smart.

Stracks valt men aen het Harte-villen,
 Tot menigh delicaet gerecht;
 Men hackt door ribben, spier, en billen,
 Trots eenigh slager, of sijn knecht,
 d'Een streekt het lillent vlees aen speten,
 Een ander brengt de pot te vuur;
 In 't end, men maecte dat het eten

Was, op sijn Fransch, gaer, in een uur,
 Hier op soo teegh men aen het schranffen,

De minste at byna voor tien;
 Elck liet sijn kake-beenen danffen,
 Dat het een lust was om te sien.
 Soo gaf men kracht aen maegh, en darmen,
 Waer toe een kroes met Verne Wijn,
 Die haer de ooren kon verwarmen,
 Haer onder een deed vrolijck zijn.

De honger dus gestelt te vreden,
 En dis, en schotels wegh geset,
 Soo treckt men, in het langh, en brede,
 (Gelijck als tot een na-banket)

Van de verdoolde maets te spreken:
 Niet wetend, tusschen vrees, en hoop,
 In wat gat dat sy mochten steken,
 Of waer sy waren op de loop.

d'Een seyde sy zijn al langh versopen;
 Een ander seyde, sy sullen wis
 In andre havens zijn gelopen:

Een darde, die wat vromer is,
 Gaet voor haer ziel een Ave lesen,
 Of mompelt salfjes sijn gety;
 Een vierde, om meeniet stil te wesen,
 Die hanght'er 't Pater-Noster by.

Maer boven al, de vrome Æneas,
 Die toonde wel, door sijn gefucht,
 Hoe bijster dat sijn hart gedwee was,
 En hoe bekommert, en beducht
 Hy in sijn ziel was, om den brave n
 Orontes, die met Amycus,
 Licht nu al ley in zee begraven;
 Danck heb hier voor Heer Æolus.
 Met dese, treckt hy oock met eenen,
 't Geval van Lycus, en Cloant,
 En dat van Gyas, te bewenen,
 Soo deerelijck geraeckt van kant.

Doch dit liep nu by na ten enden,
 Wanneer Jupijn, juyft by geval,
 Quam uyt sijn Troon sijn oogh te wenden,
 Langhs zee, en Aerd, langhs Bergh, en Dal;
 Om sien, of alles hier beneden
 Noch wel, en in goe order stond;
 En na hy nu by na alreede
 Den ganschen Aerdkloot, in het rond
 Had met sijn Godlijck oogh door loopen,
 Soo blijft hy op het schielijckst staen,
 En ster-ooght met sijn blicken open,
 Op 't Landschap van Lybiaen,
 VVanneer vrouw Venus, in haer oogen
 Van tranen bigglend, en beklat,
 (Die sy expres niet af wouw droogen)
 Met dese reden tot hem trat.

Oghy! die hier, soo wel als onder
 Op 't Aerdrijck, yder wetten geeft,
 En voor wiens blixem, en wiens donder,
 Het alles fiddert, lilt, en beeft:
 VVat heeft, ick bid u, mijn Æneas
 Met sijn Troyanen, u gedaen;
 Dat ghy op die verdoemde zee-plas,
 Haer dus als honden laet vergaen?
 Dat ghy hem met sijn arme mackers,
 Dus dolen doet van Oost tot VVest?
 Gevolght als van een troep met rackers,

Een volck, veel slimmer dan de pest.
En dat men, om haer uyt Italje
Te houwen, haer uyt enckle spijt,
Gelijck als Heyens, of canailje,
Van alle kant de pas af snijt;
Is dat dan uw belofte houwen?
Is dat haer handlen als een vrint?
Ach, op wiens woort sal men dan bouwen,
Soo men Jupijn op leugens vind!
Ghy had my meer als eens gesworen,
(Maer) houd je woord, gelijk een vrouw)
Dat 't zaet uyt Teucus stam geboren,
In 't end noch eens op borlen souw:
En dat uyt haer dat heerlijk Romen,
Daer men soo veel van heeft gekout
(Hoewel 't slechts sproockjes zijn, of dromen)
Noch eens souw worden op gebouwt,
't VVelck daer na alles souw regeeren,
En speelen overal den baes,
VVAer het sijn wapens slechts souw keeren;
Maer ja, soo vanght de Koe een Haes.
VVant ghy, ô vader! laet dit steken,
En lijkt daer dwars van af te sien,
Want 'k sie, voor my, geen eenigh teken,
Dat dit oyt sal, of kan geschiên.

Dit placht wel eer mijn troost te wesen,
VVanneer ick dacht aen Troyas val;
VVat leght ghy (seyd ick vaeck) te vreesen?
Hoe Venus! ben je sot, of mal?
Denckt dat je hebt vier witte voeten,
Denckt, 'Godt Jupijn is u Papâ,
Die sal dit onluck wel versoeten,
En schaffen weer geluck daer na.

Maer, ach! hoe gingh dit uyt mijn giften!
VVant fiet, daer word een deel van haer
Vast opgevreten van de vissen,
Terwijl de rest, noch hier, en daer,
Rampzaligh leyt op zeete swerven:
En waer wil dit, ô Vader! heen?

En wat sal ick toch hoopen derven,
Uyt soo veel ramp en moeylijkheên?

Antenor gaf het aen de Griecken,
Wanneer hy haer geweld ontvloodt,
Heel op een aer fatsoen te riecken,
Wanneer hy over graft en sloot,
Dwars door Illyricum dorst streven;
Daer den Tymavus ruyft van daen;
Tot daer hy weer sijn tol komt geven,
Vol eerbied, aen den Oceaen.

En daer heeft dees wel kunnen stichten,
Dat wijt-beroemd Baravium.

Dat de wereld schier doet swichten,
En kijckt na Landt noch steden om.

Daer heeft hy met sijn onderdanen,
Sich toen wel sacht ter neêr gestelt,

En sloegh, ter eeren de Troyanen,
De Troyische wapens op sijn gelt.

Daer hield hy hof, en Land, en wooningh;
Daer maect' hy schattingh en tribuyt;

En soop, en dampte als een Koningh;
En lachten al de wereld uyt.

En dees nochtans, ô groote Vader!

Die kent ghy meê wel, na ick gis,

En weet, dat hy slechts een verrader:

En maer een rechten vuylick is.

Daer wy in 't regendeel, die roemen
Van het geslacht der Goôn te zijn:

En die ons' naem wel mogen noemen

Alskind, en kindts-kind van Jupijn,

Die worden dus helaes! verstoeten,

Verschopt, beknort, bespot, benijdt;

En raken Vaderlandt, en vlooten;

Ja eyndlijk, 't heele haghjen quijt.

En dat alleen, door pure boosheyt;

Van een, die in haer raserny,

Ons steets vervolght met soo veel loosheyt;

Om dat ick moyer ben dan sy.

Endie daerom wel derft gaen sweeren

Dat ick een hoer ben in mijn vel;
Maer 'k ben God lof, een vrouw met eeren,
En al de wereld ken my wel.

En fiet, dat moet ick al verdragen,
Maer dat ick oock eens spreken dorst,
Ick sweer, daer sou wat anders wagen,
Maer ick verkrop het in mijn borst.

Doch ghy, die dit behoort te weeren,
O groote Vader! fiet dit aen,
Alsof 't je niet gingh aen je kleeren,
En laet mijn vroomme soon vergaen.

En is dit dan tot sijn belooningh?
En voor al sijn godtvruchtigheyt?
En, in het end, is dit de kroningh,
Die ghy mijn bioedt hebt toegeseydt?

Jupijn door dit discours bewogen,
('t Geen sy al snickend bracht ten endt)

Die sagh haer aen met dat paer oogen,
Die, als hy die op 't aerdrijck send,
Stracks storm en nevel op doen klaren,
Hy sagh haer dan een wijl tijdts aen,
En trock in 't end dus uyt te varen:

Foey, foey, het sou te leelijck staen,
Dat yemandt u dus sagh staen jancken,

En balcken, als een nuchter Kalf;
Kom Cytherea! staeck dit jancken,

En toon ten minsten, soo je half,
Dat je niet heel bent sot geworden:

Vrees niet, al 't geen u is beloofd,
Dat sal u sekerlijck geworden,

Dat sweer ick noch eens by mijn hooft.

Schep moedt (dus voer hy voort te snacken)

En met een soen die hy haer gaf,
Trock hy sijn neusdoeck uyt sijn sacken,

En drooghden haer de konen af.)
Schep moedt! ghy sult noch met uw oogen

Dat langh beloofd Lavinium

Tot aen de starren sien verhoogen,

En tarten het oude Ilium.

Ghy sult uw Soon, die stadt sien bouwen,
 En heerschen daer als opper-vorft;
 En 't sal my nimmermeer berouwen,
 Dat ick u sulcks beloven dorft.

Doch om het u recht uyt te seggen,
 Soo moet ghy weten, eer hy daer
 Den eersten steen noch van sal leggen,
 Dat hy door menigh groot gevaer,
 Door menigh scharp-gedopte lanffen,
 En swaerden, meer dan tien dosijn,
 En piecken heen sal moeten danffen,
 Ja dickmael fel in 't nauw sal zijn,
 VVant siet hy gaet een volck bestryen,
 Dat sulcke domme slagen slaet,
 Dat yemand, die niet kan myen,
 Daer dickwils, arm, en beenen laet.
 Maer weet dat hy die soo pareren,
 En na de kunst versetten sal,
 Dat hy haer moresal doen leeren,
 En jagen haer, uyt stadt, en wal.

Na dees Barbaren uyt te roeyen,
 Sal 't aerdrijck (dat mijn voet-banck streckt)
 Tot driemaal in de somer bloeyen,
 En driemaal zijn met snee bedeckt,
 Dat iste seggen net drie Jaren,
 Niet eenen dagh noch min noch meer,
 Die sullen'er mee henen varen,
 Terwijl dat hy, als opper-heer,
 Sal binnen Latium regeeren.

Maer voor mijn heer sijn soon, Ascaen,
 (Die m' Illus placht te nomineeren,
 Soo langh men Ilium sagh staen,
 Maer die nu Iulus herdoopt is)
 Die sal de Jaren tweemaal tien,
 En daer dan noch tien aengeknoopt is,
 Sigh Koningh van Lavinje sien.
 VViens Troon (zijt des niet eens verwondert)
 Hy brengen sal in Albâs wal;
 Waer't saed van Hector, wel driehondert

Jaer, achter een, regeeren sal.
 Tot dat een Quessel, of een Klopje,
 Of eer een Konincklijcke Non,
 Twee kinders werpt op een gallopje,
 Die sy by Mavors overwon.

Hier na sal Romulus, eens roffen
 VVolvins beminde Voesterlingh,
 En by de beesten opgewossen,
 Dit Rijck aenvaerden, en sijn kringh
 Van 't Oosten, tot het V Vest, uytbreyen;
 En de Romeynen na sijn naem
 Alfoo genoemt, aen alle zyen
 Bekend doen maken, door de Faem.

Ja selfs Mevrouw mijn Gemalinne,
 Die nu soo leyt de beest en speelt;
 En soo veel garens leyt te spinnen,
 Dat het my selfs al langh verveelt,
 Die sal dan beter zijn beraden,
 En water gieten op haer gal,
 Mits sy, met my, de Roomsche Raden,
 En Roman self opqueken sal.

Hier na sult ghy noch sien met eenen,
 Hoe dat Assarzcus geslacht
 Het Hof van Phitye, en van Mycenen,
 Sal hebben tot den val gebracht,
 En over Argos sal regeeren.

Hier na sal Keyser Julius
 Wiens stam correct sal descendeeren
 (Uyt den Troyaenschen Julius)
 Sijn Rijck met d'Oceaan bepalen,
 En metter Starren-kreyts sijn naem,
 En soo veel roof uyt 't Oosten halen,
 Dat tot in eeuwigheydt de Faem
 Noyt van sijn eer, en lof sal swijgen,
 VVaer door hy in het hemels-vack,
 Sal by de Goon een plaets verkrijgen,
 Gelijk sijn naem in d'Almanack.

Dan sal de krijgh een endt verkrijgen,
 Dan sullen Trommels, en Trompet

Gelijck als moffen moeten swijgen ;
 En niemandt jagen uyt het bedt.
 Dan fullen al de groote Heeren ,
 Als Kapiteyns , en Luytenans ,
 Haer bottertje soo vet niet smeeren ,
 Maer droogh brood vreten langhs de schans.
 Dan sal men Vaendrighs , en Soldaten ,
 Dat nu een volck is van waerdy ,
 Sien loopen beedlen langhs de straten ,
 Offien staen rucken aen een Hey.
 Dan salmen menigh leere kolder ,
 En menigh brave wapen rock
 Sien hangen rotten op de folder ,
 Of gans vermolmen in een hock ;
 Dan sal men pieck, noch swaert, noch degen ,
 Dan sal men harnas , noch pansier ,
 Niet hoeven schoon , of glad te vegen ,
 Want uytgebluft is'toorlogs vier.
 Vrouw Vesta , met de grijsse trouwheydt ,
 En Remus , met sijn broër Quirijn ,
 Die fullen dan gaen in haer bouw-tijt ,
 En over al de basen zijn.
 Het slot van Janus tempel-deuren
 Sal, nacht , en dagh vernagelt slaen ;
 De raserny sal sich verscheuren ,
 En aen sich selfs de handen slaen ,
 Soo sy haer klauwen los kan krijgen ,
 Die op haer rugh geketent zijn ,
 In 't end , de dolle twift sal swijgen :
 En geven rust aen 't mijn , en dijn.
 En dit sal dan de glorie wesen ,
 Dieghy , ô dochter ! uyt uw Soon ,
 En uyt sijn faedt , sult sien verresen ,
 Gelijck een wel-verdiende loon.
 En dit is dan , na langh beramen ,
 Mijn laetst en uyterite besluyt.
 Hier op riep Venus driemael Amen ;
 En daer meê was dat praetjen uyt.
 Jupijn dan , soo als dit ten end was ,

Ontbied terftont Vrouw Mayas foon ;
 Dat in fijn tijdt een fnaeckfe Vent was ;
 Hoewel hy neef was van de Goôn.
 VVant wijl hy was Mercuri' geheeten ,
 Soo werckte hy oock menigh kuur ;
 En maeckten 't aen fijn Ooms, en Peeten ;
 En aen fijn Moër, vaeck vry wat fuur.
 VVant 't liegen, 't kakelen, en 't klappen,
 Het dobbelen, fteelen, kijven, flaen,
 Het fchach'ren, en het koopmanschappen,
 Komt altemael van hem van daen.
 VVant van hem komt het woordt *Mercator*,
 't VVelck, als het wel word uytgeleydt,
 Door een Notaris, of *Translator*,
 Een koopman is in 't duyts gefeydt.
 Maer 't beſte van fijn fieltertytjes,
 VVas, dat hy, ſelver voor zijn Vaër,
 Sterck handel dreef in kopplerytjes,
 VVant daer in was hy Makelaer.

Doch, om niet van dees Vent te dromen ;
 Soo laet dit hier genoegh van zijn :
 Dees dan (gelijck ick ſegh) gekomen
 By fijn heer Vader, Godt Jupijn,
 Kreegh daedlijck laſt van heen te rennen,
 Na Mevrouw Didos groot gebiedt,
 (Die ick u daedlijck ſal doen kennen,
 Indien 't my niet uyt 't hoofd en ſchiet)
 Om haer, met al haer Cartageſen,
 (Dat aers een Volck was in die tijdt,
 Soo bars als Turcken, of Chineeſen)
 Te brengen tot medogentheydt,
 Ontrent ons arme Troyanen ;
 Die anders, ſonder Godt Jupijn,
 Van die verdoemde Tyrianen
 Licht langh gehangen ſouden zijn.
 Maer, Heer Mercuri' fijn Ambaffade,
 Die hem na wil, en wensch, vergingh,
 Deed dat haer Dido in genade
 (Gelijck gy hooren ſult) ontſingh.

Mijn Heer *Aeneas*, ondertuffen,
 (Die lichtelijck die ganschen nacht,
 Slechs hadt gellapen op een kuffen,
 En die vry flechjes deurgebracht)
 Gaet eer de droes sijn schoenen aen had,
 Verfelschapt met Achaet alleen,
 Waer aen hy steets een vrind en man had,
 Heel vroegh, wat landtwaerd binnen treên;
 Om t'onderfoecken, en te vinden,
 Waer dat sy zijn, en in wat oort:
 En of dit Landt aen vreemt, of vrinden,
 Aen Turck, of Christen toebehoort:
 En of hier beesten (mits hy d'ackers
 Gansch woest en onbearbeydt sagh)
 Huys hielden; om sijn andre Mackers
 Sulcks aen te dienen op den dagh.

Na dat dan sijn seven schepen
 Had in de schaduw van het wout,
 En onder het geberght, doen slepen,
 Soo stapt hy onbevreesst, en stout,
 Met sijn Achaet, langhs veld, en paden,
 Gewapent met eên schicht, of twee,
 En met een acht-voets estockade,
 Die langh verroest was in deschee.

Na hy door veel bewosse wegen
 Geslentert had, een uur, vijf, ses,
 Soo komt hem op het schielijckst tegen
 De aengenaemste Jageres,
 Die oyt een boogh, of pijl, hanteerde;
 Gedoft in een Spartaens gewaet,
 Waer in sy soo galant pareerde,
 Dat het gesicht van onse maet,
 Haer voor Diaen begon te keuren,
 Hoewel het in der daedt Mevrouw
 Sijn Moeder was, die, om de geuren,
 Haer Soon dit potsje speelen wouw.

Hy, die haer in dees schijn niet kende,
 Stond vast haer kledingh aen te sien,
 Die vry wat dartel, aen twee enden,

Ontdeckte bēyd haer bloote knien ;
 VVanneer sy na hem toe quam treden ;
 Met 't hair wuft in de lucht verspreyt,
 En hun begroete met dees reden :

Houw, Jongelingen ! wie ghy zyt !
 (Dus sprack sy met soo leckre woorden,
 Als of sy muscuserten at ;
 Waer door Æneas, diese hoorden,
 Schier al sijn tegenspoet vergat)
 Hebt ghy (herriepse) in uw passagie
 Een van mijn Speelnoots niet gesien ?
 Die jagende in dees Boffchagie,
 Een Hart, of Swijn, voor uyt dee vlien ?

Dit vroegh sy, en mijn Heer, den vromen
 Æneas, riep haer dit weer toe:
 'k Heb hoeft, noch staert, van haer vernomen,
 O Schoone ! die ick niet weet, hoe
 Dat ick haer best sal tituleeren,
 Of als een mensch, of een Goddin :
 Nadien ick wel sou derven sweeren,
 Dat ick u meer dan Godlijck vin.
 Want ick sie in uw lazure oogen
 Iets blincken, dat niet menichelijck staet,
 En dat my maectt als opgetogen,
 Ja dwars door al mijn ribben gaet.
 U Lipjes, roder dan korallen,
 Die maken sulcken soeten lagh,
 Dat Heyntje pick my wel moet halen,
 Soo 'k oyt soo hupsen deeren fagh,
 Gans seldrement ! wat soeter wesen !
 Recht als een poppetje van was ;
 Wie kan u aensien, en niet vresen
 Soo stracks verbrandt te zyn tot asch ?
 Je spraeck, je kledingh, en je minen,
 Die swijmen vry wat na 't Spartaens ;
 Maer, schoon jy 't my swoerd met je tienen,
 Soo lijk je my niet Africaëns.
 In 't end, ick sie iets in u blincken,
 Dat ruyckt na 't maeghschap van Jupijn ;

Of ick wil daedlijck wel verfincken ;
 En niet meer Heer Æneas zijn.

Ey, dat belieft je soo te seggen,
 (Viel hem vrouw Venus in sijn woordt)
 Doch, 'k bid u, ons eens uyt te leggen,
 (Dus voer haer Soon weer daedlijck voort)
 O Schoone die 'k dan soo sal laten,
 Waer, en in wat Landt, dat wy zijn?
 By Turcken, Heydens, of Croaten,
 Of waer ontrent de middel-lijn?
 Want ick sweer, wy weten 't geen van allen:
 Wy zijn hier door een swaer tempeest,
 Door onluck, op de kufft vervallen,
 En kennen hier, noch mensch, noch beest;
 Ick bid u, wilt my dan vertoonen,
 By wat voor Lands-luy dat ick ben;
 En d'Hemel sal u daer voor loonen
 Wij ick het self niet doen en ken.

Hier op, hief Venus dus te spreken:
 't Is uw beleeftheydt, Jongen Heer!
 Of eer, het zijn uw hooffsche treken,
 Waer doorghy my soo grooten eer,
 Die ick niet waerd ben, komt te geven.

Hier op soo boogh sy, knie, en stuyt;
 Terwijl haer Soon, die wel kon leven,
 Mee speelden, 't beentje achter uyt.
 't Is hier (dus voer sy voort te seggen)
 Der Juffren mode, in ons Landt,
 Dus met een koker op de regge,
 Met boogh, en pijlen in de handt,
 Op Hart, en Hind, te loopen jagen,
 Gelijkkerwijsghy my nu fiet.

Doch om t'antwoorden op u vragen,
 Soo weet dat ghy 't Cartaege gebiedt,
 En 't Tyriaensche Rijk, bewandelt;
 Daer 't volck vry korfel is van bloedt,
 En mits het sterck in wapens handelt,
 Soo dom alseenigh Mof, of Knoet.

De Stadt, die eer Agenor stichte,

En daer Vrouw Dido nu gebiedt,
Die voor haer Broeders haet moet fwichten,
Die is't, die ghy van verre fiet.

Soo 'k dacht, ghy niet met my foud gecken,
'k Souw van die Koninghlijcke Vrouw
U hier d' historie eens vertrecken,
Daer m' een Roman uyt maken souw.

Geensins, ô schoone Tyriane!
Ick bid u zijt des niet beducht;
(Antwoorde 't Heerschap der Troyanen)
'k Wil van gelijcken, om de klucht,
De mijne meê wel eens verhalen:
Daer 'k wel wil wedden, om een vaen,
Dat d' uwe niet eens by sal halen,
Al loegh' er noch de helleft aen.

Wel laet eens sien, wiens best sal wesen;
(Herriep sy, en begoft aldus)

De schoone Dido was voor desen
De bed-genoot van Sicheus;
Aen wien haer Vader, en haer Moeder
(Vermits men niemant rijcker von)
Haer huwelijckten; maer haer Broeder
Den schellemsen Pygmalion,
Door vrecke gelt-sucht aengedreven,
Die bracht hem in den Tempel om;
En nam hem door een steeck het leven,
Die ginck door 't Pericardium.

Sijn Bruydt, die dese doot seer druckte,
Wiert des byna ontfint, en dol;
Weshalven sy haer hayr uytruckte,
By menigh schoone handen vol.
Sy wouw getuyghnis doen beleggen,
Van dese goddeloose moordt;
Maer niemant dorst' er een woordt seggen,
Want elck was bangh, voor galgh en koort,
Dus bleef dit schelmstuck langh verborgen,
En sy vol wanhoop, dagh, aen dagh.

Nu beurde 't eens, op sekre morgen,
Dat sy, terwijs' in 't droomen lagh,

Haer Man sigh voor haer sagh vertoonen;
 Heel naer, en gantsch bebloed, en bleeck;
 Soo dat hy met sijn holle koonen
 Byna een bare droes geleeck.

Dees gingh haer in het breed vertellen,
 Wat onrecht dat haer Broeder had,
 Hem dust te senden na der hellen,
 Daer men te brood, en water sat.

Hier op ried hy haer voort te vluchten,
 (Vermits hy sorgh droegh voor sijn Vrouw)
 Uyt vrees, gelijk het stond te duchten,
 Dat het haer mee eens kosten souw.

Een groote lenghte van pistolen,
 Die men al over duyzent Jaer,
 In diepe kuylen had verholen,
 Die toonde hy hier op aen haer;
 Om over al te kunnen leven,
 Waer het haer lusten heen te vliên.

Vrouw Dido, die vast ley te beven,
 En die de Vent niet aen dorst sien,
 Lagh vast gedoken in de deken;
 Maer toen sy hoorden het geluyt,
 Dat hy van gelt begon te spreken,
 Soo stacks' haer kop ter bedden uyt,
 En wensten hem een goejen morgen:
 Maer hy, wiens boodschap was verricht,
 Bleef d'antwoord hier van aen hem borgen,
 En packte sigh uyt haer gesicht.

Hier op, gaets' haer vertreck beramen,
 Met alles wat sy bergen kon.
 Het halve Rijck liep daedlijk samen,
 En wouw, om van Pygmalion
 De vrede tyranny t'ontvlieden,
 Haer volgen, over Landt, en Zee.

Hier op, soo maeckt m' op haer gebieden
 Stracks volck, en gelt, en schepen ree,
 Die in het end ter Zee waerd ruckte,
 Onder haer vrouwelijck heftier:
 Het welck haer soo voorspoedigh luckte,

Dat sy in 't kort behouwen, hier
Aen Lybien, te Landen raeckte;
Waer ghy Carthago, nu herbouwt,
(Daer d'offen-huyt de kryts van maecte)
Soo heerelijck, van verr'aenschouwt.

Maer ghy! wat zijt ghy toch voor quanten?
Kom segh my nu oock eens in 't endt,
Waer heen ghy dus! loopt lanterfanten?
En van wat ambacht dat je bend?

Ick sal 't ô Schoone! u verhalen
(Antwoord' Æneas, met een sucht)
Wy zijn, 't is waer, niet uyt Westfalen,
Maer uyt een ander Landt gevluht,
Daer ons de Grieck uyt heeft verdreven:
En daer door swaert, door moort en brandt,
Meeft al mijn Nichten, en mijn Neven,
Zijn deerelijck geraeckt van kant.

Indien de naem van 't ouwe Troyen
(Dat eertijds soo doorluchtigh was,
Eer het de Grieck quam uyt te royen,
Doch nu sleghs stof, en puyn, en asch)
U oyt ter ooren is gekomen,
Soo hebt gh', ô Goddelijcke vrouw!
Sijn onderganch wel meê vernomen,
Die ick u aers verhalen souw.

Ick ben den vromen Heer Æneas;
Die met sijn huys-Goôn, en een vloot,
Van twintigh schepen, lest op Zee was,
Alleen ontvluchte uyt dese noot.
Doch, hoewel dat Mevrouw mijn Moeder
Ons had gefworen vry gely,
Soo heeft een storm, die veel verwoeder;
Dan hy wel goet was tegen my,
Onshier, alleen, met seven kielen,
Gesmeten aen de barre strandt:
Terwijl ons' andre vroomme zielen
Vergaen zijn, in 't gesicht van 't Landt.

Daer leydt nu al dat werck in fierden,
Dat my soo schoon gelucken souw;

Italiën fouw my gewerden ,
 Na de belofte van een vrouw :
 Daer fouw men Troyen sien verrefen ,
 Daer foud men fichten een nieuw Rijck ,
 Daer fouw Æneas keuningh wesen ;
 Maer 'k bid u , fie eens , hoe 'k hem lijck .
 Want 'k loop hier fchrael en naeckt , en arrem ,
 Met duyt , noch ftuyver in mijn fack ,
 Gansch hol van maegh , en leegh van darrem ,
 Gelijck een puure fchobbejack ,
 In defe wildernis te fwerven :
 En dat fouw zijn die dappre man ,
 Die kroon , en fcepters , fouw doen erven ;
 Ick bid u , fie my dat eens an .

Vrouw Venus , wyl hy dus van 't klagen
 Begon te maken een begin ,
 Die kon fulcks langer niet verdragen ;
 Maer viel daer met dees woorden in :
 't Zy fijnman ! wie gy oock mooght wesen ,
 Soo dunckt my , dat ick heel wel weet ,
 Dat ghy geen Goôn meer hebt te vrefen ,
 Noch eenigh onheyl , fmaet , noch leet .
 Want dat derf ick u wel belooven ,
 Dat u dit Landt soo wreedt in fchijn ,
 Soo ghy by Dido treckt ten hove ,
 In alle dingh fal gunftigh zijn .
 Voorts , om u 't hart geruft te fteilen ,
 Soo boodfchap ick u , dat uw vloot ,
 Met al uw trouwe medgefellen ,
 Heels-huyts ontsnapt zijn uyt de noodt ,
 En reets zijn in behouwen haven .
 Want indien dat mijn beftevaer
 (Die , eer hy doodt was , en begraven ,
 Gingh voor een meefter Toovenaer)
 Sijn kunft , die nimmermeer kan liegen ,
 Mijn recht en fuyver heeft geleert ,
 Soo let eens hoe die Swanen vliegen ,
 Dien ghy van verre contempleert .

Ick contempleer (fey hy) geen Swanen :

Wat (vroegh sey) contempleer je dan !
 Ick sie (sey 't Heers chop der Troyanen)
 Die vogels gints voor gansen an ;
 Voor gansen ? sey sy) 'k loof je sot zigt :
 Ja gansen ; riep hy wederom.

Vrouw Venus, om dees groote botheyt,
 Die keerden sich van schaemte om,
 En sey : 't magh zijn, dat jy Troyanen
 Dat tuygh tot jouwent Gansen heet,
 Maer hier tot onsent zijn het Swanen,
 Soo ick altijd niet beter weet.
 Doch 't zy dan wat sy wesen mogen,
 Ghy fiet altijd wel, met wat vaert
 Dat sy sich in de Lucht verhoogen,
 En dan weer dalen heel op aerd ;
 Ghy fiet wel dat sy dapper bly zijn,
 Om dat sy d'arend sijn ontsnapt,
 En dat sy van sijn klauwen vry zijn :
 Waer meê hy na haer heeft gehapt :
 Soo zijn uw mackers van gelijcken ;
 Die ick u sweer, dat nu alree,
 Vol vreught voor 't Land haer zeylen strijken,
 Of reets al leggen op de ree.

Ghy daerom, keert vry na dat pad toe,
 Dat ghy daer ginter voor u fiet ;
 En draeft, op een Gallop, na Stadt toe,
 En kreunt u met je scheepen niet.

Dit seggend, koos hy, sonder groeten,
 Het hase-padt ; maer seker licht,
 Dat haer van 't hoofd liep, tot de voeten,
 Trof onse maet soo in 't gesicht,
 Dat, en door 't swieren van haer rocken,
 En door een sekere soete geur,
 Die in sijn neus vloogh uyt haer locken,
 Hy stond te gapen als een schreur,
 En bleef, gelijk een sot, staen kijcken :
 Doch ; wijl sy door haer fiere tret
 Hem een Goddin begon te lijcken,
 En dat hy haer, daer door, te met :

Begon voor ſijn Mama te kennen,
 Soo deed hy haer op een, gallop,
 Dees klacht kort op de hielen rennen,
 En ſtiet dees woorden uyt ſijn krop:

Ach! (riep hy, toen ſy wegh gingh peuren)

Ach! waerom, mijn mamaetje lief!
 Speelt ghy my altijd fulcke geuren?
 Dat ghy my als een ſchelm, of dief,
 Niet toe laet u te mogen ſpreken?
 Maer altijd in een valsche ſchijn,
 Uw ſelfs, als voor my gaet verſteken,
 En noyt aen mijn bekend wilt zijn?
 Ach! ſal ick u dan van mijn leven
 Niet eens ombhelſen als uw Soon?
 Sal ick dan noyt een kuſje geven,
 Op uw Roos-vergierde koon?

Duſtrock hy op haer uyt te varen;
 Maer wyl ſijn klacht geen werckingh had,
 Soo moeſt hy wel van ſelfs bedaren,
 En volgen voort ſijn wegh na ſtadt.

Doch Venus, wyl ſy zijn aen 't recken,
 Die gaet haer om de ſekerheydt,
 Met ſeker ſoort van nevel decken;
 Die, ſchoon ſy door haer dickigheydt
 Haer voor 't geſicht van elck bevrijde,
 (Gelijck een ſack, nootſakelijck,
 Om alle ſchelmery t'ontmijden,
 Die ſeer gemeen was in dat Rijck)
 Nochtans van hun liên kant ſoo klaer was,
 Dat ſy een yder konnen ſien:
 Om ſoo, indien 'er wat gevaer was,
 Onſichtbaer wegh te kunnen vliên.
 Sy ſelver, gaet na Paphos varen;
 En ſiet haer ſchoone Tempel weer,
 Daer daeghlijcks hondert rijcke Altaren,
 Met Amber ſmoken tot haer eer.
 En daer ſy, op haer Troon geſeten,
 Verſelſchapt met haer Soon Cupied,
 De min met lepels geeft te eten,

Aen yder die de mondt flechs bied
 Doch ondertuffchen, onse quanten,
 Die stappen vrolijk ftee-waerd aen;
 Gelijk een koppel lanterfanten,
 Die om een avontuurtje gaen;
 En raken eyndlijck aen het klimmen,
 Op fekre bergh, die heel om laegh
 De menschen lijcken dee als schimmen;
 En die, bysonderlijck by daegh,
 't Gesicht tot in de stadt dee reycken;
 Die in het naefte dal gebouwt,
 Van boven toeliet te bekijken,
 Al wats' in sich beslooten houdt.

Hier maecten onse twee passanten
 Een weynigh alte: wijl hun oogh
 Rontfom de stadt, aen alle kanten,
 Langs vest, langs mart, en straten vloogh.
 De Vorst, in d' omtreck te beschouwen.
 Staet gansch verwondert, en verbaest,
 Om soo veel heerlijcke gebouwen,
 En soo veel poorten, net geplaeft.
 Hoe dat de Tyriers krioelen,
 En beefigh langhs de straten vliên,
 Hoe dat sy draven, wercken, woelen,
 Dat was de Vorst een lust om sien.

Hier fit een deel een muur te maken,
 Gints fiet m'er in 't verschiet een deel,
 Die tichels leggen op de daken,
 En bouwen Vestingh, en Kasteel.
 Daer fiet men groote steenen rollen,
 Hier heyt men masten in de grondt,
 Gints ruckt men dapper aen katrollen,
 Hier maect m' een vierkant, daer een ront.
 Hier hacket men, en daer ginter slaet men,
 Hier maect men, en daer breeckt men of:
 Hier komt men, en daer ginter gaet men,
 Hier sticht men 't Raedthuys, daer het Hof,
 Hier kiest men wijse Magiftraten,
 Tot onderhoudingh van het recht.

Hier fiet men burgers, daer foldaten,
 Hier kijft men, wijl men ginter vecht,
 Hier maectm' een fchuur, daer gints een packhuys
 Hier bouwtm' een kaetsbaen daer een kroeg.
 Hier maectm' een keuken, daer een kakhuys
 Hier werckt men laet, daer werckt men vroeg.
 Hier spif men, daer ginter graeft men,
 Hier drinckt men bier, daer fuypt men huy.
 Hier fit men ftil, daer ginter draeft men,
 Hier doet men wat, daer niet een Bruy.
 Hier finght, daer lolt men als een kater,
 Hier ftichtm' een Schouburgh, daer een Kerk,
 Hier maectm' een preeck-ftoel, daer 't theater,
 In 't endt een yeder doet fijn werck.

Pas even eens gelijk de byen,
 Die, fchoon fy in hun beefigheyt
 Geen kijkers by haer korven lyen,
 Nochtans, na dat een yder feyt,
 En koddigh foort is van een natje,
 Soo in hun heuningh uyt te broen,
 Als in hun koninghs confervatie,
 En in den oorlogh aen te doen
 Aen dat verdoemde tuygh van hommels,
 Die fy, in fpijt van al 't gevaer,
 Somtijds gelijk, als jonge drommels,
 Te fchendigh fitten in het hayr;
 En levren veld-flagh en bataille:
 Om met hun ganfche Regiment
 Dat luy, en diefachtigh canaille
 Te weeren uyt haer Logiment;
 't Geen fy met yver, nacht, en dagen,
 Vøl moeyten hebben opgebouwt,
 Daer door hun afgangh in te dragen,
 In plaets van kalck, en fteen, en hout.

Soo dat my dunckt dat defe natie,
 Soo arbeydsfaem, en nimmer luy,
 Al maectt een foete comparatie,
 Met dees Cartazghfe Timmerluy.

Oock meen ick, mee van gelijken

Aeneas die gedachten had.

Toen hy hun werck stond aen te kijken,
Mits hy dus uytvoer op de stadt :

Ach! riep hy, wat's u luck te prijzen,
O burgers! die op uw gemak
U Stadt tot in de Lucht rijfen,
En vredigh huysvest onder 't dack:
En die niet hoeft door wind, en regen,
Te doen soo menigh droeve stap,
Gelijck als wy, die langhs de wegen
Schier gaen, als op de Laezrus-klap.
Dit in sijn mymery gesproken,
Soo daelt hy met sijn maet om leegh.
Te saem als in de wolck bedoken;
Soo dat hun niemandt onderweegh,
(O wondre saeck! gewaer kon worden:
Want schoon dat menighmael het volck
Yets voelde, dat verby haer snorde,
Soo docht men slechts, het was een wolck,
Of hoos, of yetwes diergelijcken,
En sloegh daer voort geen achtigh op:
Het geen de Vorst verbaest deê kijken;
Om dat, wanneer hy voor een trop
Met volck, dat hem op wegh ontmoeten,
Vaeck heel beleeft sijn hoedt af nam,
Hy niet sagh, dat m' hem weder groete,
Waer door; soo dra als hy vernam,
Dat hem sijn Moeder invisibel
(Dat is onzichtbaer) hadt gemaect,
Hy vaeck met vuysten, heel sensibel
(Dat is gevoelijck) heeft geraect,
Op menigh' Cathagesche konen:
Die in passant, en om de klucht,
Hy met sijn knockels eens wouw toonen,
Dat hy wat meerder was dan Lucht.
Het welck'er menigh fel deê vloecken,
Om dat hy niet een mensch en sagh,
Op wien hy kon revengie soecken,
Van dees onzichtbre kinbacks-slagh.

Æneas, die in dese geuren
 Een sonderlingh playliertje nam,
 Deed aen Achæet sijn milt schier scheuren,
 En laechen sich schier manck, en lam.
 Doch eyndlick, na sy wel ter-degen
 Haer vreught hier hadden van gehad,
 En wel gelacchen onderwegen,
 Soo raecte sy wel haest in stadt.

Waer dat een bos, met dichte racken,
 Een sekre sêhoone kerck bedeckt;
 Om dat daer juyft een kinne-backen,
 Dat wel voor desen hadt verstreckt
 Tot mael-tuygh, soo van hoy, als haver.
 (Want datj' het weer, 't was van een paerdt)
 Van sekre delvenaer, of graver,
 Was opgedolven uyt de aerd.

't Welck na vrouw Junôs Prophecyen,
 Een teken was, aen groot, en kleyn,
 Dat dit noch eens in ouwe tyen
 Een kloeck en strijdbaer volck sou zijn.
 Des had vrouw Dido daer doen bouwen
 Een Kerck, tot haer gedachtenis:
 Die men toen rijcker placht te houwen,
 Dan hier wel onse nieuwe is.

Men klom daer in, langhs kopre trappen,
 Soo langh, soo dick, soo breed, soo swaer,
 Dat, om van d'een, op d'aer te stappen,
 Men somtijdts was in groot gevaer
 Van sich de liefen op te scheuren,
 Voornaemlijk, kort-gebeende luy.

De grendels vorders van de deuren,
 Die boven in de eerste puy
 Al krassend wierden ingeschoven,
 Die waren soo massief, en dick,
 Dat'er veel luy zijn, die geloven,
 Dat sy, na giffingh, op een prick,
 Die yfre spil heel wel geleen,
 Die in den Haegh, op 't binnen-hof,
 Vaeck als wat wonders wordt bekeken,

Van menigh dick-gekopte Mof.

Hier was het , dat de goeje *Aeneas*
 Sijn hart vry wat geruster vond,
 Dan toen hy in die storm op zee was :
 Want hier was't , dat terwijl hy stond ,
 Schier als met oogh , en mond wijd open ,
 Tegapen , op het een , en 't aer ,
 Hy eerst begon te derven hoopen
 Het end te sien van sijn gevaer.

Onder veel andre fraeyigheden ,
 Die hy gewaer wierd in 't begin ,
 Sagh hy (wyl hy sich gingh vertreden)
 Al wachtend na de Koningin ;
 Den ganschen ondergangh van Troyen ,
 Met al , wat voor en naderhandt
 Gebeurt is , in het uyt-te-royen ,
 Niet afgeschildert op de wandt.

Hier sagh hy hoe dat de Troyanen
 De Griecten saten achter 't gat ;
 Daer , hoe de Griecten de Dardanen
 Ter vluchs weer dreven na de Stadt.
 Hier sagh hy Atreus dappre Soonen ,
 Daer Vader Priam , gints Achil ,
 Die met sijn opgeblase koonen
 Het al regeerde na sijn wil :
 En vaeck den baes soo schendigh speelde ,
 Dat het dien goejen ouwe man
 Heer Agamemnon , soo verveelde ,
 Dat hy hem schier deed in den ban.

Op dit gesicht , leeck 't dat de tranen
 Van onse Vorst , met twee , en twee ,
 (Als 't bier uyt half geflooten kranen)
 Uyt droef heydt , en uyt harten-wee ,
 Begonnen voor den dagh te komen ,
 Want met de neusdoeck uyt sijn sack ,
 Waer mee ick loof dat hy die stroomen
 Al hickende , de loop wat brack)
 Trock hy Achaet dus aen te spreken :

O Landtman ! (seyde hy) in wat hol ,

Des werelds kunnen w'ons verfteken ;
 Dat nu alreets niet boorde vol
 Sal zijn van onse droeve ellende ?
 Siet hier, ick bid u, in dit ftuck,
 Waer dat ghy fleghs u oogh kund wenden ;
 De trecken van ons ongeluck.
 Hoe droes is dat toch by gekomen ?
 Dat men in Lybien alree,
 Ons wedervaren heeft vernomen,
 Daer wy foo daedlijck uyt de Zee,
 Hier eerft te land-waerd konen ftappen ?
 Heeft dan de Faem niet een fecret,
 Of moet fy 't daedlijck over klappen ?
 En maken dat het yder weet ?

Sie daer Heer Priam by mijn foolen !
 Ick kan hem aen fijn bonte rock,
 Die hem gefonden wierd uyt Poolen ;
 En aen fijn lange flincker lock.
 Siet, hoe hy, in de rouw gefchildert,
 Sijn Hectors droeve doot beweent.
 Dit volck is foo feer niet verwildert,
 Na 'k fie, gelijk ick hadt gemeent ;
 O Neen, eens anders ongelucken,
 Die, fie ick, gaen haer noch aen 't hart ;
 Want dees Historie uyt te drucken,
 Is deel te nemen aen onf' smart.
 Het zijn geen Turcken, noch geen Heydens,
 Noch menfche-vreters, na ick merck ;
 Dir schildery, vol medelijdens.
 Geplaetft in 't midden van haer Kerck,
 Doet my recht aers van haer gelooven :
 Mits ick daer uyt befluyt, dat fy
 De eer niet aen de deught ontrooven,
 Maer die noch houden in waerdy.
 Wel aen dan, laet ons hier niet vreesen ;
 Want heeft men hier de vroomheydt lief ;
 Soo fullen wy'er welkom wesen,
 En niet gelijk als fchelm of dief,
 Gevangen worden, of verftooten :

En soo de deught haer 't harte raeckt,
 God lof, wy zijn uyt 't hout gesprooten,
 Daer men sulck slag van volck uyt maeckt.
 En seker 't komt ons wel ter stade,
 Dat men alhier, soo wijd, en breed,
 Ons' brave en loffelijke daden
 Alree soo fix te melden weet!
 Want dat sal, als wy ons ontdekken,
 En eens doen, blijcken wie wy zijn,
 Ons wilsijck tot groot voordeel strecken:

Daerom, couragie, Broeder mijn?
 En alles sal ons wel gedyen.

Dit seggend, viel hy wederom
 Al krijtend, op sijn schilderyen:
 Waer dat een saem-gepackte drom
 Van braeve Troysche Jongelingen,
 Aen d'eene zy, den stouten Griek
 In 't vlacke veld bestrijden gingen,
 Met lans, met fabel, en met pieck,
 Hier sagh hy, hoe de Griekken vloten,
 Wyl hy aen d'andre kant vernam,
 Hoe dat Achil in 't menschen-moorden,
 Een sonderlingh playfietje nam,
 En hoe dat hy door vleesch en schoncken,
 Gelijck een jonge Nicker sloegh,
 En hoe (waer sleghs sijn pluymen bloncken)
 Hy den Troyaen na huys toe joegh.

Dicht hier ontrent siet hy de tenten,
 Snee-wit en noch spick-spelder nuw,
 Van Rhesus; die juyft in de Lenten
 Sijs levens, met een valsche duw,
 (Wyl dat hy vreedigh ley te roncken)
 Van Diomed wierd neer gemast,
 Om dat hy daegs te vooren droncken,
 Niet wel op schilt-wacht had gepast.
 Soo dat hy al sijn equipagie,
 't Geen hy soo varsch had mee gebracht,
 En al de rest van sijn bagagie,
 Met 't lijck, verloor in enen nacht.

Want menigh tel , en menigh draver ,
 En menigh ander kostelijck paerdt ,
 Die licht noch gras , noch hoy , noch haver ,
 Gewossen op de Troysche aerd ,
 Geproeft en hadden , noch haer tanden
 Gespoelt in Zantus suyvre vloedt ,
 Die vielen Diomeed in handen ,
 Met al hun Meesters gelt , en goet .

Aen d'andre kant , liet hy de wagen
 Van Troylus die met Achil
 Sigh selven in duël dorst wagen ,
 Waer door hy 't loot kreegh in sijn bil :
 Want met een effchen-lans doorsteken ,
 Hingh hy voor doodt de wagen of ,
 In prijckel van den hals te breken :
 Want wyl sijn kop by na tot stof
 Gemaelt wierd door langhs d'aerde te slepen ,
 En dat hy 't toom van sijn karros
 Soo dicht had in sijn vuyft gegrepen ,
 Dat selfs de doodt her nauwlijcks los
 Kon krijgen , uyt sijn kouwe vingren ,
 Soo hingh sijn been in 't eene wiel ,
 't Geen eyndlick , door dat stuck te slingren ,
 Een uytgangh maeckte voor zijn ziel .

Hier by sagh hy de Troysche vrouwen ,
 Met losse tuyten al te mael ,
 (Behalven ses of seven ouwe ,
 Die meest al waren , grijs , of kael)
 En met haer troonjes niet bewonden ,
 Gaen stappen na vrouw Pallas Kerck ;
 Waer door 't beweenen van haer sonden ;
 En met wel hart en stijf , en sterck ,
 Te kloppen , op haer magre mammen ,
 Sy dees verstoorde Krijghs-Goddin
 Om heul , en bystandt smecken quammen ,
 En haer te hebben tot vriendin .
 Maer , noch haer tranen , noch gebeden ,
 Noch selfs een rijcken offerhandt ,
 Die sy hier toe aen haer besteede ,

(?t VVelck was een heele luyer-mandt
 Vol van maktons, en confituuren)
 VVierd met de minste gunst ontfaen ;
 Mits sy hun nauwlijcks wouw begluuren,
 Maer keeck haer met de schouwers aen.

Hier na komt noch sijn oogh te vallen
 Op een verschiet ; waer in Achil
 Den dooden Hector om de wallen
 Van Troyen sleept ; waer voor hy wil
 (Gelijck men hem oock moest betalen)
 Tot lossingh hebben soo veel gout,
 Als't rift in swaerten op kon balen.

Den Heldt , terwijl hy dit beschout ;
 En dat hy Priam met sijn handen
 Sigh self sagh sitten in het hayr,
 Beet schier uyt boosheydt op sijn tanden ;
 En swoer , soo hy dien Moordenaer
 Toen eens aen 't gat had mogen tyen ,
 Dat hy hem , als een aerds-tyran ,
 Het entje wel had af gaen snyen ,
 Dat hem gemaect had tot een man.

Doch wijl hy dit vast staet te sweeren ;
 Soo word hy juyft sijn selfs gewaer ,
 Onder een tal van Grieckse cleeren ;
 VVaer onder , schoon hy in gevaer
 VWas , van 't hagjen in te schieten ;
 Hy 't soo braef op een hacken stelt ,
 Dat in 't Grieckse bloedt-vergieten ,
 Hy wel mocht roepen , haegneveldt.

Oock fiet hy d'Oostersche Armade ,
 En 't schildt van Memnon in 't verschiet ;
 Die vry wat van de Son gebraden ,
 Soo swart gelijk een duyvel fiet.

Oock fiet hy 't Heyr der Amazonen ,
 Geleydt van Vrouw Penthasile ,
 Die aen het man-volck eens quam toonen ;
 Hoe dat men yecht , met houw , en snee.
 De broeck , die sy in plaets van rocken ,
 't Pansier , 't geen sy voor borst-lap had ,

Of voor een rijg-lijf aengetrocken,
 Dat stond haer soo gallant; en glat,
 Dat geen van die sy heeft verflagen,
 Of die sy heeft gemaeckt van kant,
 Oyt heeft van onrecht kunnen klagen;
 Soo soet was 't sterven van haer handt.

Dit vrouw-mensch was heel kloek ter wapen,
 En streed heel dapper, stout, en koen;
 Pas of, gelijk in 't by te slapen,
 Geen speer, of lans, haer seer kon doen.

Terwijl Æneas opgetoogen
 Om dese schilderyen stond,
 Waer in hy, met betraende oogen,
 Sijn heele Troysche historie vond,
 Soo komt hem een gerucht ter ooren,
 Dat nu al vloogh den Tempel in:
 Hy kijckt van achteren en van vooren,
 En fiet in 't end de Koningin
 (Gevolgt van een heel groote statie)
 Alreets al in de tempel-deur:

Hy fiet, en maeckt een comparatie
 Die ick heel net, en aardigh keur.

Want eveneens gelijk Diane,
 Soo docht hem dat vrouw Dido was,
 Wanneer s' in 't bos, en dichte lanen,
 Of langs de strandt van Eurotas,
 Met al haer stoet ter jacht gaet ryen;
 Versien met koker, pijl, en boogh,
 Gevolgt van Nymph, en Maegden-ryen,
 Waer onder sy wel twee span hoogh,
 Met hals, en schouwers uyt komt steken;
 't Gebas der honden, en 't getoet
 Der hoorens, 't rechte jagers teken;
 't Geen bos, en bergh weergalmen doet,
 Versprijt sich vast met heldre toonen;
 En maeckt de gansche jacht vol vreught,
 Waerom haer moeder, vrouw Latone,
 Sich in 't heymlijck soo verheught,
 Dat sy, haers Dochters deught ter eeren,

Met al de wereldt daer van praet,
 En geen discours kan intameren,
 Dat op haer dochter niet en slaet,
 Soodanigh docht hem Dido mede,
 Toen hy haer eerstmael quam te sien,
 En sy den tempel in quam treden,
 Verselt met Jonge Eedeliën,
 En Juffers, yder om het beste,
 En op 't galantste opgeschickt,
 En soo wel d'eerste als de leste,
 Op 't netst gepeerelt, en gestrickt,
 Waer onder sy, met hel gefloncker;
 Uytmunte als de Sonneschijn,
 VVant by haer scheen de rest maer doncker,
 En sonder glans, en licht, te zijn.
 't Musijck van Cyters, en Cymbalen,
 't Geklanck van Trommels, en van Fluyt,
 Dat maecten sulck een musicalen,
 En sulck een vrolijcken geluyt,
 Dat soo de Vorst door dese dingen
 Schier niet als roerloos was gemaect,
 Hy wisselijck al langh aen 't springen,
 En aen het danssen was geraect.
 Maer wijl hy met dees Musicanten
 De Koningin vast nadren sagh,
 In 't midden van haer Lijf-trawanten,
 Met sulck een Goddelijck gesagh,
 Soo dorst hy handt noch voeten roeren,
 Maer bleef op dese schoone vrouw
 Van achter een pilaer staen loeren,
 Om sien wat sy daer maken souw.
 Maer, Goon! met wat een alteratie
 VVierd hy getroffen door sijn oogh?
 VVat kreegh hy meenigen tentatie?
 Die hem door hart, en nieren vloogh;
 Toen hy haer, op haer troon geseten,
 Met sulck een grooten Majesteit,
 Het recht aen yder uyt sagh meten,
 Volgens de puure billickheydt!

Want hier was 't dat zy alle twisten,
 In 't politieck, en 't crimineel,
 Sels in persoon, op 't vaerdighst slisten,
 Want geen injurie, noch krakeel,
 Noch geen proces, hoe zwaer, of wichtigh,
 Of selver gaf 'er vonnis van'

Derhalven deê sy, heel voorfichtigh,
 Alle Advocaten in den ban;
 Vermits dat andersfins een natie
 Van twist en van verwarringh is:
 Want haer relief, en protestatie,
 Loop dickwils 't spoor te byster mis.
 Des had zy, om dat quaed te weeren,
 Dat volck met klock-slagh uytgeluyt,
 En dat rampsaligh appelleeren:
 Waer meê men vaeck 't Proces verbruyt,
 Vond hier ten Hoof geen approbatie:
 Maer, na eens vonnis was gegaen,
 En na een simple condemnatie,
 Vvas daedlijck 't heel proces gedaen.
 En die 't kreegh tot sijnen laste,
 Die gaf men flux een voet in 't gat,
 Of soo hy sigh wat grof vertaste,
 Men hingh, of leyd hem op een radt.

Dus gingen hier ten Hoof, de saken:
 VVaer Dido voorts geen minder vlijt,
 Om haest haer stadt volbouwt te maken,
 Betoonde tot den arrebeydt.
 De VVoeckeraers, Alchimisten,
 De Tuyfchers, en de Dobbelaers,
 Die tijdt, en gelt, en al verquisten,
 Leeg-loopers, hoeren, koppelaers,
 En al die luye Liedtjes-sangers,
 En voorder al dat vuyl gespuys,
 Die liet sy, door de Luyse-vangers,
 Stracks setten in een werreckhuys;
 Om steen, of balcken hout te sâgen,
 Of deed haer setten aen de kruy;
 Of liet haer kalck, en steen aendragen,

En maeckten haer tot opper-luy.

Soo wierd het recht aen alle kanten

Gehanthaett van dees Koningin ;

Die dees luye lanterfanten

Sigh noch deed strecken tot gewin.

Æneas sprongh door dese dingen ,

Schier door verbaestheydt , uyt sijn huyl ;

En borst , als vol verwonderingen ,

In 't end , met dese woorden uyt :

O Goôn ! wat is een Landt behouwen

Door sulck een wijse Koningin ?

Sy schud de wetten uyt haer mouwen ,

Als had s'er 't Corpus Juris in.

Achaet , om hier yets by te hangen ,

Die seyde hem in het oor heel stil :

Sy is voor een gat niet gevangen ,

Sy magh daer sitten daer zy wil.

Maer juyt soo als sy hier van spreken ,

Soo hooren zy een groot krioel ;

VVaer op , soo dra zy derwaerds keken .

Sy midden in een groot gewoel ,

(Dat vast al in de Kerck quam dringen)

Een vijf , ses , keerels sagen , die

Geboeyend , als ter Vierschaer gingen ;

En die strackx op haer eene knie ,

Sigh voor de Koningin begaven ,

Met sonderlinge ootmoedigheydt.

Achates met mijn Heer den braven

Æneas , na een korten tijdt

Haer oogh op dees Messieurs te wenden ,

Die stonden schrickelijck verstelt ,

Toen sy haer voor haer mackers kende :

Waer op den goejen Troyschen Heldt

Versuchte , tot verscheyde malen ,

En riep met een verbaefde trant :

't Is of de Duyvel moet my halen ,

Sergeft , Anteus , en Cloant.

O Hemel ! door wat voor mirakel ,

Hebt ghy haer uyt de vissen balgh

Verloft? om door dit droef spectakel
Haer licht te slepen na de galgh?

Dit seggend, was hy op het tipje
Van sich te voegen aen haer zy,
Indien Achæer hem niet by 't slipje
Hadt vast gehouden van sijn py:
Wat droes (riep hy) sal dit beduyen,
Wy zijn'er by mijn keel om kout,
En je sult al het werck verbruyen,
Indien gy u niet stil en houdt.

Hier door liet sich de Vorst bepraten,
En bleef sich houden op sijn plaets,
En in sijn wolck: om door de gaten
Te sien, hoe dat het met de maets,
En met hun schepen was gelegen,
En waerom dat men dees gevat,
En by de lurven had gekregen,
En hoe sy quamen in de Stadt:
Daer hy haer in d' onstuyme baren
Allaigh verfoopen dacht te zijn.
Om dit sich dan te doen verklaren,
Hield hy sich; tusschen hoop, en pijn
Noch sijntjes in sijn wolck bellooten:
En hoord' hoe dat Ilioné,
Met bey sijnt' saem gebonde pooten,
Aen Dido dees harange deé:

Wijl dat o Koningin! mijn handen,
Gelijck ghy fiet, geboeyent zijn,
En dat ick klapper met mijn tanden,
Alleen uyt enckle vrees, en pijn,
Soo sal ick licht soo wel niet spreken,
Als aers misschien wel souw gefchiën;
Waer door, soo ick'er in blijf steken,
Ghy 't heele werck confuys sult sien:
Dies bid ick, wild doch commanderen,
Dat men dit marlingh, die my pranght,
Komt van mijn handen dechargeren,
En eens een teugh te drincken langht:
En dan sal ick u gaen verhalen,

De alderdroevighste Roman,
Die men in een van's werelds talen
Oyt van sijn leven lesen kan.

Hier meê soo floot de Borst sijn kaken,
Want Dido wenckte met haer Staf,
Dat men de Fijnman los souw maken,
En dat men hem te drincken gaf.

Gelijck geschiede; want sijn handen
Die raecte los; waer meê by strack
Een minglen Luycks Bier, door sijn tanden,
Na 't Centrum van sijn Penshuys itack.

Waer door soo dra sijn alteratie
Wat deurgespoelt was met het nat,
Hy, met een groote Exclamatie,
Aldus sijn reden heeft hervat:

O overchoone Koninginne!
Aen wien dat Godt Jupijn vergunt
De wreedste Volckren te verwinnen,
En dat ghy Steden bouwen kund,
Voor u, en voor uw Africanen,
Die ghy beheerscht in volle vree;
Wy arme, ellendige Troyanen,
Die door de wreetheyt van de Zee
Hier zijn geworpen op uw kusten,
Waer dat wy, sonder argh, of list,
Ons selfs flechs dachten wat te rusten,
(Hoewel dat ons sulcks is gemist,
Nadien Messieurs uw Onderfaten
Ons hebben by de kop gevat,
En pas als Heydens, of Crabaten
Geboeyt, gesleept na dese Stadt)
Wy komen uw genade smeken,
En bidden, dat gh' uw volck verbiedt,
Dat sy haer handen toch niet steken,
Aen onte schepen, en die niet
Gaen maken tot een Carbonnade,
Door die te steken in de brandt;
Want sulcks was wis voor uw genade
Voor eeuwigh al te grooten schandt.

Let eer, ick bid, op onse saken,
 En fiet, wat onrecht men ons doet,
 Van ons by u verdacht te maken,
 Als Rovers van een aer mans goet:
 Wy zijn'er niet van afgekomen,
 Om sulcke guyttery te doen,
 O Neen, wy zijn meê van de Vroomen,
 En meê gesproken uyt de goên:
 Wy soecken 't Landt niet af te loopen;
 Wy komen niet, om met geweldt,
 U volck te plundren, en te stroopen,
 Of om te rooven langhs het Veldt;
 Wy komen hier niet, om uw Boeren
 Te spolieren van haer Vee,
 Noch om u Huys-goôn wegh te voeren,
 Want fiet, wy brengen d'onse mee.
 Indien wy sulcke schelmen waren,
 'k Beken, men deed maer wel, en recht,
 Stracks Galge-waerd met ons te varen,
 Al keken wy noch eens soo slecht.
 Maer ach! wat souden wy beginnen?
 Wy arme Duyvels als wy zijn!
 Om sulcke stucken te versinnen,
 Is ons de moedt voorwaer te kleyn,
 De Griecken, och! die helsche Griecken,
 Daer Troyen leydt door neergestort,
 Die, lijkt het, hebben ons de wiecken
 Tot aen het lijf toe afgekort.
 Wy hebben langer geen couragie:
 O neen, wy quamen maer alleen,
 U bidden, datj' ons vry passagie
 Wouw gunnen, door uw Landen heen.
 Daer leydt een seker vruchtbaer Landtje,
 In 't Grieks Hespiriem gedoopt;
 Waer dat men menigh Diamantje
 Om ses, of seven stuyvers koopt.
 Want 't heeft in rijckdom geen gelijcken;
 Het veldt dat bloeyt daer tweemaal's Jaers,
 Het Koren groeyt daer langhs de dijcken,

Men vanght daer puyck van blancke Baers,
En Pos, en Braeffem, Snoeck, en Korper,
En alle foort van goeje Vis;
En nauwlijcks vindj'er Boer, of Dorper,
Dat niet een goet Soldaet en is.
In't endt, ons dunckt, voor ons Troyanen,
Dat het ons heel wel lijcken souw:
De dappere Enotrianen
Bewoonden 't wel eertijds; doch nouw
Huysvest daer weer een nieuw canailje,
Dat na haer baes, of dominus,
Dat Landt nu heeft genoemt Itaelje,
Want fiet, die heeten Italus.

Daer was't, om u recht uyt te spreken,
Daer wy het hadden op gemunt;
Daer dachten wy na toe te steken,
Indien 't het noodtlot hadt vergunt:
Maer 't lijkt wel, dat die buyen-maker,
Den bulderende Orion,
Dien storm, en wind, en blixem-maker,
Sulcks in sijn kop niet veelen kon;
Want met sijn opgespeerde longen,
Heeft hy ons arme Troyische Vloot
Met sulck een fellen wind besprongen,
Dat d'alderneedighste piloot
Terstont de heele moedt liet slippen;
Waer door van ons het meeste deel
Is stuck gesmackt, op rots, en klippen,
Of in de onversaedbre keel
Gesloekt, van d'ongestuyme baren,
Wy alleen met een kleyn getal,
Die d'Hemel, lijkt wel, wouw bewaren,
Geraken eyndlijck aen u wal;
Waer dat wy anders niet dan vrinden,
Of goeje, en eerlijcke luy
Hadden gedacht te sullen vinden,
Maer 't schijnt wel, dat ons al den bruy,
Wat dat wy doen, moet tegen loopen:
Want, wat fatsoen van doen is dat?

Dat al uw volck, ons stracks, met hoopen,
 Met stock, en steen, sit achter 't gat?
 Dat men ons daedlijck aen komt randen,
 En slaet, en vat ons by de kop?
 En kevelt ons aen hals en handen,
 En bruyt ons als de duyvel Job?
 Vvat helscher en verdoemde natie
 Of op dees kusten habiteert?
 Daer men met sulcken quaejen gratie,
 Den armen vreemdelingh tracteert.
 Men fiet niet, dat wy onse soolen
 Pas even setten aen het Strandt,
 Om by een vuur van doove koolen,
 Ons wat te droogen, op het Landt,
 En om ons' ydle voeder vaten
 Weer op te vullen, uyt den stroom,
 Of daedlijck komt een Troep Soldaten,
 Die, in de plaets van wellekoom,
 Of ietwes diergelijcks, te seggen,
 Ons deerlijck vallen op den bast,
 En meten ons de magre reggen,
 Met Kneppel-slagen, by de taff;
 En drijgen ons' ontmande Schepen
 Ter vluchts te steken in de brandt,
 Terwijl sy ons na Stadt toe slepen,
 Geboeyt aen armen, en aen handt.
 Is dit aen vreemde Gast-vry wesen;
 Is dit te troosten iemandts pijn?
 Is dit de groote Goden vreesen?
 Het mocht de bare Duyvel zijn.
 Men hoorde, by mijn keel, te dencken,
 Hoe dat den Hemel 't quaetdoen straft,
 En hoe hy weder goet kan schencken,
 Aen die de goeden hulp verschaft.
 Wy soecken niemands quaet, of schade,
 VVy doen geen mensch ter werelt leet:
 VVy zijn een volck, daer uw genade
 Misschien de deught noch niet van weet.
 VWant Heer Æneas, die Vermaerden,

Dien dappren, en Godvruchten Heldt,
VViens deught vast langs de gansche Aerde
VWordt met verwonderingh vertelt,
Dats' onse Baes, en onse Koningh:
Merckt hier, ick bid u, eens uyt an,
Of sulcks ons dan niet tot verschooningh,
En tot ons' onschuld't strecken kan?

Och! soo den Hemel hem gespaert heeft,
En hem noch uyt het ingewandt,
Van Rogh, of Cappeljauw, bewaert heeft,
En hem noch hier eens brengh'te landt,
Soo sweer ick, sal't u niet berouwen,
Dat ghy ons red, uyt ons verdriet;
Mits hy't al even eens sal houwen,
Als of't hem selver was geschiedt:
VWant soo ghy, in ons wel t'onthalen,
Misschien wat kosten quaemt te doen,
Die sal hy dubbelt weer betalen,
En tot een stuyver toe vergeen,
VWant om daer over te krakeelen,
Daer is hy gansch niet gelogeert;
Mits het hem weynigh lijckt te scheelen,
Hoe veel hy voor een vriend spendeert.

En voorders, om recht uyt te spreken,
Soo zijw', ô Koninghlijcke Vrouw!
Noch soo van vrienden niet verstecken,
Dat niemant ons hier redden souw;
VWy hebben seker in Sicilie
Noch wel een Man, die met sijn gelt,
VVel soo veel macht, dat, al hielje
Ons hier ses Jaren, met geweld,
Hy ons rantsoen wel souw betalen,
Of selfs, indien je koppigh waert,
Ons wel met wapens weer souw halen;
VWant 'k weet, sijn vrienden zijn hem waerd.
Die uyt het Troy'sche bloedt geteelt,
Van al de werel'dt is te vreesen,
Wanneer men hem wat potsen speelt.
Laet ons dan liever in uw Landen

Wat minnelijker zijn onthaelt ;
Op dat hier na ons scha en schandē ;
Niet op uw eygen kop en daelt.

Al onse schépen zijn deur watert ;
En alle dingh is reddeloos ,
En alles dient wel gekalfatert ,
Daerom soo gun , dat wy een poos
Hier veyligh in uw havens blijven ,
Om ons t'herstellen in postuur ,
En ondertusschen sal men schrijven
(Of lichtelijck , pèr avontuur
De Vorst noch ergens was behouwen)
Dat wy hier zijn te Landt geraeckt ;
Waer door wy vastelijck vertrouwen ,
Als sulcks sal zijn bekent gemaect ,
Dat wy by een wel sullen komen ;
Om soo , met alle man , weerom ,
Gelijck wy hadden voorgenomen ,
Te rucken na ons Latium.

Of, soo de hoop , met onse tranen ,
Geheel , en al , slechts vruchtloos is ,
En dat het heerschop der Troyanen
In 't lijf sit van een Wallevis ,
En dat wy gansch geen tijdingh hooren ,
Van hem , noch van mijn heer sijn Soon ,
Die , als sijn Vaertje , schein gebooren ,
Om pal te sitten op den troon ;
En dat daer meê dat sproockjen uyt is ,
Van 't langh-beloofd Latijnsche landt ;
En dat het heele werck verbruyt is ,
Dat eerst soo vast leeck als een wandt ;
Soo wilt ons , ô Vorstin ! vergunnen ,
Dat w' als van een verloren reys ,
Vveer na Acesters keeren kunnen ;
En hem weer vallen op sijn vleys ;
VVant die man , is een man met eeren ,
Die in sijn nieuwe stadt , en wal ,
Ons steets als vrienden sal tracteeren ,
En alrijdt wel onthalen sal.

Dit was Iliones harange ;
Die vol van bange talmery ,
Hy in lange als met tangen ,
Vast had itaen prangen uyt sijn py ;
En die van d'andere Troyanen
Door 't knicken wiert geaprobeert ;
Hoewels' een deel der Lybianen ,
Al langh al had g'inportuneert.
Vrouw Dido , sonder sulcks te toonen ,
Hoewel 'er vry wat wiert gemort ,
Stiet uyt haer purper-roode koonen
Dees soete antwoordt , in het kort :
    V Vilt goeje luy ! hier geensints vresen ,
Voor eenigh onheyl , smaect , noch schand ,
Ghy sult hier alsoo veyligh wesen ,
Als in uw eygen Vaderlandt ,
Ick heb hier in mijn nieuwe Staten
Een deel maximes vast gestelt ,
Die my tot noch niet toe en laten ,
(Uyt vrees van eenigh vreemt geweld ,
V Vaer door men my licht kost bespringen)
Dat eenigh Schip hier op mijn Kust
(Voornamelijck vol vreemdelingen)
Belandt , of in mijn havens rust.
Hier toe heb ick , in 't rondt , de stranden
V Vel dicht met Oorlogs-volck beset ,
Op dat , soo men ons aen quam randen ,
Men haer sulcks door geweldt belet.
En hier door is het , dat ghy lieden
Terstont zijt by de kop gevat ,
En dat men u , op mijn gebieden ,
Geboeyt gevoert heeft na dees Stadt.
Doch soo ghy onderweegh wat slagen
Ontfangen hebt , dat is my leet ;
Ja 'k wenste selver die te dragen ,
Indien het u wat voordeel deed.
Daerom soo sullen voor de Teysters
Die op uw schouwers zijn geraeckt ,
Een goet tal defensive pleysters

In aller yl zijn toegemaect;
 En yder, om u te verfrissen,
 Sal ick een kop met Warre'moes,
 Van groene kruiden, op doen diffen;
 Verfelfchapt met een goeye kroes,
 Van sekere Vinum Medicatum,
 Of seer Restaurative Wijn;
 Die u vry meer van Oxycratum,
 Of ander tuygh, sal dientigh zijn.
 Voorts sal ick geensins my beklagen,
 Van al de kosten die ick doe,
 Indien ick uw ontfange slagen
 Slechs door mijn Tractement, vergoe:
 Ick voel mijn self daer toe verschuldicht,
 Want wie ken'd Heer Aeneas niet?
 Wiens lof de Faem vermenigvuldicht,
 En door de gānsche wereld vlied:
 Wie weet van het vermaerde Troyen?
 Wie weet van d'Oorlogh, en de Brandt,
 Waer door 't de Griek quam uyt te royen.
 Hier niet te spreken in ons Landt?
 Wy Punischen, zijn by mijn schoolen,
 Soo dom, (noch onverstandigh niet,
 Dat ons yets blijven souw verhoolen,
 Van al'tgeen hier op aerd geschiedt:
 O neen, al wat'er mach gebeuren,
 Al was het heel aen 's werelds endt,
 Van allerleye soort van geuren,
 Dat is ons in der yl bekend.
 Wy hebben weecklijcks twee Couranten,
 Waer door wy heel correct verstaen,
 Door tijdingen van alle kanten,
 Wat hier te wereldt om mach gaen:
 Derhalven, wijl uw ongelucken,
 Als meê, die van mijn Heer uw Vorst,
 (Die my al vry aen 't harte drucken,
 En meely stoken in mijn Borst)
 My langh ter ooren zijn gekomen,
 Soo zijt versekert, by mijn handt,

(Het'zy, dat ghy hebt voor genomen,
 Te trecken na 't Latijnsche Landt,
 En na Saturnus rijcke Ackers,
 Of na Acestes, uwen vriendt)
 Dat ghy van my, met al uw Mackers,
 Met raedt, en daedt, sult zijn gedient.
 Veel gelt kan ick u niet vereeren,
 Maer 't geen ick hier heb in mijn tas,
 Daer mooght ghy vry van disponeeren,
 Als of het heel uw eygen was.

Doch, soo 't u hier beliest te blijven,
 Logijs, en al, is u vergunt:
 En ondertusschen kundt ghy schrijven,
 Of ghy uw maets weer vinden kunt.
 Voorts, sal ick tusschen uw Troyanen,
 Soo ghy hier toe genegen zijt,
 En tusschen al mijn Tyrianen,
 Noyt maken eenigh onderscheyt:
 Elck sal my even welkom wesen,
 Hael des uw schepen vry op strandt,
 En wilt voor scha, noch onheyl vreesen,
 Maer huysvest vreedigh in mijn Landt.

En och! of oock met een uw Koningh
 Slechs hier aen Landt gedreven waer!
 Ick sweer dat ick tot een belooningh,
 (Indien hy flechs uyt 't Zee-gevaer
 Verlost was) aen de God der baren
 Souw doen soo rijcken offerhandt,
 Dat hy daer beter van souw varen,
 Dan of hy in sijn ingewandt
 Een schip, vijf, ses, had in gaen slicken:

Derhalven sal ick soo terstond
 Een deel Soldaten af gaen schicken,
 Langhs al mijn Kusten in het rondt;
 Om alle hoolen te doorfoecken,
 Soo wel in Stadt, als wildernis,
 Om soo te sien, in wat voor hoecken
 Dat toch uw Vorst vervlogen is.

Met dese minnelijcke woorden,

VWas't, dat Vrouw Dido haer ontfingh:
 VVaer door een yder, diefe hoorden,
 Byna van vreught aen 't danffen gingh;
 Soo kroop de blijdfchap door haer kooten:

En Godt weet, of die twee Meffieurs,
 In die uytheemfche wolck beflooten,
 Niet wel om drie vaen, uyt haer beurs,
 Daer wenften uyt te mogen breken:
 Weshalven dat mijn Heer Achaet

De Vorft dus aen begon te fpreken:
 VWat dunckt u (feyd hy) groote maet!

VWat dunckt u? is het nu geloogen
 Het geen uw Moeder heeft voorfeydt?

Nu fiet ghy immers met uw oogen,
 Uw Maets, en Vloot, in fekerheydt.

Een fcheepjen mogen wy noch missen,
 VVaer van het volck al langh al doot,

Of opgeflockt is, van de viffen,
 Maer al de reft is uyt de noot,

En heel-huyts hier te Landt gekomen:

VVel aen, verlaet dan defe wolck,
 En ftaet hier langer niet te dromen,

Maer openbaert u aen u volck,
 En aen dees fchoone Koninginne:

Die't fchijnt dat reets na u verlanght,

En die my dunckt, dat met haer finnen
 Al vry wat na de liefde hanght.

Terwijl Achaet dus stond te fpreken,
 Soo deê vrouw Venus, van om hoogh,

De nevel aen twee ftucken breken,
 VVaer door Æneas in het oogh

Van al de wereld, quam ftaen proncken;
 Soo braef, en wel-gemaect van leeft,

Soo recht, en vierkant op fijn fchoncken,
 Dat, mits hy daer, gelijk een Geest,

Soo fchielijck voor den dagh quam fpringen,
 Hem yeder aenfagh voor een Godt;

't Geen menigh vol verwonderingen,
 Deed op fijn Neus sien, alseen Sot.

De reden van dees Transformatie,
Vvaer door een yeder op hem keeck,
En waer door hy, soo vol van gratie
Een Engel, of een Godt geleeck,
Vvas, dat Mejuffer sijn Mamaetje,
Hem met een seker aerdigh nat
(Getapt uyt haer Blancketsel-vaetje)
De gansche Troonje hadt bespat:
Gelijck sy oock sijn swarte locken
Hadt op het aerdighst gefriseert,
(Want anders krulde die als stocken)
En na de kunst gepomadeert,
En dicht met poeyer overgoten;
Gelijck sy meê in sijn gesicht
(Daer niet dan vlammen uyt en sproten)
Een seker vuurtjen hadt gesticht,
Dat vry wat Godlijcks leeck te wesen:
Waer door hy met een soet gelonck,
Heel glad, en gloeyend in sijn wesen,
Gelijck een koper becken blonck.
Pas even eens, gelijk de Lijsten,
Van Sackerdaen, of Ebben-hout,
Door vrijven, boenen, en polijsten,
Stracks staen te glimmien als een gout;
Of even als de achter sticken,
Of aers de hacken van een schoen,
Wanneer de Makers, door haer licken,
Die net, en gladtjes glimmien doen.
Soo stondt Aeneas hier te prijcken,
Wijl hem dien Adelijcken Hoop
Geheel verbaest, stond aen te kijcken;
Waer van alreets een groote hoop,
Uyt schrick sijn Poort begon te schuuren,
Op 't sien van dit onsfaghlijck Beelt:
Want niemant docht'er om de kuuren,
Die hier vrouw Venus hadt gespeelt.
Hy ondertusschen, met het voertjen,
Of sliicker beentjen, achter uyt,
En in de rechter handt het Hoedtjen,

Sloegh vol van vreughde dit geluyt!

Hier (seyd hy, met een bevend toontje)

Hier sietg' ð schoone Koningin!

Hier siet ghy dat vrouw Venus Soontje,

En Broeder van mijn Heer de Min,

Daer stracks soo nyver na gevraeght is:

Hier sietg' Æneas, in het endt,

Die deerlijck op uw Kust gejaeght is:

Door dat onchristelijck Element,

Dat met sijn importune baren,

Uw Lybiaensche strandt bespoelt;

En dat die moeyte wel mach sparen,

Als 't my weer op sijn golven voelt:

Hoewel 't my nu niet wel kan rouwen,

Vermits ick door de Tyranny,

Nu 't luck heb, aen te mogen schouwen

Soo schoone Koningin, alsghy;

Die door haer toverende loncken,

Eer een Goddin lijckt, dan een mensch,

Mits ick daer van alreeds de voncken

Kan voelen gloeyen, in mijn pens.

O overschoone Lybiane!

Die met soo grooten goedigheyt,

Aen mijn ellendige Troyanen

Als moeder, en beschermster zijt;

(Mits gy haer, uyt haer Land verdreven,

En van het wreed geval geplaeght,

Een beter woonplaets komt te geven,

Dan daer men haer uyt heeft verjaeght)

Helaes! wat kan ick u betoonen,

Daer ick uw dienft meê kan vergoen?

Gewis, den hemel moet 't u loonen;

Want, by mijn keel, ick kan 't niet doen.

Nu is het, dat ick eerst die plagen,

En storm, voor ons geluckigh houw,

Door ons juyft aen het Landt te jagen,

Van sulcken eerelijcken vrouw,

Want, 't is gewislijck, dat een ander

Ons vry wat slimmer hadt geplaeght,

En ons, als schelmen, met malkander
 Voor vast het gat hadt uytgejaecht;
 En lichtlijck niet een mossel-schelpje,
 Voor ons ten besten hadt gehad,
 Maer met een deerlijck God-helpje,
 Een voet gegeven in ons gat:

't Had wis geweest; her uyt, canailje!
 En dieffche schuymers van de Zee!
 Maeck voeten, of de Duyvel haelje,
 Of daedlijck aen de galgh'er mee.

Maer ghy, ô schoone Koninginne!
 Onthaelt ons op een andre trant;
 Nadien ghy, als een goe vriendinne,
 Ons goet logijs gunt in uw Landt.

Gewis, het was ter goeder uure,
 Dat eer mijn Heer, U E. Papà,
 In het Tournoy-spel der natuure
 Trad, met Mevrouw U E. Mamà;
 Om 't schoonste schepsel toe te taecklen,
 Dat oyt de Son, of 't Kaers-licht sagh,
 En die men onder de miraecklen
 Van dese Eeuw wel tellen mach.

Soo langh dan, als de water-stroomen
 Sich selfs ontlasten in de Zee;
 Soo lang men schauw vind by de boomen;
 En soo langh drie meer is, als twee;
 Ja soo langh als van 't kinder-maken
 De mode noch niet af en gaet,
 Soo langh sal men, met volle kaken,
 Uw lof, noch singen, langhs de straet.

Dus sprack de Vorst; en na het spreken,
 Gaf hy lioné sijn handt,
 Die 't beentje achter uyt gestreken,
 Schier met de neus doock in het zandt.
 Hier op soo valt hem aen sijn voeten
 Dien eerlijcken man Sergest,
 Die hy heel Cypriaensch begroete,
 Met Heer Bloanthus, en de rest.

Vrouw Di do sat vast ondertussen

(Verwondert om dees schoone knaep)
 Met bey haer billen op het kuffen,
 Te kokermuylen als een Aep:
 En wierp hem duysenden van lonckjes,
 En vriendelijcke laghjes toe,
 En wierd trots duysent Tover-vonckjes,
 Hem aen te schouwen nimmer moe.
 Doch eyndlijck, na dees admiratie,
 Hem sasses druckend aen sijn mouw,
 Vroegh sy hem met een soete gratie,
 VVel goeyen Heer! hoe vaert het nouw?

Seer wel, Godt lof, om u te dienen

(Gaf hy tot antwoord) maer ick ben

(Gelijck men aen mijn vaedsche minen

VVel sonder twijffel mercken ken)

Vry wat ontstelt van mijn Voyagie,

En 't Scheurbuyck speelt my door de leen.

Is 't aers niet (sey sy) schep couragie,

Diesieckte hebje niet alleen,

Gewis, ghy zijt wel te beklagen

(Hernam sy met een droef gelaet)

Om dat u, met soo groote plagen,

Het Noot-lot steers verbolgen gaet.

Wat of dien stijf-kop sich wel inbeeld?

Of by aen ieder, die 't hem lust,

Die potsen slechts soo na sijn sin speelt?

En niet eens siet wie dat hy brust?

Of hy wel weet, dat hy dien vroomen

Achises Soon heeft voor gehad?

Die by de Libiaensche stroomen,

Uyt Venus in de wereldt tradt?

Indien hy 't had soo wel geweten,

Als ick, ick sweer u dat hy jouw

Soo sel niet had aen 't gat geseten,

Maer vry meer estimeren souw.

Het heugt my (schoon ik toen nog kleyn was,

En noch liep spelen met de pop)

Dat Teucer, dat mijn Vaers Cousijn was,

Uyt Griecken-landt op een gallop,

By ons te Sydon aen quam draven ;
VVAer hy (wyl hy sijn Vaderlandt
Verlooren had , met al sijn Haven)
Mijn Vader bad om onderstandt ;
Die 't hem gewilligh presenteerde ,
En 't Eylandt Cyprus voor hem won ;
VVAer Teucer , daer na langh regeerde ,
En soo langh leefde als hy kon.
Toen hoorde ick uw naem al melden ,
Toen wist ick al wie dat ghy waerd ;
Mits Teucer ons somtijdts vertelde ,
By winter-avond aen den haert ,
Uw brave , en loffelijcke daden ;
VVAer door ghy menigh stoute Grieck
Gemaect hebt tot een Hufpottade ,
Met hack , met steek , met swaert , en pieck ;
Voorts , hoe ghy danffen kost , en springen ,
En voltizeeren als een Aep ;
Op Luyt , en Cyter slaen , en singen ,
Gelijck een vroegh-gelubde Paep :
En alle soort van Vaerssen maken ,
En voorts al wat men dencken kan ,
Van Geest , en van Galante saken ,
Die hooren tot een eerlijck man.
Toen estimeerde ick u alreede ,
Voor d'hupste Kerel die'er leeft ;
En die in deught en dapperheden ,
Misschien geen wederga en heeft.
Derhalven ben ick opgetoogen ,
Van pure vreught op desen dagh ,
Dat ick u sien mach met mijn oogen ,
En in mijn Hof ontfangen mach.
VVel weest dan welkom , brave vrienden ,
Ghy sult hier in mijn nieuwe stadt ,
En kost , en dranck , en slaep-steê vinden ,
Als of j'een Suster aen my had.
Want wyl ick meê voor dees ter degen
Geleert heb , wat het onluck is ,
Soo ben ick ayt mijn hart genegen.

Te zijn tot uw behoudenis,
 En u uyt alle noodt te redden,
 VVel aen, geef dan noch wat gedult,
 En in het korte wil ick wedden,
 Dat ghy my des bedancken sult.

Dus spreeckt de schoone Libiane,
 En na een rijke offerhand,
 Beschickt tot voordeel der Troyanen,
 Neemt sy Æneas by der handt,
 Om hem na t'hoogh Palleys te leyden;
 Verselt met een seer groote stoet,
 Van voor, van achteren, en ter zyden,
 Te paert, te wagen, en te voet.

Hier op beveelt sy, dat de mackers,
 Noch sloop gebleven, of op strandt,
 Van ruym een dard-half hondert backers,
 Elck een gevulde turris-mandt,
 Met brood, souw worden toegesonden,
 Gelyck sy haer oock senden deē
 (Tot troost van soo yeele grage monden,
 Schier uytgehongert op de Zee)
 Net twintigh wel gemeste Stieren,
 En hondert Swijnen, dick van speck;
 Die in dat landt als andre dieren,
 Het hoeft meē dragen op den neck.
 Hier by noch hondert ouwe Schapen,
 Met soo veel Jongetjes daer by;
 Een schip met wortlen, kool, en rapen;
 Item, tien ketels rijsten-bry,
 Met, ses of seven voeder-vaten,
 Met Spaense, Rhyne, en Franse wijn,
 Om soo Matroosen en Soldaten,
 In gloria te laten zijn;
 Terwijl soo proncktm' aen alle kanten
 Het Hof vast op het cierlijckst op;
 Men slaet Tapijten aen de wanten,
 En komt met menigh silvre kop,
 En gouwe schael te voorschijn springen;
 Waer in men sagh gedreven staen,

Tot glorie der nakomelingen,
 Vrouw Didos Grootvaers dappre daên.
 Men gaet gefwint de taeffels decken,
 Terwijl dat vast den ſchoorſteen roockt:
 Men gaet Kapoen, en Haes, doorspecken,
 Men backt, men braet, men ſtooft, men kookt.
 Men ſpoelt, en vult vast kan, en glafen;
 Men komt met bier, en draeft met wijn?
 In 't end, men woelt, en leyt te rafen,
 Als of 'er puur ſouw Bruyloft zijn.

Mijn Heer Æneas onderwijlen
 (Ontruſt in 't vaderlijk gemoedt)
 Doet ſijn Achates ſtrand-waerd ylen,
 Om ſoo terſtont, op ſtaende voet,
 Mijn Heer ſijn Soon Afcaen te halen,
 En hem te leyen na de Stadt,
 En hem in 't korte te verhalen,
 Hoe braef men haer ontfangen hadt.
 Met laſt, van ſich net op te toyen,
 En d'overblijffels altemael,
 Die men noch in de brandt van Troyen
 Geburgen had uyt Priams Zael,
 Met ſich na Didos Hof te dragen;
 Om aen die Konincklijke Vrouw,
 Die tot vereeringh op te dragen,
 Mits hy den Haen wat ſpeelen wouw.

't Register nu van dees Geſchencken,
 (Waer aen mijn Heer Virgilius
 My hier ter rechter tijdt doet dencken)
 Dat luyt, na dat my dunckt aldus:
 Voor eerſt, een ouwerwetsche Nacht-rock,
 Soo ſwaer van 't gout, 't geen daer op blonck,
 Dat yemandt die hem om ſijn vacht trock,
 Daer mee bykans ter aerde ſonck.
 Ten tweeden, een Sluyer, die voor defen
 Placht van de overschoone Heleen
 Een Sondaeghs Regen-kleedt te wesen;
 En die, als yetwes ongemeen,
 Daer van haer Moeder was geſchoncken,

Toen sy ter Troysche Bruyloft gingh ;
 Schoon sy daer daeglijcks meê liep proncken ;
 Want 't was een seer hovaerdigh dingh.
 Ten darden , een Scepter , met twee Kroonen ,
 Daer Priams oudtste Dochterlijn ,
 Mevrouw de schoone Ilione ,
 Wel eer placht Draeghster van te zijn.
 Ten vierden , Hals en Borst-juweelen ,
 Van dese sellefde Princes ;
 Ten vijfden , sekre Rood Fluweele
 Bonnet , die met een koort , vijf , ses ,
 Pyramidaelsche wijs bewrocht was ;
 Endie in 't Boel-huys van een Kroegh
 Voor Vader Priamus gekocht was ;
 Hoewel hy hem seer selden droegh.
 Ten sestien , vier paer sijne Kragen ;
 Item , een ouwe Portefraes ,
 Die Hecuba eer placht te dragen ,
 Als sy gekleedt gingh op haer Paesch.
 Item , een Fransche Sonne-wijfer
 Die Paris eerst van Hector kreegh :
 Item , een Hollandts Waeffel-yser ,
 Herkomstigh uyt de Servet-steegh.
 Hier by , een Borstlap van Helene ,
 Die Mammen , Buyck , en al besloegh :
 Item , een Huyck van Polyxene ,
 Daers' over Hector rouw meê droegh.
 Voorts noch drie Cristalyne Brillen ,
 Wel eer gebruyckt van Hecuba :
 Met noch een doosje gouwe Pillen ,
 Seer dienstigh voor het Podagra.
 Dit was 't , het geen Achaer gingh halen ,
 En waer mee wy hem , met Ascaen ,
 (Om eens wat anders te verhalen)
 Na Stadt toe , sullen laten gaen.
 Vrouw Venus ley vast ondertuffchen
 Te practiseren in haer Geest ,
 Als of haer Soon by Pool , of Ruffen ,
 Of Turck , en Heydens was geweest)

Hoe sy, om tot haer wit te raken,
Haer saken best beleggen souw;
En hoest' haer Soon bemind sou maken,
Van dese Koningblijcke Vrouw.
VVant mits dat sy de Tyrianen
Heel wispeltuigh wist te zijn,
En boven al, de Courtisanen
Slechts eereijcke luy, in schijn,
Maer inder daedt, slechts valsche Fielen,
Die, als 't al om quam, woord, noch eed,
Noch trouw, noch niet een bruy en hielen,
Maer sulck slechts achte als een scheet;
En dat hier by haer wel bewust was,
Hoe Juno, dat hertneckigh wijf,
Noch daeghlijcks in haer Geest ontrufft was,
En slechts, als puur per tijdt verdrijf,
Dearme, ellendige Troyanen
Alleen maer wat te bruyen socht;
En daerom door de Tyrianen,
Licht haer verderf weer overdocht:
Soo vond sy, om dit voor te komen,
Geen raedt soo gunstigh, na haer sin,
Dan die sy reets had voorgenomen;
't VVelck was, de schoone Koningin
Van nieuwe liefde te doen blaken;
En haer op Monseigneur haer Soon
Soo schrickelijck versot te maken,
Dat schoon de Tyriers al schoon
Hem sochten het gat uyt te jagen,
Sy sulcks, als haer Princes, en Vrouw,
In ceuwigheyt niet souw verdragen,
Maer hem steets wel onthalen souw.
Hier toe had sy voor al van nooden
Haer jonghste Soon, mijn Heer Cupied,
Die schoon de kleynste van de Goden,
Nochtans seer groot is van gebiedt.
Mits hy met sijn verdoemde schichten
En Goôn, en Mensch, en Vee incluyt,
En alles wat dat leeft doet swichten,

Ja selver tot de minste Luys.

Dees was 't dan, die sy stracks liet roepen;
En die sy (wijls' hem uyt haer sack
Wat muscus-erten gaf te snoepen)

Aldus, gelijk haer Soon, aensprack:

O Kindt! ghy die van uw Mamaetje
Alleen de kracht zijt, en de macht,
En die het vuur van mijn Papaetje
Slechts als een blaes met boonen acht,
Ten aensien van uw toorts en schichten,
Waer door (en sonder dat men lieght)
Men seyde; dat ghy het al doet swichten,
Wat gaet, of loopt, of swemt, wat vliege
By u kom ick nu bystant soecken,
Ghy moet my nu eens hulpsaem zijn,
Al souw vrouw Juno noch soo vloecken,
Ja eeuwig knorren, alseen Swijn.

Ghy weet, hoe dat sy lange Jaren
Uw Broer Æneas heeft geplaecht,
En hem door storm, van wind, en baren,
Nu heeft aen Lybien gejaecht.
(Want daerom hebt ghy menigmalen,
Gelijk als ick bedroeft geweest)
Des sal 'k u maer alleen verhalen,
Hoe dat nu dat halstarrigh Beest
Hem nieuwe potsen soeckt te speelen,
En weerom nieuwe lagen leydt;
Vermits sy onlust soeckt te teelen
In 't Hof van Dido; die met vlijt
Haer nieuwe Gast wel soeckt t'onthalen,
En alle soort van diensten doet,
Derhalven legh ick vast te malen,
En overpeyns in mijn gemoedt,
Dat dese gunst, door Junos lagen
In 't korten wel verandren mocht,
En dat men hem in korte dagen,
Sagh deerlijck galgewaerd gebrocht:
Derhalven heb ick voorgenomen,
Dees overschoone Koningin

(Om alle onheyl voor te komen)
 Soo fel t'ontsteken van de min,
 Dat sy, om al haer onderfaten,
 Noch Juno, noch selfs Heyntje-pick,
 Æneas noyt sal kunnen haten,
 Maer selfs hem niet een oogenblick
 Sal uyt haer oogen kunnen missen,
 En hem beschermen voor 't geweldt,
 En lagen, die ghy wel kund giffen
 Dat hem die Donder-hex bestelt.

Hoe dat ghy dit nu aen sult leggen,
 En hoe ghy dit bestellen sult,
 Dat is 't, 't geen ick u nu ga seggen,
 Geef maer een oogenblick gedult.

Afcaen daer ick als Groot-Mamaetje,
 Voor sorgh als voor mijn eygen kindt,
 Treckt flux, door last van sijn Papaetje,
 Met Heer Achates, sijnen vrind,
 Na stadt toe, om de Koninginne
 Een magnificq geschenck te doen:
 Hier op soo heb ick gaen versinnen,
 Dat eer hy sijn op wegh gaet spoen,
 Ick hem een Slaep-dranck in sal geven,
 Om soo, terwijl hy d'oogen luyckt,
 (Op dat hy van sijn gansche leven
 Van dese potsgeen lont en ruyckt)
 Hem na mijn hoogh Palleis te voeren:
 En onderwijlen sult ghy dan,
 Om dees Comedie te volvoeren,
 Stracks sijn gedaente nemen an,
 En in sijn plaets, na Dido stappen:
 Die, onder 't wesen van Afcaen,
 Gy dan op 't kunstigst sult betrappen,
 En eenigh pijl door 't hart doen gaen.
 Gaet dan, en wilt uw rol wel speelen?
 En wijl dat sy u, op haer schoot
 Vast sit te kussen en te streelen,
 Soo pas correct op kruyt en loot:
 En in het midden van 't om armen,

Soo fend haer, met dit soet playfier ;
 Tot midden in haer kronckel-darmen ;
 De voncken van uw kittligh vier.
 En sooghy dit, na mijn begeeren
 Wel uytvoert, sal ick u een koeck
 Die vol Succade is, vereeren ;
 En steken j'eers daeghs in de broeck.

Op dees belofte, schud het Guytje
 Terstond gefwint sijn vleugels uyt :
 En maecte sikh na 't Troysche spruytje,
 Stracks soó gelijk, tot op een duyt.

En gaet, op sijn Mamás beveelen,
 Stracks nederdalen na Ascaen,
 Om na de kunst sijn rol te spelen,
 Gelijk ghy daedlijck sult verstaen.

Vrouw Venus maekt de soete Jongen
 Vast onderwijlen in den slaep ;
 VVaer mee hy nauwlijks was besprongen,
 Of daedlijck neemt sy dese Knaep,
 En voert hem na d'Idaefche Velden :
 VVaer hy in Roos, en Majorijn,
 (Daer sy hem op te slapen stelde)
 Een nacht alleen sal moeten zijn.
 Terwijl Cupido, en de goejen
 Achates (die hem voor Ascaen
 Genomen had) sikh steeward spoeyen,
 En hem geschencken brengen gaen.

Daer komend, had de Koninginne
 Sich reets al aen den dis geplant,
 Terwijl, om 't Gastmael te beginnen,
 De rest vast tandt, en mondt, en hand ;
 In Roose-water staen te spoelen,
 Tot dat Troyaen, en Lybiaen,
 Na lange tijdt door een te woelen,
 Sigh mee ter diswaerd voegen gaen.

De Vorst, aen 't hooge-end gefeteri,
 Met Dido aen sijn rechter zy,
 Die paste snedigh op sijn vreten,
 En stack geen kleyntje na sijn py :

Van een goe schottel met Spinage,
 Daer hy heel trouw sijn deel van nam,
 Soo viel de Borst aen een Pottage,
 Daer menigh dartle Hane-kam,
 En Sweeferick, in ley te swemmen:
 VVaer mee hy, soo te met, hoe graegh,
 De lusten wat begoft te temmen,
 Van sijn half uytgeteerde maegh.

Vrouw Dido had genoegh met noden,
 Ontrent al dees Messieurs te doen;
 Hoewel sulks gans niet was van nooden,
 VVanr ieder at soo stout, en koen,
 Soo van gebraden, als gebacken,
 Dat Dido menighmael al docht,
 Of menigh Troysche kinne-backen
 Niet wel betoovert wesen mocht.

Ruym vijftig schoone Staet-juffrouwen
 Die pasten aen de Tafel op,
 En schafte vast, in menigh Gouwe,
 En menigh schoone silvre Kop,
 De wijn ter kimmen vol geschoncken,
 Aen al de Gasten in het rondt,
 Die daedlijck wierden uytgedroncken,
 Tot aen de plat-geboomde grondt.
 Met hondert andre, van gelijken,
 Met soo veel Jongen, even oudt,
 Staen vast de spijsen aen te rijcken,
 Gedist in silver, of in gout.

En maecte, dat'er voor de kaken,
 (Hoe happigh, hoe geswind, en ras,
 Dat de Genoode by sich staken)
 In 't minste geen gebreck en was.

In 't midden nu van 't Bancketteeren,
 En wijl een ieder vast niet dee,
 Dan met 't gebit te schermutseeren,
 Soo komt'er een Lackey, of twee,
 Geswind de Kamer in gesprongen,
 En brengen tydingh, dat Achaet,
 Verselschapt met mijn Heer, den Jongen

Afcaen, haer Hoogheydt bidden laet;
 Van daedlijck in te mogen komen;
 Het welck haer straks wierd toegeftaen:
 VVaer op terftont, mijn Heer, den vromen
 Æneas fijnen Soon Afcaen,
 Ofeer, het kleyne Minne-guytje,
 (Die ick u daedlijck heb vertelt,
 Dat in de fchijn van 't Troyfche spruytje
 De goeje Achates had verfelt)
 Met vreughde liep verwellekomen:
 Hem gevende soo menigh soen,
 Dat, wyl hy fich niet in kost toomen,
 Hy 't Kind fchier feer begon te doen.
 Doch eyndlijck, van fijn hals ontfagen,
 Bracht hy hem voor de Koningin,
 Om haer fijn giften op te dragen,
 Als aen een waerdige Vriendin.
 VVaer op hy, met een goeje gratie,
 En met een aerdigh compliment,
 In form van een halve oratie,
 Haer met dit heerelick present,
 Op fijn Papâs bevel, vereerde,
 't VVelck defe fchoone Koningin,
 Met al haer Natie, soo charmeerde,
 Dat yder, als met ziel, en fin,
 VVerruckt wierd, door dien foeten Jongen.
 En door fijn aengename tael:
 Gelijcks' oock vreemt te kijcken ftongen
 Om de Gefchencken altemael,
 Die fy te voorfchijn fagen komen:
 De Sluyer van Mevrouw Heleen,
 Met gouwe Kantten aen de fomen,
 Als mee de Huyck van Pollyxeen,
 Met Joncker Paris Sonne-wijfer,
 En al de reft, behaeghd' haer feer.
 Maer boven al het VVaeffel-yfer
 Behaggd' haer noch wel driemaal meer,
 VVant mits dat vreemt geback van VVafels
 In dat Landt noch niet was bekend,

Noch oyt gefien op hunlien Tafels;
 Soo nam Vrouw Dido, dit present,
 Uyt alles 't geen men haer vereerde,
 Voor 't fraeyst en 't alderaerdigst aen:
 Weshalven sy stracks commandeerde,
 Datmen een Pot vol souw bellaen
 Om soo terstont eens te proberen,
 De smaeck van dit uytheemsch geback:
 Waer yder van de Troyfche Heeren
 Een sonderlinge lof van sprack.

Terwijl men dit sou uyt gaen voeren,
 Soo blijft de schoone Koningin
 Steets op het kind te sitten loeren,
 En swelgt allengs het lockaes in,
 Waer mee dat hy haer socht te vangen:
 Want na dat hy de Troyfche Vorst
 Een poos had om den hals gehangen,
 En hem de Vaderlijcke Borst
 Quansuys met liefde seer vervult had,
 Soo vlieght hy na de Koningin;
 Die nauwelijcks soo veel gedult had,
 Maer schiet soo daedlijck op hem in,
 En vat, en douwt hem in haer armen:
 En (slechte sloof, gelijk sy was)
 Ontfangt soo in haer Kronckel darmen,
 't Fenijn 't geen haer met Kelk noch glas,
 Maer door de Min wierd ingeschoncken;
 Die haer door menigh felle schicht,
 Alreets door puure liefde droncken,
 Het vuur deÿ puylen uyt 't gezicht.
 Sy kust, en sit het wicht te streelen,
 Pas als de Kinders, altemet,
 Die door te veel met vuur te speelen,
 's Nachts leelijck pissen in het bed:
 Want, alsoo slecht is 't haer bekomen,
 Gelijck ghy noch wel hooren sult,
 Soo den Autheur dit voorgenoomen,
 En pas-begonne werck vervult;
 Mits ghy haer dan in korte dagen

Misschien dees sotte troetelingh,
 Noch op het hoogst sult sien beklagen;
 Waer door de koorts haer eerst bevingh,
 Die daedlijck dreef uyt haer gedachten,
 Hem, die sy eertijds, voor sijn doot,
 Steets placht te minnen, en te achten,
 Als tweede Ziel, en Bed-genoodt,
 En die de liefde nu deê wijcken,
 En flux verhuysen uyt haer sin,
 En 't zeyl voor Heer Æneas strijcken,
 Als d'oorsaek van dees tweede min.

Sy dan, geheel als opgetogen,
 Sat vast, en keeck hem somtijds aen,
 Met starrend' en verliefde oogen,
 Die blijklijck gaven te verstaen
 Het binnenste van haer gedachten;
 Terwijl Æneas, van sijn kant,
 Vast overley, met al sijn krachten,
 Op wat voor Amoureufer trant
 Dat hy haer best souw onderhouden,
 En sat vast heymlijck in sijn sin,
 Kasteelen in de lucht te bouwen;
 Om dat hy in de Koningin,
 Gelijck hem docht, een gunst bemerkte,
 Die varder als tot vriendschap gingh:
 Het welck sijn hoop te byster sterckte,
 Die hy alreets van haer ontfingh.
 Derhalven, om van sijnent wegen
 Sijn liefde eenste doen verstaen,
 Dacht hem, 't was langh genoegh gefwegen
 En sprack haer dus, al suchkend, aen:

O Schoone! die de doove koolen
 Weer in mijn boesem gloeyend maeckt,
 En die van 't hooft of, tot mijn soolen,
 My met de Blixem hebt geraeck't,
 Die uyt uw twee lasure oogen
 My neergeploft is op het hart,
 Helaes! wat sal ick hoopen mogen
 Uyt dit beginsel van mijn smart?

Wijl ick mijn maegh sit te versaden,
 Envast wat werck geef aen 't gebit,
 Soo dunckt my, raeckt mijn hart aen 't braden,
 Pas, of het aen dat selfde spit,
 Dat dit Kapoentjen heeft doorregen,
 (t Geen ick vast rabraeck op mijn bord)
 Ses uuren hadt voor 't vuur gelegen,
 Vermits ick puur als gloeyend word.
 Ick voel vast door mijn nieren kruypen,
 Een vuurtje, dat my schier versmelt,
 En 't geen my 't merg schier doet ontduypen,
 Soo klaer gelijk als puure geldt.

Ach! dat het nootlot my na desen
 Die koorts eens drijven wou van 't lijf!
 En my soo gunstigh eens wou wesen,
 Van u te maken tot mijn Wijf.
 Ick sweer, dat door d'Immatriculatie
 Met sulck een Koninghlijcke Vrouw,
 Na een gewisse Impregnatie,
 Dit Rijck haest Princen krijgen souw,
 Waer van de minste sijn Papaetje
 In schoonheydt, deught, en aerdigheen,
 Soo souw gelijken op een draetje,
 Of 't uyt sijn tronie was gesneen.

Terwijl hy dus volvoer te snacken,
 Soo speelde de genoode luy
 Vast soo trouw met haer Kinne-backen,
 Dat'er byna niet eenen bruy
 Van eetbre waer bleef overschieten:
 Want, voor 't gebeent van poot, en kop,
 Die sy, doch weynigh, over-lieten,
 Die nam men met de Taeffel op;
 De honger dan in 't end verslagen,
 Soo brocht men Kelcken voor den dagh,
 Bequaem voor ses paer Switsers Magen,
 Vermits men nimmer grooter sagh.
 Hier door begoft m'in vreugt te raken,
 En 't sop dat kroop te met in 't hout;
 Waer door Vrouw Didos hooge daken,

Verkeerde pas als in een Woud,
 Van wilde, en redenloofse dieren:
 Mits yder door de kracht van 't nat,
 Door 't Hof liep rasen, schreeuwen, tieren;
 Of hy de drommel binnen hadt.

De nacht die ginch alreets op 't nijpen,
 En meest de Kaerfen altemael
 Die branden schier al in de pijpen,
 Toen, tot besluyt van 't Avondmael
 Vrouw Dido (om de Troyfche Heeren
 Met alle foorten van Bancket
 Op 't magnifickst te regaleeren)
 Toback liet brengen in 't Salet:
 Waer van fy selver, om de geuren,
 Een pypje vulden, en ontstack;
 En dampte soo langh uyt den treuren,
 Tot dat haer 't kouwe fweet uytbrack.
 Want d'arme floof die raect' aen 't kotsen
 En dee al 't vulfel van haer maegh
 Haer Gorgel uyt ter aerde plotsen,
 Gelijck een dicke regenvlaegh.
 Æneas, hier om seer verlegen,
 En meenend dat fy sterven wouw,
 Trock haer de kaken af te vegen,
 En riep, dat m'eeck verschaffen fouw;
 Om weer haer Geest te doen bekomen,
 Maer sekre Nymph, of Kamer-maeght,
 Schoon dat fy heel wel had vernomen
 Waer dat de Vorst na had gevraecht,
 Quam met een gouwe Kelck aenstappen,
 Met ruympjestwee stoop VVijn bevracht;
 Die men wel eer placht vol te tappen,
 Voor Belus, en sijn gansch geslacht.
 VVaer van fy vaeckmael leegh gesept was,
 En die per Testament gemaect
 Aen Dido, een seer goet Recept was,
 Voo die in flaeuwte was geraect.

Dees Kelck, quam dese Hooffche Deren
 Voor 't Neus-gat van de Koningin.

Met groote static presenteeren :
 Die nauw de waeffem daer van , in
 Haer Harffen-vat had opgetrocken ,
 Of daedlijck , has , pas , wederpas ,
 Vvas al haer flauwigheydt vertrocken ,
 Als of sy fris herbooren was.
 Sy dan weer rijfend op haer kooten ,
 Trock met dees Beker in de handt ,
 Dit kleyn gebedjen uyt te ftooten ,
 Op een feer Hospitale trant.
 O Jupiter ! Patroon der Goden !
 Van wien men in d' Hiftorie leeft ,
 Dat d' Inventeur van 't Gasten nooden ,
 En van de Kroegen zijt geweest.
 U bid ick , wild de Tyrianen
 Dees dagh geluckigh laten zijn ;
 En met mijn Heeren de Troyanen ,
 Voortaen doen trecken eenen lijn.
 U brengh ick , als tot Offerhanden ,
 Dees friffe Kelck met vrolijck nat ,
 En ftoot die na mijn ingewanden ,
 Op d'aenwas van mijn Nieuwe Stadt.
 En ghy , ô Baes der natte Neeringh !
 O Bacchus met je dicke kop ?
 Kom streckt ons hier tot vreugt vermeerlingh ,
 En doet ons fingen helder op.
 En ghy Vrouw Juno die voor desen
 Ons fteets soo gunftigh zijt geweest ,
 Laet dees dagh ons voorspoedigh wesen ,
 Tot voorspoock van mijn huwlijcks Feest ,
 En voorts ghy Heeren al te famen !
 Soo maeck u vrolijck , onder een ,
 Voor my ick fal my gansch niet fchamen ,
 U met dit teugje voor te treen.
 Dus sprack sy , en sy trock aen 't vegen ,
 En fagh den Kelck tot op de gront ,
 Dat is , sy foop die halver wegen ,
 Schoons' hem pas raekte met haer mont.
 Stracks liet sy die , weer vol gefchonken ,

Toereycken aen Heer Bitias ;
 Die , hoewel nu al hallif droncken ,
 Een seer trouw-hertigh véger was .
 Dees stiet dit hagje na sijn darmen ;
 Geloovend , dat hem voor de kouw
 Die voeringh al soo wel fouw warmen ,
 Als eenigh watte Borst-rock souw .
 Hier op soo volgde al de andren ,
 Die al te saem in 't ronde om ,
 Dat kunsje na deen met malkandren ,
 Waer door'er meer als seven stom ,
 En roereeloos , ter aerde segen :
 Terwijl de rest by pijp en glas
 Stant hielden , en met voordacht swegen ,
 Om dat den ruygen Iopas
 Sijn Violon begon te snaren ;
 Waer onder dat hy uyt B. duur ,
 Sijn roeste stem begoft te paren :
 Na hy wel rijcklijck darde-half uur ,
 De Compagnie gemolesteert had ,
 Met 't accordeeren van sijn Quint .

Dees song schier al wat hy geleert had ,
 Van Atlas sijnen ouden vrintd ;
 Hy songh het lopen der Planeten ,
 En wist net , hoe veel mijl de Maen
 (Pas even of hy 't had gemeeten)
 Op eenen dagh wel af moest gaen .
 Hy songh hoe dat de Sonne-wagen ,
 Geduurigh door den hemel snort ,
 Hy songh de kracht der donder-vlagen ,
 Hoe wind , en snee geschapen word .
 En hoe 't komt dat de Blixem heet is ,
 En voorts , hoe alles wat'er leeft ,
 ('t Geen anders een heel groot secreet is)
 Sijn wesen eerst gekregen heeft .
 Voorts songh hy , hoe dat alle dieren
 Gemaect zijn in de ouwe tijdt ;
 En hoe die Fijn-man , die de Gieren
 Sijn lever steers schaft tot ontbijt ,

(Waer op sy daeghlijcks komen afen)
 Den eersten mensch geschapen had,
 Daer door den Aeffem in te blasen,
 Niet door de mondt, maer door het gat.
 Voorts fong hy waerom 't's winters kout is,
 En hoe het Somers is soo heet;
 En waerom dat een mensch die oudt is,
 Niet soo veel als een Jongen eet.
 En hondert andre fraeye stucken,
 Die hy tot barstens van zijn Longh,
 Sat uyt mijn magren, hals te rucken,
 Schoon dat hy als voor dooden fongh.
 Want nergens was gehoor te krijgen:
 Want d'een die riep, en d'ander kreet,
 Soo dat hy eyndlijck wel moest swijgen
 Het was den Fijn-man lief, of leet.

De Africaensche Koninginne
 Soop ondertuffchen, door de Vorst,
 Allengs de Minne-teugjes binnen,
 En wierd soo heet als Peeper-worft.
 En deed hem soo veel duysent vragen,
 Van Hector, en van Heer Priaem,
 En van de rest van al zijn magen,
 Dat ick het schier mijn selven schaem:

Dan vroeghs' hem met wat soort van wapens
 Auroraes Soon te velde quam?
 En na wel hoe veel uuren slapens
 De Stadt geraeckt was in de vlam?
 Dan wouw sy dat hy souw vertellen;
 Of Diomedes Paerde-ftal
 Wel soo vol dravers was, als tellen?
 En hoe veel Hengften in getal?
 Dan trocks' hem van Achill te vragen
 Wat slagh 't geweest was van een Vent?
 En of hy mee gesteven kragen,
 Wel eer te dragen was gewent?
 Dan vroegh sy of Mevrouw Helene,
 Sich niet blanckette in haer tijdt,
 En dan weer eens, of Pollyxene

Niet drie was van haer tanden quijt?
 Dan vroegs' hem weer een reys ses, leven,
 Of d' Appel, die Heer Parisgingh
 Wel eertijds aen Vrouw Venus geven,
 Een Aegt was, of een Kibbelingh?
 En hondert andre soete geuren,
 Die sy soo voor de vuyft bedocht?
 Waer door men heel wel kon bespeuren,
 Dat Juffronw slechts een praetje socht.
 In 't end begoft sy duste spreken;
 Ick bid u (seydt sy) waerden Helt!
 Dat ghy my al de loofse treken
 Der Griecken eens in 't langh vertelt;
 Laet my, dat bid ick u, eens hooren
 Dien heelen Oorlogh van 't begin;
 En hoeghy 't alles hebt verloren,
 Met uw Papa, en Gemalin,
 En hoe dat hy den brandt ontsnapte,
 En hoe hy met uw Vaer bedoft,
 Ter sluyck de Stradt, en 't Landt uytstapte,
 En hoe ghy voorts uw Reys begoft.
 En wat u in die seven Jaren,
 Sint ghy gevlucht zijt uyt uw Landt,
 Al wondre geuren zijn weervaren,
 En hoe ghy quaemt aen onse strandt.

I N D I S C H

VREUGDE-LIEDT.

1. **W**ie wil hooren singen van vreugde een nieuw liedt.
Hoe het oor

Sijn gehoor

Door't singen schier verloor,

Of door Musijcks verdriet:

Bassen en Veelen,

Die lagen daer reê;

Dorstige keelen,

Die warender meê:

Wie sou willen hooren

Na Bas of Tenoren,

Dat schor geluyt?

Neen, neen, ick hou het met de Fluyt?

(was:

2. 'k Houw van geen Orgelpijpen, ten zy daer wijn in

Of Taback,

Of Arack,

Of't Manlick Nisenack,

Of't vulsel van een glas:

Een uurtje te schranssen,

Dat doet'er meer deught,

Als nachjes te danffen

Met ydele Jeught:

Dat doet'er de darmen

Soo vreeffelick karmen,

Met schor geluyt;

Neen, neen, ick houw het met de Fluyt.

(mat

3. Laet Lampkes, Kalmer, en Tylor, vry springen in de

Met al wat

Van die schat

Oyt Englandt heeft gehad;

Ick veeg'er aen mijn gat:

Met haer Almandes,

B. duur en B. mol,
Courantes, Sarbandes

Ut re mi fa sol;

Daer Rondes en Jiggen,

Voo' Varchens en Biggen,

Dat schorgeluyt;

Neen, neen, ick houw het met de fluyt.

4. Laet vry de Fransman krayen en dragen dat hy

Daer men niet

In sijn liet,

Noch hoeft noch staert an siet

En het eerst door 't laetst vergeet.

Laet d'Italjanen,

't Zy haen of kapoen,

Of Spaensche Maranen,

Haer beste vry doen,

'k Wed sy my souden

Van Tafel niet houden

Met haer geluyt;

Neen, neen, ick houw het met de fluyt.

5. Duytstant is veel te stadig, en geeft voor Geldt maer

Met een stijf

Tijdtverdrijf,

Dat niet en heeft om 't lijf,

En ick een pijnbanck vind

Voor swacke memorie,

't Is harsfene dwangh,

Haer liedjes-historie,

Wel ses rollen langh:

Waer mogen dees moffen

Op swetsen en poffen,

Met poeps geluyt;

Neen, neen, ick houw het met de fluyt.

6. 'k Hou veel van die accordeerden, alwaer my wort

Tsa havous,

Deese kroes

Doet net een halve roes,

Maer evenwel bescheydt,

Stracks ben ick vaerdigh

Op deese geboon,
 En houe meer waerdigh
 Als die van de Goôn,
 Wie fou met haer Leere
 Niet accordeere,
 Dat soet geluyt;
 Neen, neen, ick hou, &c.

7. Benje moe musjck te hooren, hier is noch ander stof,
 Van een Heldt,
 Wiens gewelt
 Den Draeck heeft neergevelt;
 't Is waer, al luyt het grof:
 Van Magaloonen,
 Of Pallemeryn,
 Die dapp're persoonen;
 Den Bisschop Tulpijn;
 Van Aed'lard en Ridzard;
 Van Reynard en Writzard,
 Dat edele bloedt,
 Of Don Quichotte vol van moedt.

8. Mallegijsdient niet vergeten, die ridderlijke Man,
 Die vaillant
 Met sijn handt
 Rosbeyert triumfant
 In het geberght verwan:
 Met Herk'les en Baccas,
 Van Lucifers Stam,
 En Roelandt die geck was,
 En Folpert van Leerdam:
 En Klaesje van Kijten,
 Seer rouw in het smijten,
 Of Montulbaen,
 Of Job die wreden Napolitaen. (knaep,

9. Pocchenel, Tyl Uylenspiegel, of Fauftus met sijn
 Hillebrandt,
 Of de Quant
 Die 's nachts hingh in de mand,
 Of oock de Brughsche Paep:
 De Jonge Jacken,

Sonder eten of kacken,
 Of Fortunatus beurs,
 De Kaboutermannekens,
 Een schrick voor de Hannekens
 Of holle Jas,
 Devliegende Platluys, Neel schijtkokers tas.

10. Ick lach met al die Snorkers, soo kakelbont van
 Als ick eet (naem,
 Datje 't weet,
 Soo geef ick niet een scheet
 Om al die Helden t'saem.
 Laet ons versinnen
 Van Reynards geslacht,
 Die Koppe de Hinne
 Soo deerlijk ommebracht,
 Laet ons eerse stincken,
 Haer uytvaert eens drincken;
 Dat gaeje voor,
 Kom vrienden volghme op het spoor.

Japanse D R O O M.

O P een tijdt, op een tijdt,
Geraeckte ick door spijt

In vreemde fantasyen,
Ick ree op schaetsen door de Maen,
Over den hollen Oceaen,
En 't puyck van Canaryen.

Daer fagh ick, daer fagh ick,
Ja in een oogenblick
Veel wonderlijcke dingen:
Ick fagh drie Spanjaerts sonder hoofd,
Met Lubben tot haer kin geklooft,
Veel moye deune fingen.

Op den top, op den top
Sagh ick een Spinnekop
Soo groot als heel Brittanje,
Sijn pooten waren wonder groot,
Sijn hoofd gelijk een Werelt-kloot,
Spoogh Appelen van Oranje.

Op fijn neus, op fijn neus
Vocht David met den Reus
En al de Philistijnen,
En in het midden van fijn ftrot
Sat roodt-neus met fijn rommel-pot,
En speelde grideleynen.

Mer fijn tandt, met fijn tandt
Sloegh hy een Oliphant
Van 't Oosten tot het Westen,
En rolde soo de weerdlt rondt,
Tot ftuyten aen de Noorder grondt
Van Hitlandt noch ten leften.

In fijn keel, in fijn keel
Sagh ick een Fransch Tooneel
Met duysendt Musikanten.
Heel Vranckrijck was daer op den top,
Men fong en schonck'er lustigh op,
De Wijn van Alykanten.

In sijn maegh, in sijn maegh,
 Daer weyden alle daegh
 Wel hondert duyfent Offen:
 Men reeder d'a la mode toer
 Met Joncker Pover en sijn broer,
 En duyfende Karoflen.

In sijn gat, in sijn gat
 Sagh ick het groote vat
 Van Heydelbergh peylen.
 Ick sagh de heele Spaense Vloot,
 Die niet als met Rijcksdielders schoot,
 Al in sijn backhuys zeylen.

In sijn buyck, in sijn buyck
 Daer sagh ick noch ter sluyck
 't Antwerps Jesuiten Klooster,
 Hoe sy de Martelaer Jan Hus
 Verbranden, en Laurentius
 Oock brieden op de Rooster.

Sijne rugh, sijne rugh,
 Verstreckte tot een brugh,
 Van 't Noorden tot het Zuyen,
 Daer Teeuwis met sijn bult op liep;
 De Hooren toetende, en riep;
 Valt hier niet wat te bruyen,

Op sijn knie, op sijn knie.
 Scheet een soete hooningh Bie
 Een klomp van duyfent ponden,
 Daer nicke-bol sijn part af kreegh.
 En schol-neus storte met een veegh
 Sijn broeck uyt ongebonden.

Aen sijn zy, aen sijn zy,
 Stondt het varcken was heel bly,
 Om dat hy had gekreegen
 d'Hoogerhandt al van sijn boer,
 Die droncken was al met een hoer,
 d'Vrouw was heel verleege.

Sijne staert, sijne staert
 Die maeckte my vervaert,
 Door al het yfs'lijck moorden.

Ganſch Engelandt was op de been,
De ſtaerten waren al by een
Geknoopt met water koorden.

Met ſijn poot, met ſijn poot
Vertrapte hy de doodt,
En floots' aen Plutoos kluyſter;
Hy floegh de Starren uyt de Lucht,
De Son en Maen namen de vlucht,
Den dageraet wierdt duyſter.

Kort daer naer, kort daer naer,
Werdt ick wel haeft gewaer,
Dat alles was geloogen.
Soo haeft als my de ſlaep onſchoot,
Lagh ick in een beſlickte goot,
Beſcheeten en beſpoogen.

F I N I S.